LEIGH
BARDUGO

YOUNG

Regatul Furtunilor

CARTEA A DOUA DIN
TRILOGIA GRISHA

TREI

FICTION CONNECTION

virtual-project.eu

Leigh Bardugo

Regatul furtunilor

Traducere din engleză și note de
Laurențiu Dulman

TREI
2014
COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Pentru mama, care a crezut în mine
și atunci când eu nu mai credeam.

Înainte

Băiatul și fata visau la nave de multă vreme, dinainte să fi văzut Marea Adevărată. Erau navele din poveștile copilăriei, vase magice cu catarge cioplite din lemn de cedru dulce și cu pânze din fir de aur țesute de fecioare. Echipajele lor erau cohorte de șoareci albi, care cântau și spălau punțile cu cozile lor roz.

Verrhader nu era însă o navă magică, ci un vas comercial kerchian a cărui cală era ticsită cu mei și melasă. Duhnea a trupuri nespălate și a ceapă crudă, despre care echipajul credea că prevenea scorbutul. Marinarii înjurau, scuipau și jucau cărți pe rații de rom. Pâinea pe care o primeau fata și băiatul era plină de gândaci, iar cabina lor era o cămăruță strâmtă, pe care trebuiau s-o împartă cu alți doi pasageri și cu un butoi de cod în saramură.

Dar nu le păsa. Se obișnuiseră repede cu clinchetele clopotelor care marcau orele, cu țipetele pescărușilor și cu bolboroseala de nedescifrat a kerchienilor. Vasul era regatul lor, iar marea, un enorm șanț de apărare ce ținea dușmanii la distanță.

Băiatul s-a deprins cu viața la bordul navei la fel de repede cum se deprindea cu toate lucrurile noi. A învățat să facă noduri și să coasă rupturile velelor, iar când i s-au vindecat rănile, a început să tragă de parâme și odgoane alături de ceilalți marinari, iar la nevoie își dădea jos ghetele și se cățăra fără frică pe catarg. Kerchienii se minunau de ușurința cu care zărea delfinii, bancurile de calcani și peștii-tigri cu dungi strălucitoare, de precizia cu care ghicea locul unde avea să iasă la suprafață o balenă, înainte ca spinarea ei lată și noduroasă să despice valurile. Ziceau că s-ar fi îmbogățit dacă ar fi avut măcar o fărâmă din norocul lui.

În schimb, fata îi neliniștea.

După trei zile pe mare, căpitanul i-a cerut să rămână sub punte cât mai mult cu putință. I-a explicat că era o măsură impusă de superstițiile marinarilor, care credeau că o femeie la bord poate atrage furtuni asupra navei. Și, într-adevăr, așa credeau, dar echipajului i-ar fi prins bine compania unei fete vesele, care spunea glume și se străduia să cânte la fluier.

Această fată stătea uneori tăcută și nemișcată lângă balustrada de la proră, strângându-și eșarfa la gât, împietrită ca o statuie sculptată în lemn alb. Această fată țipa în somn și îi trezea pe marinarii care moțăiau în gabie[1].

Așa că își petrecea zilele bântuind prin pântecele

[1] Platformă circulară cu balustradă, fixată în vârful catargului, pentru a permite observarea orizontului și manevrarea pânzelor.

întunecat al navei, numărând butoaiele cu melasă și studiind registrele căpitanului. Noaptea, ieșea cu băiatul pe punte și se strecura la adăpostul brațelor sale, căutând împreună constelații în vastul ocean de stele: Vânătorul, Învățatul, Trei Fii Nesăbuiți, spițele strălucitoare ale Vârtelniței, Palatul de Sud, cu cele șase turnuri înclinate.

Fata îl ținea pe punte cât mai mult cu putință, spunându-i povești și punându-i tot felul de întrebări, întrucât știa că, odată ce o fura somnul, avea să viseze. Uneori, visa oameni țipând în întuneric și nave de nisip despicate în două, cu pânze negre și cu punți pătate de sânge lipicios. Dar cele mai înfricoșătoare erau visele cu un prinț palid care își lipea buzele de gâtul ei, apoi își așeza mâinile pe colierul din coarne de cerb și îi invoca puterea, stârnind o explozie de lumină solară.

Ori de câte ori îl visa, se trezea tremurând și simțea în adâncul ei ecoul propriei sale puteri, iar pielea încă îi era încălzită de lumină.

Băiatul o strângea în brațe și îi șoptea vorbe de alinare, încercând s-o adoarmă la loc.

— E doar un coșmar, îi șoptea el. Într-o bună zi, visele o să înceteze.

Dar băiatul nu înțelegea. Acum, visele erau sigurul loc în care își putea folosi puterea în siguranță. Și fata tânjea după ele.

În ziua când de pe *Verrhader* s-a văzut uscatul, băiatul și fata au stat împreună lângă balustradă, urmărind cum se apropie coasta Novyi Zemului.

Au intrat în port, înaintând printr-o pădure de catarge tocite de vânturi și ploi, cu velele strânse. Erau ancorate acolo goelete elegante și corăbioare dărăpănate de pe coastele stâncoase ale Shu Hanului,

nave de război și ambarcațiuni de croazieră, vase comerciale pântecoase și baleniere fjerdane. O galeră uriașă care pleca spre Coloniile Sudice avea arborat un steag cu vârf roșu, ce avertiza că la bordul ei se aflau ucigași. Când a trecut pe lângă vasul lor, fata ar fi putut jura că aude clinchet de lanțuri.

În cele din urmă, *Verrhader* a ajuns lângă dană[2] și a fost coborâtă pasarela. Docherii și echipajul vasului s-au salutat cu chiote, au legat odgoane și au pregătit încărcătura pentru descărcare.

Băiatul și fata au cercetat cheiurile cu privirea, căutând în mulțime straiele violet purtate de Sfâșie-Inimi, pe cele albastre ale Invocatorilor sau reflecxia soarelui în puștile ravkane.

Sosise timpul. Băiatul și-a strecurat mâna în mâna fetei. Palma lui era aspră și presărată cu bătături de la atâta tras de parâme și odgoane. Când au pășit pe podelele cheiului, pământul părea să se legene sub ei.

— *Vaarwel, fentomen!* le-au strigat marinarii râzând.

Băiatul și fata au mers mai departe, făcând primii pași nesiguri în lumea nouă.

Vă implor, s-a rugat fata în gând tuturor sfinților care ar fi putut s-o asculte, *ajutați-ne să fim în siguranță aici. Ajutați-ne să ne simțim acasă.*

Capitolul 1

Eram în Cofton de două săptămâni, dar încă se întâmpla să mă rătăcesc. Orașul se afla la vest de coasta Novyi Zemului, la mare distanță de portul unde debarcaserăm. Dar în scurtă vreme aveam să plecăm

[2] Porțiune de-a lungul cheiurilor unui port, special amenajată pentru acostarea vaselor.

și mai departe, spre frontiera apuseană a ținuturilor zemenite. Și poate că acolo aveam să ne simțim în siguranță.

M-am uitat pe mica hartă a orașului pe care o desenasem pentru mine și am încercat să-mi identific traseul. Mal și cu mine ne întâlneam în fiecare zi după muncă și mergeam împreună până la hanul unde locuiam, dar în ziua aceea mă rătăcisem complet, pentru că făcusem un ocol să cumpăr de mâncare. Plăcintele cu carne de vițel și varză creață erau înghesuite în geantă și împrăștiau un miros ciudat. Negustorul îmi spusese că erau o delicatesă zemenită, dar aveam îndoieli. Oricum nu conta, pentru că în ultima vreme tot ce mâncam avea gust de leșie.

Mal și cu mine veniserăm la Cofton să ne găsim de lucru și să strângem bani pentru călătoria spre vest. Orașul era centrul comerțului cu *jurda* și era înconjurat de câmpuri cultivate cu aceste flori portocalii, pe care oamenii le mestecau cu pumnul. În Ravka, *jurda* era un stimulent considerat marfă de lux, dar unii marinari de pe *Verrhader* o foloseau ca să poată sta treji în orele când făceau de cart[3]. Bărbații zemeniți o consumau vârând florile uscate între buză și gingie. Până și femeile mestecau *jurda*, pe care o țineau în săculețe brodate, atârnate de încheieturile mâinilor. În vitrinele pe lângă care treceam vedeam reclame la diferitele mărci de *jurda*: Frunza Lucioasă, Năluca, Dhoka, Voinicul. Odată, am văzut o fată elegantă, cu o fustă cu volănașe, care s-a aplecat și a scuipat o dâră de zeamă ruginie în una dintre scuipătorile așezate la ușa fiecărui magazin. Mi s-a făcut greață. Era unul dintre obiceiurile zemenite pe

---

[3] Serviciu de patru ore, executat permanent, pe schimburi, de către membrii echipajului.

care nu le-aș fi putut deprinde niciodată.

Am scos un oftat de ușurare când am ajuns din nou în strada principală. Măcar știam unde eram. Cofton încă nu mi se părea un oraș întru totul real. Avea ceva aspru și nedesăvârșit. Cele mai multe străzi erau nepavate și întotdeauna aveam impresia că toate acele clădiri cu pereți șubrezi de lemn ar fi putut să se prăbușească în orice clipă. Și totuși, nu vedeai nicio casă fără ferestre de sticlă, femeile se îmbrăcau în catifea și dantelă, iar vitrinele magazinelor erau ticsite cu dulciuri, globulețe și tot felul de zorzoane — nu puști, cuțite și tigăi de tablă. Până și cerșetorii aveau pantofi în picioare. Așa arăta o țară când nu era sub asediu.

Când am trecut pe lângă un magazin de spirtoase, am zărit cu coada ochiului un crâmpei de roșu-aprins. *Corporalki*. Am făcut imediat un pas în spate și, cu inima duduindu-mi în piept, m-am ascuns în gangul întunecat dintre două clădiri, punând imediat mâna pe pistolul de la șold.

Mai întâi cuțitul, mi-am amintit eu, scoțând pumnalul din mânecă. *Încearcă să nu atragi atenția. Pistolul doar dacă trebuie. Iar puterea numai în caz extrem*. Nu era prima oară când duceam dorul mănușilor meșterite de Fabrikatori, pe care fusesem nevoită să le las în Ravka. Erau incrustate cu bucăți de oglindă și îmi ofereau un mijloc ușor de a-mi orbi adversarii în lupta corp la corp — era o soluție mult mai bună decât să despic pe cineva în două cu Tăietura. Dar, dacă aș fi fost zărită de un Sfâșie-Inimi, n-aș mai fi avut de ales. Erau soldații favoriți ai Întunecatului și mi-ar fi putut opri inima sau mi-ar fi putut strivi plămânii fără ca măcar să mă atingă.

Am așteptat o vreme, cu mâna transpirată pe

plăselele pumnalului, iar în cele din urmă am îndrăznit să arunc o privire după colț. Am văzut un car stivuit cu butoaie. Vizitiul se oprise să stea de vorbă cu o femeie a cărei fiică dansa nerăbdătoare lângă ea, fluturându-și fusta stacojie.

Era doar o fetiță. Nu se zărea niciun Corporalki. M-am sprijinit de peretele clădirii și am inspirat adânc, încercând să mă liniștesc.

Nu va fi mereu așa, mi-am spus în sinea mea. *Cu cât vei fi liberă mai multă vreme, cu atât va fi mai ușor.*

Într-o bună zi, aveam să mă trezesc din somn fără să fi fost chinuită de coșmaruri și aveam să merg pe stradă fără frică. Dar până atunci, îmi țineam la îndemână pumnalul șubred, deși mi-ar fi dat mai multă siguranță dacă-aș fi simțit în palmă greutatea fermă a oțelului Grisha.

M-am întors pe strada aglomerată și am apucat repede de capetele eșarfei, strângând-o mai tare. Devenise un fel de tic. Sub ea se ascundea colierul Morozovei, cel mai puternic amplificator care existase vreodată și, în același timp, singurul semn după care puteam fi identificată. Fără el, aș fi fost doar o refugiată murdară și înfometată din Ravka.

Nu știam cum aveam să mă descurc la sfârșitul iernii, pentru că pe timpul verii nu mai puteam umbla cu eșarfe și nici cu haine cu guler înalt. Dar speram că vara avea să ne prindă departe de orașele aglomerate și de întrebările nedorite. Aveam să fim pe cont propriu pentru prima oară de când fugiserăm din Ravka. Gândul acesta mi-a dat fiori de nerăbdare.

Am traversat strada, ferindu-mă de căruțe și cai, scrutând în continuare mulțimea, convinsă că din clipă în clipă avea să se năpustească asupra mea o ceată de

Grisha sau de *oprichniki*. Sau poate niște mercenari din Shu Han, sau asasini fjerdani, sau soldați ai regelui ravkan, sau chiar Întunecatul însuși. Deci erau mulți cei care ar fi putut să ne vâneze. *Să mă vâneze*, m-am corectat eu. Dacă n-aș fi fost eu, Mal ar fi fost în continuare iscoadă în Armata Întâi, nu un dezertor care acum fugea să-și salveze viața.

O amintire mi-a venit brusc în minte: păr negru, ochi cenușii, chipul victorios al Întunecatului din ziua când dezlănțuise puterea Faliei. Dinainte ca eu să-i răpesc victoria.

Era ușor să afli vești în Novyi Zem, dar niciuna nu era bună. Umbla zvonul că Întunecatul reușise cumva să supraviețuiască bătăliei din Falie și că se ascunsese undeva ca să-și refacă forțele înaintea unei noi încercări de a uzurpa tronul Ravkăi. Nu voiam să cred că era posibil, dar știam că nu era bine nici să-l subestimez. Celelalte zvonuri erau la fel de tulburătoare: lumea zicea că Falia ar fi început să se întindă dincolo de hotarele sale, obligând oamenii din împrejurimi să se refugieze în ținuturile dinspre apus și răsărit; se zvonea și că ar fi apărut un cult închinat sfintei care putea invoca soarele. Nu voiam să mă gândesc la asta. Mal și cu mine aveam o nouă viață acum. Lăsaserăm Ravka în urmă.

Am grăbit pasul și, în scurtă vreme, am ajuns în piața unde mă întâlneam zi de zi cu Mal. L-am zărit sprijinit de buza unei fântâni. Stătea de vorbă cu un prieten zemenit pe care-l cunoscuse la silozul unde lucra. Nu-mi aminteam numele lui… Jep? Sau poate Jef?

Alimentată de patru robinete uriașe, fântâna nu era atât decorativă, cât folositoare — un bazin mare, unde tinerele și slujnicele veneau să spele rufele. Dar

niciuna dintre spălătorese nu dădea atenție rufelor. Toate se uitau la Mal cu gura căscată. Și ar fi fost greu să n-o facă. Pentru că Mal renunțase la tunsoarea militară, iar părul începuse să i se onduleze la ceafă. Cămașa i se umezise de la stropii care săreau din fântână și i se lipise de pielea bronzată. Dintr-odată, Mal a dat capul pe spate, râzând de ce spusese prietenul lui, fără să bage de seamă zâmbetele pe care fetele de la fântână i le trimiteau pe furiș.

Cred că-i atât de obișnuit cu ele, că nici măcar nu le mai observă, mi-am spus cu ciudă în sinea mea.

Când m-a văzut, a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. Spălătoresele s-au întors spre mine, apoi au schimbat între ele priviri surprinse. Știam ce vedeau: o fată costelivă, palidă la față, cu păr șaten, sârmos și lipsit de strălucire, cu degetele portocalii de la atâta împachetat *jurda*. Niciodată nu arătasem foarte bine, însă acum eram și slăbită ca urmare a săptămânilor în care nu-mi folosisem puterea. Nu mâncam și nu dormeam ca lumea, iar coșmarurile nu-mi dădeau pace. Chipurile spălătoreselor spuneau: „Ce caută un băiat ca Mal cu o fată ca ea?“

M-am îndreptat de spate și am încercat să le ignor, iar Mal m-a cuprins cu brațul și m-a strâns la piept.

— Unde-ai fost? m-a întrebat. Începusem să-mi fac griji.

— Am fost atacată de o ceată de urși furioși, i-am șoptit eu, cu capul sprijinit de umărul său.

— Iarăși te-ai rătăcit?

— De unde ți-or fi venind ideile astea?

— Îl ții minte pe Jes, nu? a spus el, făcând semn spre prietenul lui.

— Cum îți merge? m-a întrebat Jes într-o ravkană

stricată, întinzându-mi mâna.

Chipul său avea o expresie mult prea sobră.

— Foarte bine, mulțumesc, i-am spus eu în zemenită.

Nu mi-a răspuns la zâmbet, dar m-a bătut ușor pe mână. Clar, Jes era un tip ciudat.

Am mai stat un pic de vorbă tustrei, dar Mal știa că nu mă simțeam în largul meu. Nu-mi plăcea să stau prea mult în văzul lumii. Ne-am luat la revedere și, înainte să plece, Jes mi-a aruncat încă o privire severă și s-a aplecat să-i șoptească ceva lui Mal.

— Ce-a zis? l-am întrebat eu, în timp ce Jes începuse să traverseze piața.

— Ce? Ah, nimic. Vezi că ai polen pe sprâncene, a adăugat Mal, întinzând mâna să mă șteargă.

— Poate că voiam să am polen pe sprâncene.

— Scuze.

Când am plecat de lângă fântână, o spălătoreasă cu o bluză foarte decoltată s-a întors spre noi.

— Dacă te saturi vreodată de piele și os, a strigat ea după Mal, am ceva care s-ar putea să-ți placă.

M-am încordat, iar Mal s-a uitat peste umăr, măsurând-o pe îndelete din cap până-n picioare, apoi i-a zis pe un ton sec:

— Ba nu, n-ai.

Fața spălătoresei a căpătat o nuanță urâtă de roșu, iar celelalte au izbucnit în râs, luând-o peste picior și împroșcând-o cu apă. Am încercat să-mi iau o mină semeață, dar n-am reușit să-mi stăpânesc zâmbetul nătâng care-mi arcuia colțurile gurii.

— Mulțumesc, am îngăimat în timp ce traversam piața, îndreptându-ne spre hanul unde stăteam.

— Pentru ce?

Mi-am dat ochii peste cap:

— Pentru că mi-ai apărat onoarea, nerodule.

Mal m-a tras brusc sub o tendă[4]. Am trăit un moment de spaimă, gândindu-mă că zărise vreun pericol, însă Mal m-a cuprins în brațe, lipindu-și buzele de ale mele.

Când, în cele din urmă, s-a desprins de mine, aveam obrajii încinși și mi se muiaseră picioarele.

— Să știi că nu prea mă interesează să-ți apăr onoarea, mi-a spus el.

— Am înțeles, am bâiguit, sperând că vocea mea abia șoptită nu era foarte caraghioasă.

— În plus, a continuat el, trebuie să profit de fiecare minut înainte să ajungem în Groapă.

Așa botezase Mal hanul unde stăteam. Era aglomerat și murdar și nu ne oferea niciun pic de intimitate, dar era ieftin. Mi-a zâmbit cu obișnuita lui mină impertinentă și m-a tras înapoi în puhoiul de lume de pe stradă. Deși eram frântă de oboseală, acum aveam pasul mult mai ușor. Încă nu mă obișnuisem cu ideea că eram iubiți… Iarăși m-au trecut fiorii. Aproape de frontiera apuseană a Novyi Zemului, n-aveau să fie nici chiriași iscoditori, nici întreruperi nedorite. Mi-a crescut ușor pulsul, fie de teamă, fie de bucurie — nu-mi dădeam seama.

— Și ce ți-a spus Jes? l-am întrebat din nou, când mi-am mai revenit.

— Mi-a zis să am mare grijă de tine.

— Atât?

Mal și-a dres glasul:

— Și… mi-a zis c-o să se roage la Zeul Muncii să-ți vindece boala.

— *Ce* să-mi vindece?

---

[4] Apărătoare de soare sau de ploaie, sub formă de acoperiș, făcută din pânză.

— S-ar putea să-i fi zis că ai gușă.

— Poftim? am făcut eu și m-am împiedicat.

— Păi, a trebuit să-i explic de ce stai tot timpul cu mâna pe eșarfă.

Am coborât brusc brațul — chiar în clipa aceea, fără să-mi dau seama, îmi strângeam eșarfa.

— Și i-ai zis că am gușă? am șoptit eu cu un aer uluit.

— Trebuia să-i spun ceva. Unde mai pui că-ți dă un aer tragic. Mă-nțelegi… o fată drăguță, cu o umflătură uriașă.

I-am dat un pumn zdravăn în umăr.

— Au! Hei, în unele țări, gușa e considerată foarte elegantă.

— Le plac și eunucii? Pot să te rezolv eu.

— Ce sălbatică ești!

— Gușa mă face arțăgoasă.

Mal a izbucnit în râs, dar am observat că ținea mâna pe pistol. Groapa se afla în una dintre zonele rău famate ale orașului, și aveam mulți bani la noi — salariile pe care le economisiserăm pentru noua noastră viață. Ne mai trebuiau câteva zile de muncă să strângem suficient cât să lăsăm Coftonul în urmă — zgomotul, aerul plin de polen, teama continuă. Aveam să fim în siguranță într-un ținut unde oamenilor nu le păsa de ce se întâmpla în Ravka, unde Grisha erau foarte puțini și unde nu auzise nimeni de Invocatoarea Soarelui.

Și unde nimeni nu are nevoie de ea. Gândul acesta m-a mâhnit, dar îmi venea tot mai des în ultima vreme. La ce eram eu bună în această țară ciudată? Mal putea să vâneze, să fie iscoadă, să folosească o armă. Singurul lucru pe care îl făcusem bine în viața mea era să fiu Grisha. Îmi era dor să invoc lumină și,

cu fiecare zi în care nu-mi foloseam puterea, deveneam din ce în ce mai slabă și mai bolnăvicioasă. Mersul în ritmul lui Mal mă făcea să gâfâi, iar geanta mi se părea o adevărată povară. Eram atât de firavă și de neîndemânatică, încât abia reușeam să-mi păstrez slujba la una dintre fermele care împachetau *jurda*. Nu câștigam cine știe ce, dar insistam să lucrez și eu, să dau o mână de ajutor. Mă simțeam la fel ca în copilărie: Mal cel iscusit și Alina cea neputincioasă.

Dar am îndepărtat repede acest gând. E drept că nu mai eram Invocatoarea Soarelui, dar nu mai eram nici fetița tristă de atunci. Găsisem un mijloc de fi folositoare.

Priveliștea hanului nu mi-a ridicat moralul. Era o clădire cu etaj, care avea urgentă nevoie de un nou strat de vopsea. Dacă dădeai crezare pancartei din fereastră, scrisă în cinci limbi, în Groapă aveai parte de băi calde și de paturi fără căpușe. Dar, când am încercat cada și patul, mi-am dat seama că era o pancartă mincinoasă, oricum ai fi tradus-o. Totuși, cu Mal alături, nu mi se părea chiar atât de rău.

Am urcat treptele lăsate și am intrat în cârciuma care ocupa mare parte din parter. Era o încăpere liniștită și tăcută, prin comparație cu zarva străzii prăfuite. La ora aceea, de obicei vedeai câțiva muncitori care stăteau la mesele pătate și își beau banii câștigați peste zi, dar acum nu era înăuntru decât proprietarul posomorât, care stătea în picioare în spatele tejghelei.

Era un imigrant din Kerch, care îmi lăsase impresia că nu-i suporta pe ravkani. Sau poate doar credea că Mal și cu mine eram hoți. Veniserăm acolo în urmă cu două săptămâni, murdari și zdrențăroși, fără niciun bagaj și fără niciun alt mijloc de a plăti

chiria în afară de o agrafă de aur pe care probabil se gândea că o furaserăm. Dar asta nu-l împiedicase s-o primească în schimbul unui pat îngust într-o cameră pe care o împărțeam cu alți șase chiriași.

Când am ajuns în dreptul lui, a trântit cheia camerei pe tejghea și a împins-o spre noi înainte să i-o cerem. Era legată de un os de găină sculptat — încă un detaliu încântător.

În kerchiana stricată învățată de la marinarii de pe *Verrhader,* Mal i-a cerut proprietarului un urcior de apă caldă să ne spălăm.

— Plătește, a mormăit kerchianul vânjos, cu păr rar și dinți portocalii de la atâta mestecat *jurda*.

Am băgat de seamă că era transpirat. Deși nu era o zi foarte călduroasă, buza de deasupra îi era presărată cu picături de sudoare.

M-am uitat la el peste umăr în timp ce porneam cu Mal spre scara din celălalt capăt al cârciumii pustii. Proprietarul încă ne urmărea cu privirea, ținând mâinile încrucișate pe piept și mijind ochii ca niște mărgele. Ceva din expresia lui mi-a încordat nervii la maximum.

Am șovăit o clipă la baza scării:

— Individul ăsta chiar nu ne suportă.

— Nu, a spus Mal, pășind pe prima treaptă, dar îi plac banii noștri. Și o să plecăm de aici în câteva zile.

M-am străduit să-mi alung neliniștea. Fusesem agitată întreaga după-amiază.

— Bine, am mormăit eu, pornind în urma lui. Dar, pentru orice eventualitate, cum se zice „ești un dobitoc“ în kerchiană?

— *Jer ven azel.*

— Serios?

Mal a izbucnit în râs:

— Primul lucru pe care-l înveți de la marinari e cum să înjuri.

Etajul hanului era considerabil mai dărăpănat decât încăperile de la parter. Covorul era tocit și decolorat, iar holul întunecos duhnea a varză și a tutun. Ușile de la camere erau toate închise și din spatele lor nu se auzea niciun zgomot. Era o tăcere ciudată. Poate că toată lumea era plecată.

Singura lumină venea dinspre fereastra soioasă de la capătul holului. În timp ce Mal se străduia să descuie ușa, m-am uitat prin geamul murdar la căruțele și trăsurile care treceau huruind pe sub fereastră. Pe cealaltă parte a străzii, un bărbat stătea sub un balcon, cu privirea ațintită spre etajul hanului. Se trăgea de guler și de mâneci, ca și când hainele de pe el ar fi fost noi și nu i-ar fi stat bine. Ochii lui s-au întâlnit cu ai mei prin geam, dar a întors imediat capul în altă parte.

M-a trecut un fior de frică.

— Mal, am șoptit, întinzând mâna spre el.

Dar era prea târziu. Ușa s-a dat de perete.

— Nu! am strigat.

Am ridicat mâinile și o cascadă orbitoare de lumină a inundat holul. Am simțit că mă înhață niște mâini aspre, ducându-mi palmele la spate, apoi am fost târâtă în cameră. Dădeam din picioare și mă zvârcoleam din răsputeri.

— Potolește-te, a spus o voce calmă dintr-un colț. N-aș vrea să-ți spintec prietenul atât de curând.

Timpul a părut să încetinească. Am văzut încăperea dărăpănată, cu tavan scund, ligheanul pentru spălat de pe masa tocită, firele de praf răsucindu-se într-o rază subțire de soare, muchia lucioasă a cuțitului de la gâtul lui Mal. Bărbatul care-l

înhățase avea un rânjet cunoscut. *Ivan*. Înăuntru mai erau câteva persoane, bărbați și femei. Cu toții purtau paltoanele strâmte și pantalonii strâmți specifici negustorilor și muncitorilor zemeniți, dar am recunoscut chipurile unora dintre ei din vremea cât fusesem în Armata a Doua. Erau Grisha.

În spatele lor, tolănit pe un scaun șubred ca pe un tron, stătea învăluit în umbră însuși Întunecatul.

Preț de o clipă, toți cei din jur au rămas muți și nemișcați. Auzeam respirația lui Mal și zgomot de pași de afară, ba chiar și un bărbat salutând pe cineva. Nu puteam să-mi iau ochii de la mâinile Întunecatului, de la degetele sale lungi și albe odihnindu-se nonșalant pe brațele scaunului. Mi-a trecut prin minte un gând prostesc: era prima oară când îl vedeam în haine obișnuite.

Apoi am înțeles întreaga situație. *Așa* se termina totul? Fără luptă? Fără niciun foc de armă și fără nicio voce ridicată? Un scâncet de furie și de necaz mi-a ieșit din piept.

— Luați-i pistolul și vedeți dacă mai are alte arme, a spus calm Întunecatul.

Am simțit greutatea liniștitoare a pistolului fiindu-mi ridicată de la șold, iar pumnalul mi-a fost scos din teaca prinsă de încheietura mâinii.

— Am să le spun să-ți dea drumul, mi-a zis el după aceea, dar să știi că, dacă încerci fie și să ridici mâinile, Ivan o să omoare iscoada. Înțelegi?

Am încuviințat dând scurt din cap o singură dată.

Întunecatul a ridicat un deget, iar bărbații care mă țineau mi-au dat drumul, împingându-mă un pas în față. Am rămas împietrită în mijlocul încăperii, cu pumnii încleștați.

Aș fi putut să-l despic în două pe Întunecatul cu

puterea mea. Aș fi putut să spintec în două și hanul acela mizerabil. Însă doar dacă Ivan avea să-i taie gâtul lui Mal.

— Cum ne-ai găsit? am întrebat cu glas răgușit.

— Ați lăsat urme foarte scumpe, a spus el, aruncând tacticos ceva pe masă.

Obiectul a aterizat cu un clinchet discret lângă ligheanul pentru spălat. Am recunoscut una dintre agrafele de aur pe care mi le prinsese Genya în păr cu multe săptămâni în urmă. Mal și cu mine le folosiserăm să plătim traversarea Mării Adevărate, drumul cu căruța până la Cofton, precum și patul nostru sărăcăcios, nu tocmai lipsit de căpușe.

Întunecatul s-a ridicat în picioare și brusc în încăpere s-a răspândit o tensiune ciudată. Ca și când toți Grisha și-ar fi ținut respirația, așteptând să vadă ce se va întâmpla. Simțeam că tuturor le era frică, ceea ce m-a neliniștit și mai tare. Supușii Întunecatului arătaseră întotdeauna față de el o teamă respectuoasă. De data asta, însă, ceva era schimbat. Până și Ivan părea un pic tulburat.

Întunecatul a pășit în lumină și am văzut că fața îi era brăzdată de un păienjeniș de cicatrici estompate. Fuseseră vindecate de un Corporalnik, dar încă erau vizibile. Deci volcrele își lăsaseră amprenta asupra lui. *Bine,* mi-am spus în sinea mea cu o satisfacție meschină. Nu era o mare consolare, dar măcar nu mai avea înfățișarea perfectă de altădată.

A tăcut preț de câteva clipe, măsurându-mă din priviri.

— Cum ți se pare viața de fugar, Alina? Nu arăți tocmai bine.

— Nici tu, i-am răspuns.

Și nu doar din pricina cicatricilor. Își purta

oboseala ca pe o pelerină elegantă, dar nu avea cum s-o ascundă. Era un pic încercănat, iar adânciturile de sub pomeții ascuțiți îi erau un pic mai mari.

— A fost un preț mic, a spus, arcuindu-și buzele într-un zâmbet ușor.

Mi-a trecut un fior rece pe șira spinării. *Pentru ce?*

A întins mâna spre mine și a trebuit să fac un efort să nu mă dau în spate. Dar Întunecatul doar mi-a apucat unul dintre capetele eșarfei. A tras ușor, iar eșarfa de lână aspră mi-a alunecat pe gât și a căzut legănându-se pe podea.

— Văd că iar ai început să te prefaci că ești mai puțin decât în realitate. Nu te prinde bine fățărnicia.

M-am simțit rușinată. Nu avusesem și eu gânduri asemănătoare cu doar câteva minute în urmă?

— Mulțumesc pentru grijă, am mormăit.

Întunecatul și-a plimbat degetele pe colier.

— E al meu în aceeași măsură în care e al tău, Alina.

I-am împins mâna, iar dinspre Grisha s-au auzit murmure de neliniște.

— Atunci n-ar fi trebuit să mi-l pui la gât, am ripostat eu. Ce vrei?

Știam deja, bineînțeles. Voia totul: Ravka, lumea, puterea Faliei. Răspunsul lui nu conta. Nu voiam decât să-l țin de vorbă. Știam de mult că avea să vină acest moment, așa că mă pregătisem. Nu voiam să-l las să mă ducă din nou cu el. I-am aruncat o privire lui Mal, sperând că înțelege ce aveam de gând.

— Vreau să-ți mulțumesc, a spus Întunecatul.

Ei bine, la asta nu mă așteptam.

— Să-mi mulțumești?

— Pentru darul pe care mi l-ai oferit.

Privirea mi-a căzut pe cicatricile care-i brăzdau fața palidă.

— Nu, a spus el, zâmbind ușor, nu pentru astea. Deși mă ajută să nu uit.

— Ce să nu uiți? am întrebat, fără să-mi pot stăpâni curiozitatea.

M-a fixat cu ochii lui de cremene.

— Că toți oamenii pot fi făcuți de râs… Nu, Alina, darul pe care mi l-ai făcut e mult mai mare.

S-a întors cu spatele, iar eu i-am aruncat încă o privire lui Mal.

— Spre deosebire de tine, a spus Întunecatul, eu știu ce înseamnă să fii recunoscător. Și vreau să-mi exprim recunoștința față de tine.

A ridicat mâinile și în cameră s-au revărsat șuvoaie de întuneric.

— Acum! am țipat eu.

Mal l-a lovit pe Ivan cu cotul în coaste, iar eu am ridicat mâinile și am împrăștiat lumină în jur, orbindu-i pe toți Grisha. Apoi mi-am concentrat puterea, transformând-o într-o lamă de lumină pură. Aveam un singur țel. Nu voiam să-l las pe Întunecatul să câștige. Mi-am ațintit privirea în întunericul învolburat, încercând să-mi găsesc ținta. Dar ceva era în neregulă.

Îl văzusem de nenumărate ori pe Întunecatul folosindu-și puterea. Dar de data asta era altfel. Umbrele se răsuceau și se prelingeau pe sfera luminii mele, învârtindu-se tot mai repede, învălmășindu-se într-un nor clocotitor, care zvâcnea și fremăta ca un roi de insecte flămânde. Am împins întunericul cu puterea mea, dar umbrele s-au răsucit și s-au încolăcit, apropiindu-se și mai mult.

Mal era alături de mine. Reușise cumva să pună

mâna pe cuțitul lui Ivan.

— Stai lângă mine, i-am spus.

Era mai bine să risc să deschid o gaură în podea decât să stau nemișcată, fără să fac nimic. M-am concentrat și am simțit puterea Tăieturii vibrând în mine. Am ridicat brațul… Dar ceva a ieșit din întuneric.

E o capcană, mi-am spus în sinea mea în timp ce arătarea se apropia de noi. *Trebuie să fie un fel de iluzie.*

Era o creatură făcută din umbre, cu chipul fără trăsături. Trupul ei părea să șovăie și să dispară, dar apoi se contura din nou: brațe, picioare, mâini lungi, sfârșite cu un fel de gheare, și un spate lat, cu aripi care fâlfâiau și se răsuceau, întinzându-se ca o pată neagră. Semăna cu o volcră, dar avea o formă mai umană. Și nu se temea de lumină. Nu se temea de mine.

E o capcană, a insistat mintea mea speriată. *Nu e posibil.* Era o încălcare a tot ce știam despre puterea Grisha. Pentru că noi, Grisha, nu puteam produce materie. Nu puteam crea viață. Dar creatura venea spre noi, iar oamenii Întunecatului se lipeau de pereți, cuprinși de o spaimă cât se poate de reală. Deci din cauza asta erau atât de speriați.

Mi-am alungat groaza și mi-am concentrat din nou puterea. Am răsucit brațul, coborându-l într-un arc strălucitor și necruțător. Lumina a spintecat creatura, dar, preț de o clipă, am crezut că va continua să se apropie. Însă creatura a rămas țintuită locului, strălucind ca un nor luminat de fulger, și a dispărut cu totul. Nu m-am simțit ușurată decât o clipă, pentru că Întunecatul a ridicat iarăși mâna și a apărut încă un monstru, apoi încă unul și încă unul.

— Acesta e darul pe care mi l-ai oferit, a spus Întunecatul. Darul pe care l-am căpătat în Falie.

Chipul îi era transfigurat de putere și de o bucurie înspăimântătoare. Dar mi-am dat seama și că era încordat. Orice ar fi făcut, era limpede că cerea mari eforturi din partea lui.

Creaturile veneau spre noi, iar Mal și cu mine am făcut câțiva pași în spate, apropiindu-ne de ușă. Brusc, una dintre ele s-a năpustit spre noi cu o viteză uluitoare. Mal a atacat-o cu cuțitul. Creatura a rămas nemișcată o clipă, apoi l-a înhățat pe Mal și l-a azvârlit într-o parte ca pe o păpușă. Deci nu era o iluzie.

— Mal! am strigat eu.

Apoi am spintecat-o cu Tăietura, iar creatura s-a mistuit, însă în câteva secunde am fost atacată de alta. Când m-a înhățat, întregul trup mi s-a crispat de scârbă. Strânsoarea creaturii semăna cu un roi de insecte care mi se târau pe brațe.

M-a ridicat de pe podea și mi-am dat seama cât de tare mă înșelasem: monstrul *avea* gură — o despicătură cu margini unduitoare, care s-a căscat și a dat la iveală câteva rânduri de dinți. I-am simțit pe toți în clipa când m-a mușcat de umăr.

Era o durere cum nu mai simțisem până atunci. Mi s-a răspândit fulgerător în tot trupul, devenind tot mai intensă, spintecându-mi carnea și ajungându-mi până la os. L-am auzit pe Mal strigându-mă. M-am auzit pe mine țipând.

Creatura mi-a dat drumul. M-am prăvălit pe podea. Zăceam pe spate, iar durerea încă îmi străbătea trupul în valuri nesfârșite. Vedeam tavanul igrasios și creatura de umbră plutind deasupra mea. Mal a îngenuncheat lângă mine, apropiindu-și chipul de al meu. I-am văzut buzele rostindu-mi numele, dar

nu i-am putut desluși glasul. Simțeam că-mi pierd cunoștința.

Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost vocea Întunecatului — atât de limpede, ca și când ar fi fost întins lângă mine, cu buzele lipite de urechea mea, șoptindu-mi astfel încât să nu aud decât eu: *Mulțumesc.*

Capitolul 2

Iarăși beznă. Ceva clocotește în mine. Caut lumina, dar nu pot ajunge la ea.

— Bea.

Deschid ochii. Disting chipul încruntat al lui Ivan.

— Dă-i tu să bea, mormăie el.

Apoi Genya se apleacă deasupra mea, mai frumoasă ca niciodată, deși e îmbrăcată cu o kefta *ponosită. Visez?*

Îmi lipește ceva de buze.

— Bea, Alina.

Încerc să îndepărtez cana, dar nu-mi pot mișca mâinile.

În clipa următoare, o mână mă strânge de nas, iar o alta îmi deschide gura cu forța. Pe gât îmi alunecă un fel de supă. Tușesc și scuip.

— Unde sunt? încerc să spun.

Se aude o altă voce, rece și limpede:

— Adoarme-o la loc.

Sunt în șareta cu ponei, în stânga Anei Kuya, și ne întoarcem din sat. Mergem pe drumul care duce la Keramzin, iar cotul ei osos mă înghiontește în coaste la fiecare zdruncinătură. Mal stă în dreapta ei, râzând și arătând cu mâna tot ce ne iese în cale.

Scuturându-și coama lățoasă, poneiul gras trage din greu pe panta ultimei coline. Pe la jumătatea

pantei, ajungem din urmă un bărbat și o femeie care merg pe marginea drumului. Bărbatul fluieră, legănându-și bastonul în ritmul melodiei, iar femeia își târăște picioarele cu capul plecat, cărând în spate un drob de sare.

— Sunt foarte săraci? o întreb eu pe Ana Kuya.

— Nu la fel de sărăci ca alții.

— Atunci de ce nu-și cumpără bărbatul un măgar?

— N-are nevoie de măgar, răspunde Ana Kuya. Are soție.

— Eu o să mă căsătoresc cu Alina, spune Mal.

Șareta trece pe lângă ei. Bărbatul își ridică pălăria și ne salută bucuros.

Mal îi răspunde cu încântare, zâmbind și dând din mână, gata să sară de pe banchetă.

Mă uit peste umăr, întinzând gâtul s-o văd pe femeia care se căznește în urma soțului. E foarte tânără, dar ochii ei sunt obosiți și îmbătrâniți.

Anei Kuya nu-i scapă nimic:

— Asta pățesc tinerele țăranci care nu au parte de bunătatea ducelui. Tocmai de aceea trebuie să fii recunoscătoare și să-l pomenești în rugăciuni seară de seară.

Zăngănit de lanțuri.

Chipul îngrijorat al Genyei.

— E periculos s-o ții așa în continuare.

— Nu mă-nveți tu cum să-mi fac treaba, o pune la punct Ivan.

Îmbrăcat în negru, Întunecatul stă deoparte, învăluit în umbră. Simt sub mine unduirea mării. Îmi dau seama că suntem pe un vas. E ca o lovitură în moalele capului.

Sper din tot sufletul că visez.

Sunt iarăși în drum spre Keramzin, uitându-mă la grumazul încovoiat al poneiului care trage din greu pe panta dealului. Când mă uit în urmă, văd că fata care se căznește să care drobul are chipul meu. Lângă mine în șaretă stă Baghra.

— Boul simte jugul, spune ea, dar oare pasărea simte greutatea aripilor sale?

Ochii negri ca smoala par să-mi spună: „Fii recunoscătoare“. Și Baghra trage de hățuri.

— Bea.

Iarăși supă. Nu mă mai opun. Nu vreau să mă înec din nou. Mă las în voia lor, închid pleoapele și încerc să uit unde sunt, prea slăbită ca să mă mai zbat.

Simt o mână pe obraz.

— Mal, reușesc eu să bâigui.

Mâna se retrage.

Neant.

— Trezirea!

De data asta, nu recunosc vocea.

— Adu-o în simțiri.

Pleoapele mi se deschid șovăielnic. Oare încă visez? Deasupra mea se apleacă un băiat cu păr arămiu și nasul rupt. Îmi amintește de vulpea prea isteață, dintr-o altă poveste de-a Anei Kuya — o vulpe suficient de deșteaptă cât să scape din prima capcană, dar prea nesăbuită ca să-și dea seama că nu va scăpa și din a doua. În spatele lui e încă un băiat, dar acesta e uriaș, unul dintre cei mai mari oameni pe care i-am văzut vreodată. Ochii lui aurii sunt ușor oblici, ca ai shuhanilor.

— Alina, spune vulpea.

De unde îmi știe numele?

Ușa se deschide și văd încă un chip străin, o fată

cu păr scurt și negru, cu aceiași ochi aurii ca ai uriașului.

— Se întorc! îi avertizează ea.

Vulpea trage o înjurătură.

— Adoarme-o la loc.

Uriașul se apropie, și iarăși mă învăluie întunericul.

— Nu, vă rog…

Prea târziu. Deja m-a înghițit bezna.

Sunt fetiță și urc un deal târându-mi picioarele. Ghetele mi se adâncesc în noroi și mă doare spatele de la drobul de sare. Când ajung la capătul puterilor și nu mai pot face niciun pas, simt că mă ridic de pe pământ. Drobul îmi alunecă din spate și îl văd căzând pe drum și făcându-se țăndări. Mă ridic din ce în ce mai sus. Sub mine văd o șaretă cu ponei ai cărei trei pasageri ridică privirea spre mine, cu gurile căscate de uimire. Îmi văd umbra trecând peste ei, peste drum și peste câmpurile pustii de iarnă — forma neagră a unei fete purtate spre cer de aripile care i-au crescut pe spate.

Primul lucru despre care mi-am dat seama că era real a fost legănarea vasului — scârțâitul catargelor, plescăitul apei pe carenă.

Când am încercat să mă răsucesc, am simțit un junghi în umăr. Am icnit și m-am ridicat brusc în capul oaselor, deschizând ochii. Eram complet trează, iar inima îmi bătea cu putere. M-a copleșit un val de greață și a trebuit să clipesc de câteva ori ca să îndepărtez stelele colorate care îmi încețoșau vederea. Mă aflam într-o cabină îngrijită, pe un pat îngust, iar lumina se revărsa printr-un hublou.

Pe marginea patului stătea Genya. Deci nu visasem. Sau oare acum visam? Am încercat să alung

pâcla care îmi încețoșa mintea, dar am fost răsplătită cu încă un acces de greață. Iar mirosul neplăcut din cabină nu mă ajuta să-mi liniștesc stomacul. Am făcut un efort și am inspirat adânc.

Genya purta o *kefta* roșie, cu broderii albastre — o combinație pe care n-o mai văzusem la niciun alt Grisha. Veșmântul era pătat și un pic ponosit, însă avea părul foarte frumos aranjat, cu niște în bucle impecabile, și arăta mai bine decât orice regină. Mi-a apropiat de buze o cană de tablă.

— Bea.

— Ce e? am întrebat eu cu precauție.

— Doar apă.

Am încercat să iau cana și mi-am dat seama că aveam cătușe. Am ridicat mâinile cu greu. Apa avea un iz metalic, dar îmi era foarte sete. Am luat o gură, am tușit, apoi am băut cu lăcomie.

— Încet, a spus ea, dându-mi la o parte părul care-mi căzuse pe față. Altfel o să ți se facă rău.

— De câtă vreme? am întrebat, aruncând o privire spre Ivan, care stătea sprijinit de ușă, uitându-se la mine. Câtă vreme am fost inconștientă?

— Mai bine de o săptămână, a răspuns Genya.

— O *săptămână*?

M-a cuprins spaima. Timp de o săptămână, Ivan îmi încetinise bătăile inimii, ca să mă mențină într-o stare continuă de leșin.

Am reușit să mă ridic în picioare și sângele mi-a năvălit în cap. Aș fi căzut dacă nu m-ar fi sprijinit Genya. Am alungat amețeala, am dat-o pe Genya la o parte, apoi am mers împleticindu-mă până la hublou și m-am uitat prin discul de sticlă aburită. Nimic. Nimic în afară de mare. Niciun port. Nicio coastă. Novyi Zemul rămăsese de mult în urmă. Am încercat să-mi

stăpânesc lacrimile care-mi înțepau ochii.

— Unde e Mal? am întrebat.

Văzând că nu-mi răspunde nimeni, m-am întors.

— Unde e Mal? l-am întrebat pe Ivan.

— Întunecatul vrea să te vadă, a spus el. Poți să mergi sau trebuie să te car în brațe?

— Ai răbdare, a spus Genya. Las-o măcar să mănânce și să se spele pe față.

— Nu, am intervenit eu. Du-mă la el.

Genya s-a încruntat.

— Mă simt bine, am insistat.

Cu toate că, în realitate, eram slăbită, amețită și îngrozită. Dar nu voiam să mă așez la loc pe pat. Și nu de mâncare aveam nevoie, ci de răspunsuri.

Când am ieșit din cabină, ne-a izbit un val de duhoare. Și nu era mirosul obișnuit de pe vase — amestecul de pește, apă de santină[5] și trupuri transpirate, pe care-l știam de pe *Verrhader* —, ci un miros mult mai împuțit. Mi s-a întors stomacul pe dos, dar am strâns din dinți. Bine că nu mâncasem.

— De unde vine duhoarea asta?

— De la sânge, oase și untură, mi-a răspuns Ivan.

Deci eram la bordul unei baleniere.

— O să te obișnuiești cu mirosul, a adăugat el.

— *Tu* te-ai obișnuit, a ripostat Genya, strâmbând din nas.

Am ajuns la o trapă care ducea pe punte. Ivan s-a cățărat pe scară, iar eu m-am grăbit să-l urmez, nerăbdătoare să ies din pântecele întunecat al navei și să scap de mirosul scârbos. Îmi era greu să urc scara cu mâinile încătușate, așa că Ivan și-a pierdut răbdarea și, când mai aveam câteva trepte, m-a

---

[5] Spațiu pe fundul unei nave, unde se adună apele de condensare și de infiltrație, care sunt evacuate cu ajutorul pompelor

înhățat de încheieturi, ridicându-mă pe punte. Am luat câteva guri mari de aer rece, clipind în lumina puternică.

Baleniera brăzda marea cu toate pânzele sus, împinsă înainte de trei Furtunoși Grisha, care stăteau lângă catarge cu brațele ridicate și cu *keftele* albastre fluturându-le în jurul picioarelor. Etherealki — Ordinul Invocatorilor. Acum câteva luni, mă număram printre ei.

Echipajul navei purta haine din pânză aspră și mulți dintre ei erau desculți, ca să pășească mai sigur pe puntea alunecoasă. *N-au uniformă*, mi-am spus în sinea mea. Deci nu erau militari, iar nava nu avea arborat niciun steag.

Ceilalți Grisha din suita Întunecatului erau ușor de recunoscut printre membrii echipajului, nu doar pentru că purtau *kefte* colorate, ci și pentru că leneveau pe lângă balustrade, privind marea sau stând de vorbă, în timp ce marinarii trebăluiau în jurul lor. Ba chiar am văzut un Fabrikator cu o *kefta* violet stând tolănit pe un colac de frânghie și citind o carte.

Am trecut pe lângă două cazane uriașe de fontă fixate pe punte și am simțit o undă din duhoarea care era atât de puternică în cală.

— Cazanele pentru topit grăsimea, mi-a explicat Genya. În ele se face untura. N-au fost folosite în călătoria asta, dar mirosul nu dispare niciodată.

Marinarii și Grisha s-au întors cu toții spre noi, urmărindu-ne cu privirea de-a lungul punții. Când am trecut pe sub artimon[6], am ridicat privirea și i-am văzut cocoțați în vârful lui pe uriașul și pe fata cu păr negru din visul meu. Stăteau agățați de funii ca două păsări de pradă, fixându-ne cu ochii lor aurii.

---

[6] Catargul de la pupă.

Deci nu fusese un vis. Chiar veniseră în cabina mea.

Ivan m-a condus la prora navei, unde aștepta Întunecatul. Stătea cu spatele la noi, privind dincolo de bompres[7], spre orizontul albastru, *kefta* lui neagră fluturând în vânt ca un steag de război.

Genya și Ivan au făcut o plecăciune și ne-au lăsat singuri.

— Unde e Mal? am întrebat eu cu glas răgușit, căci gâtul încă îmi era umflat.

Întunecatul nu s-a întors, ci doar a clătinat din cap și a spus:

— Măcar ești previzibilă.

— Scuze că te plictisesc. Unde e?

— De unde știi că nu e mort?

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Pentru că te cunosc, am răspuns eu cu mai multă încredere decât simțeam în clipa aceea.

— Și dacă ar fi mort? Te-ai arunca în mare?

— Numai dacă aș putea să te iau cu mine. Unde e?

— Uită-te în spatele tău.

M-am răsucit pe călcâie. În celălalt capăt al punții, prin păienjenișul de frânghii al catargelor, l-am văzut pe Mal. Era flancat de gărzi Corporalki și se uita țintă la mine. Mă urmărise cu privirea, așteptându-mă să mă întorc spre el. Am făcut un pas în față, dar Întunecatul m-a apucat de mână.

— Rămâi pe loc, a spus el.

— Lasă-mă să stau de vorbă cu el, l-am implorat, detestând disperarea din glasul meu.

— Nici să nu te gândești. Voi doi aveți prostul obicei de a vă purta ca niște neghiobi, crezând că de

[7] Catarg mic și înclinat aproape orizontal, montat la prora unui vas cu pânze

fapt sunteți niște eroi.

Întunecatul a ridicat mâna, iar gărzile au luat-o din loc, înghiontindu-l pe Mal.

— Alina! a strigat el, după care a scos un icnet, căci unul dintre Corporalki i-a dat o palmă peste față.

— Mal! am țipat, în timp ce gărzile îl târau sub punte. Mal!

M-am smuls din strânsoarea Întunecatului, simțind că mă sufoc de furie.

— Dacă-i faci vreun rău…

— N-am de gând să-i fac rău, a spus el. Nu câtă vreme îmi poate fi de folos.

— Nu vreau să pățească nimic.

— Deocamdată e teafăr, Alina. Dar nu mă pune la încercare. Dacă vreunul dintre voi calcă strâmb, va avea de suferit celălalt. Același lucru i l-am spus și lui.

Am închis ochii, încercând să-mi alung furia și disperarea. Ajunseserăm din nou în punctul de unde plecaserăm. Am încuviințat din cap o singură dată.

Întunecatul a clătinat iarăși din cap.

— Îmi faceți treaba foarte ușoară. Când îl înțep pe el, sângerezi tu.

— Și nu ești în stare să înțelegi asta, nu-i așa?

Întunecatul a întins mâna și a mângâiat colierul Morozovei, atingându-mi pielea gâtului cu buricele degetelor. Dar chiar și această atingere discretă a deschis legătura dintre noi, și am simțit o undă de putere rezonând în mine precum dangătul unui clopot.

— Înțeleg destul de bine, a spus el blând.

— Vreau să-l văd, am bâiguit eu. În fiecare zi. Vreau să știu că e teafăr.

— Bineînțeles. Nu sunt crud, Alina. Doar precaut.

Aproape că am izbucnit în râs.

— De-aia ți-ai pus unul dintre monștri să mă

muște?

— Nu, din alt motiv, a răspuns el, privindu-mă în ochi, apoi s-a uitat la umărul meu: Te doare?

— Nu, am mințit eu.

Pe buze i s-a așternut umbra palidă a unui zâmbet.

— O să arate mai bine, a zis. Dar rana nu se va vindeca complet niciodată. Nu poate fi vindecată nici măcar de un Grisha.

— Creaturile alea…

— Se chemă *nichevo'ya*.

Nimicnici. M-au trecut fiorii amintindu-mi gurile lor căscate și zgomotele pe care le făceau — un amestec de foșnete și țăcănituri. Am simțit un junghi în umăr.

— Ce sunt?

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet vag. Păienjenișul de cicatrici palide de pe fața lui se distingea cu greu, precum fantoma unei hărți. Una dintre ele trecea foarte aproape de ochiul drept. Fusese la un pas să-l piardă. Mi-a cuprins obrazul în palmă și mi-a șoptit cu o voce aproape tandră:

— Sunt doar începutul.

Apoi m-a lăsat singură pe puntea de la provă, cu pielea înfiorată de atingerea degetelor sale și cu mintea copleșită de întrebări.

Dar n-am avut timp să mă gândesc la ele, pentru că Ivan și-a făcut brusc apariția și m-a înhățat de mână, trăgându-mă cu putere după el.

— Mai încet, am protestat eu.

Dar Ivan m-a tras iarăși de mânecă, iar eu mi-am pierdut echilibrul și am căzut pe burtă. Genunchii mi s-au izbit dureros de punte și abia am avut timp să întind mâinile încătușate ca să-mi amortizez căzătura.

M-am crispat de durere, simțind o așchie intrându-mi în carne.

— Mișcă! mi-a poruncit Ivan.

M-am ridicat cu greu în genunchi, însă Ivan m-a înghiontit cu vârful bocancului, iar genunchiul mi-a alunecat și iarăși m-am prăbușit pe punte cu o bufnitură puternică.

— Am zis *mișcă!*

Apoi m-a cuprins o mână mare și m-a ridicat cu grijă în picioare. Când m-am întors, am fost uimită să-i văd pe uriaș și pe fata cu păr negru.

— Te-ai lovit? m-a întrebat ea.

— Nu-i treaba ta, a intervenit Ivan furios.

— E prizoniera lui Sturmhond, i-a răspuns fata. Și trebuie tratată ca atare.

Sturmhond. Numele îmi era cunoscut. Deci erau nava și echipajul lui? Auzisem vorbindu-se despre el pe *Verrhader*. Era un corsar[8] și un contrabandist ravkan, faimos atât pentru că încălcase blocada fjerdană, cât și pentru averea pe care o făcuse din capturarea vaselor inamice. Dar vasul nu arbora drapelul ce purta imaginea vulturului cu două capete.

— E prizoniera *Întunecatului*, a spus Ivan. Și o trădătoare.

— Poate pe uscat, a ripostat fata.

Ivan a bolborosit câteva vorbe în shu pe care nu le-am înțeles, iar uriașul a izbucnit în râs.

— Vorbești shu ca un turist, a spus el.

— Și nu primim ordine de la tine în nicio limbă, a adăugat fata.

— Nu? a rânjit Ivan, apoi a întins o mână, iar fata s-a apucat cu mâinile de piept, sprijinindu-se într-un

---

[8] Căpitan al unei nave particulare care, fiind autorizat de guvern, jefuiește și capturează nave care aparțin altor state.

genunchi.

Într-o clipită, uriașul a scos o sabie încovoiată și s-a repezit spre Ivan, care a întins nonșalant și cealaltă mână. Uriașul a făcut o grimasă, dar nu s-a oprit.

— Lasă-i în pace! am strigat eu, smucindu-mi neputincioasă cătușele.

Puteam invoca lumină cu încheieturile legate, dar n-o puteam concentra într-un anumit punct.

Ivan nu m-a luat în seamă, ci a strâns degetele în pumn. Uriașul a rămas țintuit locului și a scăpat sabia din mână. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare, în timp ce Ivan îi storcea inima de viață.

— Eu zic să nu sari calul, *ye zho*, l-a certat Ivan.

— Îl omori! am spus eu, cuprinsă de spaimă.

M-am izbit cu umărul de Ivan, încercând să-l dobor.

În clipa aceea, s-au auzit două zgomote puternice.

Ivan a împietrit, și rânjetul i-a dispărut de pe buze. În spatele lui stătea un băiat înalt, cam de vârsta mea, poate cu câțiva ani mai mare — păr roșcat, nas rupt. Vulpea prea isteață.

Avea în mână un pistol cu cocoșul tras și cu țeava lipită de ceafa lui Ivan.

— Sunt o gazdă ospitalieră, vraciule. Dar fiecare casă cu regulile ei.

Gazdă. Deci acesta trebuia să fie Sturmhond. Părea prea tânăr ca să fie căpitanul a orice.

Ivan a coborât mâinile.

Uriașul a luat o gură mare de aer, iar fata s-a ridicat în picioare, încă ținându-se de piept. Amândoi respirau din greu, iar ochii le scăpărau de furie.

— Așa te vreau, i-a spus Sturmhond lui Ivan. Iar

acum o să duc prizoniera înapoi în cabină, iar tu poți să dai fuga să faci… ce faci tu de obicei când toți ceilalți muncesc.

Ivan s-a încruntat.

— Nu cred că…

— Ai dreptate. Așa că de ce-ai începe să muncești tocmai acum?

Ivan s-a făcut roșu de furie.

— Nu ai…

Sturmhond și-a apropiat capul de al lui, iar din glas i-a dispărut orice urmă de umor, atitudinea lui relaxată fiind înlocuită de una tăioasă ca lama unei săbii:

— Nu-mi pasă cine ești pe uscat. Pe vasul ăsta ești doar balast. Câtă vreme nu te arunc peste bord, caz în care ești momeală pentru rechini. Îmi place carnea de rechin. Se gătește greu, dar poate fi o variație în meniu. Să nu uiți asta data viitoare când ai de gând să mai ameninți pe cineva de pe vasul ăsta.

Apoi a făcut un pas în spate, reluându-și aerul vesel:

— Valea, momeală! Dă fuga la stăpânul tău.

— N-am să uit asta, Sturmhond, a spus Ivan printre dinți.

Căpitanul și-a dat ochii peste cap:

— Tocmai asta e ideea.

Ivan s-a răsucit pe călcâie și a plecat cu pas apăsat.

Sturmhond și-a vârât pistolul în toc și mi-a zâmbit prietenos.

— Uimitor cât de repede poate să devină aglomerată o navă, nu-i așa?

Apoi a întins mâna și i-a bătut ușor pe umăr și pe fată, și pe uriaș.

— Ați făcut ce trebuia, le-a spus el cu glas scăzut.

Privirile încă le erau ațintite asupra lui Ivan, iar fata avea pumnii strânși.

— Nu vreau probleme, i-a prevenit căpitanul. Ați înțeles?

Cei doi au schimbat o privire între ei, apoi au încuviințat din cap fără tragere de inimă.

— Bine, a zis Sturmhond. Înapoi la treabă. O duc eu sub punte.

Fata și uriașul au încuviințat iarăși din cap, după care, spre surprinderea mea, au schițat o plecăciune către mine înainte să se îndepărteze.

— Sunt rude? am întrebat eu, urmărindu-i cu privirea.

— Gemeni, a spus el. Tolya și Tamar.

— Iar tu ești Sturmhond.

— În zilele mele bune.

Purta pantaloni de piele strânși pe picior, centură cu două pistoale și o redingotă turcoaz, cu nasturi stridenți de aur și manșete enorme. Haina aceea ar fi fost potrivită într-o sală de bal sau pe o scenă de operă, nu pe puntea unui vas.

— Ce caută un pirat pe o balenieră? am întrebat.

— Un corsar, m-a corectat el. Am mai multe nave. Întunecatul a vrut o balenieră, așa că i-am făcut rost de una.

— Adică ai furat-o.

— Am dobândit-o.

— Ai venit în cabina mea.

— Multe femei visează la mine, a zis el cu glas scăzut, conducându-mă pe punte.

— Te-am văzut când m-am trezit, am insistat. Am nevoie…

Dar căpitanul a ridicat mâna:

— Nu-ți răci gura degeaba, draga mea.
— Dar nici măcar nu știi ce voiam să spun.
— Voiai să-ți susții cauza, să-mi spui că ai nevoie de ajutorul meu, că nu mă poți plăti, dar ai un suflet cinstit — chestiile care se spun de obicei.
Am clipit. Exact asta aveam de gând să-i spun.
— Dar…
— Risipă de vorbe, risipă de timp, o după-amiază frumoasă risipită, m-a întrerupt el. Nu-mi place să văd prizonieri brutalizați, dar în rest nu mă interesează soarta lor.
— Tu…
A clătinat din cap.
— Și am reputația că sunt imun la poveștile triste. Deci dacă în povestea ta nu apare și un câine vorbitor, nu vreau s-o aud. Ei bine?
— Ei bine, ce?
— Apare un câine vorbitor?
— Nu, am pufnit eu. E despre viitorul unui regat și al tuturor locuitorilor săi.
— Mare păcat, a zis el, apoi m-a luat de braț și m-a condus la trapa pe unde ieșisem.
— Am crezut că lucrezi pentru Ravka, am adăugat eu cu furie.
— Lucrez pentru punga cea mai plină.
— Deci ai fi dispus să-ți vinzi țara Întunecatului pentru un pic de aur?
— Nu, pentru *mult* aur. Și, te asigur, nu mă vând ieftin, a spus el, apoi a făcut semn cu mâna spre trapă: După tine.
Cu ajutorul lui Sturmhond, m-am întors în cabina mea, care era păzită de două gărzi Grisha. Căpitanul a făcut o plecăciune și a plecat fără să mai spună o vorbă.

M-am așezat pe pat, sprijinindu-mi capul în mâini. Sturmhond putea să facă pe nebunul cât poftea, dar știam că fusese în cabina mea, și trebuia să fi avut un motiv. Sau poate că mă agățam de cea mai mică fărâmă de speranță.

Când mi-a adus tava cu mâncare, Genya m-a găsit ghemuită în pat, cu fața spre perete.

— Ar trebui să mănânci, a spus ea.

— Lasă-mă în pace.

— Dacă te bosumfli, faci riduri.

— Iar dacă minți, faci negi, i-am răspuns eu cu amărăciune.

Genya a râs, apoi a închis ușa și a pus tava pe masă. S-a apropiat de hublou și s-a uitat la reflecția ei în geam.

— Poate că ar trebui să mă fac blondă, a spus ea. Roșul Corporalkilor nu se asortează deloc cu părul meu.

Am aruncat o privire peste umăr.

— Știi bine că ai putea să te îmbraci și în haine din pânză de sac și tot ai arăta mai bine decât orice fată din lume.

— Adevărat, a spus ea, zâmbind.

Nu i-am răspuns la zâmbet, iar ea a oftat și a plecat privirea.

— Mi-a fost dor de tine.

M-a surprins cât de tare m-au durut vorbele ei. Și mie îmi fusese dor de ea. Și m-am simțit ca o neghioabă din cauza asta.

— Mi-ai fost vreodată prietenă? am întrebat-o.

S-a așezat la capătul patului.

— Mai are vreo importanță?

— Aș vrea să știu cât de proastă am fost.

— Mi-a plăcut să-ți fiu prietenă, Alina. Dar nu-mi

pare rău pentru ce am făcut.

— Și pentru ce a făcut Întunecatul? Pentru asta îți pare rău?

— Știu, crezi că e un monstru, dar încearcă să facă ce e bine pentru Ravka, pentru noi toți.

M-am ridicat brusc în coate. Știam de atâta vreme adevărul din spatele minciunilor scornite de Întunecatul, încât îmi era ușor să uit cât de puțină lume știa ce era el de fapt.

— Genya, el a creat Falia.

— Ereticul Negru…

— Nu există niciun Eretic Negru, am spus eu, dezvăluindu-i adevărul pe care îl aflasem de la Baghra cu luni în urmă, la Micul Palat. A dat vina pe strămoșul lui pentru Falie, dar n-a existat decât un Întunecat. Și adevărul e că nu-i pasă decât de putere.

— Nu se poate. Întunecatul a încercat toată viața să elibereze Ravka de Falie.

— Cum poți să spui asta după ce a făcut la Novokribirsk?

Întunecatul folosise puterea Faliei ca să distrugă întregul oraș — fusese o demonstrație de putere menită să-i intimideze pe dușmani și să marcheze începutul domniei sale. Și eu făcusem posibile toate astea.

— Știu că a fost un… accident.

— Un accident? A omorât sute de oameni, poate mii.

— Și ce s-a întâmplat cu toți cei de pe vasul de nisip? a zis ea cu glas scăzut.

Am inspirat adânc și m-am întins pe spate. Mi-am ațintit privirea în tavanul de scânduri și am tăcut o vreme. Nu voiam să întreb, dar știam că aveam s-o fac. Era o întrebare care mă bântuise în lungile

săptămâni petrecute pe mare.

— A mai… a mai supraviețuit cineva?

— În afară de Ivan și Întunecatul?

Am încuviințat din cap.

— Doi Inferni care i-au ajutat să scape, a spus ea. Au mai reușit să iasă din Falie câțiva soldați din Armata Întâi și o Furtunoasă pe nume Nathalia, care a murit câteva zile mai târziu din cauza rănilor.

Am închis ochii. Câți oameni erau la bordul acelui vas? Treizeci? Patruzeci? Mi s-a făcut greață. Îmi răsunau în minte urletele volcrelor și țipetele celor de la bord. Simțeam în nări mirosul de sânge și de praf de pușcă. Îi sacrificasem pe toți pentru Mal, pentru libertatea mea, dar până la urmă muriseră degeaba. Ajunseserăm iarăși în mâinile Întunecatului, care era mai puternic ca niciodată.

Genya și-a așezat mâna peste a mea:

— Ai făcut ce trebuia să faci, Alina.

Mi-am retras brusc mâna, izbucnind într-un hohot de râs aspru.

— Asta-ți spune Întunecatul, Genya? Așa accepți lucrurile mai ușor?

— Nu, nu prea.

Și-a plecat privirea, frământându-și *kefta*.

— Mi-a redat libertatea, Alina. Ce-aș putea să fac? Să dau fuga înapoi la palat? Înapoi la rege? Nu! a clătinat ea vehement din cap. A trebuit să aleg și am ales.

— Și ceilalți Grisha? am întrebat. Nu se poate să fi fugit cu toții împreună cu Întunecatul. Câți au rămas în Ravka?

Genya s-a crispat:

— Nu cred că am voie să vorbesc cu tine despre asta.

— Genya…

— Mănâncă, Alina. Încearcă să te odihnești. În scurtă vreme o să ajungem între ghețuri.

Între ghețuri. Deci nu ne întorceam în Ravka. Probabil navigam spre nord.

Genya s-a ridicat în picioare, scuturându-și praful de pe *kefta*. Făcea ea glume pe seama culorii, dar știam cât de mult însemna pentru ea. Veșmântul acela dovedea că era cu adevărat o Grisha — protejată, preferată, eliberată din condiția de servitoare. Mi-am amintit de boala misterioasă care îl slăbise pe rege cu puțin înainte ca Întunecatul să încerce să pună mâna pe tron. Genya fusese unul dintre puținii Grisha care aveau acces la familia regală. Și se folosise de acest privilegiu ca să obțină dreptul de a purta roșu.

— Genya, am spus eu când am văzut-o apropiindu-se de ușă. Încă o întrebare.

S-a oprit, cu mâna pe clanță.

Părea atât de meschin, atât de caraghios să aduc vorba despre asta acum, după atâta timp. Dar era ceva care nu-mi dădea pace de multă vreme.

— Mal mi-a zis că n-a primit niciuna dintre scrisorile pe care i le-am trimis de la Micul Palat…

Nu s-a întors cu fața, dar am văzut că umerii i s-au lăsat în jos.

— N-au fost trimise niciodată, a șoptit ea. Întunecatul a considerat că trebuia să lași în urma vechea ta viață.

A închis ușa și am auzit-o trăgând zăvorul.

M-am gândit la timpul pe care îl petrecusem cu Genya, discutând și râzând, bând ceai și probând rochii. Mă mințise tot timpul. Partea cea mai rea era că Întunecatul avusese dreptate. Dacă m-aș fi agățat de Mal și de amintirea iubirii mele pentru el, poate că

n-aș fi reușit niciodată să-mi stăpânesc puterea. Dar Genya nu știa asta. Pur și simplu urmase ordinele și îmi lăsase inima să se frângă. Nu știu ce fusese relația noastră, dar cu siguranță nu fusese prietenie.

M-am întors pe o parte, simțind sub mine legănarea blândă a mării. Oare așa se simțea un copil când era legănat de brațele mamei? Nu-mi aduceam aminte. În unele seri, când umbla prin conacul de la Keramzin stingând lămpile și încuind dormitoarele, Ana Kuya fredona câte o melodie, și acestea au fost singurele cântece de leagăn pe care Mal și cu mine le-am ascultat vreodată.

De pe punte, peste șuierul vântului, s-a auzit strigătul unui marinar. Clopotul de pe punte a anunțat schimbarea cartului. *Suntem în viață,* mi-am spus în sinea mea. *Am mai scăpat din mâinile lui. O putem face din nou.* Dar nu mi-a folosit la nimic, iar în cele din urmă am cedat și am lăsat lacrimile să mi se reverse pe obraji. Sturmhond fusese cumpărat. Genya îl alesese pe Întunecatul. Mal și cu mine eram la fel de singuri ca întotdeauna, fără prieteni sau aliați, înconjurați de marea nemiloasă. De data asta, chiar dacă am fi scăpat, n-am fi avut unde să fugim.

Capitolul 3

După mai puțin de o săptămână, am zărit primele sloiuri de gheață. Urcaserăm mult spre nord, unde marea era întunecată, iar din adâncul ei se ridicau vârfuri amenințătoare de gheață. Deși era început de vară, vântul mușca obrazul, iar dimineața, funiile erau înghețate.

Îmi petreceam zilele învârtindu-mă prin cabină și uitându-mă pe hublou la marea nesfârșită. În fiecare dimineață, mă scoteau pe punte, unde eram lăsată să-

mi dezmorțesc mădularele și să-l văd pe Mal de la distanță. De fiecare dată, Întunecatul stătea lângă balustradă, cu privirea ațintită spre orizont, ca și cum ar fi căutat ceva. Sturmhond și echipajul se țineau la distanță de el.

În a șaptea zi, am trecut printre două insule de ardezie, pe care le-am recunoscut de pe vremea când îmi făceam ucenicia în cartografie: Jelka și Vilki — Furculița și Cuțitul. Am intrat pe Drumul Oaselor, fâșia lungă de apă neagră unde nenumărate vase eșuaseră, izbindu-se de insulele care apăreau și dispăreau în ceață. Pe hărți, strâmtoarea era marcată cu cranii, monștri cu guri căscate, sirene cu păr alb ca neaua și foci cu ochi negri ca smoala. Numai cei mai experimentați vânători fjerdani se aventurau până aici după piei și blănuri, înfruntând moartea pentru a pune mâna pe trofeele mult râvnite. Dar noi ce trofee căutam?

Sturmhond a poruncit să se schimbe direcția pânzelor, iar vasul a încetinit, plutind silențios prin ceață. Baleniera era învăluită într-o tăcere apăsătoare. M-am uitat la bărcile suspendate și la șirurile de harpoane cu vârf de oțel Grisha. Nu era greu de ghicit pentru ce urmau să fie folosite. Întunecatul căuta un amplificator. M-am uitat la ceilalți Grisha, întrebându-mă cine avea să primească următorul „dar“ al Întunecatului. Dar în adâncul meu deja încolțise o bănuială îngrozitoare.

E o nebunie, mi-am spus în sinea mea. *N-ar îndrăzni sa facă una ca asta.* Însă gândul acesta n-a reușit să mă liniștească. Întunecatul îndrăznea întotdeauna.

A doua zi, Întunecatul a poruncit să fiu dusă la el.

— Pentru cine e? l-am întrebat eu pe Întunecatul

după ce Ivan m-a condus lângă balustrada de la tribord[9].

Dar Întunecatul a rămas cu privirea ațintită spre valuri. Mi-a trecut prin minte să-l arunc peste balustradă. Desigur, avea o vârstă de sute de ani, dar oare știa să înoate?

— Spune-mi că nu te gândești la ce cred eu că te gândești, am zis. Spune-mi că amplificatorul e pentru o altă fată proastă și credulă.

— Pentru o fată mai puțin încăpățânată? Mai puțin egoistă? Mai puțin dornică să ducă viața unui șoarece? Crede-mă, a spus el, mi-aș dori să fi fost posibil.

Mi s-a făcut greață.

— Un Grisha nu poate avea decât un amplificator. Tu însuți mi-ai spus-o.

— Amplificatoarele Morozovei sunt altfel.

Am rămas cu gura căscată.

— Mai există un amplificator precum cel făcut din coarnele cerbului?

— Au fost menite să fie folosite împreună, Alina. Sunt unice, la fel ca noi.

Mi-am amintit de cărțile de teorie Grisha pe care le citisem și toate spuneau același lucru: puterea Grisha nu trebuia să fie nelimitată, ci trebuia să fie ținută în frâu.

— Nu, am spus eu. Nu vreau asta. Vreau…

— *Vrei…*, m-a ironizat Întunecatul. Eu vreau s-o văd pe iscoada ta murind lent cu pumnalul meu înfipt în inimă. Vreau să văd marea înghițindu-vă pe amândoi… Dar acum, destinele noastre sunt îngemănate, Alina. Și niciunul dintre noi nu poate schimba asta.

---

[9] Partea din dreapta a unei nave, privind de la pupă spre proră

— Ești nebun.

— Știu că-ți place să crezi asta, a spus. Dar amplificatoarele trebuie aduse laolaltă. Dacă sperăm să putem controla Falia vreodată…

— Nu poți *controla* Falia. Falia trebuie distrusă.

— Ai grijă, Alina, mi-a spus, zâmbind ușor. Și eu am avut același gând în ceea ce te privește.

I-a făcut un semn lui Ivan, care aștepta respectuos la câțiva pași de noi:

— Adu-mi băiatul.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Așteaptă, am zis. Mi-ai promis că n-o să-i faci rău.

Dar Întunecatul nu m-a luat în seamă. M-am uitat prostește de jur împrejur, ca și când cineva de pe vasul acela blestemat mi-ar fi putut da o mână de ajutor. Sturmhond stătea la timonă, uitându-se la noi cu un aer impasibil.

M-am agățat de mâneca Întunecatului.

— Am avut o înțelegere. N-am făcut nimic. Ai spus că…

Întunecatul m-a fixat cu ochii lui plumburii și reci, iar vorbele mi-au înghețat pe buze.

O clipă mai târziu, Ivan s-a întors cu Mal, împingându-l spre balustradă. Mal stătea în fața noastră, cu mâinile legate, mijind ochii în lumina soarelui. Nu mai stătuserăm atât de aproape unul de altul de săptămâni întregi. Deși era palid și obosit, părea să fie teafăr. Am descifrat întrebarea care se citea pe chipul său îngrijorat, dar nu aveam niciun răspuns.

— Haide, iscoadă, a spus Întunecatul. Iscodește.

Mal și-a plimbat privirea de la Întunecatul la mine și înapoi la Întunecatul.

— Ce să iscodesc? Suntem în mijlocul oceanului.

— Alina mi-a spus odată că poți să faci iepuri din pietre. Am vorbit cu echipajul de pe *Verrhader* și mi-au zis că ești tot atât de iscusit și pe mare. Cică ai putea să îmbogățești căpitanul unui vas cu dibăcia ta.

Mal s-a încruntat:

— Vrei să vânez balene?

— Nu, a spus Întunecatul. Vreau să vânezi biciul mărilor.

Mal și cu mine ne-am uitat la el cu gura căscată. Eu mai aveam un pic și izbucneam în râs.

— Cauți un dragon? a întrebat Mal cu o mină nedumerită.

— Dragonul ghețurilor, a spus Întunecatul. Rusalye.

Rusalye. În legende, biciul mărilor era un prinț blestemat, silit să se transforme într-un șarpe de mare și să păzească apele înghețate de pe Drumul Oaselor. De la el avea să obțină al doilea amplificator al Morozovei?

— E doar un basm, a spus Mal, dând glas propriilor mele gânduri. O poveste pentru copii. Rusalye nu există cu adevărat.

— Biciul mărilor a tot fost văzut de multe ori în aceste ape, a spus Întunecatul.

— Împreună cu sirene și foci albe care se transformă în fecioare… E doar un mit.

Întunecatul a ridicat dintr-o sprânceană:

— Ca și cerbul?

Mal s-a uitat la mine, iar eu am clătinat abia perceptibil din cap. Orice ar fi avut de gând Întunecatul, nu voiam să-i dăm nicio mână de ajutor.

Mal și-a întors privirea spre valuri.

— Nici măcar n-aș ști de unde să încep.

— Pentru binele ei, sper că nu e adevărat, a spus Întunecatul, scoțând dintre faldurile *keftei* un cuțit cu lamă subțire. Căci pentru fiecare zi în care nu găsim biciul mărilor, am să tai câte o bucată din pielea ei. Pe îndelete. Apoi am să-l pun pe Ivan s-o vindece, iar a doua zi, o să luăm totul de la capăt.

Am simțit că mi se scurge sângele din obraji.

— N-ai să-i faci rău, a spus Mal, dar în glasul lui se simțea frica.

— Nu *vreau* să-i fac rău, a răspuns Întunecatul. Vreau ca tu să faci ce-ți cer.

— Ne-au trebuit câteva luni să găsim cerbul, a spus Mal cu disperare. Nici acum nu știu cum am reușit.

Sturmhond a făcut un pas în față. Eram atât de concentrată la discuția dintre Mal și Întunecatul, încât aproape că uitasem de căpitan.

— Nu accept ca o fată să fie torturată pe nava mea, a spus el.

Întunecatul și-a întors privirea rece asupra corsarului.

— Lucrezi pentru mine, Sturmhond, i-a zis. Tu vezi-ți de treaba ta, altminteri plata onorariului promis va fi ultima ta grijă.

O undă amenințătoare de neliniște a străbătut nava. Echipajul lui Sturmhond îi măsura pe Grisha din priviri, cu expresii deloc prietenoase. Genya a dus mâna la gură, dar n-a scos o vorbă.

— Dă-i niște timp iscoadei, a zis calm Sturmhond. O săptămână. Măcar cinci zile.

Întunecatul și-a plimbat degetele pe brațul meu, ridicându-mi mâneca și dezvelindu-mi pielea albă.

— Să încep cu mâna? a întrebat el.

Apoi a coborât mâneca și mi-a mângâiat obrazul

cu dosul palmei.

— Sau cu fața? a continuat el, după care i-a făcut un semn cu capul lui Ivan: Ține-o.

Ivan m-a înhățat de ceafă, iar Întunecatul a ridicat cuțitul. Am văzut luciul lamei cu coada ochiului. Am încercat să mă dau în spate, dar Ivan m-a țintuit locului. Cuțitul mi-a atins obrazul. Am tras aer în piept, copleșită de frică.

— Stai! a strigat Mal.

Întunecatul s-a oprit.

— Pot… Pot s-o fac.

— Mal, nu! am intervenit eu, și în glasul meu a răsunat mai mult curaj decât simțeam în clipa aceea.

Mal a înghițit în sec și a spus:

— Trebuie să schimbăm ruta spre sud-vest, înapoi pe unde am venit.

Am încremenit. Oare văzuse ceva? Sau doar încerca să mă scape de cuțit?

Întunecatul a înclinat capul într-o parte, sfredelindu-l cu privirea.

— Sper că ai suficientă minte cât să nu te joci cu mine, iscoadă.

Mal a încuviințat energic din cap.

— Pot s-o fac. Pot să-l găsesc. Doar… doar dă-mi timp.

Întunecatul și-a vârât cuțitul în teacă. Am răsuflat ușurată și am încercat să-mi stăpânesc tremurul.

— Îți dau o săptămână, a zis el în cele din urmă, apoi s-a întors cu spatele și a luat-o din loc. Adu-o încoace, i-a poruncit el lui Ivan, înainte să dispară printr-o trapă.

— Mal…, am strigat eu, când Ivan m-a înhățat de braț.

Mal a întins spre mine mâinile legate și degetele

lui le-au atins ușor pe ale mele, dar Ivan m-a smuls de lângă el și m-a târât spre trapă, vârându-mă înapoi în pântecele umed al navei.

Mergeam împleticindu-mă în urma lui, cu mintea copleșită de gânduri, încercând să înțeleg ce se întâmplase. Întunecatul spusese că nu-i va face rău lui Mal câtă vreme va avea nevoie de el. De aceea bănuisem că voia să-l folosească numai ca să mă țină sub control, dar acum îmi era limpede că era mai mult de-atât. Oare Mal chiar credea că putea găsi biciul mărilor sau doar încerca să câștige timp? Nu-mi dădeam seama care aș fi vrut să fie adevărul. Nu mă încânta ideea de a fi torturată, dar dacă găseam într-adevăr dragonul ghețurilor? Ce ar fi însemnat un al doilea amplificator?

Ivan m-a dus într-o cabină spațioasă, care părea să fie a căpitanului. Probabil Sturmhond fusese înghesuit cu restul echipajului său. Într-un colț era așezat un pat, iar pe peretele foarte curbat dinspre pupă erau câteva ferestre cu geamuri groase, prin care se revărsa o lumină albăstruie. Întunecatul s-a așezat în spatele biroului, iar Ivan a ieșit repede din cabină, închizând ușa în urma lui.

— Abia așteaptă să se îndepărteze de tine, am spus eu, rămânând lângă ușă. Îi e teamă de ce ai devenit. Tuturor le e teamă.

— Ție îți e frică de mine, Alina?

— Asta vrei, nu-i așa?

Întunecatul a ridicat din umeri.

— Frica e un aliat puternic, mi-a spus. Și loial.

Mă cerceta cu acea privire rece și sfredelitoare care întotdeauna mă făcea să mă simt de parcă m-ar fi citit ca pe cuvintele înșirate pe o pagină, plimbându-și degetele pe text, dobândind o cunoaștere secretă pe

care eu nu puteam decât s-o bănuiesc. Am încercat să rămân nemișcată, dar mă jenau cătușele.

— Mi-ar plăcea să te eliberez, a spus el calm.

— Să mă eliberezi, să mă jupoi… ai multe opțiuni.

Încă simțeam apăsarea cuțitului pe obraz.

Întunecatul a oftat.

— A fost o amenințare, Alina. Care și-a atins scopul.

— Deci nu m-ai fi tăiat?

— N-am spus asta.

Vocea lui era plăcută și liniștită, ca de obicei. Vorbea pe același ton și când își comanda cina, și când amenința că mă va sfârteca.

În lumina slabă din cabină abia îi distingeam cicatricile. Știam că ar fi trebuit să tac, să-l las pe el să vorbească primul, dar eram prea curioasă.

— Cum ai reușit să scapi cu viață?

Și-a trecut o mână peste muchia ascuțită a maxilarului.

— Se pare că volcrelor nu le place gustul cărnii mele, a spus el, aproape nepăsător. Ai observat că nu se mănâncă niciodată între ele?

M-au trecut fiorii. Volcrele erau creația lui, la fel ca monstrul care își înfipsese dinții în umărul meu — încă aveam dureri acolo unde mă mușcase.

— Corb la corb nu-și scoate ochii, am spus.

— Dar nu e o experiență pe care aș vrea s-o repet. Am gustat destul din mila volcrelor. Și din mila ta.

Am traversat cabina, oprindu-mă în fața biroului.

— Atunci de ce vrei să-mi dai încă un amplificator? am întrebat eu cu disperare, agățându-mă de un argument care, speram, i-ar fi putut deschide ochii. În caz că ai uitat, am încercat să te

omor.

— Dar ai dat greș.

— Și vrei să-mi dai o a doua șansă? De ce să mă faci mai puternică?

Iarăși a ridicat din umeri.

— Fără amplificatoarele Morozovei, Ravka e pierdută. Ai fost menită să le ai, la fel cum eu am fost menit să conduc. Nu se poate altfel.

— Foarte convenabil pentru tine.

Întunecatul s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele.

— Pentru mine ai fost oricum, numai convenabilă nu.

— Nu poți combina amplificatoarele. Așa scrie în toate cărțile…

— Nu în *toate* cărțile.

Îmi venea să strig de furie.

— Baghra m-a prevenit. Mi-a spus că ești arogant și orbit de ambiție.

— Serios? a zis el pe un ton glacial. Și ce alte perfidii ți-a mai șoptit la ureche?

— Că te iubește, am răspuns eu cu mânie. Și că speră că poți fi salvat.

A întors capul, dar nu înainte să surprind expresia de durere de pe chipul său. Oare ce-i făcuse Baghrăi? Și oare ce preț fusese nevoit să plătească pentru asta?

— Salvare, a șoptit el. Mântuire. Ispășire. Ideile ciudate ale mamei mele. Poate ar fi trebuit să le acord mai multă atenție.

A vârât mâna în sertarul biroului și a scos o cărțulie roșie, pe a cărei copertă era scris cu litere aurii: *Istorii Sankt'ya.*

— Știi ce-i asta?

M-am încruntat. *Viețile sfinților.* Mi-a răsărit în minte o vagă amintire. Cu luni în urmă, la Micul Palat, Aparatul îmi dăduse un exemplar din ea. O aruncasem în sertarul măsuței de toaletă și nu mă mai gândisem niciodată la ea.

— E o carte pentru copii, am spus.

— Ai citit-o?

— Nu, am recunoscut eu, dorindu-mi dintr-odată s-o fi citit.

Întunecatul mă privea cu luare-aminte. Ce putea fi atât de important într-o culegere de desene religioase?

— Superstiții, a spus el, uitându-se la copertă. Aiureli țărănești. Cel puțin, așa am crezut multă vreme. Morozova era un om ciudat. Semăna cu tine: era atras de oamenii simpli și slabi.

— Mal nu e slab.

— Într-adevăr, e foarte iscusit, dar nu e un Grisha. Nu va putea fi niciodată egalul tău.

— Este egalul meu, am ripostat eu. Ba chiar e mai mult decât mine.

Întunecatul a clătinat din cap. Dacă nu l-aș fi cunoscut, aș fi putut crede că expresia lui vădea compasiune.

— Crezi că îți poți întemeia o familie cu el. Crezi că puteți avea un viitor împreună. Dar tu vei deveni mai puternică, iar el va îmbătrâni. Își va trăi scurta viață de *otkazat'sya*, iar tu îl vei vedea murind.

— Taci.

A zâmbit.

— Haide, dă din picior, luptă cu adevărata ta natură. Între timp, țara ta suferă.

— Din cauza ta!

— Pentru că am avut încredere într-o fată care nu

vrea să-și accepte adevăratul potențial.

S-a ridicat în picioare și a ocolit biroul. Deși eram furioasă, am făcut un pas înapoi, lovindu-mă de scaunul din spatele meu.

— Știu cum te simți când ești cu iscoada, a spus el.

— Nu cred.

A dat disprețuitor din mână.

— Nu, nu mă refer la pasiunea ta absurdă pentru el, pe care încă n-ai lăsat-o în urmă. Vorbesc de adevărul din adâncul sufletului tău. Îți știu singurătatea. Și sentimentul tot mai puternic că ești diferită.

S-a apropiat și mai mult de mine:

— Și durerea pe care ți-o pricinuiește.

M-a șocat precizia cu care a descris ce se petrecea în sufletul meu, dar am încercat să nu mă dau în vileag.

— Nu știu despre ce vorbești, am spus, dar cuvintele mi-au sunat fals până și mie.

— Sunt sentimente care nu vor dispărea niciodată, Alina. Și care vor deveni tot mai puternice, oricâte eșarfe îți vei înfășura în jurul gâtului, oricâte minciuni vei spune, oricât de departe sau de repede vei fugi.

Am vrut să-mi întorc capul, dar el a ridicat mâna și m-a apucat de bărbie, obligându-mă să mă uit în ochii lui. Era atât de aproape de mine, încât îi simțeam respirația.

— Nu mai sunt alții ca noi, Alina, a șoptit. Și nu vor mai fi niciodată.

M-am îndepărtat brusc de el, răsturnând scaunul, apoi am fugit împleticindu-mă la ușă și, sub privirile lui, am bătut în ea cu mâinile încătușate, strigând

după Ivan. Dar Ivan nu a venit decât după ce l-a chemat Întunecatul.

Tot ce a urmat s-a întâmplat ca prin vis: mâna lui Ivan pe spatele meu, duhoarea de pe coridor, marinarul care s-a dat la o parte din calea noastră, cabina mea strâmtă și tăcută, ușa încuiată în urma mea, patul de lemn, așternuturile aspre în care mi-am adâncit fața, tremurând din toate încheieturile, încercând să-mi alung din minte vorbele Întunecatului. Moartea lui Mal. Viața lungă care mă aștepta. Durerea nesfârșită pricinuită de sentimentul că eram diferită, care n-avea să dispară niciodată. Mă copleșiseră dintr-odată toate aceste frici, care mi se înfigeau în inimă ca o gheară cu ghimpi.

Știam că Întunecatul era un mincinos iscusit. Putea să mimeze orice emoție și să profite de orice slăbiciune omenească. Dar nu puteam nega ce simțisem în Novyi Zem și nici adevărul pe care mi-l dezvăluise Întunecatul: propria mea tristețe, propria mea nostalgie, reflectată în ochii lui plumburii și mohorâți.

Atmosfera de la bordul balenierei se schimbase. Membrii echipajului deveniseră agitați și vigilenți, căci aveau proaspăt în minte insulta adusă căpitanului. Grisha bombăneau între ei, nemulțumiți de înaintarea lentă prin apele întunecate din Drumul Oaselor.

În fiecare zi, Întunecatul cerea să fiu adusă pe punte, să stau lângă el la proră, în timp ce Mal stătea, bine păzit, în celălalt capăt la navei. Uneori, îl auzeam strigându-i lui Sturmhond încotro să cârmească sau îl vedeam făcând semn cu mâna spre blocurile uriașe de gheață pe lângă care treceam — le arăta marinarilor niște zgârieturi adânci, aflate chiar deasupra apei.

Mă uitam și eu la crestăturile acelea. Ar fi putut

fi urme de gheare. Sau poate că nu erau nimic. Și totuși, în Tsibeya avusesem ocazia să văd de ce era Mal în stare. Când urmăream cerbul, îmi arăta crengi rupte și petice de iarbă culcată, semne care păreau evidente după ce mi le arăta el, dar care fuseseră invizibile pentru mine cu doar câteva clipe înainte. Echipajul era neîncrezător, iar Grisha erau de-a dreptul disprețuitori.

În amurg, după o nouă zi de căutări, Întunecatul traversa puntea cu mine și mă cobora prin trapă chiar sub ochii lui Mal. Dar nu aveam voie să vorbim unul cu altul. Încercam să-i prind privirea, să-i spun fără cuvinte că eram teafără, dar vedeam cum cresc în el furia și disperarea, și nu puteam face nimic să-l liniștesc.

Într-o zi, m-am împiedicat lângă trapă, iar Întunecatul m-a proptit cu brațul. Ar fi putut să-mi dea drumul în clipa următoare, dar a întârziat câteva secunde cu mâna pe mine și, înainte să mă pot retrage, degetele lui mi-au mângâiat șalele.

Mal s-a repezit spre el, și doar strânsoarea gărzilor Grisha l-a împiedicat să-l atace pe Întunecatul.

— Încă trei zile, iscoadă.

— Las-o în pace, a zis Mal printre dinți.

— Eu mi-am respectat partea de înțelegere. Încă e teafără. Sau nu de asta te temi?

Mal avea nervii încordați la maximum. Era palid, buzele i se subțiaseră, iar mușchii antebrațelor i se încordau sub strânsoarea funiilor. Nu suportam să-l văd așa.

— Mi-e bine, i-am șoptit, riscând să simt cuțitul Întunecatului. Nu-mi poate face rău.

Era o minciună, dar mi-a făcut bine s-o spun.

Întunecatul și-a mutat privirea de la mine la Mal și am întrezărit abisul întunecat care se căsca în adâncul lui.

— Stai liniștit, iscoadă, a spus el, îți vei da seama când se termină răgazul pe care ți l-am dat.

Apoi m-a împins sub punte, dar am auzit cuvintele cu care s-a despărțit de Mal:

— Voi avea grijă să auzi când o voi face să urle.

Timpul a trecut, iar în a șasea zi, Genya m-a trezit foarte devreme. După ce m-am dezmeticit, mi-am dat seama că abia se crăpa de ziuă. M-a cuprins spaima. Poate că Întunecatul hotărâse să scurteze răgazul și voia să-și pună amenințările în practică.

Dar Genya avea un aer radios.

— A găsit ceva! m-a înștiințat ea triumfătoare, sărind de pe un picior pe altul. Iscoada spune că suntem aproape, a adăugat, ridicându-mă din pat cu mișcări grațioase, ca de dans.

— Îl cheamă Mal, am mormăit, îndepărtându-mă de ea, fără să iau în seamă aerul ei rănit.

Oare e adevărat? m-am întrebat, pornind spre punte în urma Genyei. Sau oare Mal pur și simplu spera să mai câștige niște timp pentru mine?

Am ieșit în lumina slabă și cenușie a zorilor. Puntea era înțesată cu Grisha care se uitau la apă, în timp ce Furtunoșii umflau pânzele, iar oamenii lui Sturmhond trăgeau de funii.

Ceața era mai groasă decât cu o zi înainte. Plutea deasupra apei și se cățăra pe carena vasului sub forma unor tentacule jilave. Tăcerea era întreruptă doar de instrucțiunile lui Mal și de ordinele lui Sturmhond.

Când am ajuns la o porțiune întinsă de apă fără ghețuri, Mal s-a întors spre Întunecatul și i-a spus:

— Cred că suntem aproape.

— *Crezi?*

Mal a încuviințat din cap o singură dată.

Întunecatul a stat pe gânduri. Dacă Mal doar încerca să câștige timp, eforturile lui aveau să devină zadarnice în scurtă vreme, iar pedeapsa avea să fie mare.

După câteva clipe care au părut o eternitate, Întunecatul i-a făcut semn cu capul lui Sturmhond.

— Strângeți pânzele, a poruncit corsarul, iar gabierii[10] i-au dat ascultare.

Ivan l-a bătut pe umăr pe Întunecatul, făcând semn cu mâna spre sud.

— O navă, *moi soverenyi.*

Am mijit ochii spre pata minusculă de la orizont.

— Are arborat vreun steag? l-a întrebat Întunecatul pe Sturmhond.

— Probabil sunt pescari, a zis căpitanul. Dar o să fim cu ochii pe ea, pentru orice eventualitate.

Apoi i-a făcut semn unui marinar, care a luat o lunetă și s-a cățărat în grabă pe catargul principal, până în dreptul rândunicii[11].

Au fost pregătite bărcile atârnate la tribord și, în câteva minute, au fost coborâte în apă, încărcate cu marinari înarmați cu harpoane. Grisha s-au înghesuit de-a lungul balustradei, să urmărească înaintarea bărcilor. Ceața părea să întețească plescăitul ritmic al vâslelor.

Am făcut un pas spre Mal. Atenția tuturor era îndreptată spre marinarii din bărci. Numai Genya se uita la mine. A șovăit o clipă, apoi s-a întors încet cu spatele și s-a alăturat celor de lângă balustradă.

---

[10] Gabier: marinar care face serviciul de veghe pe gabie și care asigură, la navele cu pânze, manevrarea parâmelor, vergelelor etc.

[11] Cea mai de sus pânză a unui catarg.

Mal și cu mine priveam în față, dar eram atât de aproape unul de celălalt, încât ni se atingeau umerii.

— Spune-mi că ești teafără, a șoptit el cu glas răgușit.

Am încuviințat din cap, înghițind cu greutate.

— N-am pățit nimic, am spus încet. Dragonul chiar e în apă?

— Nu știu. Poate. Când urmăream cerbul, erau momente când credeam că suntem aproape, dar… Alina, dacă mă înșel…

În clipa aceea, m-am întors spre el, fără să-mi pese dacă ne vedea cineva și nici de pedeapsa pe care aș fi putut s-o primesc. Ceața începuse să se ridice de pe apă, strecurându-se pe punte. Am ridicat privirea spre Mal, cercetându-i fiecare detaliu al feței: albastrul-deschis al irisurilor, curbura buzelor, cicatricea care îi brăzda maxilarul. În spatele lui, am văzut-o pe Tamar cățărându-se pe parâme, cu un felinar în mână.

— Nu ești vinovat pentru nimic din toate astea. Pentru nimic.

Și-a aplecat capul, lipindu-și fruntea de a mea.

— N-am să-l las să-ți facă rău.

Amândoi știam că nu avea puterea să-l oprească, dar era un adevăr prea dureros, așa că m-am mulțumit să-i spun:

— Știu.

— O zici doar ca să-mi faci pe plac, a spus, silindu-se să zâmbească.

— Ai nevoie de multă cocoloșeală.

Și-a lipit buzele de fruntea mea.

— O să găsim o cale să ieșim din povestea asta, Alina. Ca de obicei.

Mi-am sprijinit mâinile încătușate de pieptul lui și

am închis ochii. Eram singuri pe o mare presărată cu sloiuri de gheață, prizonieri ai unui om care putea crea monștri, și totuși îl credeam. M-am sprijinit de el și, pentru prima oară după mult zile, mi-am permis să sper.

S-a auzit un strigăt:

— Două carturi[12] de la proră spre tribord!

Ca la un semn, am întors capetele într-acolo, iar eu am împietrit. Ceva se mișca în ceață — o siluetă albă, strălucitoare și unduitoare.

— Pe toți sfinții! a murmurat Mal.

În clipa următoare, spinarea creaturii s-a ridicat dintre valuri. Trupul său despica apa într-o linie șerpuitoare, iar solzii ei strălucitori împrăștiau toate culorile curcubeului.

Rusalye.

Capitolul 4

Lumea credea că Rusalye era o legendă, un basm, o creatură fantastică ce trăia pe la hotarele ținuturilor. Dar acum nu mai era nicio îndoială. Dragonul ghețurilor era real, și Mal îl găsise, la fel cum găsise și cerbul. Toate astea îmi dădeau un sentiment ciudat, ca și când lucrurile s-ar fi întâmplat prea repede, ca și când ne-am fi grăbit spre ceva ce nu înțelegeam.

Un strigăt de pe una dintre bărci mi-a atras atenția. Un marinar din barca cea mai apropiată de biciul mărilor s-a ridicat în picioare, cu harponul în mână, și a luat creatura la țintă. Dar coada albă a dragonului s-a înălțat dintr-odată, spintecând valurile, și a coborât cu un plescăit puternic, trimițând un

---

[12] Cart: diviziune unghiulară reprezentând a 32-a parte din roza vânturilor, adică 11,214 grade.

perete de apă spre carena bărcii. Marinarul cu harponul a căzut din picioare, căci barca s-a înclinat periculos, redresându-se în ultima clipă.

Bravo! mi-am spus în sinea mea. *Luptă cu ei.*

Apoi harpoanele din cealaltă barcă s-au năpustit asupra dragonului. Primul și-a ratat ținta, afundându-se în apă, dar al doilea s-a înfipt în pielea lui.

Creatura s-a repezit spre bărci, agitându-și coada, apoi s-a arcuit ca un șarpe, ridicându-și trupul din apă. Preț de o clipă, a rămas suspendată în aer — solzi scăpărători, ochi roșii de furie și înotătoare transparente, în formă de aripi. Cu apa șiroindu-i din coamă, biciul mărilor și-a deschis gura uriașă, dând la iveală o limbă roz și câteva șiruri de dinți strălucitori. Apoi s-a năpustit spre cea mai apropiată barcă, rupând-o în două cu un trosnet puternic. Marinarii au căzut în mare, iar unul a fost înhățat de fălcile dragonului și a dispărut țipând în valuri. Înotând cu disperare prin apa înroșită de sânge, marinarii rămași în viață au pornit spre cealaltă barcă, fiind trași în ea de camarazi.

Am ridicat privirea spre vârfurile catargelor. Acum erau învăluite în ceață, dar încă puteam distinge lumina felinarului care ardea în vârful catargului principal.

Încă un harpon și-a atins ținta, iar biciul mărilor a început să cânte — un sunet mai frumos decât tot ce auzisem până atunci, un cor de voci intonând o melodie tânguitoare, fără cuvinte. *Nu se poate*, mi-am spus eu. *Nu un cântec!* Dar dragonul continua să se tânguiască, zvârcolindu-se în valuri, încercând din răsputeri să scape de cârligele harpoanelor. *Luptă!* l-am îndemnat în sinea mea. *Dacă pun mâna pe tine, n-o să-ți mai dea drumul niciodată.*

Însă dragonul deja se mișca mai greu, iar strigătele îi erau tot mai slabe și mai jalnice, o muzică sumbră, pe cale să se stingă.

O parte din mine își dorea ca Întunecatul să pună capăt acestei agonii. De ce n-o făcea? I-ar fi fost simplu să despice dragonul cu Tăietura și să-l folosească pentru a mă subjuga voinței lui, la fel cum făcuse și cu cerbul.

— Năvoade! a strigat Sturmhond.

Dar ceața devenise atât de deasă, încât n-aș fi putut spune din ce direcție venea vocea lui. Apoi s-au auzit niște bufnituri dinspre balustrada de la babord[13].

— Îndepărtați ceața! a poruncit Întunecatul. Nu se mai vede barca.

I-am auzit pe Grisha strigându-se unii pe alții, apoi am simțit rafalele Furtunoșilor agitându-mi poalele hainei.

Ceața s-a ridicat, și am rămas cu gura căscată. Întunecatul și Grisha stăteau tot la tribord, uitându-se cu toții la barca ce părea să se îndepărteze de balenieră. Însă la babord a apărut de nicăieri o altă navă, o goeletă[14] cu catarge strălucitoare, al cărei stindard înfățișa un câine roșu pe un fundal verde-albăstrui, sub care era desenat cu albastru și auriu vulturul cu două capete al Ravkăi.

S-au auzit alte bufnituri și am văzut gheare de oțel înfigându-se în babordul balenierei. *Cârlige de asalt,* mi-am spus în sinea mea.

Apoi totul a părut să se întâmple dintr-odată. De undeva s-a auzit un țipăt, ca de lup urlând la lună. O ceată de marinari s-a cățărat pe puntea balenierei, cu hangere în mâini și pistoale prinse de banduliere[15],

[13] Partea din stânga a unei nave, privind către proră.
[14] Corabie ușoară cu două-trei catarge.
[15] Bandulieră: fâșie de piele sau stofă petrecută de-a curmezișul pieptului,

urlând și lătrând ca o haită de câini turbați. L-am văzut pe Întunecatul întorcându-se, cu chipul nedumerit și furios.

— Ce dracu' se-ntâmplă? a spus Mal, protejându-mă cu trupul lui și trăgându-mă la adăpostul firav al catargului dinspre pupă.

— Nu știu, am răspuns eu. Ceva foarte bun sau ceva foarte, foarte rău.

Ne-am așezat spate în spate, eu cu mâinile încătușate, el cu mâinile legate, amândoi incapabili să ne apărăm pe puntea cuprinsă de haos. S-au auzit focuri de pistol, iar aerul s-a luminat de flăcările împroșcate de Inferni.

— La mine, ticăloșilor! a strigat Sturmhond, aruncându-se în luptă cu o sabie în mână.

Grisha erau atacați din toate părțile de marinari care lătrau, urlau și mârâiau — nu năvăleau doar dinspre goeletă, ci și de pe catargele balenierei. Oamenii lui *Sturmhond*. Deci corsarul se întorcea împotriva Întunecatului.

Era limpede că Sturmhond își pierduse mințile. Într-adevăr, marinarii erau mai numeroși decât Grisha, dar numărul nu avea nicio importanță într-o luptă cu Întunecatul.

— Ia uite! a strigat Mal.

Marinarii din barca rămasă întreagă trăgeau după ei biciul mărilor. Ridicaseră o pânză și un vânt iute îi purta nu spre balenieră, ci direct spre goeletă. Briza puternică părea să vină de nicăieri. M-am uitat mai cu atenție. Un marinar din barcă stătea în picioare, cu brațele ridicate. Nu încăpea îndoială: unul dintre Furtunoși trecuse de partea lui Sturmhond.

Un braț m-a cuprins dintr-odată pe după mijloc și

---

de la umăr la coapsa opusă, pentru a susține sabia, pușca etc.

m-a ridicat în aer. Lumea a părut să se întoarcă cu susul în jos, și am scos un țipăt simțind că sunt aruncată pe un umăr uriaș.

Am ridicat capul, zbătându-mă să scap din strânsoarea brațului care mă ținea ca un clește de oțel, și am văzut-o pe Tamar dând fuga spre Mal, cu un cuțit în mână.

— Nu! am strigat eu. Mal!

Mal a ridicat mâinile să se apere, dar Tamar n-a făcut decât să-i taie legăturile de la mâini.

— Fugi! a strigat ea, dându-i cuțitul și trăgând o sabie din teaca de la șold.

Tolya m-a strâns mai tare, luând-o la fugă pe punte, iar Tamar și Mal au pornit în urma noastră.

— Ce se întâmplă? am țipat eu, în timp ce capul îmi sălta, lovindu-se de spatele uriașului.

— Taci și fugi! mi-a strigat Tamar, împungând cu sabia un Corporalnik care se năpustise în calea ei.

— Nu pot să fug! i-am strigat. Neghiobul de frate-tău m-a aruncat pe umăr ca pe o bucată de șuncă!

— Vrei să fii salvată sau nu?

Dar n-am avut timp să-i răspund.

— Ține-te bine! mi-a zis Tolya. Sărim!

Am închis ochii, pregătindu-mă să plonjez în apa înghețată. Dar Tolya a mai făcut câțiva pași, după care a icnit și a căzut într-un genunchi, scăpându-mă din mână. M-am rostogolit pe punte, iar când am ridicat privirea, i-am văzut stând în picioare lângă noi pe Ivan și un Inferni în straie albastre.

Ivan avea mâna întinsă. Strângea inima lui Tolya și, de data asta, Sturmhond nu mai era lângă el să-l oprească.

Cu un cremene în mână, Inferniul s-a apropiat de Tamar și Mal, iscând un arc de foc. *S-a terminat încă*

înainte să fi început, mi-am spus cu deznădejde în sinea mea. Dar în clipa următoare, Inferniul s-a oprit și a icnit, iar flacăra s-a stins.

— Ce mai aștepți? a mârâit Ivan.

Singurul răspuns al Inferniului a fost un șuier sugrumat. Ochii i s-au bulbucat și s-a apucat cu mâinile de gât.

Tamar ținea sabia în mâna dreaptă, iar pumnul stâng îi era încleștat.

— Frumos truc, a spus ea, smulgând cremenea din mâna paralizată a Inferniului. Știu și eu un truc.

Apoi a ridicat sabia și l-a străpuns cu o lovitură năprasnică pe Inferniul care rămăsese nemișcat, încercând din răsputeri să tragă aer în piept.

Inferniul s-a prăbușit pe punte, iar Ivan s-a uitat nedumerit la Tamar, care stătea lângă trupul neînsuflețit, cu sabia plină de sânge. Lui Ivan probabil îi slăbise concentrarea, pentru că, în clipa aceea, Tolya s-a ridicat în picioare cu un urlet înfiorător.

Ivan și-a încleștat pumnul, concentrându-se din nou. Tolya a făcut o grimasă, însă n-a mai căzut, iar mâna lui s-a întins brusc spre Ivan, a cărui față s-a schimonosit de durere și de uimire.

M-am uitat de la Tolya la Tamar, înțelegând totul dintr-odată. Amândoi erau Grisha. Sfâșie-Inimi.

— Îți place, mititelule? l-a întrebat Tolya pe Ivan, apropiindu-se de el.

Ivan a întins disperat și cealaltă mână. Începuse să tremure și mi-am dat seama că se sufoca.

Tolya s-a clătinat un pic, dar a continuat să se apropie de Ivan.

— Acum aflăm care are inima mai puternică, a zis uriașul, printre dinți.

Înainta cu pași mici, ca și când ar fi înfruntat un

vânt puternic, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, cu dinții dezveliți într-un rânjet sălbatic. Preț de o clipă, m-am gândit că ar putea să se prăbușească amândoi cu inimile strivite.

Apoi degetele mâinii întinse a lui Tolya s-au strâns în pumn. Ivan s-a crispat, dându-și ochii peste cap. Între buze i-a apărut un balon de salivă amestecată cu sânge, care s-a umflat până s-a spart. În cele din urmă, Ivan s-a prăbușit pe punte.

Îmi dădeam seama vag de haosul care domnea în jurul meu. Tamar lupta cu un Furtunos, iar alți doi Grisha se năpustiseră asupra lui Tolya. Am auzit o împușcătură și am văzut că Mal pusese mâna pe un pistol. Însă nu-mi puteam lua privirea de la trupul neînsuflețit al lui Ivan.

Era mort. Mâna dreaptă a Întunecatului. Unul dintre cei mai puternici Sfâșie-Inimi din Armata a Doua. Scăpase de atacul volcrelor din Falie, dar acum își dăduse duhul.

Un scâncet slab m-a smuls din amorțeală. Genya se uita și ea la Ivan, cu mâinile duse la gură.

— Genya, am spus eu…

— Oprește-i! a strigat cineva.

Era un strigăt care venea din celălalt capăt al punții. M-am întors și l-am văzut pe Întunecatul luptându-se cu un marinar înarmat.

Genya tremura. A vârât mâna în buzunarul *keftei* și a scos un pistol. Tolya s-a repezit spre ea.

— Nu! am țipat, pășind între ei, pentru că nu voiam să-l văd omorând-o pe Genya.

Pistolul greu îi tremura în mână.

— Genya, am spus eu calm, chiar ai de gând să mă împuști?

S-a uitat cu disperare în jur, neștiind pe cine să

ia la țintă. Am pus o mâna pe mâneca ei. Genya a tresărit și a întors țeava spre mine.

Aerul a fost spintecat de un tunet asurzitor și mi-am dat seama că Întunecatul scăpase din mâinile marinarului. M-am uitat spre el și am văzut un val de întuneric revărsându-se spre noi. *S-a sfârșit*, mi-am spus în sinea mea. *Suntem învinși.* Dar în clipa următoare am zărit o lumină puternică și s-a auzit o împușcătură. Valul de beznă a dispărut și l-am văzut pe Întunecatul ținându-se de braț, cu fața schimonosită de furie și durere. Nu-mi venea să cred, dar Întunecatul fusese împușcat.

Sturmhond alerga spre noi, cu pistoale în mâini.

— Fugiți! ne-a strigat.

— Vino, Alina! mi-a spus Mal, luându-mă de mână.

— Genya, am rostit, cu deznădejde în glas, hai cu noi.

Mâna îi tremura atât de tare, încât am crezut că o să scape pistolul. Obrajii îi erau brăzdați de lacrimi.

— Nu pot, a scâncit ea jalnic, apoi a coborât pistolul. Fugi, Alina. Fugi!

În clipa următoare, Tolya m-a aruncat iarăși pe umăr, iar eu am bătut inutil cu pumnii în spatele lui.

— Nu! am țipat. Așteaptă!

Dar Tolya nu m-a luat în seamă, ci a rupt-o la fugă și a sărit peste balustradă. Am scos un țipăt, pregătindu-mă pentru contactul cu apa înghețată. Dar am fost învăluiți de un vânt puternic, pe care nu l-ar fi putut isca decât un Furtunos, și am fost purtați până pe puntea goeletei, unde am aterizat cu o bufnitură care mi-a zdruncinat toate măruntaiele. Am fost urmați de Tamar și Mal, apoi de Sturmhond.

— Dă semnalul! a strigat corsarul, sărind în

picioare.

S-a auzit șuierul ascuțit al unui fluier.

— Privyet, a strigat el către un marinar pe care nu-l mai văzusem până atunci, câți oameni am pierdut?

— Opt, a răspuns Privyet. Și alți patru au rămas pe balenieră. Acum ridicăm încărcătura.

— Pe toți sfinții! a înjurat Sturmhond, apoi s-a uitat spre balenieră, părând că dă o luptă cu sine. Muschetari! le-a strigat el marinarilor din gabie. Apărați-i pe camarazii rămași în urmă!

Marinarii au început să tragă cu puștile spre puntea balenierei. Tamar a scos un pistol de la șold, iar Tolya i-a dat o pușcă lui Mal, apoi și-a aruncat o alta pe spate și s-a cățărat pe funiile catargelor. Eu încă zăceam pe punte într-o poziție stânjenitoare, cu mâinile încătușate.

— Dragonul e la bord, *kapitan*! a strigat Privyet.

Alți doi oameni ai lui Sturmhond au sărit peste balustrada balenierei, agitându-și mâinile, și s-au prăbușit pe puntea goeletei. Unul era rănit la braț și sângera puternic.

Apoi iarăși s-a auzit tunetul asurzitor.

— Și-a revenit! a strigat Tamar.

Bezna s-a revărsat asupra noastră, înghițind goeleta și întunecând totul în calea ei.

— Dă-mi drumul! l-am rugat eu pe Sturmhond. Lasă-mă să ajut!

Sturmhond i-a aruncat lui Tamar niște chei și i-a poruncit:

— Desfă-i cătușele!

Întunericul ne-a învăluit și pe noi, iar Tamar a început să bâjbâie cu cheile la încheieturile mele. Nu mai vedeam nimic. Am auzit pe cineva țipând. În cele

din urmă, Tamar a reușit să-mi descuie cătușele, care au căzut pe punte cu un clinchet înfundat.

Am ridicat mâinile și lumina a strălucit în întuneric, împingând valul de beznă înapoi spre balenieră. Oamenii lui Sturmhond au izbucnit în urale, dar au amuțit imediat ce s-a auzit un alt sunet. Era un țipăt strident, de rău augur, ca scârțâitul unei uși ce se deschide, dar care ar fi trebuit să rămână închisă pentru totdeauna. Am simțit o durere ascuțită în rana de la umăr. *Nichevo'ya.*

M-am întors spre Sturmhond.

— Trebuie să plecăm de aici, i-am spus. *Acum.*

A șovăit o clipă, luptând cu sine însuși. Doi dintre oamenii lui încă erau pe balenieră. În cele din urmă, chipul i s-a înăsprit.

— Gabieri, întindeți pânzele! a strigat el. Furtunoși, spre est!

Câțiva marinari s-au înșirat în fața catargului și au ridicat mâinile, iar pânzele de deasupra noastră au plesnit asurzitor, umflate de un vânt puternic. Oare câți Grisha avea corsarul în echipaj?

Dar Furtunoșii Întunecatului s-au aliniat și ei pe puntea balenierei, lovindu-ne cu rafale de vânt, iar goeleta a început să se legene.

— Scoateți tunurile de la babord! a răcnit Sturmhond. Ne întoarcem pe flanc! La semnalul meu!

În clipa următoare s-au auzit două șuierături stridente. A urmat o bubuitură asurzitoare, care ne-a zdruncinat nava, apoi încă una și încă una, tunurile goeletei căscând o gaură enormă în carena balenierei. De pe vasul Întunecatului s-a auzit un strigăt disperat, iar Furtunoșii lui Sturmhond au profitat de avantaj, și goeleta a scăpat de rafalele de vânt ale inamicului.

După ce s-a împrăștiat fumul tunurilor, am văzut

un bărbat în negru apropiindu-se de balustrada balenierei avariate. Un nou val de întuneric a năvălit spre noi, dar acesta era diferit de celelalte. Șerpuia pe apa mării de parcă și-ar fi croit drum până la noi târându-se cu ghearele, și era însoțit de un țăcănit înfiorător, ca al unui roi uriaș de insecte furioase.

Întunericul s-a rostogolit și a făcut spumă, ca un val ce se sparge de o stâncă, apoi a început să se descompună sub forma unor siluete nedeslușite. Lângă mine, Mal a îngânat o rugăciune și a dus pușca la umăr. Mi-am concentrat puterea și am făcut o Tăietură, despicând norul negru și încercând să distrug *nichevo'ya* înainte să-și desăvârșească forma. Dar nu i-am putut opri pe toți nimicnicii. Se apropiau de nava noastră într-o hoardă urlătoare, împânzită cu dinți și gheare negre.

Echipajul lui Sturmhond a deschis focul.

Nichevo'ya au ajuns la catargele goeletei, răsucindu-se în jurul pânzelor, smulgând ca pe niște fructe marinarii cățărați pe funii. Apoi au coborât pe punte. Mal trăgea foc după foc, iar marinarii lui Sturmhond și-au scos săbiile din teacă, dar gloanțele și tăișul armelor păreau doar să încetinească înaintarea monștrilor. Trupurile întunecate șovăiau câteva clipe, apoi își recăpătau forma, continuându-și neabătut înaintarea.

Goeleta mergea înainte, îndepărtându-se tot mai mult de balenieră. Dar nu suficient de repede. S-a auzit din nou acel țipăt strident și un alt val de întuneric șerpuitor a pornit rostogolindu-se către noi, separându-se în siluete înaripate — întăriri pentru soldații de umbră cățărați pe vasul nostru.

Sturmhond i-a făcut semn cu mâna unuia dintre Furtunoșii care invocau rafale de vânt pentru pânze.

— Fulger! i-a strigat el.

Am tresărit. Nu putea vorbi serios. Furtunoșilor nu li se dădea voie niciodată să invoce fulgere. Erau prea imprevizibile, prea periculoase. Unde mai pui că eram în largul marii. Pe o navă de lemn. Dar Furtunoșii n-au ezitat. Au început să-și frece palmele între ele, iar presiunea aerului a început să crească, făcându-mi urechile să pocnească. Atmosfera era încărcată de electricitate.

Abia am avut timp să ne aruncăm pe punte înainte ca fulgerele zigzagate să brăzdeze cerul. Descumpănit preț de câteva clipe, noul val de nimicnici s-a împrăștiat în toate părțile.

— Acum! a răcnit Sturmhond. Furtunoși, cu toată puterea înainte!

Mal și cu mine am fost izbiți de balustradă în clipa când goeleta a țâșnit înainte, părând să zboare pe deasupra valurilor.

Am văzut un nou val întunecat pornind dinspre balenieră. Am sărit în picioare și mi-am adunat toate puterile, pregătindu-mă să resping atacul.

Dar nimicnicii n-au mai ajuns la noi. Părea că puterea Întunecatului avea și ea limite. Ieșiserăm din raza lui de acțiune.

M-am aplecat deasupra balustradei. Vântul și stropii fini împroșcați de goeletă îmi biciuiau pielea, iar vasul Întunecatului și valul de *nichevo'ya* au dispărut în cele din urmă la orizont. Din piept mi-a scăpat un amestec ciudat de scâncet și hohot de râs.

Mal m-a cuprins în brațe, iar eu l-am strâns cu putere, simțindu-i pe obraz cămașa umedă, ascultându-i bătăile puternice ale inimii, savurând incredibilul adevăr că încă eram amândoi în viață.

Apoi, în ciuda sângelui vărsat și a camarazilor

pierduți, echipajul a izbucnit în urale. Chiuiau, răcneau, strigau și fluierau. Sus pe catarg, Tolya și-a ridicat pușca și a dat capul pe spate, scoțând un urlet de triumf care mi-a făcut pielea de găină.

M-am desprins din îmbrățișarea lui Mal și ne-am uitat împreună la marinarii care chiuiau și râdeau în jurul nostru. Știam că amândoi ne gândeam la aceeași întrebare: oare în ce încurcătură intraserăm?

Capitolul 5

Ne-am proptit de balustradă și ne-am lăsat trupurile să alunece ușor pe zăbrele de lemn, până am ajuns amândoi pe punte, sprijiniți unul de altul, năuciți și frânți de oboseală. Scăpaserăm de Întunecatul, dar ne aflam pe o navă străină, înconjurați de o ceată de Grisha smintiți, îmbrăcați în marinari, care urlau ca niște câini turbați.

— Ești teafără? m-a întrebat Mal.

Am încuviințat din cap. Rana de la umăr mă ardea, însă eram nevătămată, și tot trupul îmi revenise la viață, pentru că reîncepusem să-mi folosesc puterea.

— Tu? am întrebat eu.

— N-am nici măcar o zgârietură, a zis el surprins.

Nava tăia valurile cu o viteză incredibilă, propulsată atât de Furtunoși, cât și de alți câțiva marinari care de fapt erau Iscă-Valuri. După ce s-au domolit groaza și iureșul bătăliei, am simțit că eram udă leoarcă. Au început să-mi clănțăne dinții. Mal m-a cuprins pe după umeri și, la un moment dat, un marinar a aruncat o pătură peste noi.

În cele din urmă, Sturmhond a cerut să ne oprim și să fie strânse pânzele. Furtunoșii și cei câțiva Iscă-Valuri au coborât mâinile și s-au sprijinit unii de alții,

secătuiți de vlagă. Aveau ochi scăpărători și fețe radioase de la invocarea puterii.

Goeleta s-a oprit și a început să se legene ușor, învăluită brusc într-o tăcere apăsătoare.

— Faceți de cart, a poruncit Sturmhond.

Privyet a trimis în vârful catargului un marinar cu o lunetă, iar Mal și cu mine ne-am ridicat în sfârșit în picioare.

Sturmhond s-a apropiat de grupul de Iscă-Valuri și Furtunoși istoviți, bătându-i ușor pe spate și spunându-le câteva vorbe cu glas scăzut. Apoi a trimis sub punte marinarii răniți, unde am presupus că urmau să fie îngrijiți de un medic sau poate chiar de un Vindecător Corporalki. Corsarul părea să aibă în subordine Grisha de toate felurile.

După aceea, Sturmhond s-a apropiat de mine, scoțând un cuțit de la brâu. Am ridicat mâinile, iar Mal s-a așezat în fața mea, îndreptând pușca spre pieptul lui Sturmhond. În clipa următoare, toți marinarii din jur și-au scos săbiile din teacă și și-au pregătit pistoalele.

— Ușor, Oretsev, a spus Sturmhond, încetinind pasul. Am îndurat multe ca să te aduc pe vasul meu. Ar fi păcat să te ciuruim tocmai acum.

Apoi i-a întins cuțitul, întorcându-l cu plăselele spre mine:

— Ăsta e pentru dragon.

Biciul mărilor. Prinsă în vâltoarea bătăliei, aproape că uitasem de Rusalye.

Mal a șovăit o clipă, apoi a coborât pușca.

— Înapoi, le-a cerut Sturmhond marinarilor, iar aceștia și-au vârât în teacă săbiile și pistoalele.

Apoi i-a făcut semn cu capul lui Tamar, spunându-i:

— Aduceți-l încoace.

La ordinele lui Tamar, câțiva marinari s-au aplecat peste balustrada de la tribord și au desfăcut o rețea complicată de funii. S-au opintit și au tras cu grijă, ridicând trupul dragonului pe punte. Biciul mărilor a căzut cu o bufnitură pe podeaua de lemn, încă zvârcolindu-se ușor în plasa argintie. Apoi a atacat prin surprindere, mușcând aerul cu dinții săi uriași. Am sărit cu toții înapoi.

— Din câte am înțeles, tu trebuie s-o faci, a spus Sturmhond, întinzându-mi iarăși cuțitul.

M-am uitat la corsar, întrebându-mă cât de multe știa despre amplificatoare și despre acest amplificator, în special.

— Haide, m-a îndemnat el. În curând trebuie s-o luăm din loc. Vasul Întunecatului e avariat, dar până la urmă or să-l repare.

Cuțitul din mâna lui Sturmhond strălucea ușor în lumina soarelui. Oțel Grisha. Nu știu de ce, dar nu eram surprinsă.

Dar încă șovăiam.

— Tocmai am pierdut treisprezece marinari de nădejde, a spus Sturmhond calm. Nu-mi spune că totul a fost în zadar.

M-am uitat la biciul mărilor, care zăcea tresărind pe punte. Aerul îi șuiera ușor prin branhii, iar ochii roșii i se încețoșaseră, dar încă erau plini de furie. Mi-am amintit de privirea întunecată și fixă a cerbului, de spaima lui mută de dinainte să moară.

Cerbul trăise atâta timp în imaginația mea, încât, atunci când ieșise în sfârșit dintre copaci, pășind în luminișul înzăpezit, îmi era aproape familiar, simțeam că-l cunoșteam de mult. Biciul mărilor îmi era străin, mai mult mit decât realitate, deși trupul său rănit era

o dovadă tristă și neîndoielnică.

— Oricum n-o să supraviețuiască, a spus corsarul.

Am apucat plăselele cuțitului. Era greu. *Oare asta e îndurare?* Cu siguranță, nu era îndurarea de care dădusem dovadă față de cerbul Morozovei.

Rusalye. Prințul blestemat, straja de pe Drumul Oaselor. În povești, momea fecioare singure să i se urce pe spate și le purta râzând peste valuri, până ajungeau prea departe ca să mai poată striga după ajutor. Apoi se scufunda și le ducea cu el în palatul său de sub ape. Dar fetele se prăpădeau pentru că acolo nu era nimic de mâncare în afară de corali și de perle. Rusalye își cânta cântecul trist și vărsa lacrimi peste trupurile lor neînsuflețite, apoi se întorcea la suprafață să-și caute altă regină.

Povești, mi-am spus în sinea mea. *Nu e un prinț, ci doar un animal suferind.*

Trupul îi sălta ritmic, iar fălcile sale mușcau în van aerul. În spate avea înfipte două harpoane, iar din răni i se prelingea un sânge apos. Am ridicat cuțitul, neștiind ce să fac, unde să-l înfig. Îmi tremurau mâinile. Biciul mărilor a scos un oftat șuierător și jalnic, un slab ecou al corului magic pe care îl auzisem mai devreme.

Mal a făcut un pas în față și mi-a zis cu glas răgușit:

— Pe toți sfinții, Alina, fă-o!

Mi-a luat cuțitul și l-a aruncat pe punte, apoi m-a apucat de mâini și mi le-a pus în jurul unuia dintre cele două harpoane. Cu o singură opintire, l-am adâncit în trupul dragonului.

Biciul mărilor s-a cutremurat, apoi a împietrit, și sângele a început să i se reverse pe punte.

Mal s-a uitat la mâinile lui, apoi și le-a șters de cămașa zdrențuită și s-a întors cu spatele.

Tolya și Tamar s-au apropiat de noi. Mi s-a strâns stomacul. Știam ce urma. *Nu-i adevărat,* a spus o voce din capul meu. *Poți să pleci. Să lași totul în urmă.* Iarăși aveam sentimentul că lucrurile se întâmplau prea repede. Dar nu puteam arunca un asemenea amplificator în mare. Biciul mărilor deja își dăduse viața. Și dacă luam amplificatorul, nu însemna neapărat că aveam să-l folosesc.

Trupul dragonului era acoperit în întregime cu solzi de un alb opalescent, strălucind în culorile curcubeului, cu excepția unei fâșii care începea între ochii săi mari și se continua peste muchia de sus a craniului, terminându-se în coama lui moale — bucata aceasta era acoperită cu solzi aurii.

Tamar a scos un pumnal de la brâu și, cu ajutorul lui Tolya, a curățat solzii aurii. Am făcut eforturi să nu-mi întorc privirea. Când au terminat, mi-au întins șapte solzi perfecți, încă pătați de sânge.

— Să păstrăm câteva clipe de reculegere pentru camarazii pe care i-am pierdut astăzi, a spus Sturmhond. Marinari de nădejde. Soldați de nădejde. Fie ca marea să-i poarte spre un port sigur și fie ca sfinții să-i întâmpine pe un țărm mai însorit.

A repetat Rugăciunea Marinarului și în kerchiană, după care Tamar a spus-o în shu. Preț de câteva clipe, am rămas nemișcați și cu capetele plecate pe puntea legănată de valuri. Mi s-a pus un nod în gât.

Muriseră alți câțiva oameni și încă o creatură magică și străveche, al cărei trup fusese profanat de oțelul Grisha. Am pus mâna pe coama strălucitoare a dragonului. Era rece și alunecoasă. Ochii lui roșii erau

goi și întunecați. Am strâns solzii în palmă, simțind cum mi se adâncesc în carne marginile lor. Oare ce sfinți întâmpinau astfel de creaturi pe lumea cealaltă?

După ce s-a scurs un minut lung, Sturmhond a spus cu glas scăzut:

— Fie ca sfinții să-i primească.

— Fie ca sfinții să-i primească, a răspuns echipajul.

— Trebuie să mergem mai departe, a continuat căpitanul. Carena balenierei a fost spartă, dar Întunecatul are la bord Furtunoși, ba chiar și unu sau doi Fabrikatori. Și cine știe, poate că monștrii ăia pot fi învățați să folosească niște cuie și ciocane. Așa că să nu riscăm.

Apoi s-a întors către Privyet și i-a zis:

— Dă-le Furtunoșilor câteva minute de odihnă și fă-mi raportul daunelor, apoi o luăm din loc.

— *Da, kapitan*, a răspuns Privyet prompt, apoi, după o clipă de ezitare, a adăugat: *Kapitan…* e posibil ca solzii de dragon să se vândă la prețuri foarte bune, indiferent de culoare.

Sturmhond s-a încruntat, apoi a încuviințat scurt din cap.

— Luați ce vreți, apoi curățați puntea și să plecăm. Știți unde trebuie să ajungem.

Câțiva marinari s-au repezit la dragon să-i curețe solzii. Nu mă puteam uita, așa că m-am întors imediat cu spatele la ei.

Sturmhond a venit lângă mine.

— Nu-i judeca prea aspru, a spus, uitându-se peste umăr.

— Nu pe ei îi judec, i-am răspuns. Tu ești căpitanul.

— Iar ei au niște pungi de umplut, părinți și frați

de hrănit. Tocmai am pierdut jumătate din echipaj și n-am luat nicio pradă care să compenseze pierderea. Nu că tu n-ai fi atrăgătoare…

— Ce caut aici? am întrebat. De ce ne-ai ajutat?

— Ești sigură că v-am ajutat?

— Răspunde la întrebare, Sturmhond, a intervenit Mal, apropiindu-se de noi. De ce te-ai străduit să vânezi biciul mărilor, dacă apoi i l-ai dat Alinei?

— N-am vânat biciul mărilor. V-am vânat pe voi.

— De-aia ai iscat o răzmeriță împotriva Întunecatului? am întrebat. Ca să pui mâna pe mine?

— Nu prea poți face *răzmeriță* pe propria ta navă.

— Spune-i cum vrei, am zis eu cu exasperare. Dar dă-mi o explicație.

Sturmhond s-a lăsat pe spate și s-a sprijinit cu coatele pe balustradă, plimbându-și privirea peste punte.

— După cum i-aș fi explicat și Întunecatului, dacă s-ar fi sinchisit să întrebe — lucru pe care, din fericire, nu l-a făcut —, când angajezi un om care își vinde onoarea, problema e că oricând poate apărea cineva care plătește mai mult.

Am rămas cu gura căscată.

— L-ai trădat pe Întunecatul pentru *bani*?

— „Trădat“ e un cuvânt cam tare. Abia dacă îl cunosc pe individ.

— Ești nebun, am spus. Doar știi ce poate să facă. Nu merită să-ți asumi un asemenea risc pentru nicio avere din lume.

Sturmhond a zâmbit.

— Asta rămâne de văzut.

— Întunecatul te va vâna pentru tot restul vieții.

— Atunci tu și cu mine vom avea ceva în comun, nu-i așa? În plus, îmi place să am dușmani puternici. Mă face să mă simt important.

Mal și-a încrucișat brațele și l-a măsurat din priviri pe corsar.

— Nu-mi dau seama dacă ești nebun sau prost.

— Am atâtea calități..., a spus Sturmhond. Îmi dau seama că poate fi greu de ales.

Am clătinat din cap. Corsarul nu era în toate mințile.

— Vasăzică cineva te-a plătit mai bine, am spus. Cine te-a angajat? Unde ne duci?

— Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare, a zis Sturmhond.

Apoi și-a vârât mâna în redingotă, a scos o cărțulie roșie și mi-a aruncat-o.

— De ce o avea Întunecatul tot timpul la el? Nu mi se pare genul religios.

Am prins-o și m-am uitat la copertă, dar deja știam ce era. Literele aurii străluceau în soare.

— Ai furat-o? l-am întrebat.

— Atât cărțulia, cât și alte câteva documente din cabina lui. Deși, înc-o dată, din moment ce propriu-zis era cabina *mea,* nu sunt sigur că se poate numi furt.

— *Propriu-zis,* am subliniat eu pe un ton iritat, cabina îi aparține căpitanului de la care ai furat nava.

— Adevărat, a recunoscut Sturmhond. Dacă povestea asta cu Invocatoarea Soarelui se dovedește a fi o aiureală, ai putea lua în calcul cariera de avocată. Pare că ai o fire cârcotașă. Dar trebuie să precizez că asta îți aparține.

A întins mâna și a deschis cartea. Numele îmi era înscris pe interiorul copertei: *Alina Starkova.*

Am încercat să par indiferentă, dar mintea mi-a

fost copleșită brusc de gânduri. Era exemplarul meu din *Istorii Sankt'ya*, cel pe care mi-l dăduse Aparatul cu câteva luni în urmă, în biblioteca din Micul Palat. Probabil că Întunecatul pusese să-mi fie percheziționată camera după ce fugisem din Os Alta, dar de ce să fi luat tocmai această carte? Și de ce era atât de îngrijorat că poate o citisem?

Am răsfoit paginile cu ilustrații frumoase, dar surprinzător de macabre, dat fiind că era o carte pentru copii. Unii sfinți erau înfățișați făcând minuni sau acte de caritate: Sankt Feliks între crengile mărului sau Sankta Anastasia scăpând Arkeskul de ciumă. Dar cele mai multe pagini îi înfățișau pe sfinți în timpul martiriului: Sankta Lizabeta trasă și despicată de patru cai, decapitarea lui Sankt Lubov, Sankt Ilya în lanțuri. Am privit mai cu atenție ilustrația cu Sankt Ilya și am înghețat. De data asta, nu mi-am mai putut ascunde reacția.

— Interesant, nu-i așa? a spus Sturmhond, lovind pagina cu degetul său lung. Dacă nu mă înșel, asta e creatura pe care tocmai am capturat-o.

Nu încăpea niciun dubiu: în spatele lui Sankt Ilya, șerpuind în valurile unui lac sau ale unui ocean, se vedea silueta inconfundabilă a biciului mărilor. Dar asta nu era tot. Am făcut un efort să nu duc mâna la colierul Morozovei.

Am închis cartea și am ridicat din umeri:

— O simplă legendă.

Mal mi-a aruncat o privire nedumerită. Nu știam dacă văzuse ce era pe pagină.

Nu voiam să-i înapoiez cărțulia lui Sturmhond, dar deja era foarte suspicios, așa că am hotărât să i-o întind, sperând că nu-mi va observa tremurul mâinii.

Sturmhond s-a uitat cu atenție la mine, apoi s-a

ridicat de pe balustradă, aranjându-și mânecile redingotei.

— Păstreaz-o. La urma urmelor, chiar e a ta. După cum probabil ai observat, am un respect profund față de proprietățile personale. În plus, o să ai nevoie de ceva cu care să-ți ocupi mintea până ajungem la Os Kervo.

Mal și cu mine am tresărit.

— Ne duci în Ravka de Vest? am întrebat.

— Vă duc să faceți cunoștință cu clientul meu și asta e tot ce vă pot spune.

— Cum îl cheamă? Ce vrea de la mine?

— Ești sigură că e un bărbat? Poate te duc la regina fjerdană.

— La ea mă duci?

— Nu. Dar e întotdeauna înțelept să ai mintea deschisă.

Am scos un oftat disperat.

— Răspunzi vreodată direct la o întrebare?

— Greu de zis. Ia uite, iar am fost evaziv.

M-am întors spre Mal, cu pumnii încleștați.

— Îl omor.

— Răspunde la întrebare, Sturmhond, a mârâit Mal.

Sturmhond a ridicat dintr-o sprânceană.

— Două lucruri vreau să știți, a spus el, și tonul i-a devenit iarăși glacial. Unu, căpitanilor nu le place să primească ordine pe propriile lor nave. Doi, aș vrea să vă propun un târg.

— De ce am avea încredere în tine? a pufnit Mal.

— Nu prea aveți de ales, a răspuns Sturmhond, revenind la un ton amical. Știu foarte bine că puteți să-mi scufundați vasul și să ne trimiteți pe toți pe fundul mării, dar sper că veți sta totuși de vorbă cu

clientul meu. Ascultați ce are de spus. Dacă nu vă place ce vă propune, vă jur că am să vă ajut să evadați. Am să vă duc oriunde în lume.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Deci l-ai trădat pe Întunecatul, iar acum ai de gând să te sucești din nou și să-l tragi în piept și pe noul tău client?

— Nicidecum, a spus Sturmhond, pe un ton sincer ofensat. Clientul meu m-a plătit să vă *duc* în Ravka, nu să vă *țin* acolo. Pentru asta ar trebui să mă plătească suplimentar.

M-am uitat la Mal, care a ridicat din umeri și a spus:

— E un mincinos și, probabil, un nebun, dar are și dreptate. Nu prea avem de ales.

Mi-am frecat tâmplele. Simțeam că mă paște o migrenă. Eram obosită și dezorientată, iar Sturmhond avea un fel de a vorbi care mă îndemna să împușc pe cineva. Preferabil pe el. Dar tot el era cel care ne scăpase din mâinile Întunecatului și, în plus, după ce coboram de pe vasul corsarului, puteam să ne găsim singuri un mijloc de evadare. Deocamdată nu puteam gândi mai departe de-atât.

— Bine, am spus.

Sturmhond a zâmbit.

— Mă bucur să aflu că n-o să ne înecați pe toți.

I-a făcut semn unui marinar de pe punte și i-a poruncit:

— Adu-o pe Tamar și spune-i că va împărți cabina cu Invocatoarea.

Apoi a făcut semn cu mâna spre Mal:

— El poate să stea cu Tolya.

Mal a dat să protesteze, dar corsarul nici măcar nu l-a lăsat să deschidă gura.

— Așa merg lucrurile pe nava asta. Vă las pe amândoi să umblați liberi pe *Volkvolny* până ajungem în Ravka, dar vă rog să nu abuzați de firea mea generoasă. Nava are reguli, iar eu am limite.

— Și eu am limite, a zis Mal printre dinți.

I-am pus mâna pe braț. Și eu m-aș fi simțit mai în siguranță dacă am fi stat împreună, dar nu era momentul să se ia la harță cu corsarul.

— Nu-i nimic, am spus. O să fie bine.

Mal s-a încruntat, apoi s-a răsucit pe călcâie și a traversat puntea, pierzându-se în haosul ordonat de funii și pânze. Am făcut un pas în urma lui.

— Ar fi bine să-l lași în pace, a spus Sturmhond. E genul care trebuie lăsat singur o vreme, să-și facă reproșuri și gânduri negre. Altfel devine irascibil.

— Iei ceva în serios?

— Evit pe cât posibil s-o fac. Altminteri viața devine foarte plicticoasă.

Am clătinat din cap.

— Clientul tău…

— Nu te obosi să mă întrebi. Inutil să-ți spun că am avut o mulțime de oferte. Ești foarte căutată de când ai dispărut din Falie. Bineînțeles, multă lume cred că ai murit. Iar asta face să-ți scadă prețul. N-o lua personal.

M-am uitat la marinarii care se sforțau să ridice biciul mărilor. S-au opintit toți odată și l-au rostogolit peste balustradă. Dragonul s-a izbit de apă cu un pleosc puternic și, într-o clipă, Rusalye a dispărut, înghițit de valuri.

S-a auzit un fluierat prelung. Marinarii s-au împrăștiat la posturile lor, iar Furtunoșii s-au așezat lângă catarge. Câteva secunde mai târziu, pânzele s-au umflat ca niște flori mari și albe, iar goeleta a

pornit spre Ravka — spre acasă.

— Ce-ai de gând să faci cu solzii ăia? m-a întrebat Sturmhond.

— Nu știu.

— Nu? În ciuda înfățișării mele fabuloase, să știi că nu-s un frumușel prostănac, așa cum par la prima vedere. Întunecatul voia să porți solzii dragonului.

Atunci de ce nu l-a omorât cu mâna lui? Când Întunecatul omorâse cerbul și îmi pusese la gât colierul Morozovei, crease între noi o legătură care avea să dureze veșnic. M-au trecut fiorii când mi-am amintit cum se folosise de acea legătură ca să preia controlul asupra puterii mele, iar mie îmi era cu neputință să mă opun. Oare solzii dragonului i-ar fi oferit un control asemănător asupra mea? Și dacă da, de ce nu profitase de ocazie?

— Deja am un amplificator, am spus.

— Unul puternic, dacă mă iau după poveștile care mi-au ajuns la urechi.

Cel mai puternic amplificator din câte existaseră. Așa îmi spusese Întunecatul, iar eu îl crezusem. Dar dacă nu știam toată povestea? Dacă nu apucasem să cunosc toată puterea cerbului? Am clătinat din cap. Era o nebunie.

— Amplificatoarele nu pot fi combinate.

— Am răsfoit și eu *Istorii Sankt'ya*, a răspuns el. Și, din ce-am văzut în ea, pare cât se poate de posibil.

Am simțit greutatea volumașului în buzunar. Oare Întunecatul se temea că aș fi putut învăța secretele Morozovei din paginile unei cărțulii pentru copii?

— Nu-ți dai seama ce spui, i-am răspuns eu lui Sturmhond. Niciun Grisha nu și-a luat vreodată un al doilea amplificator. Riscurile…

— Ar fi bine să nu folosești cuvântul ăsta în preajma mea. Mă dau în vânt după riscuri.

— Nu de genul ăsta, am răspuns eu apăsat.

— Păcat, a spus el cu glas scăzut. Dacă ne prinde din urmă Întunecatul, nu cred că nava și echipajul vor supraviețui unei noi lupte. Un al doilea amplificator ar putea echilibra forțele. Ba chiar ar putea să ne dea un avantaj. Urăsc luptele cinstite.

— Sau ar putea să mă omoare, sau să scufunde nava, sau să creeze o nouă Falie, sau chiar ceva mai rău.

— Prăpăstioasă mai ești!

Degetele mi s-au furișat în buzunar, căutând marginile umede ale solzilor. Știam atât de puține despre ele, iar cunoștințele mele de teorie Grisha erau cel mult sumare. Dar o regulă păruse întotdeauna foarte limpede: un Grisha, un amplificator. Mi-am amintit ce scria în unul dintre complicatele texte filosofice pe care trebuise să le citesc: *De ce un Grisha nu poate avea decât un amplificator? Am să răspund la o altă întrebare în schimb: Ce este infinit? Universul și lăcomia oamenilor.* Aveam nevoie de timp să mă gândesc.

— Ai să te ții de cuvânt? am spus eu în cele din urmă. Ai să ne ajuți să evadăm?

Nu știam de ce mă sinchiseam să întreb. Dacă avea de gând să ne trădeze, cu siguranță nu mi-ar fi spus.

Mă așteptam să răspundă cu vreo glumă, așa că m-a luat prin surprindere răspunsul lui:

— Ești așa de dornică să-ți părăsești iarăși țara?

Am rămas nemișcată. *Între timp, țara ta suferă.* Întunecatul mă acuzase că abandonasem Ravka. Se înșela în multe privințe, dar simțeam că aici avea

dreptate. Îmi lăsasem țara în seama monștrilor din Falia Umbrei, a unui rege slab și a unor tirani hrăpăreți precum Întunecatul și Aparatul. Dacă dădeam crezare zvonurilor, Falia se extindea, iar Ravka se ducea de râpă. Din cauza Întunecatului. Din cauza colierului. Din cauza mea.

Am ridicat fața către soare, simțind briza mării pe piele.

— Îmi place să fiu liberă, i-am spus lui Sturmhond.

— Câtă vreme trăiește Întunecatul, n-o să fii niciodată liberă. Și nici țara ta. Știi bine.

Îmi trecuse prin minte că Sturmhond era lacom sau imbecil, dar nu luasem în calcul varianta că ar putea fi patriot. La urma urmelor, era ravkan, și chiar dacă jafurile săvârșite îi umpluseră buzunarele, probabil ajutaseră țara în mai mare măsură decât firava flotă ravkană.

— Vreau să pot alege.

— Ai să poți alege, mi-a răspuns el. Pe cuvântul meu de mincinos și ucigaș.

Apoi a dat să plece, dar s-a întors.

— Ai dreptate într-o privință, Invocatoareo. Întunecatul e un dușman puternic. Poate ar fi momentul să-ți faci niște aliați puternici.

Nu voiam decât să scot *Istorii Sankt'ya* din buzunar și să studiez pe îndelete ilustrația cu Sankt Ilya, dar Tamar deja mă aștepta să mă conducă în cabina ei.

Goeleta lui Sturmhond nu semăna deloc cu masiva navă comercială care ne dusese pe Mal și pe mine în Novyi Zem, nici cu baleniera veche pe care tocmai o lăsaserăm în urmă. Era zveltă, elegantă și bine înarmată. Tamar mi-a spus că Sturmhond o

capturase de la un pirat zemenit care ataca navele ravkane în apropierea porturilor de pe coasta de sud. Lui Sturmhond îi plăcuse nava atât de mult, încât o transformase în propria lui navă și o rebotezase *Volkvolny* — Lupul Valurilor.

Lupul Valurilor. Câinele roșu de pe steagul navei. Sturmhond — „dulăul dezlănțuit“. Măcar acum știam de ce lătrau și chelălăiau marinarii lui.

Nicio palmă din suprafața goeletei nu rămăsese nefolosită. Echipajul dormea pe puntea armelor. În caz de atac, hamacurile puteau fi strânse imediat, iar în locul lor erau trase tunurile. Și, dat fiind că erau câțiva Corporalki la bord, nu era nevoie și de un medic *otkazat'sya,* drept care cabina medicului și cămara cu doctorii fuseseră transformate în cabina lui Tamar. Era o încăpere foarte mică, în care abia încăpeau două hamacuri și un cufăr. Pereții erau acoperiți de dulapuri pline cu leacuri nefolosite: alifii și uleiuri, pudră de arsenic și tinctură de antimoniu.

M-am așezat cu grijă pe unul dintre hamacuri, rămânând cu picioarele pe podea. Cu gândul la cărțulia roșie vârâtă în buzunarul hainei, am urmărit-o pe Tamar deschizând capacul cufărului și dându-și jos armele: cele două pistoale atârnate la piept, cele două topoarașe de la brâu, un pumnal din cizmă și încă unul din teaca prinsă la brâu. Era un arsenal ambulant.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău, a spus ea, apoi a scos din buzunar o pungă ce părea plină cu gloanțe și a trântit-o în cufăr.

— De ce? am întrebat, făcând un cerc pe podea cu vârful cizmei.

— Frate-miu sforăie ca un urs beat.

— Și Mal sforăie, am zis, izbucnind în râs.

— Înseamnă c-or să facă un duet.

A dispărut preț de câteva clipe și s-a întors cu o găleată.

— Cei câțiva Iscă-Valuri din echipaj au umplut toate butoaiele cu apă de ploaie. Așa că poți să te speli în voie dacă vrei.

De obicei, apa dulce era un lux la bordul unei nave, însă, dat fiind că aveam Grisha printre noi, nu eram obligați să facem economie.

Tamar și-a vârât capul în găleată, apoi și-a zbârlit părul scurt.

— Iscoada e un bărbat chipeș, a zis.

— Nu mai spune, am făcut eu, dându-mi ochii peste cap.

— Nu-i genul meu, dar e chipeș.

Am ridicat din sprâncene. Experiența îmi spunea că Mal era genul tuturor femeilor. Dar nu aveam de gând să-i pun întrebări personale lui Tamar. Dacă nu puteam avea încredere în Sturmhond, nu puteam avea încredere nici în oamenii lui, și nici nu voiam să mă atașez de vreunul dintre ei. Îmi învățasem lecția cu Genya și îmi era de ajuns o prietenie stricată. Așa că am schimbat subiectul:

— Am văzut că sunt și kerchieni în echipajul lui Sturmhond. N-au superstiția că nu e bine să navighezi cu o femeie la bord?

— Sturmhond face lucrurile în felul lui.

— Și nu te… sâcâie nimeni?

Tamar a zâmbit, dinții albi strălucindu-i pe chipul bronzat. A lovit dintele de rechin lustruit care-i atârna la gât și mi-am dat seama că era un amplificator.

— Nu, a răspuns ea simplu.

— Ah…

Tamar a scos brusc încă un cuțit din mânecă.

— E drept că mă ajută și ăsta.

— Cum îți alegi arma? am zis eu, cu respirația tăiată.

— Depinde de stare.

Apoi a răsucit cuțitul în mână și mi l-a întins.

— Sturmhond a ordonat să fii lăsată în pace, dar în caz că vreunul se îmbată și uită… știi să ai grijă de tine?

Am încuviințat din cap. Nu umblam cu treizeci de cuțite la mine, dar nici nu eram complet nepricepută.

Și-a scufundat iarăși capul în apă, apoi mi-a spus:

— Pe punte se joacă zaruri. Și vreau să-mi iau rația de băutură. Poți să vii și tu.

Nu mă dădeam în vânt nici după rom, nici după jocurile de noroc, dar tot eram tentată să ies. Mă simțeam plină de energie după ce îmi folosisem puterea împotriva nimicnicilor. Eram vioaie și hămesită pentru prima oară după câteva săptămâni. Dar am clătinat din cap.

— Nu, mersi.

— Cum vrei. Am de încasat niște bani. Privyet a pariat că n-o să ne întoarcem. Jur că avea o moacă de doliu când ne-a văzut sărind peste balustrada balenierei.

— A pariat c-o să fiți omorâți? am spus eu pe un ton uluit.

Tamar a izbucnit în râs.

— Îl înțeleg. Să te pui cu Întunecatul și cu ceata lui de Grisha? Toată lumea știa că era sinucidere curată. Până la urmă, a trebuit să tragem la sorți cine se alege cu această onoare…

— Iar tu și fratele tău pur și simplu ați avut ghinion?

— Noi doi? a zis Tamar, oprindu-se în ușă.

Avea părul ud, iar lumina lămpii se reflecta în

zâmbetul ei de Sfâșie-Inimi.

— Noi n-am tras la sorți, a zis ea ieșind din cabină. Ne-am oferit voluntari.

N-am avut ocazia să vorbesc cu Mal între patru ochi decât târziu în noapte. Am fost invitați să luăm cina cu Sturmhond în cabina lui, și a fost o masă tare ciudată. Mâncarea ne-a fost servită de un valet cu maniere impecabile, care era cu câțiva ani mai în vârstă decât oricare dintre cei de la bord. Am mâncat mai bine decât mâncaserăm vreodată în ultimele săptămâni: pâine proaspătă, eglefin[16] fript, ridichi murate și un vin roșu frapat, care m-a amețit după doar câteva guri.

Aveam o foame de lup, ca de fiecare dată după ce îmi foloseam puterea, dar Mal a mâncat puțin și a vorbit și mai puțin, până în clipa când Sturmhond a pomenit de încărcătura de arme pe care o ducea în Ravka. În clipa aceea, Mal s-a însuflețit dintr-odată și au petrecut restul cinei discutând despre pistoale, grenade și alte mijloace captivante de a arunca lucrurile în aer. Dar nu mă puteam concentra la discuția lor. În timp ce sporovăiau despre puștile cu repetiție folosite la frontiera zemenită, nu mă puteam gândi decât la solzii din buzunar și la ce urma să fac cu ei.

Să îndrăznesc să-mi iau un al doilea amplificator? Eu curmasem viața dragonului, deci puterea lui îmi aparținea. Dar dacă solzii funcționau precum colierul, atunci puteam să ofer această putere cui doream. Aș fi putut da solzii unui Sfâșie-Inimi din echipajul lui Sturmhond, poate chiar lui Tolya, să încerc să preiau controlul asupra lui, la fel cum făcuse și Întunecatul cu mine. L-aș fi putut obliga pe corsar să ne ducă

---

[16] Pește marin de 50-90 cm lungime, foarte apreciat ca pește de consum.

înapoi în Novyi Zem. Dar nu asta îmi doream.

Am luat încă o gură de vin. Trebuia să stau de vorbă cu Mal.

Ca să treacă timpul, am început să studiez cabina lui Sturmhond. Totul era din lemn lăcuit și alamă lustruită. Biroul era acoperit cu hărți, piesele unui sextant demontat și desene ciudate care păreau să înfățișeze aripa cu articulații a unei păsări mecanice. Masa strălucea de porțelanuri și cristaluri kerchiene, iar vinurile aveau etichete în limbi pe care nu le recunoșteam. *Totul e jefuit,* mi-am dat seama dintr-odată. Sturmhond se descurcase binișor în viață.

În plus, am avut ocazia să mă uit la el cu atenție pentru prima oară. Era probabil cu patru-cinci ani mai mare decât mine și avea o față foarte ciudată: bărbie foarte ascuțită, ochi de un verde-tulbure și păr de un roșcat neobișnuit. Părea că își rupsese nasul de mai multe ori și de fiecare dată îi fusese pus la loc de mântuială. La un moment dat, m-a surprins că-l studiam și aș fi putut să jur că a întors capul din lumină ca să nu-l mai văd bine.

Când am plecat, în cele din urmă, din cabina lui Sturmhond, era trecut de miezul nopții. Am urcat pe punte și l-am condus pe Mal într-un loc retras dinspre proră. Știam că erau marinari de cart în vârful catargului mic, dar nu știam când mai aveam ocazia să vorbesc cu el între patru ochi.

— Îmi place de el, a spus Mal, legănându-se ușor din cauza vinului. E drept că vorbește prea mult și ar fi în stare să-ți fure nasturii de la cizme, dar nu-i băiat rău, și pare să știe multe despre…

— Taci odată! am șoptit eu. Vreau să-ți arăt ceva.

Mal s-a uitat la mine cu un aer confuz.

— Nu-i nevoie să fii politicoasă.

Nu l-am luat în seamă, ci pur și simplu am scos *Istorii Sankt'ya* din buzunar.

— Uite, am spus, deschizând cărțulia și invocând o rază de lumină peste chipul triumfător al lui Sankt Ilya.

Mal a înmărmurit.

— Cerbul, a spus el. Și Rusalye.

Apoi s-a uitat cu atenție la ilustrație, iar eu, cu privirea ațintită pe chipul lui, am așteptat să-și dea singur seama.

— Pe toți sfinții! a șoptit Mal în cele din urmă. Există și un al treilea amplificator.

Capitolul 6

Sankt Ilya stătea în picioarele goale pe malul unei mări întunecate. Era îmbrăcat cu un veșmânt zdrențuit, de culoare purpurie, și ținea mâinile întinse, cu palmele în sus. Chipul îi era luminat de expresia calmă și fericită pe care o aveau toți sfinții în picturi, de obicei chiar înainte să fie omorâți într-un mod înfiorător. La gât avea un cerc de fier care cândva fusese legat cu lanțuri grele de cătușele de la mâini. Acum, lanțurile erau sfărâmate și zăceau la picioarele sale.

În spatele lui Sankt Ilya, valurile erau tăiate de trupul unduitor al unui șarpe alb.

Iar lângă sfânt era așezat un cerb care ne privea cu ochi negri și ficși.

Dar nu aceste două creaturi ne-au atras atenția. Peisajul din spatele umărului stâng al sfântului era încadrat de munți, iar deasupra lor se distingea cu greu o pasăre care dădea târcoale unui arc înalt de piatră.

Degetul lui Mal s-a plimbat peste penele ei lungi

din coadă, colorate în alb și în nuanța palidă de auriu cu care era pictată și aureola lui Sankt Ilya.

— Nu se poate, a spus el.

— Cerbul a fost adevărat. La fel și biciul mărilor.

— Dar asta e… altceva.

Avea dreptate. Pasărea de foc nu apărea într-o singură poveste, ci într-o mie. Se afla în inima tuturor miturilor ravkane, fiind sursă de inspirație pentru nenumărate romane, balade, opere și piese de teatru. Se spunea că granițele Ravkăi fuseseră desenate de zborul păsării de foc și că râurile regatului izvorâseră din lacrimile ei. Iar Os Alta fusese întemeiată acolo unde căzuse pe pământ aripa păsării de foc. Un tânăr războinic luase pana și o purtase cu el în luptă. Nicio armată nu putuse să-i țină piept, și astfel tânărul devenise primul rege al Ravkăi. Cel puțin așa spunea legenda.

Pasărea de foc era Ravka. Și nu era menită să fie doborâtă de săgeata unei iscoade, pentru ca oasele ei să fie purtate de o orfană parvenită.

— Sankt Ilya…, a spus Mal cu glas scăzut.

— Ilya Morozova, am adăugat eu.

— Vasăzică Morozova a fost un sfânt Grisha?

Am pus vârful degetului pe pagină, plimbându-l pe cercul de fier de la gâtul sfântului și pe cele două cătușe de la încheieturile mâinilor sale.

— Trei amplificatoare. Trei creaturi. Iar noi avem două dintre ele.

Mal a clătinat energic din cap, încercând probabil să îndepărteze amețeala pricinuită de vin, apoi a închis brusc *Istorii Sankt'ya.* Preț de o clipă, am crezut c-o va arunca în mare, dar în cele din urmă mi-a dat-o înapoi.

— Și ce-ar trebui să facem acum? a spus el

aproape furios.

Mă gândisem la asta toată după-amiaza, toată seara și toată cina interminabilă, degetele mele pipăind iar și iar solzii dragonului, ca și când le-ar fi dus dorul.

— Mal, Sturmhond are în echipaj și Fabrikatori. El zice că ar trebui să folosesc solzii… Și s-ar putea să aibă dreptate.

Mal a întors brusc capul către mine.

— Ce?

Am înghițit în sec și am continuat:

— Puterea cerbului nu e suficientă. Nu dacă vreau să-l înfrunt pe Întunecatul. Nu dacă vreau să distrug Falia.

— Și răspunsul tău e un al doilea amplificator?

— Deocamdată.

— *Deocamdată?* a făcut el și și-a trecut o mână prin păr. Pe toți sfinții! Le vrei pe toate trei. Vrei să vânezi pasărea de foc.

M-am simțit dintr-odată neghioabă, lacomă, chiar și puțin caraghioasă.

— Ilustrația…

— E doar un desen, Alina, a șoptit el cu furie. E un desen făcut de un călugăr mort.

— Și dacă e mai mult de atât? Întunecatul a spus că amplificatoarele lui Morozova erau diferite de toate celelalte, că erau menite să fie folosite împreună.

— Ai început să primești sfaturi de la criminali?

— Nu, dar…

— Ați mai făcut și alte planuri cât ați stat pitiți împreună sub punte?

— N-am stat pitiți împreună, i-am răspuns eu tăios. Întunecatul doar încerca să te facă gelos.

— Ei bine, a reușit, a răspuns el, strângând

balustrada până i s-au albit încheieturile. Într-o bună zi, am să-i trag o săgeată în gât nenorocitului.

Mi-a răsunat în minte vocea Întunecatului. *Nu mai sunt alții ca noi.* Am alungat-o imediat și am pus mâna pe brațul lui Mal.

— Ai găsit și cerbul, și biciul mărilor, i-am zis. Poate că ești menit să descoperi și pasărea de foc.

A izbucnit într-un hohot de râs amar, dar m-am simțit ușurată că măcar nu mai era furios.

— Sunt o iscoadă pricepută, Alina, dar nu-s chiar atât de bun. Avem nevoie de un punct de pornire. Pasărea de foc ar putea fi oriunde în lume.

— Poți s-o găsești. Știu că poți.

În cele din urmă, a oftat și mi-a acoperit mâna cu mâna lui:

— Nu știu nimic despre Sankt Ilya.

Nu mă surprindea. Erau foarte mulți sfinți, câte unul pentru fiecare sat și fiecare lac din Ravka. În plus, la Keramzin religia era considerată o preocupare țărănească. Mergeam la biserică doar o dată sau de două ori pe an. Dintr-odată, mi-am amintit de Aparat. Îmi dăduse *Istorii Sankt'ya*, dar habar n-aveam cu ce intenție și nici dacă știa secretul pe care îl conținea.

— Nici eu, i-am spus. Dar arcul acela trebuie să însemne ceva.

— Îl recunoști de undeva?

Când văzusem prima oară ilustrația, arcul mi se păruse vag familiar. Dar cât mă ocupasem cu cartografia, mă uitasem pe nenumărate atlase, așa că în memoria mea erau învălmășite o mulțime de văi și de monumente din întreaga Ravkă și de aiurea.

— Nu, am spus eu, clătinând din cap.

— Bineînțeles că nu. Ar fi fost prea ușor.

Mal a răsuflat prelung, apoi m-a tras lângă el,

cercetându-mi chipul în lumina lunii.
— Alina, mi-a zis, atingându-mi colierul, nu știm ce ți-ar putea face amplificatoarele astea.
— Așa-i, am recunoscut eu.
— Dar tot le vrei. Cerbul. Biciul mărilor. Pasărea de foc.
Mi-am amintit valul de bucurie care m-a copleșit după ce îmi folosisem puterea în confruntarea cu hoardele Întunecatului, mi-am amintit de pulsațiile și efervescența care îmi inundaseră trupul când făcusem Tăietura. Oare cum ar fi fost să dublez puterea aceea? Sau s-o triplez? Mă lua amețeala numai când mă gândeam.
Am ridicat privirea spre cerul plin de stele. Noaptea era de un negru catifelat, presărat cu pietre prețioase. M-a copleșit brusc o dorință nestăvilită. *Vreau toate amplificatoarele*, mi-am spus în sinea mea. Voiam toată lumina și toată puterea.
Am simțit un fior de nerăbdare. Mi-am trecut degetul mare peste cotorul cărțuliei roșii. Oare eram orbită de lăcomie? Poate era aceeași lăcomie care pusese stăpânire și pe Întunecatul cu ani în urmă, lăcomia care-l transformase în Ereticul Negru și sfâșiase Ravka în două. Dar adevărul era că, fără amplificatoare, n-aș fi reușit să-i țin piept. Așadar, Mal și cu mine nu prea aveam de ales.
— Ne trebuie toate cele trei amplificatoare, am spus. Dacă vrem să scăpăm de viața de fugari. Dacă vrem să fim liberi într-o bună zi.
Mal mi-a mângâiat gâtul și curbura obrazului, privindu-mă țintă în ochi. Simțeam că încearcă să găsească un răspuns în mine, dar când a deschis gura în cele din urmă, n-a spus decât atât:
— Bine.

M-a sărutat tandru și, deși am încercat s-o ignor, am simțit o undă de tristețe în atingerea buzelor sale.

N-am ținut cont de ora târzie și ne-am dus la Sturmhond chiar în noaptea aceea — nu știu dacă de nerăbdare sau de temă că mi-aș fi putut pierde curajul. Corsarul mi-a acceptat propunerea cu obișnuita lui bună dispoziție, iar Mal și cu mine ne-am întors pe punte, să-l așteptăm sub catargul de la pupă. Câteva minute mai târziu, a venit și căpitanul, însoțit de o Materialnikă. Nu arăta cine știe ce — avea părul strâns în cozi și căsca precum un copil somnoros —, dar din moment ce Sturmhond ne spusese că era cea mai bună dintre Fabrikatorii lui, a trebuit să-l credem pe cuvânt. Tolya și Tamar au venit și ei cu felinare, să-i facă lumină Fabrikatoarei. Dacă scăpam cu viață din acea încercare, toată lumea de la bordul *Volkvolnyei* avea să afle despre al doilea amplificator. Nu-mi plăcea, dar n-aveam ce să fac.

— Bună seara tuturor, a spus Sturmhond, lovindu-și palmele una de alta, fără să ia în seamă fețele noastre posomorâte. O noapte perfectă să facem o gaură în univers, nu-i așa?

M-am încruntat la el și am scos solzii din buzunar. Îi spălasem într-o găleată cu apă de mare, iar acum străluceau în lumina aurie a felinarului.

— Știi ce trebuie să faci? am întrebat-o pe Fabrikatoare.

Iar ea mi-a cerut să mă întorc și să-i arăt partea din spate a colierului. Nu văzusem lipitura decât în oglindă, dar știam că era aproape perfectă: degetele mele nu găsiseră niciodată vreo denivelare acolo unde David unise cele două bucăți de corn.

I-am dat solzii lui Mal, iar el i-a întins unul Fabrikatoarei.

— Sigur e o idee bună? a întrebat ea.

Își rodea buzele atât de tare, încât mă așteptam ca din clipă-n clipă să-i dea sângele.

— Bineînțeles că nu, a răspuns Sturmhond. Toate lucrurile care merită făcute sunt la început o idee proastă.

Fabrikatoarea a luat solzul de la Mal și mi l-a așezat pe încheietura mâinii, apoi a cerut încă unul și s-a pus pe treabă.

Marginile solzilor au început să se înmoaie și să-și schimbe forma, degajând o căldură puternică. Unul după altul, solzii dragonului se lipeau între ei, formând o brățară în jurul încheieturii mele. Fabrikatoarea lucra în tăcere, mișcându-și mâinile abia perceptibil, iar Tolya și Tamar țineau felinarele nemișcate, cu chipuri împietrite și solemne, ca și când ar fi fost niște icoane. Până și Sturmhond amuțise.

În cele din urmă, cele două capete ale brățării au ajuns foarte aproape unul de celălalt. Mai trebuia un singur solz. Mal îl ținea în palmă și se uita la el.

— Mal..., am spus eu.

Dar el nu m-a privit în ochi, ci a pus un deget pe încheietura mea, acolo unde mi se simțea pulsul, acolo unde avea să se închidă brățara. Apoi i-a întins Fabrikatoarei ultimul solz.

În câteva clipe, totul a fost gata.

Sturmhond s-a uitat la brățara strălucitoare.

— Pfui, a șoptit el, credeam că sfârșitul lumii o să fie mai palpitant.

— Dați-vă în spate, le-am poruncit.

S-au lipit cu toții de balustradă.

— Și tu, i-am spus lui Mal, care s-a supus fără tragere de inimă.

Privyet se uita la noi de la timonă, iar deasupra

noastră marinarii de cart se aplecau să vadă mai bine, făcând funiile să trosnească.

Am inspirat adânc. Trebuia să fiu atentă. Fără căldură. Doar lumină. Mi-am șters palmele jilave de haină și am desfăcut brațele. Nici n-am apucat bine s-o chem, că lumina a și năvălit spre mine.

Venea din toate direcțiile, de la un milion de stele, de la soarele ascuns sub orizont. Venea cu o viteză amețitoare și cu o forță de nestăvilit.

— Oh, Cerule! am avut eu timp să șoptesc.

Apoi, lumina s-a revărsat din mine și noaptea s-a împrăștiat. Bolta neagră s-a colorat în auriul cel mai strălucitor, iar luciul mării a scânteiat ca un diamant uriaș, reflectând raze orbitoare de lumină solară. În ciuda eforturilor mele, aerul începuse să tremure de căldură.

Am închis ochii, încercând să mă concentrez, să recapăt controlul. Mi-a răsunat în minte vocea aspră a Baghrăi, cerându-mi să am încredere în puterea mea: *Nu e un animal care se sfiește de tine sau care poate alege să nu vină când îl chemi.* Dar nu mă mai simțisem niciodată așa. Acum, puterea mea chiar era un animal, o făptură în care sălășluia un foc infinit și care respira cu puterea cerbului și cu furia lui Rusalye. Pusese stăpânire pe mine, luându-mi suflarea, surpându-mi ființa, dizolvându-mi granițele, până n-am mai simțit decât lumina.

Prea mult, mi-am spus cu disperare. Dar, în același timp, în minte nu-mi răsuna decât asta: *Mai mult.*

De undeva de departe am auzit niște strigăte. Am simțit căldura ridicându-se în jurul meu, făcând să-mi fluture haina, pârlindu-mi părul de pe brațe. Nu-mi păsa.

— Alina!

Marea a început să bolborosească și am simțit că se leagănă vasul.

— Alina!

Mal s-a năpustit spre mine și m-a cuprins în brațe, trăgându-mă înapoi pe punte. Mă strângea cu putere, ținând ochii închiși să se apere de lumina orbitoare. Dincolo de izul de transpirație și de apă de mare, am simțit mirosul lui familiar — Keramzin, iarba de pe pajiște, inima întunecată și verde a pădurii.

Strânsoarea lui Mal m-a ajutat să-mi reamintesc de brațele și picioarele mele, de propriile mele coaste, și astfel mi-am redobândit trupul. Mi-am recunoscut buzele, dinții, limba, inima și lucrurile noi care deveniseră parte din mine: colierul și brățara. Erau ca oasele și suflarea mea, ca mușchii și carnea mea. Erau ale mele.

Își simte pasărea greutatea aripilor?

Am inspirat adânc, simțind că încep să-mi revin. Nu trebuia să iau puterea în stăpânire, pentru că rămânea singură cu mine, ca și când ar fi fost recunoscătoare că se întorsese acasă. În cele din urmă, am împrăștiat lumina într-o singură explozie strălucitoare. Cerul luminos s-a surpat, lăsând noaptea să se întoarcă, și în jurul nostru au căzut scântei ca focurile de artificii, o feerie de petale strălucitoare desprinse dintr-o mie de flori.

Căldura s-a risipit, iar marea s-a liniștit. Am strâns laolaltă ultimele fărâme de lumină și le-am întrețesut într-o strălucire blândă, pe care am așternut-o deasupra punții.

Sturmhond și ceilalți erau ghemuiți lângă balustradă, cu gurile căscate, iar pe chipurile lor se citea un amestec de uluire și frică. Mal mă ținea

strâns la piept, cu fața adâncită în părul meu și cu respirația întretăiată.

— Mal, am șoptit.

M-a strâns și mai tare, iar eu am gemut:

— Mal, nu pot să respir.

A deschis ochii cu grijă și s-a uitat la mine. Am coborât mâinile și lumina a dispărut cu desăvârșire. Abia atunci mi-a dat drumul.

Tolya a aprins un felinar și s-au ridicat cu toții în picioare. Sturmhond și-a scuturat redingota stridentă, iar Fabrikatoarei părea să i se fi făcut rău, însă fețele gemenilor erau mai greu de descifrat. Ochii lor aurii erau luminați de o expresie pe care nu știam cum s-o numesc.

— Ei bine, Invocatoareo, a spus Sturmhond cu un ușor tremur în glas, te pricepi de minune să dai un spectacol.

Mal mi-a cuprins fața în palme și m-a sărutat pe frunte, pe nas, pe buze și pe păr, apoi m-a strâns iarăși la pieptul său.

— Te simți bine? m-a întrebat cu glas răgușit.

— Da, i-am răspuns.

Dar nu era întru totul adevărat. Simțeam colierul la gât și strânsoarea brățării la încheietură. Iar cealaltă mână părea despuiată. Eram incompletă.

În zori, Sturmhond și-a trezit echipajul și ne-am continuat călătoria spre Ravka. Nu puteam ști cât de departe se împrăștiase lumina pe care o invocasem, dar era destul de probabil să ne fi trădat poziția. Trebuia să ne mișcăm repede.

Toți marinarii voiau să vadă cel de-al doilea amplificator. Unii erau circumspecți, alții doar curioși, dar pe mine mă îngrijora Mal. Se uita tot timpul la mine, părând să se teamă că mi-aș fi putut pierde

controlul în orice moment. Când s-a lăsat seara și am coborât sub punte, l-am înghesuit pe unul dintre culoarele înguste ale goeletei.

— Mi-e bine, zău, i-am spus.

— De unde știi?

— Pur și simplu știu. O simt.

— N-ai văzut ce-am văzut eu. A fost…

— Mi-a scăpat de sub control. Nu știam la ce să mă aștept.

A clătinat din cap.

— Erai ca o străină, Alina. Frumoasă. Înfiorătoare.

— N-o să se mai întâmple. Brățara e parte din mine acum, la fel ca plămânii și inima mea.

— Inima ta…, a spus el pe un ton rece.

I-am luat mâna și i-am dus-o la pieptul meu:

— E aceeași inimă, Mal. Și e tot a ta.

Am ridicat cealaltă mână și am invocat o șuviță subțire de lumină peste chipul său. A tresărit. *Nu-ți va putea înțelege niciodată puterea, iar dacă o va înțelege, va ajunge să se teamă de tine.* Dar mi-am alungat imediat din minte vocea Întunecatului. Mal chiar avea motive să se teamă.

— Pot să fac asta, am spus în șoaptă.

Mal a închis ochii și a întors fața spre lumina care îmi izvora din mână. Apoi a înclinat capul, sprijinindu-și obrazul în palma mea, lăsând strălucirea solară să-i încălzească pielea.

Am rămas așa, fără să ne spunem nimic, până s-a auzit clopotul care vestea schimbul cartului.

Capitolul 7

Apa și-a schimbat culoarea din cenușiu în albastru, iar vântul devenea tot mai cald pe măsură ce

Volkvolny se apropia de Ravka. Echipajul lui Sturmhond era alcătuit din marinari și Grisha hoinari, care asigurau buna funcționare a navei. În ciuda zvonurilor despre puterea celui de-al doilea amplificator, oamenii lui Sturmhond nu ne dădeau multă atenție mie sau lui Mal, deși uneori veneau să se uite la mine când îmi exersam puterea la pupa goeletei. Aveam mare grijă și nu exageram niciodată, invocând lumina numai la prânz, când soarele era sus pe cer, ca nu cumva să fim zăriți din depărtare. Mal încă era circumspect, dar era adevărat ce-i spusesem: acum, puterea lui Rusalye făcea parte din mine. Și mă fascina. Mă umplea de energie. Nu mă temeam de ea.

Mă captiva grupul de Grisha de la bord — aveau cu toții povești captivante. Mătușa unuia dintre ei preferase să-l țină ascuns de ochii lumii decât să-l lase să fie luat în armata Întunecatului. Un altul dezertase din Armata a Doua, iar o alta — o Iscă-Valuri — fusese ascunsă într-o pivniță când veniseră examinatorii Grisha s-o testeze.

— Mama le-a spus că murisem de friguri cu o primăvară înainte, mi-a explicat tânăra Iscă-Valuri. Dar de fapt mă dusese la niște vecini, care m-au tuns și m-au dat drept fiul lor *otkazat'sya*, care murise de friguri. Vecinii m-au crescut până m-am făcut mare și am putut pleca în lume.

Mama lui Tamar și a lui Tolya fusese o Grisha din Armata a Doua, care îl cunoscuse pe tatăl lor, un mercenar din Shu Han, într-o garnizoană de la granița sudică a Ravkăi.

— Când a murit mama, mi-a povestit Tamar, l-a pus pe tata să jure că nu va permite să fim înrolați în armata Întunecatului. Așa că am plecat în Novyi Zem chiar a doua zi.

Cei mai mulți Grisha hoinari sfârșeau în Novyi Zem. În afară de Ravka, era singurul loc unde nu se temeau că vor fi supuși la experimente de doctorii shuhani sau arși pe rug de vânătorii de vrăjitoare fjerdani. Chiar și așa, trebuiau să-și arate puterea cu precauție. Grisha erau la mare căutare ca sclavi și se știa că negustorii kerchieni mai puțin cinstiți obișnuiau să-i captureze și să-i vândă la licitații secrete.

Tocmai acestea erau pericolele care-i făcuseră pe mulți Grisha să se refugieze în Ravka și să se înroleze în Armata a Doua. Dar hoinarii gândeau altfel. Pentru ei, o viață în care erau nevoiți să se uite tot timpul peste umăr și să se mute dintr-un loc în altul ca să nu fie descoperiți era preferabilă unei vieți în serviciul Întunecatului și al regelui ravkan. Le înțelegeam alegerea.

După câteva zile monotone la bordul goeletei, Mal și cu mine am rugat-o pe Tamar să ne arate câteva tehnici de luptă zemenite, să mai scăpăm de plictiseala vieții pe vas și de teama pe care ne-o pricinuia întoarcerea în Ravka de Vest.

Echipajul lui Sturmhond ne confirmase zvonurile tulburătoare care ne ajunseseră la urechi în Novyi Zem. Traversările Faliei aproape că încetaseră, iar granițele ei se extindeau neîncetat, obligând oamenii să se refugieze în ținuturi mai sigure. Armata Întâi era în pragul revoltei, iar în Armata a Doua domnea dezordinea. Cel mai tare mă speria numărul mare de adepți pe care îi atrăgea cultul închinat Sfintei Soarelui, pe care îl inițiase Aparatul. Nimeni nu știa cum reușise să scape din Marele Palat după încercarea eșuată a Întunecatului de a uzurpa tronul, dar cert e că reapăruse după o vreme în rețeaua de

mănăstiri care împânzea Ravka.

Răspândise povestea că murisem în Falie și că înviasem ca sfântă. Unei părți din mine îi venea să râdă, dar răsfoind târziu în noapte paginile din *Istorii Sankt'ya*, nu-mi mai venea nici să zâmbesc. Îmi aminteam mirosul neplăcut al Aparatului — amestecul de tămâie și igrasie — și îmi strângeam haina mai bine. El era cel care îmi dăduse cărțulia roșie. Și mă tot întrebam de ce.

În ciuda umflăturilor și a vânătăilor, exercițiile de luptă cu Tamar mă făceau să mai uit de griji. În armata regelui, fetele și băieții erau înrolați laolaltă, așa că văzusem multe fete luptându-se și mă antrenasem deseori cu ele. Dar nu văzusem pe nimeni — bărbat sau femeie — care să lupte la fel ca Tamar. Avea grația unei dansatoare și un instinct aproape infailibil, care o ajuta să anticipeze mișcările adversarului. Armele ei preferate erau două toporașe cu tăiș dublu, pe care le folosea în tandem, lamele lor strălucind ca razele soarelui reflectate pe luciul apei. Însă era la fel de periculoasă cu sabia, cu pistolul sau cu mâinile goale. Numai Tolya îi putea ține piept, iar când se antrenau împreună, tot echipajul își lăsa treburile și se uita la ei.

Uriașul vorbea puțin și cea mai mare parte a timpului și-o petrecea manevrând funiile catargelor sau stând pe punte cu un aer amenințător. Dar din când în când venea și ne dădea o mână de ajutor la lecțiile de luptă. „Mișcați-vă mai repede“ era cam tot ce puteam scoate de la el. Tamar era o antrenoare mult mai bună, însă lecțiile au devenit mai puțin distractive după ce Sturmhond ne-a surprins exersând pe puntea de la provă.

— Tamar, a mustrat-o corsarul, te rog să nu

avariezi încărcătura.

Tamar a luat imediat poziția de drepți și i-a răspuns ferm:

— *Da, kapitan.*

I-am aruncat o privire aspră căpitanului.

— Sturmhond, nu-s un colet pe care-l duci la destinație.

— Din păcate, a spus el, trecând mai departe. Coletele nu vorbesc și stau unde le pui.

Dar când Tamar a început să ne dea lecții de spadă și sabie, ni s-a alăturat chiar și Sturmhond. Mal a făcut mari progrese, dar Sturmhond tot îl bătea cu ușurință de fiecare dată. Și totuși, Mal nu părea deranjat. Își încasa înfrângerile cu o bună dispoziție de care nu-l credeam în stare. Eu mă enervam când pierdeam, în schimb Mal întâmpina eșecul cu un hohot de râs.

— Cum ați învățat tu și cu Tolya să vă folosiți puterile? am întrebat-o pe Tamar într-o după-amiază, în timp ce ne uitam la Mal și Sturmhond, care se duelau cu săbii boante pe punte.

Tamar îmi găsise o cavilă[17] și, când nu mă cotonogea, încerca să mă învețe să fac tot felul de noduri și legături de funii.

— Ține coatele aproape de corp! l-a dojenit Sturmhond pe Mal. Nu le mai sălta ca o găină.

Mal i-a răspuns cu un cotcodăcit extrem de convingător, iar Tamar a ridicat dintr-o sprânceană și, în loc să-mi răspundă la întrebare, a făcut o remarcă pe seama lui:

— Prietenul tău pare să se distreze de minune.

Am ridicat din umeri.

---

[17] Piesă din lemn de esență tare sau din oțel, în formă de ac, folosită pentru îmbinarea funiilor.

— Așa a fost întotdeauna. Dacă îl arunci în mijlocul unei tabere de asasini fjerdani, o să-i cucerească imediat cu farmecul lui și o să iasă de acolo cărat de ei pe umeri. Înflorește oriunde e plantat.

— Și tu?

— Sunt mai degrabă ca o buruiană, i-am răspuns sec.

Tamar a zâmbit. În luptă, era rece, tăcută și iute ca focul, dar în rest, zâmbea cu mare ușurință.

— Îmi plac buruienile, a spus ea, ridicându-se de pe balustradă și strângându-și bucățile de funie folosite ca material didactic. Sunt niște supraviețuitoare.

M-am surprins întorcându-i zâmbetul și m-am întors la nodul pe care mă străduiam să învăț să-l fac. Problema era că-mi plăcea la bordul navei lui Sturmhond. Îmi plăceau Tolya și Tamar, precum și ceilalți membri ai echipajului. Îmi plăceau mesele cu ei și vocea cadențată de tenor a lui Privyet. Îmi plăceau după-amiezile în care exersam tragerea cu pistolul, luând la țintă sticle goale înșirate pe balustrada de la pupă și făcând pariuri inofensive.

Atmosfera semăna cu cea de la Micul Palat, dar nu era tulburată de politica întortocheată și de lupta constantă pentru statut. Membrii echipajului se purtau deschis și prietenos între ei. Cu toții erau tineri și săraci și își petrecuseră mare parte din viață ascunzându-se. Casa lor era *Volkvolny* și ne primiseră în ea fără să facă nazuri.

Nu știam ce ne aștepta în Ravka de Vest și eram cât se poate de sigură că întoarcerea acolo era o adevărată nebunie. Dar pe goeleta lui Sturmhond, cu vântul în spate și cu pânzele întinse pe cerul larg și

senin, puteam da uitării viitorul și teama.

Și, trebuia să recunosc, îmi plăcea și de Sturmhond. Era arogant și impertinent, și întotdeauna folosea zece cuvinte când ar fi fost suficiente două, dar mă impresiona felul în care își conducea echipajul. Nu folosea niciunul dintre șiretlicurile pe care le văzusem la Întunecatul, și totuși marinarii îi dădeau ascultare fără ezitare. Le inspira respect, nu frică.

— Care e adevăratul nume al lui Sturmhond? am întrebat-o pe Tamar.

— Habar n-am.

— Nu l-ai întrebat niciodată?

— De ce aș face-o?

— Dar din ce zonă a Ravkăi se trage?

Tamar a mijit ochii spre cer.

— Vrei să ne mai duelăm o rundă cu săbiile? Ar mai fi timp până îmi începe cartul.

Întotdeauna schimba subiectul când aduceam vorba de Sturmhond.

— Doar n-a căzut din cer pe nava asta, Tamar. Nu te interesează trecutul lui?

Tamar a luat săbiile și i le-a dat lui Tolya, care era armurierul navei.

— Nu chiar, a răspuns Tamar. Ne lasă să navigăm pe vasul lui și ne lasă să luptăm.

— Și nu ne pune să ne îmbrăcăm în mătase roșie sau să facem pe cățelușii de salon, a adăugat Tolya, descuind cu cheia de la gât rastelul unde erau păstrate armele.

— Nu cred c-ai fi un bun cățeluș de salon, a râs Tamar.

— Orice e mai bine decât să primești porunci de la un nătărău îngâmfat care se îmbracă în negru, a mormăit Tolya.

— Dar primești porunci de la Sturmhond, am observat eu.

— Numai când are chef, a zis cineva.

Am tresărit. Sturmhond era chiar lângă mine.

— Încearcă să-i zici acestui taur ce să facă și ai să vezi ce se întâmplă, a continuat corsarul.

Tamar a pufnit, apoi a început să strângă și celelalte arme.

Sturmhond s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Dacă vrei să știi ceva despre mine, drăguță, nu trebuie decât să mă întrebi.

— Mă întrebam de unde ești de loc, am spus eu pe un ton defensiv. Asta-i tot.

— Tu de *unde* ești?

— Am crescut la Keramzin, știi bine.

— Dar de unde ești?

Mi-au năvălit brusc în minte câteva amintiri vagi. O strachină cu sfeclă roșie fiartă, tăiată în felii alunecoase, care îmi pătau degetele. Miros de terci cu ou. Un drum prăfuit pe care îl străbăteam așezată pe umerii cuiva — poate tata. La Keramzin, chiar și simpla pomenire a părinților noștri era considerată o trădare față de bunătatea ducelui și o dovadă de nerecunoștință. Fuseserăm învățați să nu vorbim niciodată despre viața noastră de dinainte de sosirea la moșie, iar până la urmă, cele mai multe amintiri pur și simplu dispăreau.

— De nicăieri, am răspuns eu. Cătunul în care m-am născut era prea mic ca să aibă un nume. Dar tu, Sturmhond? De unde ești?

Corsarul a zâmbit și iarăși am avut impresia că era ceva în neregulă cu trăsăturile lui.

— Mama era o stridie, a spus el, făcând cu ochiul. Iar eu sunt perla.

Apoi a plecat, fluierând fals o melodie.

Două nopți mai târziu, m-am trezit cu Tamar aplecată deasupra mea, scuturându-mă de umărul teafăr.

— Trebuie să mergem, mi-a zis.

— Acum? am întrebat eu buimacă. Ce oră e?

— Aproape trei.

— Trei dimineața? am întrebat, apoi am căscat și mi-am coborât picioarele peste marginea hamacului. Unde suntem?

— La vreo douăzeci de kilometri de coasta Ravkăi de Vest, mi-a explicat ea. Haide, ne așteaptă Sturmhond.

Tamar deja era îmbrăcată, iar pe umăr îi atârna un sac marinăresc.

Nu aveam niciun fel de lucruri, așa că mi-am tras cizmele, mi-am pipăit buzunarul interior al hainei, să mă asigur că aveam cărțulia roșie, și am pornit în urma ei.

Pe punte, Mal stătea lângă balustrada de la tribord, împreună cu un mic grup de marinari. Am avut un moment de confuzie când mi-am dat seama că Privyet purta redingota țipătoare a lui Sturmhond. Iar pe corsar nu l-aș fi recunoscut dacă nu l-aș fi auzit dând ordine. Era înfășurat într-o manta cu gulerul ridicat, iar pe cap avea o căciulă de lână, trasă pe ochi.

Bătea un vânt rece, cerul era acoperit cu stele strălucitoare, iar deasupra orizontului atârna luna în primul pătrar. M-am uitat peste valurile poleite în lumina lunii, ascultând murmurul neîntrerupt al mării. Se prea poate să fi fost aproape de coasta Ravkăi, dar n-o puteam zări în noapte.

Mal a încercat să mă încălzească, frecându-mi

ușor brațele.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Mergem pe uscat, a zis el cu îngrijorare în glas.

— În mijlocul nopții?

— *Volkvolny* va merge să-mi arboreze steagul în apropierea coastei fjerdane, a spus Sturmhond. Deocamdată, nu vreau ca Întunecatul să afle că te-ai întors pe pământ ravkan.

Sturmhond s-a aplecat să discute ceva cu Privyet, iar Mal m-a tras spre balustrada de la babord.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Deloc, am recunoscut eu.

Și-a așezat mâinile pe umerii mei și a spus:

— Alina, foarte probabil o să fiu arestat dacă sunt descoperit. Tu ești Invocatoarea Soarelui, dar eu nu-s decât un soldat care și-a nesocotit ordinele.

— Ordinele Întunecatului.

— S-ar putea să nu conteze.

— O să am eu grijă să conteze. În plus, n-o să fim descoperiți. O să mergem în Ravka de Vest, o să ne întâlnim cu clientul lui Sturmhond și apoi o să hotărâm ce vrem să facem.

Mal m-a tras mai aproape.

— Mereu stârnești atâtea probleme?

— Îmi place să mă consider o persoană încântător de complexă.

S-a aplecat să mă sărute, dar vocea lui Sturmhond a spintecat întunericul:

— Putem lăsa drăgălășeniile pe mai încolo? Vreau să ajungem pe țărm înainte de zorii zilei.

Mal a oftat.

— Tot o să-i dau un pumn până la urmă.

— O să-ți sprijin inițiativa.

M-a luat de mână și ne-am întors la grup.

Sturmhond i-a dat lui Privyet un plic sigilat cu ceară albăstruie, apoi l-a bătut pe spate. Poate era din pricina luminii lunii, dar mi s-a părut că ofițerul secund al corsarului avea ochii înlăcrimați. Tolya și Tamar au sărit cu grijă peste balustradă, apucându-se bine de scara de frânghie ancorată de punte.

M-am uitat peste balustradă. Mă așteptam să văd o barcă obișnuită, așa că am fost surprinsă când mi-au căzut ochii pe ambarcațiunea care se legăna lângă *Volkvolny*. Nu mai văzusem nimic asemănător. Era alcătuită din două carene ca doi saboți uriași, prinse între ele cu o punte care avea o gaură enormă în mijloc.

Mal și cu mine am coborât după ei, pășind cu grijă pe una dintre carenele curbate ale ambarcațiunii. Am traversat-o cu pași mici și am ajuns pe puntea centrală, unde, între cele două catarge, era amenajat un cocpit[18] adâncit. Sturmhond a coborât ultimul și s-a așezat la cârma ambarcațiunii, pe platforma din spatele cocpitului.

— Ce-i chestia asta? am întrebat.

— Eu îi spun *Colibriul*, mi-a răspuns el, consultând un fel de hartă pe care n-o puteam vedea. Dar mă gândesc să-i schimb numele în *Pasărea de foc.*

Mi s-a tăiat respirația, iar Sturmhond a zâmbit și a poruncit:

— Desfaceți legăturile și tăiați ancora!

Tolya și Tamar au desfăcut nodurile care ne țineau legați de *Volkvolny*, apoi am văzut funia ancorei alunecând ca un șarpe peste pupa *Colibriului*, iar capătul i s-a scufundat silențios în mare. Mă gândeam

---

[18] Spațiu neacoperit pe punte, prevăzut cu banchete pentru călători sau pentru echipaj.

că ne trebuia o ancoră și după ce ajungeam la țărm, dar am presupus că Sturmhond știa ce făcea.

— Să pornim! a strigat Sturmhond.

Și pânzele s-au desfăcut. Deși catargele *Colibriului* erau considerabil mai scurte decât ale goeletei, pânzele sale duble erau uriașe — aveau formă dreptunghiulară și trebuiau manevrate de câte două persoane pentru a fi așezate pe poziție.

Un vânt ușor a umflat velele, îndepărtându-ne de *Volkvolny*. Am întors capul și l-am văzut pe Sturmhond uitându-se în urmă la goeletă. Nu-i distingeam fața, dar mi-a lăsat impresia că își lua la revedere. Apoi s-a scuturat ușor și a strigat:

— Furtunoși!

Iar cei doi Furtunoși, care stăteau fiecare într-o carenă, au ridicat brațele și au iscat rafale care ne-au umflat velele. Sturmhond a ajustat direcția și a cerut mai multă viteză. Grisha s-au supus îndată, iar mica și ciudata noastră ambarcațiune și-a iuțit înaintarea.

— Luați ăștia, ne-a spus Sturmhond, aruncându-ne mie și lui Mal câte o pereche de ochelari în poală.

Semănau cu cei purtați de Fabrikatori în atelierele din Micul Palat. M-am uitat în jur. Tot echipajul, inclusiv Sturmhond, purta astfel de ochelari. Ni i-am pus și noi.

Câteva clipe mai târziu, când Sturmhond le-a cerut Furtunoșilor și mai multă vânt, am fost recunoscătoare că-i aveam la ochi. Am auzit velele pârâind deasupra noastră și am devenit un pic agitată. De ce atâta grabă?

Colibriul înainta cu mare viteză, cele două carene sărind de pe un val pe altul, abia atingând suprafața mării. Mă țineam bine de banchetă, simțind un gol în stomac la fiecare salt.

— Furtunoși, ridicați-ne! a poruncit Sturmhond. Marinari, pânzele sus! La comanda mea!

M-am întors spre Mal.

— Cum adică, *ridicați-ne*?

— Cinci! a început să numere Sturmhond.

Echipajul a început să se învârtă în sens invers acelor de ceasornic, trăgând de funii.

— Patru!

Furtunoșii au desfăcut și mai mult brațele.

— Trei!

Între cele două catarge a fost înălțat un ghiu[19], iar pânzele au alunecat de-a lungul lui.

— Doi!

— Sus! au strigat marinarii, iar Furtunoșii și-au desfăcut brațele într-un arc uriaș.

— Unu! a răcnit Sturmhond.

Pânzele au fluturat preț de câteva clipe, ridicându-se mult deasupra punții, unde s-au transformat în două pânze uriașe. Mi s-a pus un nod în stomac și inimaginabilul s-a produs: *Colibriul* și-a luat zborul.

M-am apucat cu mâinile de banchetă, îngăimând rugăciuni din copilărie, și am închis ochii să mă apăr de vântul care îmi biciuia fața, în timp ce ambarcațiunea se înălța pe cerul nopții.

Sturmhond râdea cu gura până la urechi, iar Furtunoșii strigau unul la altul, ca să mențină constant curentul de aer ascendent. Încă un pic și îmi sărea inima din piept.

Pe toți sfinții! mi-am spus în sinea mea, simțind că mă ia cu greață. *E imposibil!*

— Alina! a strigat Mal, acoperind șuierul

---

[19] Bară de lemn fixată aproape de baza catargului, pe care se prinde marginea de jos a velei.

vântului.
— Ce-i? i-am răspuns eu, strângând din dinți.
— Alina, deschide ochii. Trebuie să vezi asta!
Am clătinat scurt din cap — tocmai asta *nu* voiam să văd.
Mâna lui Mal s-a strecurat în a mea, strângându-mi degetele înțepenite:
— Încearcă.
Am inspirat adânc și m-am străduit să deschid pleoapele. Eram înconjurați de stele. Deasupra noastră, pânzele albe erau întinse sub forma a două arcuri largi, precum cele două curburi ale unui arc cu săgeți.
Știam că n-ar fi trebuit, dar n-am putut să nu mă uit peste marginea cocpitului. Vuietul vântului era asurzitor, iar sub noi — mult sub noi — valurile luminate de lună se unduiau precum solzii strălucitori ai unui șarpe care se târăște domol.
Din mine a țâșnit un scurt hohot de râs, un amestec de euforie și isterie. Zburam. *Zburam*.
Mal m-a strâns de mână și a scos un țipăt de bucurie.
— E imposibil! a strigat el.
— Când lumea spune imposibil, vrea să spună de fapt că e improbabil! a răcnit Sturmhond.
Cu razele lunii reflectate în lentilele ochelarilor și cu mantaua fluturând în jurul său, corsarul părea un smintit.
Am încercat să respir. Vântul era constant. Atât Furtunoșii, cât și ceilalți marinari erau concentrați, dar calmi. Încet, foarte încet, tensiunea pe care o simțeam s-a risipit, și am început să mă relaxez.
— De unde ai chestia asta? i-am strigat lui Sturmhond.

— Eu am conceput-o, eu am construit-o și tot eu m-am prăbușit cu câteva prototipuri.

Am înghițit în sec. *Prăbușit* era ultimul cuvânt pe care voiam să-l aud.

Mal s-a aplecat peste marginea cocpitului, încercând să vadă mai bine puștile uriașe așezate la extremitățile celor două carene.

— Puștile alea au mai multe țevi.

— Și funcționează pe baza gravitației, a adăugat corsarul. Nu-i nevoie să te oprești să le încarci. Trag două sute de cartușe pe minut.

— Dar e...?

— Imposibil? Singura problema e supraîncălzirea, dar nu e o problemă atât de mare la acest model. Am un armurier zemenit care încearcă să-i remedieze neajunsurile. Zemeniții sunt niște barbari nenorociți, dar chiar se pricep la arme. Cele de la pupă se și rotesc, să poți trage din toate unghiurile.

— Și să dobori dușmanii de sus! a strigat Mal cu entuziasm. Dacă Ravka ar avea o flotă de ambarcațiuni ca asta...

— Ar avea un mare avantaj, nu-i așa? Dar ar trebui ca Armata Întâi și Armata a Doua să lucreze împreună.

Mi-am amintit ce-mi spusese Întunecatul cu mult timp în urmă. *Epoca puterii Grisha se apropie de sfârșit.* Reacția lui fusese să transforme Falia într-o armă. Dar dacă puterea Grisha putea fi transformată de oameni ca Sturmhond? M-am uitat pe puntea *Colibriului*, la marinarii și Furtunoșii lucrând umăr la umăr, la Tolya și Tamar așezați în spatele acelor puști înfricoșătoare. Nu era imposibil.

E un corsar, mi-am spus în sinea mea. *Și s-ar*

transforma într-un traficant de arme cât ai bate din palme. Armele lui Sturmhond i-ar fi oferit Ravkăi un avantaj, dar ar fi putut fi folosite foarte bine și de dușmanii Ravkăi.

Am fost distrasă de la gândurile mele de o lumină strălucitoare care venea dinspre stânga prorei. Era marele far din golful Alkhem. Nu mai aveam mult până la țărm. Dacă îmi lungeam gâtul, puteam distinge turnurile strălucitoare din portul Os Kervo.

Sturmhond nu a pornit direct spre port, ci s-a abătut spre sud-vest. Mi-am închipuit că urma să aterizăm pe apă, aproape de țărm. Mi se făcea rău numai când mă gândeam la aterizare. Am hotărât să stau cu ochii închiși pe durata acestei operațiuni, orice ar fi spus Mal.

În scurtă vreme n-am mai văzut raza farului. Cât de departe spre sud voia să ne ducă Sturmhond? Ne spusese că voia să ajungă pe coastă înainte de zorii zilei, or, mai erau o oră, cel mult două până să se lumineze.

Mi-am lăsat gândurile să rătăcească printre stelele și norii împrăștiați pe bolta cerului. Vântul nopții îmi biciuia obrajii și mi se strecura prin țesătura subțire a paltonului.

M-am uitat în jos și mi-am înăbușit un țipăt. Ajunseserăm deasupra uscatului — pământ tare și neiertător.

L-am tras de mânecă pe Mal și i-am făcut disperat cu mâna spre câmpurile de sub noi, colorate de lună în nuanțe de negru și argintiu.

— Sturmhond! am strigat înspăimântată. Ce faci?

— Ai spus că ne duci la Os Kervo…, a țipat Mal.

— Am zis că vă duc să faceți cunoștință cu clientul meu.

— Lasă asta, m-am tânguit eu. Unde o să aterizăm?

— Nu vă faceți griji, a spus Sturmhond. Am în minte un lac mic și drăguț.

— Cât de mic? am scâncit, apoi am văzut că Mal voia să iasă din cocpit și avea o privire furioasă. Mal, stai jos!

— Ești un hoț și un mincinos…

— Să fiu în locul tău, aș rămâne în cocpit, i-a spus corsarul. Nu cred că-i bine să te fâțâi pe punte când intrăm în Falie.

Mal a înlemnit, iar Sturmhond a început să fluiere fals melodia lui preferată.

— Nu vorbești serios, i-am zis.

— De obicei, nu, a spus Sturmhond. Ai o pușcă sub scaun, Oretsev. Pune mâna pe ea, pentru orice eventualitate.

— Nu poți să mergi în Falie cu chestia asta! a strigat Mal.

— De ce nu? Din câte înțeleg, am la bord singura persoană care ne poate garanta o traversare sigură.

Mi-am încleștat pumnii și frica mi-a fost brusc alungată de furie.

— Sau poate am să las volcrele să vă înfulece pe tine și echipajul tău pe post de cină foarte târzie!

Sturmhond și-a luat o mână de pe cârmă și s-a uitat la ceas.

— Ar fi mai degrabă un mic dejun servit foarte devreme. Chiar suntem în întârziere. În plus, e cale lungă până jos. Chiar și pentru o Invocatoare a Soarelui.

I-am aruncat o privire lui Mal și mi-am dat seama că aveam, probabil, aceeași privire furioasă ca el.

Peisajul se perinda pe sub noi cu o viteză

amețitoare. M-am ridicat în picioare, încercând să-mi dau seama unde eram.

— Pe toți sfinții! am zis eu printre dinți.

În spatele nostru se vedeau stelele, luna și lumea vie. În fața noastră nu era nimic. Sturmhond chiar avea de gând să ne ducă în Falie.

— Pușcași, la posturi! a poruncit corsarul. Furtunoși, rămâneți pe poziții.

— Sturmhond, o să te omor! am strigat. Întoarce chestia asta imediat!

— Mi-aș dori să-ți pot face pe plac. Mă tem că, dacă vrei să mă omori, va trebui să aștepți până după ce aterizăm. Ești pregătită?

— Nu! am scâncit eu.

Dar în clipa următoare am intrat în beznă. Nu semăna cu nicio noapte — era un întuneric total, adânc, nenatural, care ne-a cuprins brusc în strânsoarea lui sufocantă. Eram în Falie.

Capitolul 8

Din prima clipă când am intrat în Nemare, mi-am dat seama că ceva se schimbase.

Ținându-mă bine pe picioare, mi-am ridicat mâinile, invocând un arc larg de lumină aurie în jurul *Colibriului*. Oricât de furioasă aș fi fost pe Sturmhond, n-aveam de gând să las niște volcre să ne doboare numai ca să-i demonstrez ceva.

Cu puterea celor două amplificatoare, n-a trebuit să fac aproape niciun efort ca să chem lumina. I-am încercat limitele cu grijă, fără să mai am senzația de descompunere care mă copleșise prima oară când folosisem brățara. Dar ceva era profund în neregulă. *Simțeam* Falia altfel. Mi-am spus că era doar imaginația mea, dar părea că acum întunericul era

mai dens. Aproape că-l simțeam mângâindu-mi pielea. Marginile rănii de la umăr au început să pulseze și să mă mănânce, ca și când carnea ar fi devenit neliniștită.

Mai fusesem în Nemare de două ori și de fiecare dată mă simțisem ca o străină, ca un intrus vulnerabil într-o lume ostilă și periculoasă, care nu mă voia acolo. Dar acum aveam impresia că Falia venea spre mine, urându-mi bun venit. Știam că era o aiureală. Falia era un spațiu pustiu, nu ceva viu.

Mă cunoaște, mi-am spus în sinea mea. *Asemănătorul cheamă asemănătorul.*

Gânduri caraghioase. Mi-am limpezit mintea și am împrăștiat lumina mai departe, lăsându-mi puterea să pulseze cald și liniștitor în jurul meu. *Asta* eram cu adevărat, nu întuneric.

— Se apropie, a spus Mal. Ascultă.

Peste șuierul vântului, în Falie a răsunat un țipăt, apoi s-a auzit fâlfâitul ritmic al aripilor de volcră. Ne găsiseră repede, fiind atrase de mirosul prăzii umane.

Aripile lor izbeau aerul din jurul sferei de lumină pe care o creasem, împingând întunericul spre noi în unde șerpuitoare. Nu mai mâncaseră de mult, întrucât traversările Faliei deveniseră extrem de rare, iar foamea le dădea curaj.

Am întins brațele, lăsând lumina să strălucească mai puternic, și le-am îndepărtat de noi.

— Nu, a spus Sturmhond. Adu-le mai aproape.

— Cum? De ce?

Volcrele erau niște prădători feroce. Nu era bine să te joci cu ele.

— Ne vânează, a spus el, ridicând vocea, să-l audă toată lumea. Poate a venit timpul să le vânăm și noi pe ele.

Echipajul a scos un strigă de luptă, urmat de câteva lătrături și urlete.

— Retrage lumina, mi-a spus Sturmhond.

— Și-a pierdut mințile! i-am strigat lui Mal. Spune-i că și-a pierdut mințile.

Dar Mal șovăia.

— Păi…

— Păi *ce*? l-am întrebat eu pe un ton uimit. În caz că ai uitat, una dintre creaturile astea a încercat să te mănânce!

A ridicat din umeri și pe buze i s-a așternut un zâmbet.

— Poate tocmai de-aia vreau să văd ce pot face puștile alea.

Am clătinat din cap. Nu-mi plăcea nimic din povestea asta.

— Doar câteva clipe, a insistat Sturmhond. Fă-mi pe plac.

Să-i fac pe plac. De parcă mi-ar fi cerut încă o felie de tort.

Echipajul aștepta în liniște, iar Tolya și Tamar, care semănau cu două insecte mari și lucioase, stăteau aplecați deasupra puștilor cu țevi multiple.

— Bine, am spus. Dar să nu ziceți că nu v-am prevenit.

Mal a dus pușca la umăr.

— Pregătiți-vă, am mormăit eu.

Am îndoit ușor degetele, iar sfera de lumină s-a micșorat, strângându-se în jurul *Colibriului*.

Volcrele au scos țipete de încântare.

— Stinge lumina de tot! a poruncit Sturmhond.

Am strâns din dinți cu furie, apoi am făcut ce îmi ceruse. Falia s-a întunecat.

Am auzit fâlfâit de aripi. Volcrele plonjau spre

noi.

— Acum, Alina! a strigat Sturmhond. Multă lumină!

N-am stat pe gânduri. Am împrăștiat un val de lumină strălucitoare, care ne-a dezvăluit grozăvia din jurul nostru, ca și când ar fi fost miezul zilei. Volcrele ne înconjurau din toate părțile — o învălmășeală de trupuri înaripate, cenușii și contorsionate, cu ochi albi și orbi, cu guri pline de dinți. Semănau cu *nichevo'ya*, dar erau mult mai grotești, mult mai stângace.

— Foc! a strigat Sturmhond.

Tolya și Tamar au deschis focul. Nu auzisem niciodată un asemenea zgomot — un fel de tunet continuu și asurzitor, care făcea aerul să vibreze, zguduindu-mi măruntaiele.

Era un adevărat masacru. Volcrele cădeau în jurul nostru, cu piepturile despicate și cu aripile smulse. Gloanțele răpăiau pe punte, iar aerul se îmbâcsise cu mirosul înțepător de praf de pușcă.

Două sute de focuri pe minut. Deci iată ce-ar fi putut face o armată modernă.

Volcrele însetate de sânge păreau să nu înțeleagă ce se întâmplă. Se zvârcoleau și dădeau frenetic din aripi, stăpânite de foame și frică, sfâșiindu-se una pe alta în încercarea de a scăpa de tirul puștilor. Și țipetele lor… Baghra îmi spusese cândva că strămoșii volcrelor fuseseră oameni. Aș fi putut jura că se simțea asta în urletele lor.

În cele din urmă, rafalele au încetat. Îmi țiuiau urechile. Am ridicat privirea și am văzut pete negre de sânge și bucăți de carne pe velele navei. Pe frunte simțeam broboane reci de sudoare. Oare nu-mi era bine?

Tăcerea a durat doar câteva clipe, căci Tolya și

Tamar au scos un urlet triumfător, după care li s-a alăturat și restul echipajului, lătrând și chelălăind. Voiam să le strig tuturor să tacă.

— Crezi c-am mai putea momi o ceată de volcre? a întrebat unul dintre Furtunoși.

— Poate, a spus Sturmhond. Dar ar fi mai bine să pornim spre est. În scurtă vreme o să se crape de ziuă și n-aș vrea să fim văzuți.

Da, mi-am spus în sinea mea. *Să pornim spre est. Să plecăm de aici.* Îmi tremurau mâinile. Rana de la umăr pulsa și mă ardea. Ce era în neregulă cu mine? Volcrele erau niște monștri. Știam bine că ne-ar fi spintecat fără să stea pe gânduri. Și totuși, încă îmi răsunau în minte țipetele lor.

— Mai sunt volcre! a spus Mal dintr-odată. Foarte multe!

— De unde știi? a întrebat Sturmhond.

— Știu.

Sturmhond a șovăit câteva clipe. Încadrată de căciulă, ochelari și de gulerul înalt, expresia feței lui era imposibil de descifrat.

— Unde? a întrebat el în cele din urmă.

— Un pic mai la nord, a spus Mal. Într-acolo.

A făcut semn spre o porțiune întunecată, iar mie mi-a venit să-l lovesc peste braț. Faptul că *putea* da de urma volcrelor nu însemna că trebuia s-o și facă.

Sturmhond a dat ordine echipajului și am simțit că îngheț.

Colibriul a coborât aripile și a făcut un ocol. Sturmhond ajusta cursul navei în funcție de indicațiile lui Mal. Am încercat să mă concentrez asupra luminii, asupra prezenței liniștitoare a puterii mele, am încercat să nu iau în seamă greața care mi se cuibărise în stomac.

Sturmhond a coborât și mai mult *Colibriul*. Lumina mea strălucea deasupra nisipului incolor din Falie și, la un moment dat, a atins silueta întunecată a unei nave de nisip distruse.

M-au trecut fiorii când ne-am apropiat de ea. Nava era despicată în două, iar unul dintre catarge era rupt la mijloc. Am reușit să disting rămășițele a trei vele negre. Mal ne condusese la nava de nisip a Întunecatului.

Puținul calm pe care reușisem să-l dobândesc s-a evaporat brusc.

Colibriul a coborât și mai mult. Umbra lui a trecut peste puntea despicată a navei de nisip.

M-am simțit un pic ușurată. Deși era absurd, mă așteptam să văd pe punte cadavre de Grisha, schelete de ambasadori și de emisari regali. Dar bineînțeles că dispăruseră de mult, hrană pentru volcre, oasele fiind împrăștiate pe nisipurile moarte din Falie.

Colibriul s-a înclinat spre dreapta. Lumina mea a străpuns pântecele întunecat al carenei crăpate și, în clipa următoare, s-au auzit un cor de țipete stridente.

— Pe toți sfinții! a strigat Mal, ridicând pușca.

Trei volcre uriașe s-au ghemuit sub carena navei de nisip, cu spatele la noi și cu aripile larg desfăcute. Însă ce mi-a dat fiori de frică și scârbă a fost ce încercau ele să protejeze: o mare de forme contorsionate și colcăitoare, brațe scurte și strălucitoare, spinări mititele despicate de membranele translucide ale aripilor în curs de formare. Puii miorlăiau și scânceau, înghesuindu-se unul peste altul, încercând să fugă de lumină.

Descoperiserăm un cuib.

Echipajul a amuțit. De data asta, nu s-au mai auzit niciun lătrături, nici chelălăituri.

Sturmhond a făcut o întoarcere, apoi a strigat:

— Tolya, Tamar, *grenatki*.

Gemenii au scos două proiectile de fontă și le-au sprijinit pe balustradă.

M-a copleșit un alt val de groază. *Nu uita că sunt volcre,* mi-am spus în sinea mea. *Uită-te la ele. Sunt niște monștri.*

— Furtunoși, la semnalul meu! a spus Sturmhond cu înverșunare. Aprindeți fitilurile! le-a poruncit el gemenilor, iar apoi: Aruncați bombele!

În clipa când proiectilele au fost împinse peste balustradă, Sturmhond a poruncit:

— Acum!

După care a virat puternic spre dreapta, iar Furtunoșii au ridicat brațele, și *Colibriul* s-a avântat spre cer.

O clipă a fost liniște, după care sub noi a răsunat un bubuit asurzitor. Căldura și forța exploziei ne-au lovit nava ca o rafală puternică de vânt.

— Rămâneți pe poziție! a răcnit Sturmhond.

Mica noastră ambarcațiune s-a zgâlțâit puternic, legănându-se ca un pendul sub cele două aripi de pânză. Mal m-a sprijinit cu ambele mâini, protejându-mi trupul cu al lui, în timp ce eu mă străduiam să-mi păstrez echilibrul și să mențin lumina în jurul nostru.

În cele din urmă, *Colibriul* s-a stabilizat, plutind pe o traiectorie arcuită, mult deasupra epavei în flăcări a navei de nisip.

Tremuram din toate încheieturile. Aerul mirosea a carne arsă și îmi simțeam plămânii pârjoliți. Fiecare gură de aer îmi ardea pieptul. Echipajul lui Sturmhond iarăși urla și lătra. Li s-a alăturat și Mal, ridicând triumfător pușca în aer. Peste uralele de la bord se auzeau țipetele volcrelor, care mie îmi păreau umane

și neajutorate — plânsul mamelor ce-și jeleau puii.

Am închis ochii. Era singurul lucru pe care-l puteam face ca să nu duc mâinile la urechi și să mă prăbușesc pe punte.

— Ajunge, am șoptit eu, dar nu m-a auzit nimeni. Vă rog, am zis cu glas răgușit. Mal…

— Ai devenit o adevărată ucigașă, Alina, mi-a spus cineva.

Vocea aceea calmă. Am deschis brusc ochii.

Întunecatul stătea în fața mea, cu *kefta* fluturându-i peste puntea *Colibriului*. Ținându-mi răsuflarea am făcut un pas în spate, privind frenetic în jur, dar nu se uita nimeni la mine. Cu toții strigau și chelălăiau, cu privirile ațintite asupra flăcărilor.

— Nu-ți face griji, mi-a spus blând Întunecatul. Cu timpul, devine tot mai ușor. Uite, am să-ți arăt.

A scos un cuțit dintr-una din mânecile *keftei* și, înainte să pot țipa, s-a repezit spre fața mea. Am ridicat mâinile să mă apăr și din piept mi-a țâșnit un strigăt. Lumina a dispărut, iar nava s-a cufundat în întuneric. Am căzut în genunchi, ghemuindu-mă pe punte, pregătită să simt tăietura oțelului Grisha.

Dar n-a venit. Echipajul țipa în bezna din jurul meu, iar Sturmhond mă striga pe nume. Am auzit țipătul unei volcre. *Aproape. Prea aproape.*

Cineva a scos un vaiet prelung, iar nava s-a înclinat puternic. S-au auzit lovituri de cizmă pe punte, echipajul străduindu-se să-și păstreze echilibrul.

— Alina!

Era vocea lui Mal de data asta.

L-am simțit bâjbâind după mine în întuneric. Mi-am revenit în simțiri. Am chemat iarăși lumina, aruncând-o în jurul navei într-o cascadă strălucitoare.

Volcrele care se năpustiseră asupra noastră au început să urle și s-au retras în întuneric, dar unul dintre Furtunoși zăcea însângerat pe punte, cu brațul aproape smuls din umăr. Pânza de deasupra lui atârna moale, iar *Colibriul* era înclinat spre dreapta, pierzând rapid altitudine.

— Tamar, ajută-l! a poruncit Sturmhond.

Dar Tolya și Tamar deja porniseră spre Furtunosul doborât.

Cu fața încordată, cealaltă Furtunoasă stătea cu ambele mâini ridicate, străduindu-se să invoce un vânt suficient de puternic cât să ne țină în aer. Nava se înclina și se răsucea, iar Sturmhond ținea bine de cârmă, strigându-le ordine marinarilor care manevrau pânzele.

Inima îmi duduia în piept și cercetam cu disperare puntea, cuprinsă de spaimă și confuzie. Îl văzusem pe Întunecatul. Chiar îl *văzusem*.

— Te simți bine? m-a întrebat Mal. Ai pățit ceva?

Nu mă puteam uita la el. Tremuram atât de tare, încât îmi era teamă ca nu cumva să mă fac țăndări. Mi-am folosit toată energia ca să păstrez lumina în jurul nostru.

— E rănită? a strigat Sturmhond.

— Scoate-ne imediat de-aici! i-a cerut Mal.

— Aha, deci *asta* zici c-ar trebui să fac? i-a strigat Sturmhond.

Volcrele țipau și se zvârcoleau, dând târcoale sferei de lumină. Într-adevăr, erau niște monștri, dar oare știau ce era răzbunarea? *Colibriul* tremura și se legăna. Am privit în jos și am văzut nisipurile cenușii apropiindu-se de noi.

Apoi am scăpat dintr-odată din beznă, trecând cu viteză printre ultimele trâmbe de întuneric ale Faliei și

ieșind în lumina albăstruie a zorilor.

Pământul era înfricoșător de aproape.

— Stinge lumina! a poruncit Sturmhond.

Am coborât mâinile și m-am apucat cu disperare de balustrada cocpitului. Am văzut un drum, luminile unui orășel sclipind în zare și, nu departe de noi, dincolo de niște dealuri joase, un lac mic și albastru, în al cărui luciu se reflecta lumina strălucitoare a dimineții.

— Încă puțin! a strigat Sturmhond.

Furtunoasa a icnit, făcând un ultim efort, iar mâinile au început să-i tremure. Pânzele s-au lăsat un pic, iar *Colibriul* și-a continuat coborârea. Am ajuns deasupra pădurii, iar crengile au început să ne zgârie carena.

— Toată lumea să se aplece și să se țină bine! a strigat Sturmhond.

Mal și cu mine ne-am luat de mână și ne-am ghemuit unul lângă altul, împingându-ne cu umerii și picioarele în marginile cocpitului. Mica ambarcațiune tremura și se legăna.

— N-o să reușim, am zis eu cu glas răgușit.

Mal n-a spus nimic, ci doar m-a strâns și mai tare de mână.

— Pregătiți-vă! a răcnit Sturmhond.

În ultima clipă, s-a aruncat lângă noi în cocpit, în păienjenișul de mâini și picioare.

— Foarte comod, a mai avut el timp să spună înainte să aterizăm cu o hurducătura care ne-a zdruncinat măruntaiele.

Mal și cu mine am fost azvârliți în vârful cocpitului. Nava se freca de pământ, huruind și trosnind, iar din carene îi săreau bucăți de lemn. S-a auzit un plescăit puternic și dintr-odată am început să

alunecăm pe apă. A urmat o pârâitură puternică și mi-am dat seama că una dintre carene s-a desprins. Am făcut câteva salturi pe apă și, în cele din urmă, ne-am oprit în mod miraculos.

Am încercat să-mi dau seama în ce stare eram. Zăceam pe spate, lipită de marginea cocpitului, și cineva respira din greu lângă mine.

M-am răsucit ușor. Mă lovisem tare la cap și aveam palmele julite, dar în rest păream teafără.

Apa se strecura prin podeaua cocpitului. Am auzit plescăituri și oameni strigând unii la alții.

— Mal? am scâncit eu cu glas tremurător.

— Mă simt bine, a răspuns el de undeva din stânga mea. Trebuie să ieșim de-aici.

M-am uitat în jur, dar Sturmhond nu se vedea nicăieri.

După ce am ieșit din cocpit, nava s-a înclinat periculos. Am auzit un pârâit și unul dintre catarge s-a rupt, scufundându-se în lac sub greutatea pânzei.

Am sărit în apă, înotând cu putere, căci lacul încerca să ne înghită odată cu nava.

Unul dintre marinari rămăsese prins în păienjenișul de funii. Mal s-a scufundat să-l scape și aproape că am plâns de ușurare când au ieșit amândoi la suprafață.

I-am văzut înotând pe Tolya și Tamar, urmați de ceilalți membri ai echipajului. Tolya îl trăgea după el pe Furtunosul rănit. Sturmhond înota în urma lui, ținând cu brațul un marinar care își pierduse cunoștința. Ne îndreptam cu toții spre țărm.

Hainele grele îmi atârnau pe membrele învinețite, dar în cele din urmă am ajuns la apă puțin adâncă. Am ieșit cu toții pe țărm, împleticindu-ne printre trestii lipicioase, și ne-am prăbușit pe o plajă

largă.

Zăceam gâfâind pe nisip, ascultând zgomotele ciudat de obișnuite ale dimineții: greieri în iarbă, păsări ciripind într-o pădure din apropiere, orăcăitul grav și șovăielnic al unei broaște. Tolya îi dădea îngrijiri Furtunosului rănit, ducând la bun sfârșit vindecarea brațului smuls de volcră, cerându-i să strângă degetele și să îndoaie cotul. L-am auzit pe Sturmhond cum îl dădea în grija lui Tamar pe marinarul inconștient.

— Nu mai respiră, a spus Sturmhond. Și pare că nu mai are puls.

M-am străduit să mă ridic în capul oaselor. Soarele se înălța în spatele nostru, încălzindu-mi spatele, aurind luciul lacului și coroanele copacilor. Tamar avea palmele lipite de pieptul marinarului, folosindu-și puterea ca să-i scoată apa din plămâni și să-i readucă inima la viață. Marinarul a zăcut nemișcat în nisip vreo zece minute, iar în cele din urmă a tras aer în piept. Ochii i s-au deschis și a scuipat apă pe bluză.

Am scos un oftat de ușurare. O moarte mai puțin pe conștiință.

Un alt marinar își pipăia coastele, să vadă dacă și-a rupt vreuna, iar Mal avea o rană urâtă pe frunte. Dar eram cu toții pe țărm. Reușiserăm.

Sturmhond a intrat iarăși în lac. S-a oprit când i-a ajuns apa la genunchi, contemplând suprafața netedă a lacului, cu mantaua plutindu-i în jurul picioarelor. În afara dârei de pământ răscolit de pe malul opus, nu mai rămăsese nicio urmă a *Colibriului*.

Furtunoasa teafără s-a întors spre mine.

— Ce s-a întâmplat în Falie? a pufnit ea. Kovu era să moară. Cu toții am fost la un pas de moarte!

— Nu știu, am spus, sprijinindu-mi capul pe genunchi.

Mal m-a cuprins cu brațul, dar nu voiam să fiu consolată. Voiam o explicație pentru ce văzusem.

— Nu știi? a spus ea cu un aer uluit.

— Nu știu, am repetat eu, luată prin surprindere de furia din glasul meu. N-am cerut să fiu azvârlită în Falie. Nu eu am vrut o luptă cu volcrele. De ce nu-l întrebi pe căpitanul tău ce s-a întâmplat?

— Are dreptate, a spus Sturmhond, apoi a ieșit din apă și s-a apropiat de noi, scoțându-și mănușile ferfenițite. Ar fi trebuit să-i spun ce pun la cale și n-ar fi trebuit să atacăm cuibul.

Faptul că îmi dădea dreptate nu făcea decât să mă înfurie și mai tare. Sturmhond și-a scos căciula și ochelarii, iar furia mi s-a risipit, fiind înlocuită de stupefacție.

Mal s-a ridicat brusc în picioare.

— Ce naiba? a spus el cu glas scăzut și amenințător.

Am rămas împietrită, durerile și oboseala fiind eclipsate de priveliștea bizară din fața mea. Nu-mi dădeam seama ce era, dar mă bucuram că și Mal vedea același lucru, pentru că, după ce se întâmplase în Falie, nu mai aveam încredere în mine.

Sturmhond a scos un oftat, trecându-și o mână peste față — fața unui străin.

Bărbia lui își pierduse ascuțimea. Nasul încă îi era un pic strâmb, dar nu mai semăna cu cartoful noduros de dinainte. Părul său nu mai era maroniu-roșcat, ci auriu-închis, tuns scurt, milităresțe, iar ochii lui ciudați, de un verde-tulbure, erau acum căprui și limpezi. Arăta cu totul altfel, dar cu siguranță era Sturmhond.

Și arată bine, mi-am spus în sinea mea, cu un surprinzător acces de ranchiună.

Mal și cu mine eram singurii care se holbau la el, căci niciunul dintre oamenii lui Sturmhond nu părea vreun pic surprins.

— Ai un Croitor în echipaj, am spus.

Sturmhond a tresărit.

— *Nu* sunt Croitor, a intervenit Tolya furios.

— Nu, Tolya, darurile tale se află în altă parte, l-a liniștit Sturmhond. Mai ales în respectatele domenii ale uciderii și mutilării.

— De ce ai face una ca asta? am întrebat eu, încercând să mă obișnuiesc cu vocea lui Sturmhond ieșind din gura unei alte persoane.

— Era esențial ca Întunecatul să nu mă recunoască. E drept că nu m-a mai văzut de când aveam paisprezece ani, dar n-am vrut să risc.

— Cine ești? a întrebat Mal furios.

— E o întrebare complicată.

— Ba e cât se poate de simplă, am spus eu, sărind în picioare. Dar necesită spunerea adevărului. Un lucru de care pari complet incapabil.

— Oh, pot s-o fac, a zis Sturmhond, vărsându-și apa dintr-o cizmă. Dar nu prea-s bun la treaba asta.

— Sturmhond, a spus Mal printre dinți, apropiindu-se de el. Ai fix zece secunde să ne spui ce se întâmplă, altminteri Tolya va trebui să-ți facă o față cu totul nouă.

Dar în clipa următoare, Tamar a sărit în picioare.

— Vine cineva.

Am tăcut toți, ascultând cu atenție. Zgomotele se auzeau dinspre pădurea care înconjura lacul: răpăit de copite — multe copite —, foșnete și pârâituri de crengi rupte. Niște călăreți traversau pădurea, apropiindu-se

de noi.

— Eram sigur c-o să fim văzuți, a bombănit Sturmhond. Am stat prea mult în Falie.

Apoi a scos un oftat răgușit.

— O navă distrusă și un echipaj care seamănă cu o ceată de oposumi[20] înecați. Nu asta aveam eu în minte.

Aș fi vrut să aflu ce anume avusese în minte, dar nu era timp pentru așa ceva.

Crengile copacilor s-au dat la o parte și a apărut un grup de călăreți. Zece… douăzeci… treizeci de soldați din Armata Întâi. Oamenii regelui. Înarmați până în dinți. De unde apăruseră?

După lupta cu volcrele și prăbușirea navei, credeam că nu mai rămăsese în mine niciun pic de frică, dar mă înșelasem. M-a cuprins spaima amintindu-mi ce-mi spusese Mal despre dezertare. Oare aveau să ne aresteze ca trădători? Îmi tremurau degetele. Nu voiam să fiu din nou luată prizonieră.

— Ușurel, Invocatoareo, mi-a șoptit corsarul. Mă ocup eu de asta.

— La fel de bine cum te-ai ocupat de toate până acum, Sturmhond?

— Ar fi înțelept să nu-mi mai spui așa o vreme.

— De ce, mă rog? a ripostat eu.

— Pentru că nu e numele meu.

Soldații s-au oprit în fața noastră, lumina soarelui reflectându-se în puștile și săbiile lor. Un căpitan și-a scos spada.

— În numele regelui ravkan, aruncați armele.

Sturmhond a făcut un pas în față, așezându-se între dușmani și oamenii săi răniți. A ridicat mâinile în semn de predare.

---

[20] Mamifer marsupial, de talia unei pisici, vânat pentru blana lui valoroasă.

— Armele noastre sunt pe fundul lacului. Suntem neînarmați.

Cunoscându-i pe Sturmhond și pe gemeni, mă îndoiam de vorbele lui.

— Spuneți-mi cum vă numiți și ce căutați aici, a poruncit tânărul căpitan.

Cu gesturi lente, Sturmhond și-a dat jos de pe umeri mantaua udă și i-a întins-o lui Tolya.

Un fior de neliniște a străbătut șirul de soldați. Sturmhond purta o uniformă militară ravkană. Era ud până la piele, dar era imposibil să nu recunoști stofa oliv, nasturii de alamă ai Armatei Întâi și pajura[21]aurie care indica rangul de ofițer. Ce joc pusese la cale corsarul?

Un soldat în vârstă a ieșit din rând și s-a apropiat de Sturmhond. Am tresărit recunoscându-l pe colonelul Raevsky, comandantul garnizoanei de la Kribirsk. Atât de aproape de Kribirsk ne prăbușiserăm? Așa se explica sosirea rapidă a soldaților?

— Vorbește, băiete! a poruncit comandantul. Spune cum te cheamă și cu ce treabă ai venit aici, până nu pun să fii dezbrăcat de uniformă și spânzurat de un copac.

Sturmhond era foarte calm. Când a deschis gura, vocea lui avea un ton pe care nu-l mai auzisem până atunci:

— Sunt Nikolai Lantsov, maiorul Regimentului Douăzeci și Doi, soldat în armata regelui ravkan, mare duce de Udova și al doilea fiu al maiestății sale regale, regele Alexandru al III-lea, suveran al tronului cu pajură, fie-i viața cât mai lungă.

---

[21] Figură simbolică reprezentând un vultur cu două capete, de obicei cu aripile întinse.

Am rămas cu gura căscată. Toți soldații erau șocați. Unul dintre ei a chicotit nervos. Nu-mi dădeam seama ce glumă punea la cale acest nebun, dar Raevsky nu era amuzat. Colonelul a sărit de pe cal, aruncând hățurile unui soldat.

— Ascultă-mă bine, obrăznicătură, i-a spus Raevsky, punând mâna pe sabie.

S-a apropiat cu pași mari de Sturmhond, cu o expresie furioasă pe fața bătută de soare și vânt.

— Nikolai Lantsov a fost în subordinea mea la granița de nord și…

Glasul i s-a frânt. Și-a apropiat fața foarte mult de a corsarului, dar Sturmhond nici măcar n-a clipit. Colonelul a deschis gura, apoi a închis-o. A făcut un pas în spate, cercetând cu atenție chipul lui Sturmhond. Expresia lui a trecut de la dispreț la uimire, iar în cele din urmă a părut că-l recunoaște pe corsar.

Raevsky s-a așezat brusc într-un genunchi și a plecat capul.

— Iartă-mă, *moi tsarevitch*, a spus el. Bun venit acasă.

Soldații s-au uitat nedumeriți unii la alții.

Sturmhond i-a măsurat cu o privire rece și arogantă. Subjugați de atitudinea lui poruncitoare, soldații au coborât unul câte unul de pe cai și au îngenuncheat, plecând capul.

Pe toți sfinții!

— Nu pot să cred, a șoptit Mal.

Vânasem un cerb magic, purtam la mână solzii unui dragon, văzusem un oraș întreg înghițit de întuneric, și, totuși, acesta era cel mai ciudat lucru la care fusesem martoră în viața mea. Sigur era încă unul dintre șiretlicurile lui Sturmhond, unul de la care

avea să ni se tragă tuturor sfârșitul.

M-am uitat la corsar. Oare era posibil? Mintea părea să mi se fi blocat. Eram prea obosită; frica mă sleise de puteri. Am încercat să-mi amintesc puținele lucruri pe care le știam despre cei doi fii ai regelui ravkan. Îl văzusem pe cel mai în vârstă la Micul Palat, dar mezinul nu mai trecuse de ani de zile pe la curtea regală. Se știa că plecase de la palat să se facă ucenicul unui armurier sau să studieze construcțiile navale.

Sau poate le făcuse pe amândouă.

Mi se învârtea capul. *Sobachka* — așa îi spusese Genya mezinului. „Cățelușul." *A insistat să-si facă serviciul militar la infanterie.*

Sturmhond. Dulăul Dezlănțuit. Lupul Valurilor.

Sobachka. Era imposibil. Pur și simplu imposibil.

— Ridicați-vă, a poruncit Sturmhond — sau cine o fi fost.

Acum avea o ținută complet schimbată.

Soldații s-au ridicat și au luat poziție de drepți.

— A trecut mult timp de când n-am mai fost acasă. Dar nu m-am întors cu mâna goală.

S-a dat la o parte și a întins mâna spre mine. Toate fețele s-au întors spre mine, cu expresii nerăbdătoare.

— Fraților, a spus el, am adus-o înapoi în Ravka pe Invocatoarea Soarelui.

Nu m-am putut stăpâni. M-am năpustit spre el și i-am dat un pumn în falcă.

Capitolul 9

— Ai avut noroc că nu te-au împușcat, mi-a spus Mal cu furie.

Se plimba de colo-colo într-un cort simplu

mobilat, unul dintre puținele care mai rămăseseră în tabăra Grisha de lângă Kribirsk. Cortul impresionant, din mătase neagră, al Întunecatului, fusese dărâmat. În locul lui nu se mai vedea decât un cerc mare de iarbă îngălbenită, presărat cu pripoane îndoite și cu scânduri din podeaua lustruită a cortului.

M-am așezat la o masă grosolan cioplită și m-am uitat spre ușa cortului, unde stăteau de strajă Tolya și Tamar. Nu-mi dădeam seama dacă misiunea lor era să ne protejeze sau să ne împiedice să evadăm.

— O merita, i-am răspuns eu. În plus, n-o va împușca nimeni pe Invocatoarea Soarelui.

— I-a dat un pumn unui prinț, Alina. Deci cred că putem adăuga încă o trădare pe lista capetelor noastre de acuzare.

Mi-am scuturat mâna umflată. Mă dureau îngrozitor încheieturile degetelor.

— Întâi de toate, sigur e un prinț? Și în al doilea rând, cred că ești gelos.

— Bineînțeles că sunt gelos. Voiam să-i dau eu un pumn. Dar nu despre asta e vorba.

După izbucnirea mea, se iscase haos în rândul soldaților. Fără ordinele lui Sturmhond și fără abilitățile lui Tolya de a controla mulțimile, sigur aș fi fost arestată și pusă în lanțuri — sau poate chiar mai rău.

Sturmhond ne însoțise până în tabăra militară din Kribirsk, apoi ne dusese în cort și, înainte de a pleca, îmi spusese:

— Nu-ți cer decât să rămâi aici suficient de mult cât să-ți pot explica despre ce-i vorba. Și dacă n-o să-ți placă ce o să auzi, ești liberă să pleci.

— Așa, pur și simplu? am pufnit eu.

— Ai încredere în mine.

— De fiecare dată când spui „ai încredere în mine“, îmi scade câte puțin încrederea în tine, i-am răspuns eu printre dinți.

Dar Mal și cu mine am rămas, neștiind ce să facem mai departe. Sturmhond nu ne legase și nici nu ne pusese sub pază strictă. Ne dăduse haine uscate și curate, iar dacă am fi vrut, am fi putut să ne strecurăm pe lângă Tolya și Tamar și să traversăm Falia înapoi spre Ravka de Vest. Nu ne-ar fi putut urmări nimeni. Și am fi putut ieși din Falie oriunde. Dar unde am fi mers după aceea? Sturmhond se schimbase, situația noastră însă rămăsese la fel. Nu aveam nici bani, nici aliați, și încă eram urmăriți de Întunecatul. Iar eu nu-mi doream să mă întorc în Falie, nu după ce se întâmplase la bordul *Colibriului*.

Mi-am stăpânit un hohot de râs amar. Dacă îmi trecea prin minte să mă refugiez în Nemare, însemna că situația era într-adevăr foarte dificilă.

În cort a intrat un servitor cu o tavă. A pus pe masă un urcior cu apă, o sticlă de *kvas*, pahare și câteva farfuriuțe cu *zakuski*. Farfuriile aveau bordură aurie și erau decorate cu pajura regală.

M-am uitat la mâncare: scrumbie afumată pe pâine neagră, sfeclă roșie marinată, ouă umplute. Ultima oară mâncasem cu o noapte înainte, pe *Volkolny*, iar invocarea luminii mă sleise de puteri, dar eram prea agitată ca să pot mânca.

— Ce s-a întâmplat cu tine? m-a întrebat Mal imediat ce a plecat servitorul.

— Mi-am pierdut cumpătul, am zis, scuturându-mi iarăși mâna umflată.

— Nu la asta mă refer. Ce s-a întâmplat în Falie?

M-am uitat la un borcănaș de unt cu mirodenii, răsucindu-l în mâini. *L-am văzut.*

— Eram obosită, am spus eu cu nepăsare.

— Ai făcut un efort mult mai mare când ai respins valul de *nichevo'ya*, dar atunci n-ai șovăit nicio clipă. E de la brățară?

— Brățara mă face mai puternică, am răspuns, trăgându-mi mâneca peste brățara de solzi.

În plus, o purtam de câteva săptămâni. Nu era nimic în neregulă cu puterea mea, dar poate că era ceva în neregulă cu mine. Mi-am plimbat degetul pe tăblia mesei, desenând un model invizibil.

— Când ne-am luptat cu volcrele, ți s-a părut că țipetele lor erau diferite? l-am întrebat.

— Cum adică, diferite?

— Mai… umane?

Mal s-a încruntat.

— Nu, țipau la fel ca de obicei. Ca niște monștri care vor să ne mănânce.

Și-a așezat mâna peste a mea.

— Ce s-a întâmplat, Alina?

L-am văzut.

— Ți-am spus, eram obosită. Mi-am pierdut concentrarea.

Și-a retras mâna.

— Dacă vrei să mă minți, n-ai decât. Dar nu mă voi preface că te cred.

— De ce nu? a întrebat Sturmhond, intrând în cort. Ține de bunele maniere.

Ne-am ridicat amândoi în picioare, gata de luptă.

Sturmhond a rămas pe loc, ridicând mâinile într-un gest împăciuitor. Se schimbase într-o uniformă uscată. Pe obraz îi apăruse o vânătaie. Și-a scos sabia cu grijă și a agățat-o de stâlpul cortului.

— Am venit să vorbim.

— Atunci vorbește, i-a zis Mal. Cine ești și ce pui

la cale?

— Nikolai Lantsov, dar, vă rog, nu mă puneți să-mi recit iarăși titlurile. Nu e amuzant pentru nimeni, și oricum, singurul care contează e cel de prinț.

— Și cu Sturmhond cum rămâne? am întrebat eu.

— Sunt și Sturmhond, comandant pe *Volkvolny*, spaima Mării Adevărate.

— Spaima Mării Adevărate?

— Mă rog, aș zice că sunt cel puțin incomod.

Am clătinat din cap.

— Imposibil.

— Improbabil.

— Nu-i momentul să fii amuzant.

— Vă rog, a spus el pe un ton conciliant. Luați loc. Nu știu ce credeți voi, dar mie mi se pare că lucrurile sunt mult mai ușor de înțeles când stai jos. Cred că are legătură cu circulația. Bineînțeles, cel mai bine e să stai întins, dar deocamdată nu cred că avem relații atât de apropiate.

Am rămas nemișcată, iar Mal și-a încrucișat brațele.

— Am înțeles. Dar eu o să iau loc. Rolul eroului întors acasă mi se pare o sarcină foarte solicitantă și sunt frânt de oboseală.

S-a apropiat de masă, și-a pus un pahar de *kvas* și s-a așezat pe scaun cu un oftat satisfăcut. A băut și a strâmbat din nas.

— Groaznică băutură. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Atunci comandă niște coniac, *înălțimea ta,* am spus eu pe un ton iritat. Sunt sigură c-or să-ți aducă tot ce vrei.

Fața i s-a luminat.

— Adevărat. Cred că aș putea să fac baie în rom. Și poate am să fac într-o bună zi.

Mal a ridicat mâinile cuprins de exasperare, apoi s-a apropiat de ușa cortului și s-a uitat afară.

— Nu te poți aștepta să credem ceva din toate astea, am spus eu.

Sturmhond a ridicat mâna să-mi arate un inel.

— Am sigiliul regal.

Am pufnit.

— Probabil l-ai furat de la adevăratul prinț Nikolai.

— Am fost în subordinea lui Raevsky. Mă cunoaște.

— Poate ai furat și fața prințului.

A oftat.

— Trebuie să înțelegi, singurul loc în care îmi puteam dezvălui identitatea în siguranță era aici, în Ravka. Numai cei mai de încredere oameni din echipajul meu știau cine sunt cu adevărat: Tolya, Tamar, Privyet și câțiva Etherealki. Restul... ei bine, sunt oameni destoinici, dar sunt mercenari și pirați.

— Deci ți-ai înșelat propriul echipaj? l-am întrebat.

— Pe mare, Nikolai Lantsov e mai valoros ca ostatic decât în calitate de căpitan. E greu să comanzi o navă când îți faci mereu griji că s-ar putea să-ți dea cineva în cap ca să ceară o recompensă de la tăticul tău regal.

— Nimic din toate astea nu are noimă, am zis, clătinând din cap. Prințul Nikolai e plecat undeva să studieze construcțiile navale sau...

— Am fost ucenic la un constructor naval fjerdan. Și la un armurier zemenit. Și la un inginer constructor din provincia Bolh, în Shu Han. Mi-am încercat talentul și în poezie o vreme. Rezultatele au fost... nefericite. Iar în ultima vreme, rolul căpitanului

Sturmhond mi-a acaparat aproape toate eforturile.

Mal s-a sprijinit de stâlpul cortului, cu brațele la piept.

— Deci într-o bună zi ai hotărât să renunți la viața ta luxoasă și să te joci de-a piratul?

— Corsar, a spus Sturmhond. Și nu mă *jucam* de-a nimic. Știam că puteam fi de mai mare ajutor Ravkăi în rolul lui Sturmhond decât dacă aș fi lenevit la curte.

— Iar regele și regina unde își închipuie că ești acum? am întrebat eu.

— La universitatea din Ketterdam. Un loc nemaipomenit. Și elitist. În clipa asta, la cursurile de filosofie asistă în locul meu un funcționar naval pe care l-am plătit foarte bine. Ia note acceptabile, răspunde la numele de Nikolai și bea zdravăn, să nu trezească suspiciuni.

Povestea lui nu înceta să mă uluiască.

— De ce?

— Am încercat, zău c-am încercat, dar n-am fost niciodată bun la stat nemișcat. O înnebuneam de cap pe bona mea. Mă rog, pe bonele mele. Aveam o armată de bone, din câte-mi amintesc.

Ar fi trebuit să-l pocnesc mai tare.

— Te întreb: de ce ai avut nevoie de toată farsa asta? am spus.

— Sunt al doilea moștenitor al tronului. Aproape că a trebuit să fug de la palat ca să-mi fac serviciul militar. Nu cred că părinții mei ar fi fost de acord ca fiul lor să captureze pirați zemeniți și să spargă blocade fjerdane. Dar sunt foarte încântați de Sturmhond.

— Bine, a spus Mal din ușă. Ești un prinț, un corsar și un nenorocit. Ce vrei de la noi?

Sturmhond a luat cu grijă încă o gură de *kvas*.

— Ajutorul vostru. Situația s-a schimbat. Falia se extinde. Armata Întâi e în pragul răzmeriței. E drept că lovitura Întunecatului a dat greș, dar a distrus Armata Întâi, iar Ravka e pe marginea prăpastiei.

Am simțit că mă ia cu leșin.

— Și dă-mi voie să ghicesc: tu ești cel care va îndrepta lucrurile?

Sturmhond s-a aplecat în față.

— Cât ai stat la curte, ai apucat să faci cunoștință cu Vasily, fratele meu? Lui îi pasă mai mult de cai și de următorul pahar de whisky decât de poporul ravkan, iar Tata n-a avut niciodată decât un interes superficial pentru guvernarea țării și, din câte am auzit, acum nu-l mai interesează deloc. Ravka se duce de râpă. Cineva trebuie s-o salveze înainte să fie prea târziu.

— Vasily e moștenitorul tronului, i-am atras eu atenția.

— Cred că poate fi convins să se dea la o parte.

— De-aia ne-ai târât înapoi în Ravka? am spus, cu un aer scârbit. Pentru că vrei să fii rege?

— V-am târât înapoi în Ravka pentru că Aparatul te-a transformat într-o sfântă în viață și lumea te iubește. V-am târât înapoi în Ravka pentru că puterea ta e soluția pentru supraviețuirea Ravkăi.

Am izbit cu palmele în masă.

— M-ai târât înapoi în Ravka ca să-ți faci o intrare triumfală, alături de Invocatoarea Soarelui, și să-i furi tronul fratelui tău!

Sturmhond s-a lăsat pe speteaza scaunului:

— N-am de gând să-mi cer scuze pentru că sunt ambițios. Asta nu schimbă cu nimic adevărul că sunt cel mai bun pentru treaba asta.

— Bineînțeles că ești, am spus.

— Întoarce-te cu mine la Os Alta.

— De ce? Ca să mă arăți ca pe un trofeu?

— Știu că n-ai încredere în mine. N-ai niciun motiv. Dar voi respecta promisiunea pe care ți-am făcut-o pe *Volkvolny*. Ascultă-mi oferta. Dacă nu te interesează, navele lui Sturmhond te vor duce oriunde vei vrea. Dar cred că vei rămâne. Cred că-ți pot oferi ceva ce nu-ți poate oferi nimeni.

— Sper să fie ceva bun, a bombănit Mal.

— Îți pot oferi șansa de a schimba Ravka, a spus Sturmhond. Îți pot oferi șansa de a da speranță poporului tău.

— Ah, asta-i tot? am zis eu cu un aer posac. Și cum aș putea s-o fac?

— Ajutându-mă să unesc Armata Întâi și Armata a Doua. Devenind regina mea.

În clipa următoare, Mal a aruncat masa la o parte și s-a năpustit asupra lui Sturmhond, ridicându-l de pe scaun și izbindu-l de stâlpul cortului. Sturmhond a icnit, dar n-a ripostat în niciun fel.

— Ușurel, să nu-mi pătez uniforma de sânge. Să vă explic…

— Încearcă să ne explici cu pumnul meu în gură.

Sturmhond s-a răsucit și, într-o clipă, a scăpat din strânsoarea lui Mal. Ținea în mână un cuțit scos de undeva din mânecă.

— Înapoi, Oretsev. Îmi păstrez cumpătul de dragul ei, dar nu mă face să-ți scot mațele ca la pește.

— Încearcă, a mârâit Mal.

— Ajunge! am strigat eu, invocând o rază strălucitoare de lumină, care i-a orbit pe amândoi.

Au ridicat mâinile să se apere de lumină, distrași pentru câteva clipe de la încăierare.

— Sturmhond, bagă cuțitul în teacă, altfel o să

rămâi tu cu mațele pe-afară. Mal, dă-te la o parte.

Am așteptat ca Sturmhond să vâre cuțitul la loc, apoi am lăsat lumina să se împrăștie.

Mal a coborât mâinile, fără să-și descleșteze pumnii. Se uitau precaut unul la altul. Până în urmă cu câteva ore fuseseră prieteni. E drept că și Sturmhond fusese alt om.

— Nu e o propunere amoroasă, neghiob disperat ce ești, a spus Sturmhond, îndreptându-și tunica, ci doar o alianță politică. Dacă te-ai gândi câteva clipe, ți-ai da seama că e o idee bună pentru țară.

Mal a izbucnit într-un hohot de râs aspru.

— Adică e o idee bună pentru tine.

— Nu pot fi ambele adevărate? Am slujit în armată. Cunosc arta războiului și mă pricep la arme. Sunt sigur că Armata Întâi mă va urma. Într-adevăr, sunt al doilea moștenitor, dar am dreptul ereditar la tron.

Mal a ridicat arătătorul în dreptul feței lui Sturmhond.

— Nu ai dreptul la ea.

Sturmhond și-a pierdut puțin stăpânirea de sine.

— Ce credeai c-o să se întâmple? Credeai că poți să păstrezi numai pentru tine cea mai puternică Grisha din lume, ca pe o țărăncuță cu care ți-ai făcut mendrele într-un șopron? Așa credeai că se termină povestea asta? Încerc să salvez o țară, nu să-ți fur iubita.

— Ajunge! am spus eu calm.

— Poți să rămâi și tu la palat, i-a spus Nikolai lui Mal. Poate ca șef al gărzii ei personale. N-ar fi primul aranjament de felul ăsta.

Lui Mal i s-a încordat un mușchi al mandibulei.

— Mă scârbești.

Sturmhond a dat disprețuitor din mână.

— Da, știu, sunt un monstru depravat. Dar gândește-te o clipă la ce spun.

— N-am nevoie să mă gândesc! a strigat Mal. Și nici ea. N-o să se întâmple așa ceva.

— Ar fi doar o căsătorie de formă, a insistat Sturmhond.

Apoi, ca și când nu s-ar fi putut abține, i-a zâmbit sarcastic lui Mal și a adăugat:

— Cu excepția conceperii de urmași.

Mal s-a năpustit spre el, iar Sturmhond a scos cuțitul, dar am pășit imediat între ei.

— Încetați! am strigat. Opriți-vă odată! Și nu mai vorbiți despre mine ca și când n-aș fi aici!

Mal a scos un mârâit furios și a început să se plimbe prin cort. Sturmhond a înhățat un scaun care căzuse și s-a așezat pe el, întinzându-și tacticos picioarele și turnându-și încă un pahar de *kvas*.

Am tras aer în piept.

— Înălțimea ta…

— Nikolai, m-a corectat el. Dar mi s-a mai spus și „dragule“ sau „frumosule“.

Mal s-a răsucit pe călcâie, dar l-am liniștit cu o privire rugătoare.

— Trebuie să încetezi chiar acum, *Nikolai*, am spus eu. Altminteri o să-ți zbor dinții regali din gură cu mâna mea.

Nikolai și-a frecat vânătaia.

— Da, știu că te pricepi.

— Așa-i, i-am răspuns eu apăsat. Și n-am de gând să mă căsătoresc cu tine.

Mal a răsuflat ușurat și umerii i s-au destins un pic. M-a deranjat că-și închipuise, fie și pentru câteva clipe, că aș fi putut accepta oferta lui Nikolai, și știam

că nu avea să-i placă ce urma să spun.

Mi-am adunat forțele și am spus:

— Dar am să mă întorc cu tine la Os Alta.

Mal a ridicat brusc capul.

— Alina…

— Mal, întotdeauna am sperat că vom găsi o cale să ne întoarcem în Ravka, că vom putea să dăm o mână de ajutor. Dacă nu facem ceva, s-ar putea să nu mai fie o Ravkă în care să ne întoarcem.

Mal a clătinat din cap, dar m-am întors spre Nikolai și am continuat:

— Am să mă întorc la Os Alta cu tine și poate am să te ajut să obții tronul.

Apoi am inspirat adânc și am adăugat:

— Dar vreau Armata a Doua.

Cortul s-a cufundat în liniște. Amândoi se uitau la mine de parcă aș fi fost nebună. Și adevărul e că nici eu nu mă simțeam tocmai întreagă la minte. Dar mă săturasem să fiu purtată pe Marea Adevărată și prin toată Ravka de oameni care încercau să se folosească de mine și de puterea mea.

Nikolai a izbucnit într-un râs nervos.

— Lumea te iubește, Alina, dar eu mă gândeam la un titlu mai simbolic…

— Nu sunt un simbol, am ripostat eu. Și m-am săturat să fiu un simplu pion.

— Nu, a spus Mal. E prea periculos. Ar însemna să-ți desenezi o țintă pe spate.

— Deja am o țintă pe spate, i-am zis. Și niciunul dintre noi nu va fi în siguranță până nu-l învingem pe Întunecatul.

— Ai avut vreodată o funcție de conducere? m-a întrebat Nikolai.

Ținusem cândva un seminar pentru cartografii

juniori, dar știam că nu la asta se referea.

— Nu, am recunoscut eu.

— Nu ai niciun pic de experiență, nicio autoritate, niciun drept, a spus el. De la înființarea ei, Armata a Doua a fost condusă doar de Întunecați.

De un singur Întunecat. Dar nu era momentul potrivit să-i explic asta.

— Vârsta și dreptul ereditar nu contează pentru Grisha. Pentru ei contează doar puterea. Sunt singura Grisha care a purtat vreodată două amplificatoare. Și sunt singura Grisha în viață care le poate ține piept Întunecatului și soldaților săi de umbră. Nimeni altcineva nu poate să facă ceea ce fac eu.

Am încercat să vorbesc pe un ton cât mai convingător, deși nici eu nu înțelegeam cum de-mi venise o asemenea idee. Însă știam că mă săturasem să trăiesc în frică. Mă săturasem să fiu mereu pe fugă. Și dacă Mal și cu mine speram să găsim pasărea de foc, aveam nevoie de răspunsuri. Micul Palat putea fi singurul loc unde le puteam găsi.

Preț de câteva clipe, am rămas tustrei în tăcere.

— Păi…, a bâiguit Nikolai. Păi…

Stătea pe gânduri, bătând darabana în masă, iar în cele din urmă s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna.

— Bine, Invocatoareo. Ajută-mă să câștig poporul de partea mea și Grisha vor fi ai tăi.

— Serios? mi-a scăpat mie.

Nikolai a izbucnit în râs.

— Dacă ai de gând să conduci o armată, ar fi bine să-ți înveți rolul. Răspunsul potrivit este: „Știam că o să fii rezonabil“.

I-am strâns mâna aspră și bătătorită. Mâna unui pirat, nu a unui prinț.

— Cât despre propunerea mea…, a insistat el.
— Nu-ți forța norocul, i-am răspuns, retrăgându-mi mâna. Ți-am zis că am să merg cu tine la Os Alta, și asta-i tot.
— Și eu unde o să merg? a spus Mal cu glas calm.
Stătea cu brațele încrucișate, fixându-ne cu ochii săi albaștri. Fruntea îi era pătată cu sânge închegat — se rănise la prăbușirea *Colibriului* —, iar chipul său avea un aer obosit și foarte distant.
— Păi…, am bâiguit eu, mă gândeam că vii cu mine.
— În ce calitate? m-a întrebat el. Căpitan al gărzii tale personale?
M-am înroșit.
Nikolai și-a dres glasul.
— Oricât de mult mi-aș dori să aflu cum se încheie discuția asta, mai am câteva treburi de rezolvat, așa că trebuie să plec. Sau poate…
— Afară, i-a poruncit Mal.
— Bine, atunci vă las singuri.
Nikolai a ieșit în grabă, oprindu-se doar să-și ia sabia.
Tăcerea din cort a devenit apăsătoare.
— Unde or să ducă toate astea, Alina? a întrebat Mal. Ne-am chinuit să fugim din locul ăsta blestemat, iar acum ne scufundăm iarăși în mocirlă?
M-am așezat pe pat și mi-am sprijinit capul în mâini. Eram frântă de oboseală și mă dureau toate mădularele.
— Ce-aș putea să fac? l-am întrebat eu pe un ton rugător. O parte din vina pentru ce se întâmplă în Ravka îmi aparține.
— Nu-i adevărat.
— Ba da, am stăruit, râzând amar. Dacă n-aș fi

fost eu, Falia n-ar fi început să se extindă, iar Novokribirsk încă ar fi fost în picioare.

— Alina, a spus Mal, aplecându-se pe vine în fața mea și așezându-și palmele pe genunchii mei, chiar și cu toți Grisha și cu o mie de puști de-ale lui Sturmhond, nu ești suficient de puternică să-l oprești pe Întunecatul.

— Dacă am avea al treilea amplificator…

— Dar nu-l avem.

— Îl vom avea, i-am spus eu, apucându-l de mâini.

S-a uitat țintă în ochii mei.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că aș putea spune nu?

Mi s-a pus un nod în stomac. Nu, nu-mi trecuse prin minte una ca asta. Nu mă gândisem niciodată că Mal ar fi putut refuza și mi s-a făcut brusc rușine. Renunțase la tot ca să fie cu mine, dar asta nu însemna că era mulțumit. Poate se săturase de luptă, de frică și de nesiguranță. Poate se săturase de mine.

— M-am gândit… M-am gândit că amândoi vrem să ajutăm Ravka.

— Chiar vrem amândoi asta? l-am întrebat.

S-a ridicat în picioare și mi-a întors spatele. Am înghițit în sec, încercând să scap de durerea care mi se cuibărise în gât.

— Deci nu vrei să mergi la Os Alta?

S-a oprit în ușa cortului.

— Ai vrut să porți al doilea amplificator. Acum îl ai. Vrei să mergi la Os Alta? Bine, o să mergem. Spui că ai nevoie de pasărea de foc. Am să găsesc o cale să ți-o aduc. Dar mă întreb dacă o să mă mai vrei după ce se termină povestea asta, Alina.

Am sărit în picioare.

— Bineînțeles că o să te mai vreau! Mal…

Orice aș mai fi avut de spus, Mal n-a mai stat să asculte, ci a ieșit din cort, în lumina soarelui.

Mi-am acoperit ochii cu palmele, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Ce era în capul meu? Nu eram nici regină, nici sfântă. Și cu siguranță nu știam să conduc o armată.

M-am văzut în oglinda de bărbierit a unui soldat, care era așezată pe noptieră. Mi-am tras la o parte haina și cămașa, dezvelindu-mi rana de la umăr. Urmele lăsate de dinții nimicnicului erau negre și ieșite în relief. Întunecatul îmi spusese că n-aveau să se vindece complet niciodată.

Ce rană nu putea fi vindecată de puterea Grisha? Una făcută de o creatură care n-ar fi trebuit să existe niciodată.

L-am văzut. Fața palidă și frumoasă a Întunecatului, lovitura de cuțit. Totul fusese atât de real. Ce se întâmplase în Falie?

Dacă mă întorceam la Os Alta și preluam conducerea Armatei a Doua era ca și când i-aș fi făcut o declarație de război. Întunecatul ar fi știut unde să mă găsească, iar când ar fi fost suficient de puternic, ar fi venit după mine. Și, pregătiți sau nu, n-am fi avut altă opțiune decât să-i ținem piept. Era un gând înfiorător, dar, spre surprinderea mea, îmi dădea și un sentiment de ușurare.

Aveam să-l înfrunt. Și, într-un fel sau altul, totul avea să se termine.

Capitolul 10

N-am plecat spre Os Alta imediat, ci ne-am petrecut următoarele trei zile transportând mărfuri prin Falie. Eram staționați în ce mai rămăsese din

tabăra militară de la Kribirsk. Mare parte din trupe se retrăseseră când Falia începuse să se extindă. Fusese ridicat un nou turn de pază pentru a supraveghea țărmurile negre ale Nemării, iar docurile uscate mai erau deservite doar de o echipă foarte mică.

Nu mai rămăsese niciun Grisha în tabără. După lovitura eșuată a Întunecatului și distrugerea Novokribirskului, Ravka și Armata Întâi deveniseră foarte ostile față de Grisha. Și nu era de mirare. Un oraș întreg fusese ras de pe fața pământului, iar locuitorii săi serviseră drept hrană pentru monștrii din Falie. Ravka n-avea să uite prea curând. Și nici eu.

Unii Grisha fugiseră în Os Alta, căutând protecția regelui, iar alții preferaseră să se ascundă. Nikolai bănuia că cei mai mulți i se alăturaseră Întunecatului. Dar, cu ajutorul Furtunoșilor rătăcitori ai lui Nikolai, am reușit să traversăm Falia de două ori în prima zi, de trei ori în a doua zi și de patru ori în cea de-a treia. Navele de nisip mergeau goale în Ravka de Vest și se întorceau cu încărcături uriașe de puști zemenite, lăzi de muniție, componente pentru puști cu repetiție similare celor de la bordul *Colibriului*, tone de zahăr și *jurda* — toate provenite din contrabanda lui Sturmhond.

— Mită, a spus Mal, în timp ce ne uitam la soldații care scotoceau în lăzile descărcate pe cheiuri, minunându-se de armele lucioase aduse din Ravka de Vest.

— Daruri, l-a corectat Nikolai. Ai să vezi că gloanțele sunt bune, oricare ar fi motivele mele.

Apoi s-a întors spre mine.

— Cred că mai putem face un transport azi. Ce zici?

Nu eram de acord, dar am încuviințat din cap, iar

Nikolai a zâmbit și m-a lovit ușor pe spate.

— Dau ordine să ne pregătim de plecare, mi-a zis.

M-am uitat la întunericul învolburat din Falie, simțind privirea lui Mal ațintită asupra mea. Nu mai avusesem parte de incidente precum cel de la bordul *Colibriului*. Habar n-aveam ce fusese — halucinație, viziune, nu știam cum să-i spun —, dar cert e că nu se repetase. Și totuși, când străbăteam Nemarea, eram atentă și precaută clipă de clipă, încercând să ascund cât de speriată eram.

Nikolai voia să ne folosim de traversări ca să vânăm volcre, dar n-am fost de acord. I-am spus că încă mă simțeam slăbită și că nu eram suficient de sigură pe puterea mea ca să pot asigura protecția echipajului. Frica era reală, dar restul era o minciună. Nu fusesem niciodată atât de puternică. Lumina se scurgea din mine în valuri pure și unduitoare, încărcate de puterea cerbului și a solzilor. Dar n-aș fi suportat să aud din nou urletele volcrelor. Înconjuram nava cu o sferă largă și strălucitoare de lumină, iar monștrii se țineau la distanță, țipând și bătând din aripi în jurul nostru.

Mal ne-a însoțit în toate traversările, stând aproape de mine, cu pușca la îndemână. Știam că îmi simțea neliniștea, dar nu-mi cerea nicio explicație. De fapt, nu-mi mai spusese mare lucru după cearta din cort. Și îmi era teamă că, atunci când urma să-mi vorbească, aveam să aud ceva neplăcut. Eu nu mă răzgândisem, voiam în continuare să merg la Os Alta, dar mă temeam ca nu cumva să se fi răzgândit el.

În dimineața când ne-am strâns tabăra ca să plecăm spre capitală, m-am uitat în mulțime după el, îngrozită că poate se hotărâse să nu mai vină. Am zis o mică rugăciune de mulțumire când l-am zărit, tăcut și

drept în șa, așteptând să se alăture coloanei de călăreți.

Am pornit înainte de zorii zilei — o procesiune șerpuitoare de cai și furgoane care se îndrepta spre drumul larg cunoscut sub numele de Vy. Nikolai îmi făcuse rost de o *kefta* albastră, dar o vârâsem în bagaj. Până să găsească mai mulți oameni pe care să-i pună să mă păzească, era mai bine să călătoresc ca simplu soldat în suita prințului.

Când soarele s-a ivit la orizont, am simțit o undă de speranță. Perspectiva de a-i lua locul Întunecatului la cârma Armatei a Doua și de a încerca să-i aduc înapoi pe Grisha încă îmi dădea fiori, dar măcar făceam ceva în loc să fug de el sau să aștept să mă răpească. Aveam două dintre amplificatoarele lui Morozova, iar la Os Alta aș fi putut găsi răspunsuri care să mă conducă la al treilea. Mal era nemulțumit, dar, privind lumina soarelui care poleia coroanele copacilor, eram sigură că-l puteam câștiga de partea mea.

Însă optimismul m-a părăsit când am intrat în Kribirsk. Mai traversaserăm o dată acest port improvizat, după ce ne prăbușiserăm pe lac, dar atunci eram prea obosită și tulburată ca să bag de seamă cât de mult se schimbase. De data asta, însă, n-am avut cum să nu observ.

Deși Kribirskul nu fusese niciodată o așezare frumoasă, trotuarele sale erau odinioară pline de călători și negustori, de docheri și oameni ai regelui. Străzile sale animate erau mărginite de prăvălii aglomerate, de unde se aprovizionau expedițiile în Falie, precum și de baruri și bordeluri pentru soldații din tabăra militară. Dar acum, străzile erau tăcute și aproape pustii. Cele mai multe hanuri și prăvălii aveau

ferestrele acoperite cu scânduri.

Adevărata revelație a venit când am ajuns la biserică. Mi-o aminteam ca pe o clădire îngrijită, încununată de turle albastre. Acum, pereții zugrăviți în alb erau acoperiți cu șiruri nesfârșite de nume scrise cu vopsea roșie, care se uscase și căpătase culoarea sângelui. Treptele erau acoperite cu maldăre de flori ofilite, iconițe pictate și cioturi de lumânări. Am văzut sticle de *kvas*, grămezi de bomboane, o păpușă abandonată — ofrande pentru morți.

Am citit câteva nume:

Stepan Ruschkin, 57

Anya Sirenka, 13

Mikah Lasky, 45

Rebeka Lasky, 44

Petyr Ozerov, 22

Marina Koska, 19

Valentin Yomki, 72

Sasha Penkin, 8 luni

Lista era nesfârșită. Degetele mi s-au crispat pe hățuri, simțindu-mi inima strânsă de un pumn rece. Amintirile mi-au năvălit în minte: o mamă fugind cu un copil în brațe, un bărbat care, cuprins de întuneric, s-a împiedicat și a căzut, cu gura căscată într-un țipăt, o bătrână speriată și buimacă înghițită de mulțimea înspăimântată. Văzusem totul. Și totul numai din cauza mea.

Erau oameni din Novokribirsk, orașul aflat cândva în dreptul Kribirskului, de cealaltă parte a Faliei. Orașul geamăn al Kribirskului, plin de rude, prieteni și parteneri de negoț. Oameni care lucrau pe cheiuri sau navigau pe vasele de nisip, unii dintre ei supraviețuind mai multor traversări. Trăiseră fără să știe ce urmează, plimbându-se pe străzile orășelului

lor portuar, crezând că erau în siguranță în casele lor. Iar acum erau morți cu toții, pentru că nu reușisem să-l opresc pe Întunecatul.

Mal și-a apropiat calul de al meu.

— Alina, a spus el blând. Hai de-aici.

Am clătinat din cap. Voiam să țin minte. *Tasha Stol, Andrei Bazin, Shura Rychenko.* Cât mai multe nume. Fuseseră masacrați de Întunecatul. Oare toți acești morți îl bântuiau în somn la fel cum mă bântuiau pe mine?

— Trebuie să-l oprim, Mal, am zis cu glas sugrumat. Trebuie să găsim o cale.

Nu-mi dădeam seama ce așteptam de la el, dar nu mi-a spus nimic — probabil nu voia să-mi mai facă nicio promisiune.

În cele din urmă, m-a lăsat singură, iar eu am rămas să citesc toate numele, și abia apoi am luat-o din loc, întorcându-mă pe strada pustie.

Când ne-am îndepărtat mai mult de Falie, Kribirskul a devenit mai animat. Am văzut câteva prăvălii deschise și câțiva negustori ambulanți care încă își vindeau mărunțișurile pe porțiunea din Vy cunoscută sub numele de Strada Marchitanilor. Drumul era mărginit de mese șubrede, acoperite cu pânze colorate și ticsite cu fel de fel de mărfuri: șaluri de rugăciune, cizme, jucării de lemn și cuțite de proastă calitate, cu teci din piele gravată. Multe mese erau acoperite cu pietricele și oase de găină.

— *Provin'ye osti!* strigau marchitanii. *Autchen'ye osti!*

„Oase adevărate! Oase autentice!“

M-am aplecat peste grumazul calului să văd mai bine și m-am auzit strigată de un bătrân:

— Alina!

M-am uitat la el cu un aer surprins. Mă cunoștea de undeva?

Nikolai a apărut brusc lângă mine. Mi-a înșfăcat hățurile și le-a smucit cu putere, îndepărtându-mi calul de tarabă.

— *Net, spasibo*, i-a spus bătrânului.

— Alina! a strigat marchitanul. *Autchen'ye* Alina!

— Stai! i-am spus eu lui Nikolai, răsucindu-mă în șa ca să mă uit mai bine la fața bătrânului.

Dar acesta se întorsese cu spatele și începuse să-și aranjeze mărunțișurile de pe tarabă. Dându-și seama că n-o să ne vândă nimic, își pierduse orice urmă de interes față de noi.

— *Stai!* am insistat eu. Mă știe de undeva.

— Ba nu te știe.

— Știe cum mă cheamă, am spus furioasă, luându-i hățurile din mână.

— Încerca să-ți vândă relicve. Oase de la degete. Oase autentice ale sfintei Alina.

Am înmărmurit, simțind un fior de gheață pe șira spinării. Dar calul meu și-a văzut de drum.

— Oase autentice ale sfintei Alina, am repetat cu un aer uluit.

Nikolai s-a foit stingherit în șa.

— Circulă zvonuri cum că ai fi murit în Falie. Negustorii vând părți din trupul tău peste tot în Ravka și în Ravka de Vest. Ai devenit o amuletă foarte căutată.

— Alea erau degete de la mâinile *mele*?

— De la mâini, de la picioare… Sau poate fragmente de coaste.

Mi s-a făcut greață. M-am uitat în jur, sperând să-l zăresc pe Mal. Aveam nevoie să văd pe cineva cunoscut.

— Desigur, a continuat Nikolai, dacă alea chiar ar fi degetele tale de la picioare, ar însemna că ai avut vreo sută de picioare. Dar superstiția e un lucru puternic.

— La fel și credința, a spus o voce în spatele meu.

Când m-am întors, am fost surprins să-l văd pe Tolya cu un chip solemn, călare pe un cal uriaș, de culoare neagră.

Era prea mult. Optimismul care mă cuprinsese cu doar o oră înainte dispăruse cu totul. Dintr-odată, mă simțeam ca și cum căzuse cerul pe mine, prinzându-mă ca într-o capcană. Am tras de hățuri și am pornit la galop. Nu fusesem niciodată bună la călărie, dar m-am ținut bine și nu m-am mai oprit decât după ce am lăsat Kribirskul mult în urmă și nu mi-a mai răsunat în minte răpăitul oscioarelor de pe masa negustorului.

În noaptea aceea, am tras la un han dintr-un sătuc numit Vernost, unde ne-am întâlnit cu un grup de soldați din Armata Întâi. În scurtă vreme, am aflat că erau din Regimentul Douăzeci și Doi, cel în care Nikolai își făcuse serviciul militar și pe care ajunsese să-l conducă în campania din nord. Îmi era limpede că prințul dorea să fie înconjurat de prieteni la intrarea în Os Alta. Îl înțelegeam foarte bine.

A devenit mai relaxat în prezența lor și iarăși am observat că i s-a schimbat atitudinea. Făcuse fără efort trecerea de la rolul de aventurier flușturatic la cel de prinț arogant, iar acum devenise un comandant iubit, un militar care râdea din toată inima alături de camarazii săi și care știa numele tuturor soldaților.

Soldații aduseseră cu ei o caleașcă luxoasă, trasă de șase cai albi. Era vopsită în azuriul ravkan, iar pe o latură avea blazonul regal al vulturului cu două capete. Nikolai poruncise ca pe cealaltă latură să fie

pictată o rază de soare. Când am văzut drăcovenia strălucitoare huruind în curtea hanului, mi-am dat ochii peste cap, amintindu-mi de excesele de la Marele Palat. Oare se moștenea și prostul gust?

Speram să iau masa cu Mal în camera meu, dar Nikolai a insistat să cinăm cu toții în sala de mese a hanului. Așa că, în loc să ne relaxăm la gura focului, am fost înghesuiți la o masă ticsită cu ofițeri. Mal n-a spus nimic pe tot parcursul cinei, dar Nikolai a vorbit cât pentru toți trei.

Înfulecând dintr-o tocană de coadă de bou, prințul a făcut lista aproape nesfârșită a locurilor unde avea de gând să oprească în drum spre Os Alta. Am obosit numai ascultând-o.

— Nu mi-am dat seama că „a câștiga poporul“ înseamnă a te întâlni cu fiecare om în parte, am bombănit eu. Nu ne grăbim?

— Ravka trebuie să știe că s-a întors Invocatoarea Soarelui.

— Și prințul ei rebel?

— Și el. Zvonurile vor face mai mult decât declarațiile regale. Apropo, a adăugat, coborând glasul. De acum înainte, va trebui să te porți ca și când ai fi urmărită clipă de clipă.

Apoi a făcut un gest cu furculița de la mine la Mal.

— Ce faceți între patru ochi e treaba voastră. Dar fiți discreți.

Aproape că m-am înecat cu vinul.

— Ce? am pufnit.

— Una e ca lumea să te asocieze cu un prinț regal și cu totul alta să creadă că-ți faci mendrele cu un țăran.

— Asta mă privește doar pe mine! am șoptit

furioasă.

I-am aruncat o privire lui Mal. Avea dinții strânși, iar mâna îi era încleștată pe cuțit.

— Puterea înseamnă alianță, a spus Nikolai. Și privește pe toată lumea.

A luat încă o gură de vin, în timp ce mă uitam la el cu un aer stupefiat.

— Și ar trebui să porți culoarea care ți se cuvine, a adăugat.

Am clătinat din cap, luată prin surprindere de schimbarea subiectului.

— Acum îmi alegi și hainele?

Eram îmbrăcată cu o *kefta* albastră, dar Nikolai nu era mulțumit.

— Dacă ai de gând să iei locul Întunecatului și să conduci Armata a Doua, atunci trebuie să fii la înălțimea rolului.

— Invocatorii poartă albastru, am spus, pe un ton enervat.

— Nu subestima puterea unui gest teatral, Alina. Oamenilor le place spectacolul. Întunecatul știa asta.

— Am să mă mai gândesc.

— Dacă-mi permiți, ți-aș sugera niște veșminte aurii, a continuat Nikolai. Foarte regale, foarte adecvate…

— Foarte țipătoare.

— Auriu și negru ar fi combinația ideală. Un simbolism perfect și…

— Fără negru, a spus Mal, apoi s-a ridicat de la masă și a dispărut în camera aglomerată.

Am lăsat jos furculița.

— Nu-mi dau seama dacă te porți așa intenționat sau pur și simplu ești un dobitoc.

Prințul a mai luat o îmbucătură.

— Nu-i place negrul?

— E culoarea celui care a încercat să-l omoare și care m-a luat ostatică de mai multe ori. Culoarea dușmanului meu de moarte.

— Un motiv în plus să adopți această culoare.

Mi-am lungit gâtul să văd unde plecase Mal și l-am zărit prin ușa sălii de mese: stătea singur la tejgheaua hanului.

— Nu, am spus. Fără negru.

— Cum vrei, a răspuns Nikolai. Dar alege o culoare pentru tine și gărzile tale.

Am oftat.

— Chiar am nevoie de gărzi?

Nikolai s-a lăsat pe speteaza scaunului și m-a cercetat cu atenție, expresia lui devenind brusc serioasă.

— Știi cum am căpătat numele de Sturmhond — „Dulăul Dezlănțuit“?

— Am crezut că e un fel de glumă, pornită de la numele tău de alint, Sobachka — „Cățelușul“.

— Nu. E un nume pe care mi l-am câștigat. Prima navă dușmană pe care am atacat-o era un vas comercial fjerdan din Djerholm. Când i-am zis căpitanului să lase jos sabia, mi-a râs în nas și mi-a zis să mă duc acasă la mama. Mi-a spus și că fjerdanii fac pâine din oasele băieților costelivi din Ravka.

— Așa că l-ai omorât?

— Nu. I-am zis că un căpitan bătrân și prost ca el nu are o carne pe placul ravkanilor. Apoi i-am tăiat degetele și, sub ochii lui, i le-am dat câinelui meu să le mănânce.

— Ce-ai făcut?!

Încăperea era ticsită cu soldați gălăgioși care cântau, țipau și spuneau povești, dar dintr-odată totul

a părut să amuțească în jurul meu. Mă uitam înmărmurită la Nikolai. Era ca și când l-aș fi privit transformându-se încă o dată, ca și când masca fermecătoare ar fi căzut și ar fi dat la iveală un om foarte periculos.

— Ai auzit bine. Dușmanii mei înțelegeau limbajul violenței. La fel și echipajul meu. După ce s-a terminat, am băut cu oamenii mei și am împărțit prada. Apoi m-am dus în cabina mea, am vomitat cina delicioasă pe care mi-o pregătise valetul și am plâns până m-a luat somnul. Dar în ziua aceea am devenit un adevărat corsar. Și în ziua aceea s-a născut Sturmhond.

— Nu mai erai „cățelușul“, am spus, simțind că mi se face și mie un pic greață.

— Eram un băiat care încerca să conducă un echipaj nedisciplinat, alcătuit din hoți și vagabonzi. Și luptam împotriva unor dușmani mai în vârstă, mai înțelepți și mai puternici. Aveam nevoie să se teamă de mine. Cu toții. Și dacă nu s-ar fi temut de mine, ar fi murit mai mulți oameni.

Mi-am dat farfuria la o parte.

— Și cui zici că ar trebui să-i tai eu degetele?

— Tot ce spun e că, dacă vrei să conduci, trebuie să începi să gândești și să acționezi ca un conducător.

— Am mai auzit asta de la Întunecatul și susținătorii lui. *Fii brutală. Fii crudă. Și astfel vei salva multe vieți pe termen lung.*

— Crezi că sunt ca Întunecatul?

M-am uitat cu atenție la el — părul auriu, uniforma elegantă, ochii castanii în care sclipea viclenia.

— Nu, am spus eu calm. Nu cred că ești ca el. Dar n-ar fi prima oară când mă înșel.

Apoi m-am ridicat și m-am dus la Mal.

Călătoria spre Os Alta n-a fost tocmai un marș, ci mai degrabă o lungă și obositoare paradă. Ne-am oprit în toate orașele prin care trecea Vy, la ferme, școli, biserici și lăptării. Ne-am întâlnit cu demnitari locali și am vizitat saloanele spitalelor. Am luat cina cu veterani de război și am aplaudat coruri de fete.

Era greu să nu remarci că în sate mai rămăseseră doar cei foarte tineri și cei foarte în vârstă. Toți cei în putere fuseseră recrutați în armata regelui, să lupte în războaiele nesfârșite ale Ravkăi. Cimitirele ajunseseră la fel de mari ca orașele.

Nikolai împărțea peste tot monede de aur și saci de zahăr. Dădea mâna cu negustorii și se lăsa pupat pe obraji de matroane zbârcite care-i spuneau Sobachka, fermecându-i pe toți cei care se apropiau la un metru de el. Părea veșnic neobosit și plin de entuziasm. Oricâți kilometri am fi străbătut călare și oricâtă lume am fi întâlnit, întotdeauna era dornic să întâlnească oameni noi.

Părea să știe tot timpul ce voia lumea de la el, jucând de fiecare dată rolul cerut de împrejurări: băiatul voios, prințul sclipitor sau soldatul precaut. Mă gândeam că era rodul educației princiare de la curte, dar tot mi se părea extraordinar.

Nu glumise când vorbise de spectacol. Întotdeauna avea grijă să ne facem apariția la apus ori la răsărit, sau își oprea alaiul în umbra unei biserici sau a unei piețe din centrul orașului — alegea cele mai bune condiții pentru a o etala pe Invocatoarea Soarelui.

Când mă vedea că-mi dau ochii peste cap, îmi făcea cu ochiul și-mi spunea:

— Toată lumea crede că ești moartă, draga mea.

E important să facem o impresie puternică.

Așa că respectam înțelegerea și îmi jucam rolul. Zâmbeam grațios și invocam lumina peste acoperișuri și turle de biserică, mângâind cu valuri de căldură fețele pline de venerație ale mulțimii. Oamenii izbucneau în plâns. Mamele îmi aduceau copiii să-i sărut, iar bătrânii îmi făceau plecăciuni cu obrajii brăzdați de lacrimi. Mă simțeam ca o mare șarlatană, lucru pe care i l-am și spus lui Nikolai.

— Cum adică? a întrebat el, sincer uimit. Lumea te iubește.

— Adică îți iubește trofeul, am mormăit eu, în timp ce ieșeam din oraș.

— Ai câștigat vreodată un trofeu?

— Nu mi se pare amuzant, am șoptit furioasă. Ai văzut ce poate să facă Întunecatul. Oamenii ăștia or să-și trimită fiii și fiicele să lupte cu *nichevo'ya*, iar eu n-am să-i pot apăra. Nu le oferim decât o minciună.

— Le dăm speranță. Ceea ce e mai bine decât nimic.

— De parcă ai ști ce înseamnă să nu ai nimic, am zis, dând pinteni calului.

Ravka arăta cel mai încântător pe timpul verii, când pe deasupra câmpurilor verzi și aurii plutea mirosul dulce al fânului. În ciuda protestelor lui Nikolai, am insistat să las deoparte confortul caleștii. Mă durea șezutul, iar seara, când coboram din șa, aveam coapsele înțepenite, dar mersul călare îmi oferea șansa de a respira aer proaspăt și de a-l vedea zilnic pe Mal. Nu vorbea mult, dar părea să fi revenit la sentimente mai bune.

Nikolai le povestise celor din anturajul său că Întunecatul încercase să-l ucidă pe Mal în Falie, ceea ce îi adusese lui Mal încrederea soldaților, ba chiar și

un pic de celebritate. Din când în când, mergea în recunoaștere cu iscoadele unității și încerca să-l învețe pe Tolya să vâneze, deși uriașul nu se dădea în vânt după furișatul prin pădure.

Într-o zi, după ce am ieșit dintr-un orășel numit Sala și am intrat într-un crâng de ulmi, Mal și-a dres glasul și a spus:

— Știi, m-am tot gândit…

M-am îndreptat de spate și m-am uitat la el cu toată atenția. De când plecaserăm din Kribirsk, era prima oară când începea o conversație.

S-a răsucit în șa, fără să se uite în ochii mei.

— M-am tot gândit pe cine am putea include în gardă.

M-am încruntat.

— Ce gardă?

Mal și-a dres glasul și a spus:

— Garda ta personală. Nikolai are câțiva oameni de ispravă și cred că ar trebui să-i luăm în calcul și pe Tolya și Tamar. Sunt shuhani, dar sunt Grisha, deci n-ar trebui să fie o problemă. Și aș mai fi… eu.

Nu credeam c-am să-l văd vreodată pe Mal roșind.

Am zâmbit.

— Adică vrei să fii căpitanul gărzii mele personale?

Mal m-a privit în ochi, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— O să port un chipiu elegant?

— Cel mai elegant, i-am zis. Poate chiar și o pelerină.

— Chipiul o să aibă pană?

— Oh, da, multe pene.

— Atunci accept.

Aș fi vrut să las lucrurile așa, dar nu m-am putut abține.

— Am crezut… am crezut că poate vrei să te întorci la unitatea ta, să fii din nou iscoadă.

Mal s-a uitat la hățurile sale.

— Nu mă pot întoarce. Sper că Nikolai mă va putea scăpa de spânzurătoare…

— Speri? am zis eu cu respirația tăiată.

— Am dezertat, Alina. Nici măcar regele nu mă poate face iscoadă din nou.

Vocea lui Mal era fermă și calmă.

Începe să se obișnuiască, mi-am spus în sinea mea. Dar știam că o parte din el întotdeauna avea să tânjească după viața pentru care se pregătise, viața pe care ar fi avut-o fără mine.

Mal a făcut un gest cu capul spre spinarea lui Nikolai, care călărea puțin mai în față, înconjurat de soldații săi.

— Și nici nu-mi trece prin cap să te las singură cu Prințul Perfect.

— Deci n-ai încredere că pot rezista farmecului său?

— N-am încredere nici în mine. N-am mai văzut pe nimeni care să cucerească o mulțime cu atâta ușurință. Cred că până și pietrele și copacii ar fi gata să-i jure credință.

Am râs și m-am lăsat pe spate, simțind pe piele razele de soare care se strecurau printre crengile copacilor. Mi-am pipăit brățara de solzi, ascunsă bine de mâneca hainei. Deocamdată, voiam ca al doilea amplificator să rămână un secret. Grisha din subordinea lui Nikolai juraseră să nu pomenească nimănui despre el și nu puteam decât să sper că-și vor ține gura.

Mi-a zburat gândul la pasărea de foc. O parte din mine încă nu putea să creadă că acea pasăre era reală. Oare avea pene albe și aurii, ca în ilustrația din cărțulia roșie? Sau avea aripile acoperite cu flăcări? Și cât de crud trebuia să fii ca să tragi cu săgeata în ea?

Refuzasem să iau viața cerbului și din cauza asta pieriseră foarte mulți oameni — locuitorii din Novokribirsk, Grisha și soldații pe care îi abandonasem pe nava Întunecatului. Mi-am amintit de pereții înalți ai bisericii, acoperiți cu numele celor morți.

Cerbul lui Morozova. Rusalye. Pasărea de foc. Legende devenite realitate în fața ochilor mei. Și numai pentru a-și găsi sfârșitul. Mi-am amintit trupul muribund al dragonului, șuierul aspru al ultimelor sale respirații. Era în pragul morții, și tot ezitasem.

Nu vreau să fiu o ucigașă. Dar poate că mila era un dar pe care Invocatoarea Soarelui nu și-l putea permite. Am revenit cu picioarele pe pământ. Mai întâi trebuia să găsim pasărea de foc. Până atunci, toate speranțele noastre se sprijineau pe umerii unui prinț nedemn de încredere.

A doua zi, au apărut primii pelerini. Erau oameni obișnuiți, care așteptau pe marginea drumului să treacă procesiunea, dar aveau banderole și drapele cu soarele la răsărit. Erau murdari după zilele lungi petrecute pe drum și purtau pe umeri genți și ranițe încărcate cu puținele lor posesiuni, iar când mă vedeau în *kefta* albastră, cu colierul cerbului în jurul gâtului, se îngrămădeau în jurul meu, murmurând: *Sankta*, *Sankta*, încercând să-mi atingă mânecile sau tivul veșmântului. Uneori cădeau în genunchi și trebuia să am mare grijă ca nu cumva să-i strivesc sub copitele calului.

Mă obișnuisem cu atenția celor din jur, ba chiar și cu străinii care voiau să pună mâna pe mine, dar cu pelerinii era altfel. Nu-mi plăcea să mi se spună „sfântă“, iar expresia flămândă pe fețele lor îmi dădea fiori.

Pe măsură ce înaintam în Ravka, mulțimile deveneau tot mai numeroase. Pelerinii veneau de peste tot, din orașe, din sate și din porturi. Se adunau în piețele satelor sau pe marginea Vyului, bărbați și femei, bătrâni și tineri, unii pe jos, alții călare pe măgari sau înghesuiți în care de fân. Oriunde mergeam, eram întâmpinată cu ovații.

Uneori eram Sankta Alina, alteori Alina cea Dreaptă, sau cea Luminoasă, sau cea Milostivă. Fiica Keramzinului, striga mulțimea, Fiica Ravkăi. Fiica Faliei. Sau *Rebe Dva Stolba* — Fiica celor Două Mori —, pentru că văzusem lumina zilei într-un cătun fără nume din Valea Două Mori. Îmi aminteam foarte vag ruinele de la care își luase numele această vale: două turnuri de piatră pe marginea unui drum prăfuit. Vasăzică Aparatul avusese grijă să-mi răscolească trecutul și înjghebase din crâmpeie povestea unei sfinte.

Așteptările pelerinilor mă îngrozeau. Credeau că venisem să scap Ravka de dușmani, de Falia Umbrei, de Întunecatul, de sărăcie, de foamete, de gută, de țânțari și de toate necazurile care-i chinuiau. Mă implorau să-i binecuvântez și să-i vindec, dar nu puteam decât să invoc lumină, să le fac cu mâna și să-i las să mă atingă. Toate astea făceau parte din spectacolul pus la cale de Nikolai.

Pelerinii veniseră nu doar să mă vadă, ci să mă și urmeze. Se alăturau procesiunii regale și ceata lor zdrențăroasă se mărea cu fiecare zi. Ne urmau din

oraș în oraș, făcându-și tabără pe câmpurile lăsate pârloagă, stând de veghe în fiecare noapte să se roage pentru sănătatea mea și pentru salvarea Ravkăi. Aproape că erau mai numeroși decât soldații lui Nikolai.

— Aici e mâna Aparatului, m-am plâns eu lui Tamar într-o seară, la cină.

Înnoptaserăm la un han, iar pe fereastră vedeam focurile pelerinilor, care fredonau cântece țărănești.

— Oamenii ăștia ar trebui să fie acasă, să-și lucreze pământurile și să aibă grijă de copii, nu să se țină după o falsă sfântă.

— Mama mi-a spus că puterea Grisha e un dar divin, mi-a răspuns Tamar, dând la o parte o bucată prea arsă de cartof.

— Și ai crezut-o?

— N-am o explicație mai bună.

Am pus jos furculița.

— Tamar, nu avem un dar divin. Puterea Grisha e ceva cu care te naști, la fel ca picioarele lungi sau urechea muzicală.

— Asta cred shuhanii. Că e ceva fizic, îngropat în inimă sau în splină, ceva care poate fi scos și disecat.

A aruncat o privire spre tabăra pelerinilor.

— Nu cred că oamenii ăia ar fi de acord.

— Te rog, nu-mi spune că și tu crezi că-s o sfântă.

— Nu contează ce ești. Contează ce poți să faci.

— Tamar…, am zis eu, luând furculița în mână.

— Oamenii ăia cred că poți salva Ravka. Și e limpede că poți s-o faci, altminteri n-ai merge la Os Alta.

— Merg la Os Alta ca să reconstruiesc Armata a Doua.

— Și ca să găsești al treilea amplificator?

Aproape că am scăpat furculița.

— Vorbește mai încet, i-am zis eu printre dinți.

— Am văzut și noi *Istorii Sankt'ya*.

Deci Sturmhond nu păstrase cărțulia în secret.

— Cine mai știe? am întrebat, încercând să-mi recapăt cumpătul.

— N-o să spunem nimănui, Alina. Știm care sunt riscurile.

Tamar și-a plimbat degetul în jurul cercului umed lăsat pe masă de paharul ei.

— Știi, a zis ea, sunt oameni care cred că la început toți sfinții erau Grisha.

M-am încruntat.

— Ce oameni?

— Oameni atât de numeroși, încât conducătorii lor au fost excomunicați. Unii chiar au fost arși pe rug.

— N-am auzit niciodată povestea asta.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu înțeleg de ce se înfurie unii atât de tare când aud ideea asta. Chiar dacă sfinții erau Grisha, nu înseamnă că ceea ce au făcut ei este mai puțin miraculos.

M-am răsucit pe scaun.

— Nu vreau să fiu o sfântă, Tamar. Nu încerc să salvez lumea. Vreau doar să găsesc o cale de a-l învinge pe Întunecatul.

— Să reconstruiești Armata a Doua. Să-l învingi pe Întunecatul. Să distrugi Falia. Să eliberezi Ravka. Spune-i cum vrei, dar toate astea seamănă foarte mult cu salvarea lumii.

Ei bine, dacă punea problema așa, era într-adevăr un plan cam ambițios. Am luat o gură de vin. Era o poșircă prin comparație cu vinurile de pe *Volkvolny*.

— Mal o să vă ceară ție și lui Tolya să faceți parte

din garda mea personală.

Pe chipul ei s-a așternut un zâmbet frumos.

— Serios?

— Oricum, deja faceți treaba asta. Dar dacă o să mă păzești zi și noapte, vreau să-mi promiți ceva.

— Orice, a spus ea cu o expresie radioasă.

— Să nu-mi mai vorbești despre sfinți.

Capitolul 11

Pe măsură ce mulțimea de pelerini devenea din ce în ce mai mare, era tot mai greu de controlat, așa că în scurtă vreme am fost nevoită să călătoresc în caleașcă. Uneori, Mal urca alături de mine, dar de obicei prefera să meargă călare, păzind caleașca împreună cu Tolya și Tamar. Oricât de mult mi-ar fi plăcut compania lui, știam că era mai bine așa. Se posomora ori de câte ori era nevoit să stea închis în acea casetă de bijuterii.

Nikolai urca lângă mine când intram și când ieșeam din sate, ca să fim văzuți venind și plecând împreună. Și vorbea întruna. Se gândea tot timpul să construiască câte ceva — ba o mașinărie pentru pavatul drumurilor, ba un nou sistem de irigații, ba niște bărci cu vâsle care să se propulseze singure. Desena schițe pe fiecare bucățică de hârtie care-i cădea în mână și zilnic îi venea câte o idee pentru următoarea versiune a *Colibriului*.

Deși mie nu-mi făcea nicio plăcere, prințul aducea deseori vorba despre Întunecatul și al treilea amplificator. Nici el nu recunoștea arcul de piatră din ilustrație și, oricât de mult ne-am fi chiorât la pagina cu Sankt Ilya, sfântul nu voia să ne dezvăluie secretele sale. Dar asta nu-l împiedica pe Nikolai să se întrebe la nesfârșit unde am fi putut găsi pasărea de foc și nici

să-mi pună întrebări despre noua putere a Întunecatului.

— Urmează să luptăm cu el, a spus Nikolai. Și, în caz c-ai uitat, Întunecatul nu prea mă îndrăgește. Așa că mi-aș dori să avem toate avantajele posibile în confruntarea asta.

Dar nu știam ce să-i spun. Nici eu nu înțelegeam mare lucru din ce făcea Întunecatul.

— Grisha pot folosi și modifica doar ce există deja. Adevărata creație presupune o altfel de putere. Baghra o numea „plăsmuirea în inima lumii“.

— Și crezi că Întunecatul are o astfel de putere?

— Poate. Nu știu. Cu toții avem limite, iar când încercăm să le depășim, obosim. Totuși, pe termen lung, folosirea puterii ne face mai puternici. Dar cred că e altfel atunci când Întunecatul îi invocă pe *nichevo'ya*. Cred că plătește un preț mare pentru asta.

Apoi i-am descris încordarea și oboseala de pe chipul Întunecatului.

— Puterea nu-l hrănește, ci se hrănește *din* el, am încheiat eu.

— Deci așa se explică, a spus Nikolai, bătând darabana pe coapsă, cu mintea deja copleșită de o mulțime de posibilități.

— Ce anume se explică așa?

— Că încă suntem în viață, că tata încă e pe tron. Dacă Întunecatul ar fi putut să creeze dintr-odată o armată de *nichevo'ya*, ne-ar fi atacat deja. Deci stăm bine, a spus el hotărât. Mai avem timp.

Da, dar cât timp?

Mi-am amintit de o noapte pe *Volkvolny*, când, uitându-mă la cerul înstelat, m-a copleșit dorința de a avea pasărea de foc. Setea de putere îl corupsese pe Întunecatul. Poate că îl corupsese și pe Morozova.

Punerea laolaltă a celor trei amplificatoare putea dezlănțui o catastrofă cum lumea nu mai cunoscuse până atunci.

Mi-am frecat brațele, încercând să alung frigul care mă cuprinsese. Nu-i puteam vorbi lui Nikolai despre îndoielile mele, iar lui Mal cu atât mai puțin, pentru că el deja avea mari rezerve față de planul nostru.

— Știi bine cu cine ne punem, am spus eu. S-ar putea să nu aveam suficient timp.

— Os Alta e bine fortificată. E aproape de baza de la Poliznaya și, cel mai important, e departe și de granița sudică, și de cea nordică.

— Și asta ne ajută?

— Raza de acțiune a Întunecatului e limitată. Când i-am avariat vasul, nu i-a putut trimite pe *nichevo'ya* să ne urmărească. Ceea ce înseamnă că va trebui să intre în Ravka cu armata lui de monștri. Dar munții dinspre răsărit sunt de netrecut și nici nu poate traversa Falia fără tine, deci va trebui să ne atace din Fjerda sau din Shu Han. În ambele cazuri, o să fim preveniți.

— Regele și regina vor rămâne la Os Alta?

— Dacă tata părăsește capitala acum, ar fi ca și când i-ar preda țara Întunecatului. În plus, nu cred că e suficient de întremat ca să călătorească.

Mi-am amintit *kefta* roșie a Genyei.

— Nu și-a revenit nici acum?

— Cei de la curte au reușit să tăinuiască starea de sănătate a tatei, dar nu, nu și-a revenit, și nu cred că-și va reveni vreodată.

Și-a încrucișat brațele și și-a înclinat capul într-o parte.

— Prietena ta arată fabulos. Pentru o otrăvitoare.

— Nu e prietena mea, am zis.

Dar erau un răspuns copilăresc și o trădare față de Genya. O învinovățeam pentru multe lucruri, dar nu și pentru ce-i făcuse regelui. Nikolai părea să aibă spioni peste tot. M-am întrebat dacă știa ce fel de om era de fapt tatăl lui.

— Și nu cred că a folosit otravă, am adăugat.

— I-a făcut ceva. Doctorii n-au reușit să-i găsească niciun leac, iar mama nu vrea să se apropie de el vreun Vindecător Corporalki.

După o clipă, Nikolai a adăugat:

— Într-adevăr, a fost o mișcare inteligentă.

Am ridicat din sprâncene.

— Să încerce să-l omoare pe tatăl tău?

— Întunecatul ar fi putut să-l omoare cu ușurință pe tata, dar ar fi stârnit o rebeliune a țăranilor și a Armatei Întâi. Așa, regele fiind în viață, dar ascuns de ochii lumii, nimeni nu știa cât de gravă era situația. Aparatul era în preajma lui, jucând rolul de sfătuitor de nădejde și dând porunci în numele lui, iar Vasily era plecat cine știe unde să cumpere cai și cocote.

A făcut o pauză și s-a uitat pe fereastră, plimbându-și degetele pe cerceveaua aurită.

— Eu eram pe mare, a continuat el. Am aflat vestea la câteva săptămâni după ce s-a terminat totul.

Am așteptat, neștiind dacă e cazul să spun ceva. Privirea îi era ațintită asupra peisajului care se perinda prin fața geamului, iar chipul său avea o expresie îngândurată.

— Când s-a aflat de masacrul de la Novokribirsk și de dispariția Întunecatului, s-a iscat un adevărat haos. Garda palatului și un grup de miniștri regali au dat buzna în Marele Palat și au cerut să-l vadă pe rege. Știi ce au găsit? Au găsit-o pe mama ghemuită în

salonul ei, ținându-și în brațe cățelușul nesuferit. Și pe regele Ravkăi, Alexandru al III-lea, singur în dormitorul lui, respirând greoi și zăcând în propriile-i excremente. Eu am lăsat să se întâmple toate astea.

— Nikolai, nu aveai de unde să știi ce plănuiește Întunecatul. Nimeni nu știa.

Părea să nu mă fi auzit.

— Grisha și *oprichniki* care au ocupat palatul la ordinele Întunecatului au fost prinși la periferia capitalei, când încercau să fugă. Au fost executați cu toții.

M-au trecut fiorii, dar am încercat să-mi păstrez calmul.

— Și Aparatul?

Preotul complotase cu Întunecatul și poate că încă lucra pentru el. Dar încercase să stea de vorbă cu mine înaintea loviturii de la palat și întotdeauna mă gândisem că poate avea un cu totul alt plan.

— A scăpat. Nimeni nu știe cum. Dar va da socoteală la momentul potrivit, a spus el cu glas aspru.

Iarăși am întrezărit firea nemiloasă care se ascundea sub purtarea lui aleasă. Oare acela era adevăratul Nikolai Lantsov? Sau doar o altă mască?

— Ai lăsat-o pe Genya să scape, am spus.

— Ea era doar un pion. Tu erai trofeul, așa că a trebuit să mă concentrez asupra ta.

Apoi a zâmbit, expresia sumbră dispărându-i de pe chip, ca și când nici n-ar fi existat.

— Unde mai pui că era prea frumoasă pentru rechini, a încheiat el, făcându-mi cu ochiul.

Să merg cu caleașca îmi dădea o stare de neliniște și, în plus, eram nemulțumită de ritmul lent impus de Nikolai, căci îmi doream să ajung cât mai

repede la Micul Palat. Și totuși, această lentoare îi dădea răgaz să mă pregătească pentru întoarcerea la Os Alta. Nikolai avea tot interesul să reușesc în funcția de conducătoare a Armatei Întâi și întotdeauna avea câte un sfat pe care voia să mi-l împărtășească. Mă copleșea cu povețele lui, dar știam că nu-mi puteam permite să le nesocotesc — mă simțeam ca în timpul primei mele șederi la Micul Palat, când mergeam la bibliotecă și încercam să-mi vâr în cap tomurile de teorie Grisha.

Cu cât vorbești mai puțin, cu atât cuvintele tale vor avea mai multă greutate.

Nu te certa. Nu te sinchisi niciodată să negi. Răspunde la insulte cu râs.

— Tu n-ai râs de căpitanul fjerdan, am comentat eu.

— Aia n-a fost o insultă, ci o provocare, a spus el. Să nu le confunzi.

Slăbiciunea e o mască. Poart-o când vrei ca lumea să știe că ești și tu om, dar niciodată când simți că ești slabă.

Nu căuta să construiești din cărămizi când poți să construiești cu pietre. Folosește orice sau pe oricine ai la îndemână.

A fi conducător înseamnă că întotdeauna te urmărește cineva.

Fă-i pe oameni să-ți urmeze ordinele mărunte, apoi le vor urma și pe cele însemnate.

Poți să iei în râs așteptările oamenilor, dar să te străduiești întotdeauna să le îndeplinești.

— Cum să țin minte toate sfaturile astea? am întrebat eu cu exasperare.

— Nu-i nevoie să te gândești la ele, trebuie pur și simplu să le pui în practică.

— Ușor de spus. Tu ai fost educat să faci asta din ziua când te-ai născut.

— Am fost educat să joc tenis de câmp și să particip la petreceri cu șampanie, a spus Nikolai. Restul am învățat exersând.

— Dar eu n-am timp să exersez.

— O să te descurci, mi-a zis. Trebuie doar să fii calmă.

Am scos un mârâit printre dinți. Îmi venea atât de tare să-l strâng de gât, încât mă furnicau degetele.

— Ah, și cel mai simplu mod de a înfuria pe cineva e să-i spui să fie calm.

Nu știam dacă să râd ori să-i dau cu pantoful în cap.

În afara caleștii, comportamentul lui Nikolai devenea tot mai enervant. Știa că nu era cazul să-și repete cererea în căsătorie, dar voia ca lumea să creadă că era ceva între noi. Cu fiecare oprire, devenea din ce în ce mai îndrăzneț, stând prea aproape de mine, sărutându-mi mâna sau dându-mi părul pe după ureche când mi-l zbura vântul.

În Tashta, Nikolai și-a luat rămas-bun de la mulțimea uriașă strânsă lângă statuia celui care întemeiase satul, iar când m-a ajutat să urc în caleașcă, m-a cuprins cu brațul pe după mijloc.

— Te rog, nu-mi da un pumn, mi-a șoptit el.

Iar în clipa următoare m-a strâns la piept, lipindu-și buzele de ale mele.

Țăranii și pelerinii au izbucnit în urale, vocile lor contopindu-se într-un vuiet înflăcărat. Înainte să pot reacționa în vreun fel, prințul m-a vârât în caleașca umbrită și a urcat după mine. A închis ușa în urma lui, dar încă auzeam ovațiile mulțimii. La strigătele obișnuite, „Nikolai!“ și „Sankta Alina!“, se adăugase

unul nou: *Sol Koroleva!* — „Regina Soarelui“.

L-am zărit pe Mal pe fereastra caleștii. Era călare și ținea mulțimea în frâu, având grijă să nu ne blocheze drumul. După expresia lui înnegurată mi-am dat seama că văzuse totul.

M-am întors spre Nikolai și l-am lovit cu papucul în fluierul piciorului. A gemut, dar nu mi s-a părut de ajuns, așa că l-am lovit încă o dată.

— Te simți mai bine? m-a întrebat el.

— Data viitoare când mai faci așa ceva, n-am să-ți mai dau un picior, am spus, furioasă. Am să te despic în două.

Și-a cules o scamă de pe pantaloni.

— Nu știu dacă ar fi tocmai înțelept. Mă tem că oamenilor nu le place regicidul.

— Încă nu ești rege, *Sobachka*, i-am răspuns eu tăios. Deci nu mă provoca.

— Nu înțeleg de ce te-ai supărat. Oamenilor le-a plăcut grozav.

— Mie *nu* mi-a plăcut.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Dar nici nu ți-a displăcut.

Am dat să-l lovesc încă o dată, de data asta însă mâna lui s-a năpustit ca un fulger și mi-a înhățat glezna. Dacă ar fi fost iarnă, aș fi purtat cizme, dar, fiind vară, eram în papuci, iar palma lui mi s-a lipit direct de pielea piciorului. Obrajii mi s-au făcut stacojii.

— Promite-mi că n-ai să mă mai lovești niciodată cu piciorul și promit că n-am să te mai sărut niciodată, a spus.

— Te-am lovit pentru că m-ai sărutat!

Am încercat să-mi retrag piciorul, dar Nikolai mă ținea strâns.

— Promite-mi, a insistat.
— Bine, am pufnit eu. Promit.
— Atunci ne-am înțeles.
Mi-a dat drumul, iar eu mi l-am vârât înapoi sub *kefta*, sperând că nu-mi observase îmbujorarea caraghioasă.
— Excelent, am spus. Acum ieși afară!
— E caleașca mea.
— Înțelegerea noastră se referă doar la lovitul cu piciorul. Nu interzice palmele, pumnii, mușcatul sau *despicarea în două.*
Nikolai a zâmbit.
— Ți-e teamă că Oretsev o să se întrebe ce punem la cale?
Într-adevăr, din cauza asta îmi făceam griji.
— Mi-e teamă că, dacă o să fiu nevoită să mai petrec un minut cu tine, o să-mi umplu *kefta* de vomă.
— E doar un spectacol, Alina. Cu cât e mai puternică alianța noastră, cu atât va fi mai bine pentru amândoi. Îmi pare rău dacă povestea asta e ca sarea în ochi pentru Mal, dar e o necesitate.
— Sărutul ăla n-a fost o necesitate.
— Am improvizat. M-am lăsat dus de val.
— Tu nu improvizezi *niciodată*, am spus. Tot ce faci e calculat. Îți schimbi personalitățile ca pe pălării. Și știi ceva? E înfiorător. Nu ești niciodată tu însuți?
— Sunt prinț, Alina. Nu-mi pot permite să fiu eu însumi.
Am scos un oftat enervat.
A tăcut câteva clipe, apoi a zis:
— Chiar crezi să sunt… înfiorător?
Era prima oară când nu mai părea atât de sigur pe sine. În ciuda sărutului din piață, îmi părea un pic rău pentru el.

— Uneori, am recunoscut eu.

S-a scărpinat la ceafă cu un aer foarte stânjenit, apoi a oftat și a ridicat din umeri.

— Sunt fiul mai mic, cel mai probabil un bastard, și am stat departe de curte aproape șapte ani. Am de gând să fac tot ce-mi stă în putință să-mi sporesc șansele la tron, și dacă asta înseamnă că trebuie să curtez un popor întreg sau să-ți fac ochi dulci, am să fac și asta.

Rămăsesem cu gura căscată. După cuvântul „bastard“, nu mai auzisem aproape nimic din ce spusese. Genya făcuse cândva aluzie la zvonurile despre paternitatea lui Nikolai, dar eram șocată că el era dispus să recunoască asta.

A izbucnit în râs.

— N-o să supraviețuiești la curte dacă nu înveți să ascunzi un pic mai bine ce gândești. Arăți de parcă tocmai te-ai fi așezat pe o strachină cu terci rece. Închide gura.

Am închis gura cu un clănțănit și am încercat să afișez o expresie plăcută, ceea ce l-a făcut pe Nikolai să râdă și mai tare.

— Acum arăți de parcă ai fi băut prea mult vin.

M-am lăsat păgubașă.

— Cum poți să glumești pe tema asta? am zis, sprijinindu-mă de speteaza banchetei.

— Am auzit zvonuri de când eram copil. Nu vreau să răsufle dincolo de pereții acestei calești ceea ce-ți mărturisesc acum — și oricum o să neg că am zis vreodată așa ceva —, dar nu mă interesează nici cât negru sub unghie dacă am sau nu sânge de Lantsov în vine. De fapt, întrucât capetele încoronate se împerechează doar între ele, a fi bastard e probabil un avantaj pentru mine.

Am clătinat din cap. Era complet derutant. Habar n-aveam când vorbea serios și când nu.

— De ce e atât de important tronul pentru tine? l-am întrebat. De ce să te supui la toate caznele astea?

— E chiar atât de greu de crezut că-mi pasă cu adevărat de soarta țării mele?

— Sincer? Da.

S-a uitat la vârfurile cizmelor sale lustruite. Nu-mi puteam da seama cum reușea să le păstreze atât de lucioase.

— Cred că-mi place să repar lucruri, a spus. Întotdeauna mi-a plăcut.

Nu era cine știe ce răspuns, dar părea sincer.

— Chiar crezi că fratele tău va renunța la tron?

— Așa sper. Știe că Armata Întâi mă va urma și nu cred că-i arde de un război civil. În plus, Vasily a moștenit de la tata aversiunea față de muncă. Când o să-și dea seama ce înseamnă de fapt să conduci o țară, sunt sigur c-o să fugă mâncând pământul din capitală.

— Și dacă nu renunță așa ușor?

— Trebuie doar să găsesc răsplata potrivită. Prinț sau cerșetor, orice om poate fi cumpărat.

O altă maximă desprinsă de pe buzele lui Nikolai Lantsov. M-am uitat pe fereastră și l-am zărit pe Mal stând drept în șa, călărind alături de caleașcă.

— Nu orice om, am zis eu cu glas scăzut.

Nikolai mi-a urmărit privirea.

— Ba da, Alina, până și bravul tău apărător are prețul lui.

S-a întors spre mine, cu o expresie meditativă în ochii căprui.

— Și cred că mă uit la prețul lui chiar în clipa asta.

M-am răsucit stânjenită pe banchetă.

— Ești atât de sigur de tot, am ripostat eu pe un ton iritat. Poate hotărăsc că vreau *eu* tronul și te sufoc în somn.

Nikolai s-a mulțumit să zâmbească.

— În sfârșit, gândești ca un politician.

În cele din urmă, Nikolai s-a înduplecat și m-a lăsat singură în caleașcă, dar am mai mers câteva ore înainte să oprim în satul unde urma să înnoptăm. N-a trebuit să-l caut pe Mal. Când am deschis ușa, era lângă caleașcă, întinzându-mi mâna să mă ajute să cobor. Piața era ticsită cu pelerini și alți călători, cu toții întinzându-și gâturile s-o vadă mai bine pe Invocatoarea Soarelui, dar nu știam când urma să mai am ocazia să stau de vorbă cu el.

— Ești supărat? i-am șoptit în timp ce mă conducea prin piața pavată.

L-am văzut pe Nikolai în celălalt capăt al pieței, discutând deja cu un grup de demnitari locali.

— Pe tine? Nu. Dar o să stau de vorbă cu Nikolai când o să-l prind fără gărzi în preajmă.

— Dacă te face să te simți mai bine, să știi că i-am dat un picior.

Mal a izbucnit în râs.

— Serios?

— De fapt, două. Ești mai liniștit acum?

— Sincer, da.

— Iar în noaptea asta, la cină, o să-l calc pe picior.

Ceea ce nu mi se părea o încălcare a înțelegerii noastre de a nu-l mai lovi cu piciorul.

— Deci nu te-a luat cu leșin nici în brațele unui prinț regal?

Mă tachina, dar am simțit incertitudinea din spatele cuvintelor sale.

— Se pare că sunt imună, am răspuns. Și, din fericire, știu cum e un sărut *adevărat*.

Mal a rămas țintuit locului în mijlocul pieței. Se întâmpla tot mai des să-l fac să roșească.

În noaptea de dinainte să intrăm în Os Alta, am stat în conacul unui mic nobil care locuia la doar câțiva kilometri de zidurile orașului. Mi-a amintit un pic de Keramzin: porțile mari de fier, aleea lungă și dreaptă care ducea la vila elegantă, cu cele două aripi de cărămidă deschisă la culoare. Contele Minkoff era renumit pentru cultivarea pomilor fructiferi pitici, iar pe holurile largi ale conacului erau înșirați copaci în miniatură, care umpleau camerele cu mirosul dulce al piersicilor și prunelor.

Eu am primit un dormitor elegant de la etaj, Tamar a luat camera alăturată, iar Tolya și Mal au fost cazați în camera de vizavi. Pe pat mă aștepta o cutie. În ea am găsit *kefta* pe care acceptasem în sfârșit s-o comand cu o săptămână înainte. Nikolai trimisese poruncă să fie croită la Micul Palat și am recunoscut mâna Fabrikatorilor Grisha în mătasea de un albastru-închis, întrețesută cu fir de aur. Mă așteptam să fie grea, dar Materialki reușiseră să facă țesătura aproape imponderabilă. Iar când mi-am tras-o pe cap, unduia și strălucea ca lumina reflectată pe luciul apei. Nasturii aurii aveau formă de soare. Era frumoasă și un pic stridentă. Avea să-i placă lui Nikolai.

Stăpâna casei a trimis o slujnică să-mi aranjeze părul. Fata m-a așezat la măsuța de toaletă, bombănind și pieptănându-mi părul încurcat, pe care apoi mi l-a strâns într-un coc. Avea mâini mult mai blânde decât ale Genyei, dar rezultatul a fost mult mai puțin spectaculos. Am alungat repede acest gând, pentru că nu-mi plăcea să mă gândesc la Genya, la ce i

se întâmplase după ce părăsisem baleniera sau la cât de pustiu avea să mi se pară palatul fără ea.

I-am mulțumit slujnicei și, înainte să ies din dormitor, am luat săculețul de catifea neagră care venise împreună cu *kefta*. Apoi m-am asigurat că brățara e bine ascunsă sub mânecă și am coborât la parter.

La cină s-a discutat despre ultimele piese de teatru, despre ce ar fi putut pune la cale Întunecatul și despre ultimele evenimente din capitală, care era luată cu asalt de refugiați. Nou-veniții erau întorși de la porțile orașului, și umbla zvonul că în cartierele de la periferia orașului izbucniseră răzmerițe din cauza lipsei de alimente. Dar toate astea erau complet străine de ambianța luxoasă a conacului.

Contele și soția lui, o femeie durdulie cu bucle încărunțite și un decolteu alarmant de generos, ne pregătiseră o cină opulentă. Am mâncat supă rece din boluri în formă de dovleci, împodobite cu pietre prețioase, miel fript și aspic cu agrișe, ciuperci fierte în smântână și o mâncare ciudată, din care doar am ciugulit — mai târziu am aflat că era cuc flambat în coniac. Toate farfuriile și paharele aveau bordură de argint și purtau blazonul contelui Minkoff. Dar cea mai impresionantă era decorațiunea din mijlocul mesei, care se întindea pe toată lungimea tăbliei: o pădurice vie în miniatură, realizată în cel mai mic detaliu, cu crânguri de pini mititei și o plantă agățătoare cu flori în formă de trompetă, nu mai mari decât o unghie, și o căbănuță în care era pitită solnița.

Am stat între Nikolai și colonelul Raevsky, ascultându-i pe oaspeții nobili râzând, tăifăsuind și închinând toast după toast în cinstea întoarcerii prințului și în sănătatea Invocatoarei Soarelui. Îi

cerusem lui Mal să ni se alăture, dar refuzase, preferând să meargă în recunoaștere prin împrejurimi cu Tolya și Tamar. Oricât aș fi încercat să mă concentrez asupra conversației, mă tot uitam spre terasă, sperând să-l zăresc.

Nikolai probabil a observat, pentru că la un moment dat mi-a spus în șoaptă:

— Nu trebuie să fii atentă, însă trebuie să lași impresia că ai fi.

Mi-am dat toată silința, cu toate că nu aveam de spus mare lucru. Deși purtam o *kefta* strălucitoare și stăteam lângă un prinț, eram tot o țărancă dintr-un cătun fără nume. Nu aveam nicio legătură cu cei din jur și nici nu mi-aș fi dorit să am. Și totuși, am zis în gând o rugăciune de mulțumire pentru Ana Kuya, care îi învăța pe orfanii ei cum să stea la masă și ce furculiță să folosească pentru melci.

După cină, am fost conduși într-un salon, unde contele și contesa au interpretat un duet, acompaniați la harpă de fiica lor. Pe o măsuță era așezat desertul: compot de nuci și pepene galben, diplomat cu miere și un morman de prăjituri acoperite cu zahăr pudră, menite mai degrabă să fie admirate decât mâncate. Musafirii au băut vin și au stat la taifas, iar la un moment dat mi-au cerut să invoc lumină. Am împrăștiat o pânză de lumină caldă sub tavanul casetat al salonului și am primit aplauze entuziaste, iar când un grup de oaspeți s-a așezat să joace cărți, am pretextat o migrenă și m-am retras.

Nikolai m-a ajuns din urmă la ușile terasei.

— Ar trebui să rămâi. E o bună pregătire pentru monotonia de la curte.

— Sfinții au nevoie de odihnă.

— Vrei să dormi sub o tufă de trandafiri? m-a

întrebat el, aruncând o privire spre grădină.

— Mi-am jucat rolul de ursuleț dresat, Nikolai. Am făcut toate giumbușlucurile, iar acum a venit momentul să spun noapte bună.

Nikolai a oftat.

— Poate că mi-aș dori să pot să vin cu tine. La cină contesa m-a tot strâns de genunchi pe sub masă și urăsc să joc cărți.

— Am crezut că ești un politician desăvârșit.

— Ți-am zis că mi-e greu să stau locului.

— Atunci va trebui s-o inviți la dans pe contesă, am zâmbit eu ironic, apoi am ieșit în aerul proaspăt al nopții.

După ce am coborât treptele terasei, am aruncat o privire peste umăr. Nikolai încă stătea în ușă. Purta uniformă militară, cu bandulieră azurie. Lumina din salon îi scotea în evidență medaliile de pe piept, poleindu-i părul auriu. În seara aceea, juca rolul prințului elegant. Dar, stând așa, în pragul ușii, semăna mai degrabă cu un băiat stingher, care nu voia să se întoarcă singur la petrecere.

Am întors capul și am luat-o pe scara curbată care ducea la grădină.

L-am găsit repede pe Mal. Stătea sprijinit de trunchiul unui stejar înalt, scrutând grădina îngrijită.

— Pândește cineva în întuneric?

— Doar eu.

M-am apropiat de el.

— Ar fi trebuit să vii cu noi la cină.

Mal a pufnit.

— Nu, mulțumesc. Din ce-am văzut, aveai un aer cât se poate de nefericit, și nici Nikolai nu părea să se simtă tocmai bine. În plus, a zis el, aruncând o privire *keftei* mele, cu ce-aș fi putut să mă îmbrac?

— Nu-ți place?

— E minunată. Un adaos perfect la trusoul[22] tău.

Înainte să-mi pot da ochii peste cap, m-a apucat de mână și a adăugat:

— N-am vorbit serios. Ești foarte frumoasă. Am vrut să ți-o spun de când te-am văzut prima oară în seara asta.

M-am îmbujorat.

— Mulțumesc. Mă ajută că-mi folosesc zilnic puterea.

— Erai frumoasă și în Cofton, cu polen de *jurda* pe sprâncene.

— Conacul ăsta îmi amintește de Keramzin, am zis, răsucindu-mi sfios o șuviță.

— Da, seamănă un pic. Dar e mult mai împopoțonat. Și care-i rostul fructelor mititele pe care le crește contele?

— E pentru oamenii cu mâini mititele. Îi fac să se simtă mai bine în pielea lor.

A izbucnit în râs — un râs din toată inima. Am vârât mâna în buzunar și am căutat în punga de catifea.

— Am ceva pentru tine, am spus.

— Ce?

Am întins pumnul strâns.

— Ghici.

Era un joc pe care-l jucam deseori când eram copii.

— Un pulover, nu-ncape îndoială.

Am clătinat din cap.

— Un ponei?

— Nu.

Mi-a cuprins pumnul în palmă, apoi l-a întors și

---

[22] Lenjerie de corp și de pat pentru o fată de măritat.

mi-a desfăcut ușor degetele.

Am așteptat să văd ce reacție are.

A ridicat un colț al gurii și a luat din palma mea raza de soare făcută din aur. Asprimea degetelor lui mi-a dat fiori pe spate.

— Pentru căpitanul gărzii tale personale? m-a întrebat.

Mi-am dres glasul cu emoție.

— Nu vreau ca gărzile mele să poarte uniformă. Nu vreau să semănați în niciun fel cu gărzile *oprichniki* ale Întunecatului.

Am tăcut amândoi preț de câteva clipe. Mal s-a uitat cu atenție la raza de soare, iar în cele din urmă mi-a dat-o înapoi. Mi s-a strâns inima, dar am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

— Mi-o pui în piept? m-a întrebat.

Cu un oftat de ușurare, am luat agrafa între degete și, după câteva încercări, am reușit să i-o prind în partea din stânga a cămășii. Apoi am dat să fac un pas în spate, dar Mal mi-a luat mâna și mi-a lipit-o de agrafă, peste inima lui.

— Asta-i tot? a zis.

Acum stăteam aproape unul de altul, singuri în întunericul cald al grădinii. Era primul moment de intimitate după câteva săptămâni.

— Cum adică, tot? am repetat eu în șoaptă.

— Mi-ai promis o pelerină și un chipiu elegant.

— Am să te despăgubesc, am spus.

— Flirtezi cu mine?

— Nu, încerc să fac un troc.

— Bine, atunci am să încasez prima plată acum, mi-a zis el pe un ton glumeț.

Dar când și-a lipit buzele de ale mele, în sărutarea lui nu mai era nimic jucăuș. Avea buze

calde, pe care se simțea gustul perelor culese din grădina contelui, iar apăsarea gurii sale trăda o poftă nestăvilită. În dorința lui se simțea ceva nou, care m-a umplut de fiori.

M-am ridicat în vârful picioarelor, luându-l pe după gât, lipindu-mi trupul de al lui. Puterea lui de soldat se simțea în brațele sale ferme și în pumnii care-mi strângeau *kefta* în dreptul șalelor. Era ceva sălbatic și aproape disperat în îmbrățișarea lui, ca și când ar fi vrut ca trupurile să ni se contopească.

Mi se învârtea capul, iar gândurile îmi deveniseră greoaie și fluide, dar după câteva clipe s-a auzit zgomot de pași.

— Avem musafiri, a spus Tamar, venind în fugă spre noi.

Mal s-a dezlipit de mine și a pus imediat mâna pe pușcă.

— Cine e?

— În fața porților s-au strâns niște oameni care vor s-o vadă pe Invocatoarea Soarelui.

— Pelerini? am întrebat eu, încercând să-mi urnesc din loc mintea amorțită de sărutarea lui Mal.

Tamar a clătinat din cap.

— Au zis că sunt Grisha.

— Și de ce au venit aici?

Mal mi-a pus mâna pe braț.

— Alina, du-te și așteaptă în conac până vedem despre ce-i vorba.

Am șovăit. O parte din mine ura să i se spună să fugă și să se ascundă, dar nu voiam nici să fac vreo prostie. Dinspre porțile conacului s-a auzit un strigăt.

— Nu, am spus, trăgându-mi mâna din strânsoarea lui Mal. Dacă sunt cu adevărat Grisha, s-ar putea să aveți nevoie de mine.

Nici Tamar, nici Mal nu s-au arătat încântați, dar s-au așezat de-a stânga și de-a dreapta mea și am pornit cu toții în grabă pe aleea cu pietriș.

La porțile conacului se strânsese un grup destul de mare. Ne-a fost ușor să-l zărim pe Tolya, căci era mai înalt decât toți. Nikolai era în față, înconjurat de soldați cu armele scoase și de câțiva servitori de-ai contelui, care se înarmaseră și ei. De cealaltă parte a gratiilor era un grup mai mic. Cineva a împins cu furie în poartă și am auzit câteva voci ridicate.

— Duceți-mă acolo, am spus, vrând să-mi dau seama despre ce era vorba.

Tamar i-a aruncat o privire îngrijorată lui Mal. Și totuși, dacă aveau să fie garda mea personală, trebuiau să-mi urmeze ordinele.

— *Acum*. Trebuie să văd ce se întâmplă înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Tamar i-a făcut un semn lui Tolya, iar uriașul a pășit în fața noastră, croindu-și drum prin mulțime până la porți. Eram mică de înălțime, dar acum, flancată de Mal și de gemeni, cu soldați agitați înghesuindu-ne din toate părțile, am simțit dintr-odată că mi-e greu să respir. Mi-am alungat spaima și, uitându-mă pe după spinările celor din față, l-am zărit pe Nikolai certându-se cu cineva la poartă.

— Dacă voiam să stăm de vorbă cu lacheul regelui, am fi fost acum la Marele Palat, a zis o voce nerăbdătoare. Am venit s-o vedem pe Invocatoarea Soarelui.

— Vorbește respectuos, vraciule, a lătrat un soldat pe care nu-l cunoșteam. Ai în față un prinț ravkan și un ofițer din Armata Întâi.

Situația era extrem de tensionată. M-am apropiat mai mult de porți, dar m-am oprit când l-am văzut pe

Corporalnikul de după gratii.

— Fedyor?

Pe fața lui lunguiață s-a așternut un zâmbet, și mi-a făcut o plecăciune adâncă.

— Alina Starkov, a spus el. Ce mult mi-am dorit ca zvonurile să fie adevărate.

M-am uitat precaut la Fedyor. Era înconjurat de un grup de Grisha cu *kefte* prăfuite: cei mai mulți erau Corporalki în roșu, dar am zărit și Etherealki în albastru, precum și câțiva Materialki în violet.

— Îl cunoști? a întrebat Nikolai.

— Da, am spus eu. Mi-a salvat viața.

Fedyor se așezase cândva între mine și o haită de asasini fjerdani.

A făcut încă o plecăciune.

— A fost o mare onoare pentru mine.

Nikolai nu părea impresionat.

— E de încredere?

— E un dezertor, a spus un soldat de lângă Nikolai.

S-au auzit mormăituri de ambele părți ale gratiilor.

Nikolai i-a făcut semn lui Tolya.

— Dă la o parte pe toată lumea și fii atent la servitorii contelui, nu cumva să apese pe trăgaci, că, din câte-mi dau seama, n-au parte de multe distracții la conac, printre pruni și caiși.

Apoi m-a tras deoparte și m-a întrebat cu glas scăzut.

— Ei bine, e de încredere?

— Nu știu.

Ultima oară îl văzusem pe Fedyor la Marele Palat, cu câteva ore înainte să aflu planurile Întunecatului și să fug cu un furgon. Mi-am frământat

creierii, încercând să-mi amintesc ce-mi spusese în seara aceea.

— Cred că era staționat la granița de sud. Era un Sfâșie-Inimi de rang înalt, dar nu se număra printre favoriții Întunecatului.

— Nevsky are dreptate, a spus el, făcând semn cu capul spre soldatul furios. Grisha sau nu, ar fi trebuit să fie loiali în primul rând regelui. În fond, și-au părăsit posturile, deci, strict vorbind, sunt dezertori.

— Dar asta nu-i face trădători.

— Adevărata întrebare e dacă nu cumva sunt spioni.

— Și ce facem cu ei?

— Am putea să-i arestăm și să-i interogăm.

Am stat pe gânduri câteva clipe, jucându-mă cu mâneca *keftei*.

— Ce părere ai? a zis Nikolai.

— Nu vrem ca Grisha să se întoarcă la noi? am întrebat. Dacă-i arestăm pe toți cei care se întorc, n-o să am ce armată să conduc.

— Ține mine, o să mănânci cu ei, o să lucrezi cu ei și o să dormiți sub același acoperiș.

— Și e posibil ca toți să lucreze pentru Întunecatul, am adăugat eu, apoi m-am uitat peste umăr la Fedyor, care aștepta răbdător în spatele porților. Tu ce crezi?

— Nu cred că acești Grisha sunt mai de nădejde decât cei care ne așteaptă la Micul Palat.

— Nu e tocmai încurajator.

— Dar după ce vom ajunge între zidurile palatului, toate căile de comunicație vor fi supravegheate îndeaproape. Deci Întunecatul nu-și va mai putea folosi spionii, din moment ce n-o să mai aibă cum să ia legătura cu ei.

Îmi venea să-mi duc mâna la cicatricea de pe umăr, dar m-am stăpânit.

— Bine, am spus în cele din urmă, inspirând adânc. Deschideți porțile. Am să stau de vorbă doar cu Fedyor. Restul să-și facă tabăra lângă conac și să ni se alăture mâine, când pornim spre Os Alta.

— Ești sigură?

— Nu cred că voi mai fi vreodată sigură de ceva, dar armata mea are nevoie de soldați.

— Foarte bine, a zis Nikolai, încuviințând scurt din cap. Dar să-ți alegi cu grijă persoanele în care ai încredere.

I-am aruncat o privire aspră:

— Așa am să fac.

Capitolul 12

Am stat de vorbă cu Fedyor până târziu în noapte, deși n-am rămas nicio clipă singuri. Mal, Tolya sau Tamar au fost mereu în preajmă, cu ochii în patru.

Fedyor fusese detașat la granița de sud-est, într-un avanpost din apropiere de Sikursk. Când a ajuns la ei vestea distrugerii Novokribirskului, soldații regelui s-au ridicat împotriva celor din Armata a Doua. I-au ridicat din paturi în toiul nopții și le-au înscenat procese sumare ca să stabilească dacă îi erau loiali regelui, dar Fedyor reușise să evadeze împreună cu un grup de Grisha.

— Am fi putut să-i omorâm pe toți, a spus el. Dar am preferat să ne luăm răniții și să fugim.

Alți Grisha nu fuseseră la fel de iertători. La Chernast și la Ulensk avuseseră loc adevărate masacre atunci când soldații regelui încercaseră să-i atace pe cei din Armata a Doua. În timpul acesta, Mal și cu mine eram îmbarcați pe *Verrhader*, navigând

spre vest, departe de haosul la a cărui dezlănțuire contribuiserăm.

— Acum câteva săptămâni, a continuat Fedyor, am auzit zvonuri cum că te-ai fi întors în Ravka. Așteaptă-te să fii căutată și de alți Grisha.

— Cât de mulți?

— Imposibil de spus.

La fel ca Nikolai, Fedyor credea că unii Grisha se ascunseseră, așteptând să se restabilească ordinea. Dar bănuia că cei mai mulți i se alăturaseră Întunecatului.

— Întunecatul înseamnă putere, a spus Fedyor. Înseamnă siguranță. Astea sunt lucrurile care contează pentru ei.

Sau poate se gândesc că au ales partea câștigătoare, mi-am zis cu amărăciune. Dar știam că era mai mult de atât. Simțisem și eu atracția exercitată de puterea Întunecatului. Oare nu de aceea se înghesuiau și pelerinii să vadă o falsă sfântă? De ce Armata Întâi încă îi era loială unui rege incompetent? Pentru că uneori e mai simplu să fii loial.

Când Fedyor și-a terminat povestea, am cerut să i se aducă de mâncare și i-am spus că a doua zi în zori plecăm spre Os Alta.

— Nu știu la ce primire să ne așteptăm, l-am prevenit eu.

— O să fim gata, *moi soverenyi*, a spus el, făcând o plecăciune.

Am tresărit când am auzit această formulă de adresare. În mintea mea, încă era asociată cu Întunecatul.

— Fedyor…, am început eu, conducându-l spre ușă, dar m-am oprit.

Nici mie nu-mi venea să cred ce urma să spun,

dar părea că învățămintele lui Nikolai mi se întipăriseră în minte — deși încă nu-mi dădeam seama dacă era un lucru bun.

— Îmi dau seama că ați călătorit mult, dar aranjați-vă un pic pentru mâine. E important să facem o impresie bună.

Nici măcar n-a clipit, ci doar a făcut încă o plecăciune și a spus:

— *Da, soverenyi.*

Apoi a dispărut în noapte.

Excelent! mi-am zis. *Am dat primul ordin, mai am de dat câteva mii.*

A doua zi dimineață, m-am îmbrăcat în *kefta* mea elegantă și am coborât treptele conacului împreună cu Mal și gemenii. Tustrei aveau în piept câte o broșă strălucitoare cu o rază de soare, dar erau îmbrăcați tot cu haine țărănești din lână albă. Lui Nikolai nu avea să-i placă, dar voiam să șterg granițele care fuseseră trasate între Grisha și restul poporului ravkan.

Deși fuseserăm avertizați că Os Alta roia de refugiați și pelerini, a fost prima oară când Nikolai n-a insistat să merg în caleașcă, pentru că voia să fiu văzută intrând în oraș. Și, ca de obicei, a pus la cale un mic spectacol. Gărzile mele și cu mine călăream pe cai albi frumoși și eram flancați de soldați din regimentul prințului, fiecare purtând pajura ravkană și steaguri cu raze de soare.

— Subtil, ca de obicei, am oftat eu.

— Moderația e supraestimată, mi-a răspuns el, încălecând un cal gri pătat. Iar acum, să vizităm bizara casă a copilăriei mele, ce zici?

Era o dimineață caldă, iar steagurile atârnau în aerul liniștit, în timp ce procesiunea înainta încet spre

capitală. De obicei, familia regală își petrecea lunile fierbinți la palatul de vară din districtul lacurilor. Dar capitala Os Alta era mai ușor de apărat, așa că aleseseră să stea ascunși în spatele faimoaselor sale ziduri duble.

Călăream cu gândurile aiurea. Nu dormisem mult în noaptea de dinainte și, în ciuda emoțiilor, căldura dimineții, legănarea cadențată a calului și bâzâitul în surdină al insectelor făceau ca bărbia să-mi tot cadă în piept. Dar când am ajuns pe colina de la marginea orașului, m-am trezit imediat.

În zare am văzut Os Alta, Orașul Viselor, cu turlele lui albe profilându-se pe cerul senin. Dar între noi și capitală, așezați în formații militare perfecte, se înșirau sute de soldați din Armata Întâi — poate o mie: infanterie, cavalerie și ofițeri. Soarele li se reflecta în mânerele săbiilor, iar de pe spinări li se înălțau țevile puștilor.

Cineva a ieșit în fața lor. Purta o tunică de ofițer acoperită cu medalii și călărea unul dintre cei mai mari cai pe care-i văzusem în viața mea. Ar fi putut ține în spate doi ca Tolya.

Nikolai a urmărit călărețul galopând de-a lungul șirurilor de soldați și a scos un oftat:

— Ah, se pare că fratele meu a venit să ne salute.

Am coborât încet panta dealului și ne-am oprit în fața corpului de armată staționat în fața noastră. În ciuda cailor albi și a steagurilor strălucitoare, procesiunea noastră de Grisha rătăcitori și pelerini zdrențăroși nu mai era atât de impunătoare. Nikolai a dat pinteni calului, iar fratele său i-a ieșit în întâmpinare.

Îl văzusem de câteva ori pe Vasily Lantsov la Os Alta. Era destul de chipeș, cu toate că avusese

ghinionul să moștenească bărbia teșită a tatălui său, iar pleoapele îi erau atât de lăsate, încât întotdeauna dădea impresia că e sau foarte obosit, sau un pic beat. Dar acum părea să fi ieșit din obișnuita lui stare de amorțeală. Stătea drept în șa, radiind noblețe și aroganță. Pe lângă el, Nikolai părea extrem de tânăr.

M-a cuprins teama. Nikolai întotdeauna ne dăduse de înțeles că deținea controlul asupra situației. Uitam mereu că era mai mare decât Mal și decât mine cu doar câțiva ani — un căpitan tinerel care spera să devină un rege tinerel.

Nikolai nu mai fusese la curte de șapte ani și probabil că nu-l mai văzuse pe Vasily în acest răstimp. Dar între ei n-au fost nici lacrimi, nici saluturi pline de efuziune. Cei doi prinți doar au descălecat și s-au strâns scurt în brațe. Vasily a scrutat alaiul, zăbovind cu privirea asupra mea.

— Deci asta e fata despre care pretinzi că ar fi Invocatoarea Soarelui?

Nikolai a ridicat din sprâncene. Fratele său nici că i-ar fi putut face o primire mai inspirată.

— E o afirmație foarte ușor de dovedit, a spus Nikolai, apoi mi-a făcut semn cu capul.

Modestia e supraestimată, mi-am amintit eu vorbele lui. Am ridicat mâinile și am invocat un val orbitor de lumină, care s-a revărsat peste corpul de armată al lui Vasily într-o cascadă de căldură. Au ridicat mâinile cu toții, ba chiar unii s-au dat în spate, pentru că li s-au speriat caii. După câteva clipe, am lăsat lumina să se stingă.

Vasily a inspirat adânc.

— Vasăzică ai fost ocupat, frățioare.

— Nici nu-ți poți închipui, Vasya, i-a răspuns Nikolai pe un ton agreabil.

Diminutivul l-a făcut pe Vasily să strângă din buze. Încă un pic și strâmba din nas.

— Mă surprinde să te văd în Os Alta, a continuat Nikolai. Mă așteptam să fii în Caryeva, la cursele de cai.

— Am fost, i-a răspuns Vasily. Murgul meu a făcut o impresie excelentă. Dar când am auzit că te întorci acasă, am vrut să fiu aici să te întâmpin.

— Frumos din partea ta că ai făcut un asemenea efort.

— Întoarcerea unui prinț regal nu e puțin lucru, a spus Vasily. Chiar dacă e vorba de fiul cel mic.

Aluzia lui era limpede, și am simțit că-mi sporește sentimentul de teamă. Poate că Nikolai subestimase interesul lui Vasily pentru tron. Nici nu voiam să-mi închipui ce urmări ar fi putut avea pentru noi celelalte greșeli și calcule eronate ale mezinului.

Dar Nikolai s-a mulțumit să zâmbească. Mi-am amintit de sfatul lui: *Răspunde la insulte cu râs.*

— Noi, mezinii, știm să apreciem lucrurile pe care le dobândim, a spus el, apoi l-a strigat pe un soldat care stătea drepți în plutonul cu care venise Vasily: Sergent Pechkin, te țin minte din campania în Halmhend. Îmi închipui că rana de la picior ți s-a vindecat complet din moment ce poți sta drepți ca o stană de piatră.

Pe chipul sergentului s-a așternut o expresie surprinsă.

— *Da, moi tsarevich,* a răspuns el respectuos.

— Poți să-mi spui „domnule ofițer“, sergent. Când port uniforma asta, sunt militar, nu prinț.

Vasily iarăși a strâns din buze. La fel ca mulți fii de nobili, își făcuse serviciul militar de formă, petrecându-și timpul în tihna corturilor ofițerești,

departe de liniile inamice. Dar Nikolai alesese infanteria, iar medaliile și rangul și le dobândise prin eforturi proprii.

— Da, domnule ofițer. Mă mai supără doar când plouă.

— Atunci îmi închipui că fjerdanii se roagă zilnic să plouă. Din câte îmi amintesc, ai trimis destul de mulți pe lumea cealaltă.

— Același lucru mi-l amintesc și eu despre dumneavoastră, domnule ofițer, a spus soldatul cu un zâmbet.

Îmi venea să râd. Cu un singur schimb de replici, Nikolai preluase controlul asupra corpului de armată al fratelui său. Pe seară, când soldații aveau să se strângă în tavernele din Os Alta sau să joace cărți în garnizoană, aveau să vorbească despre prințul care-și amintise numele unui soldat obișnuit, despre prințul care luptase alături de ei, fără să țină cont de bogăția și de neamul lui ales.

— Frate, i-a spus Nikolai lui Vasily, să mergem la palat să salutăm pe toată lumea. Am o cutie de whisky kerchian care trebuie băut și vreau să mă sfătuiesc cu tine despre un mânz pe care l-am văzut în Ketterdam. Se zice c-ar fi din sămânța armăsarului Dagrenner, dar am îndoieli.

Vasily a încercat să-și ascundă curiozitatea, dar nu s-a putut abține:

— Dagrenner? Au documente doveditoare?

— Hai să-ți arăt.

Deși încă avea un aer precaut, Vasily i-a spus câteva vorbe unuia dintre ofițerii săi și a sărit în șa cu ușurința unui călăreț experimentat. Cei doi prinți s-au dus în fruntea coloanei, și procesiunea noastră s-a pus iarăși în mișcare.

— Bine jucat, mi-a șoptit Mal, în timp ce treceam printre șirurile de soldați ai lui Vasily. Nikolai nu-i prost deloc.

— Așa sper, am spus eu. Pentru binele nostru.

Când ne-am apropiat de capitală, am văzut și eu despre ce vorbeau musafirii contelui Minkoff. În jurul orașului se formase un mic oraș de corturi, iar la porți aștepta un șir lung de refugiați. Unii se certau cu gărzile, cerând probabil să intre în cetate, iar pe vechile metereze stăteau de veghe soldați înarmați — o bună măsură de precauție pentru o țară aflată în război și un avertisment înfricoșător pentru cei de la poalele zidurilor, nu care cumva să iște vreo răzmeriță.

Bineînțeles, porțile orașului s-au deschis larg pentru a-i întâmpina pe cei doi prinți ravkani, iar procesiunea a străbătut mulțimea fără să se oprească.

Pe multe dintre corturile și căruțele pelerinilor se vedeau sori desenați cu stângăcie, iar lumea mă întâmpina cu strigătul care deja îmi devenise familiar: „Sankta Alina!“

Mi se părea caraghios, dar am ridicat mâna și i-am salutat, hotărâtă să fac și eu un efort. Pelerinii mă ovaționau și îmi făceau și ei cu mâna, mulți alergând în urma noastră. Dar erau și refugiați care stăteau cu mâinile în sân pe marginea drumului, cu expresii sceptice sau de-a dreptul ostile.

Oare ce văd acești oameni? m-am întrebat în sinea mea. *Încă o Grisha privilegiată care se duce în palatul ei sigur și luxos de pe deal, în timp ce ei își gătesc mâncarea în aer liber și dorm în umbra unui oraș care refuză să-i primească? Sau ceva mai rău? O mincinoasă? O șarlatană? O fată care îndrăznește să se pretindă o sfântă în viață?*

Am fost recunoscătoare când am ajuns la adăpostul zidurilor.

Odată ajunși în oraș, procesiunea a încetinit. Trotuarele și străzile de la periferie erau ticsite de lume, ceea ce îngreuna mult traficul. Prăvăliile afișau în vitrine pancarte cu mărfurile disponibile, iar la intrările lor se înșirau cozi nesfârșite. Aerul duhnea a urină stătută și a gunoi în descompunere. Am vrut să-mi acopăr nasul cu mâneca, dar m-am abținut și am respirat pe gură.

Și aici oamenii mă ovaționa sau se holbau la mine, dar erau mult mai liniștiți decât cei din afara zidurilor.

— Nu văd pelerini, am spus.

— Nu au voie între zidurile orașului, a zis Tamar. Regele a cerut ca Aparatul să fie declarat eretic, iar adepților lui le-a fost interzis accesul în Os Alta.

Aparatul uneltise cu Întunecatul împotriva regelui. Deși între timp cei doi rupseseră legăturile, monarhul Ravkăi nu putea avea încredere în Aparat și în cultul lui. *Sau în tine,* mi-am spus în sinea mea. *Dar tu ești suficient de neghioabă cât să te duci la Marele Palat și să speri că vei obține clemență.*

Am traversat canalul și am lăsat în urmă gălăgia și tumultul periferiei. Am observat că postul de pază de la capul podului fusese bine fortificat, dar când am ajuns pe celălalt mal al canalului părea că nimic nu se schimbase în centrul orașului. Bulevardele largi erau liniștite și impecabil de curate, iar vilele impunătoare erau foarte bine întreținute. Am trecut prin dreptul unui parc pe ale cărui alei se plimbau pe jos sau în calești bărbați și femei cu ținute elegante. Copiii jucau *babki*, supravegheați de doicile lor, iar un băiat cu pălărie de pai călărea un ponei cu funde în coamă, ale

cărui hățuri erau ținute de un servitor în uniformă.

Cu toții au întors capetele spre noi, ridicând pălăriile, vorbind în șoaptă cu palma la gură, făcând plecăciuni sau reverențe când îi zăreau pe Vasily și Nikolai. Oare chiar erau atât de calmi și lipsiți de griji pe cât păreau? Greu de crezut că nu aflaseră de pericolele care amenințau Ravka sau de agitația de la periferia orașului. Și atunci, cum de-și închipuiau că puteau fi apărați de regele lor?

Mai devreme decât mi-ar fi plăcut, am ajuns la porțile aurite ale Marelui Palat. Zgomotul lor închizându-se în spatele nostru mi-a dat fiori de spaimă. Ultima oară când trecusem prin acele porți, stătusem ascunsă într-un furgon, printre decoruri de teatru, fugind de Întunecatul.

Și dacă e o capcană? mi-am spus dintr-odată în sinea mea. Dacă nu aveam să fiu grațiată? Dacă Nikolai nu avusese niciodată de gând să-mi dea pe mână Armata a Doua? Dacă ne puneau cătușe mie și lui Mal, apoi ne aruncau într-o celulă igrasioasă?

Încetează, m-am dojenit eu. *Nu mai ești o fetiță speriată, care tremură în cizmele militare. Ești o Grisha, Invocatoarea Soarelui. Au nevoie de tine. Și dacă vrei, poți să distrugi palatul în doar câteva clipe.* M-am îndreptat de spate și am încercat să-mi domolesc bătăile inimii.

Când am ajuns la fântâna în mijlocul căreia se înălța vulturul cu două capete, Tolya m-a ajutat să cobor de pe cal. M-am uitat la Marele Palat, ale cărui terase de un alb strălucitor erau ticsite cu șiruri de statui și ornamente aurite. Era la fel de urât și de înfricoșător pe cât îmi aminteam.

Vasily i-a întins hățurile calului său unui servitor care aștepta lângă treptele de marmură, fără ca măcar

să-i arunce o privire.

Nikolai și-a îndreptat umerii.

— Tăceți din gură și încercați să vă luați un aer spăsit, ne-a șoptit el.

Apoi a sărit din șa, alăturându-se fratelui său.

Mal se făcuse palid. Mi-am șters palmele jilave de *kefta* și am pornit împreună în urma prinților, despărțindu-ne de restul procesiunii.

Înăuntru, holurile și saloanele strălucitoare erau pustii. Pașii ne răsunau pe parchetul lustruit, iar neliniștea îmi sporea cu fiecare clipă. La ușile sălii tronului, l-am văzut pe Nikolai inspirând adânc. Purta o uniformă imaculată, iar chipul său frumos avea trăsăturile unui prinț de basm. Dintr-odată, mi s-a făcut dor de nasul borcănat și de ochii de un verde tulbure ai lui Sturmhond.

Ușile s-au deschis și un servitor a rostit cu glas tare:

— *Tsesarevich* Vasily Lantsov și Marele duce Nikolai Lantsov.

Nikolai ne spusese că nu aveam să fim anunțați, dar că trebuia să mergem în urma lor, așa că am pornit spre tron cu pași ezitanți, păstrând o distanță respectuoasă față de prinți.

Pe toată lungimea sălii era întins un covor azuriu. La capătul lui, un grup de consilieri și curteni eleganți roiau în jurul podiumului unde stăteau regele și regina, pe două tronuri aurite identice.

Niciun preot, am remarcat eu, când ne-am apropiat mai mult de podium. Aparatul întotdeauna stătea undeva în preajma regelui, iar acum absența lui sărea în evidență. Nu părea să fi fost înlocuit de un alt sfătuitor spiritual.

Regele era mult mai fragil și mai slăbit decât

atunci când îl văzusem ultima oară. Pieptul îngust părea să i se fi prăbușit spre interior, iar mustața pe oală îi încărunțise. Dar regina se schimbase și mai mult. Fără ajutorul Genyei, care îi cosmetiza întruna fața, părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în doar câteva luni. Pielea ei își pierduse prospețimea și fermitatea de altădată, îi apăruseră riduri adânci în jurul nasului și gurii, iar irisurile foarte deschise la culoare reveniseră la o nuanță mai naturală și mai puțin impresionantă de albastru. Compasiunea pe care aș fi putut s-o simt pentru ea era eclipsată de amintirea felului în care se purta cu Genya. Poate dacă ar fi fost mai puțin disprețuitoare față de servitoarea ei, Genya nu și-ar fi pus soarta în mâinile Întunecatului. O mulțime de lucruri ar fi putut fi altfel.

Când am ajuns la baza podiumului, Nikolai a făcut o plecăciune adâncă.

— *Moi tsar. Moya tsaritsa.*

Preț de câteva clipe lungi și neliniștitoare, regele și regina s-au uitat la fiul lor, fără să spună nimic. Apoi ceva fragil a părut să se frângă în pieptul reginei. A sărit de pe tron și a coborât treptele podiumului, foșnindu-și veșmintele de mătase împodobite cu perle.

— Nikolai! a exclamat ea, luându-și fiul în brațe.

— *Madraya*, a spus prințul cu un zâmbet, strângând-o și el la piept.

Dinspre grupul de curteni s-au auzit murmure și câteva aplauze. Ochii reginei s-au umplut de lacrimi. Era prima emoție reală pe care o vedeam la ea de când o cunoscusem.

Regele s-a ridicat cu greu în picioare, ajutat de un servitor care a dat fuga spre el și l-a condus pe treptele podiumului. Chiar era foarte bolnav. Mi-am dat seama că problema succesiunii se putea pune mai

devreme decât îmi închipuiam.

— Vino încoace, Nikolai, a zis regele, întinzând mâinile spre fiul său. Vino încoace.

Nikolai i-a oferit un umăr tatălui său, în timp ce regina se sprijinea de celălalt și, fără ca măcar să ne arunce o privire, au ieșit tustrei din sala tronului. Vasily a pornit în urma lor, afișând un aer impasibil, dar adevărata stare de spirit i-a fost trădată de felul în care și-a țuguiat buzele.

Mal și cu mine am rămas pe loc, neștiind ce să facem mai departe. Era înduioșător că familia regală se retrăsese pentru o reuniune privată, dar cu noi cum rămânea? Nu ni se spusese nici să plecăm, nici să rămânem. Consilierii regelui se uitau la noi cu o curiozitate fățișă, în timp ce curtenii șopteau și chicoteau. Am rezistat imboldului de a mă mișca de pe un picior pe altul și mi-am luat o mină pe care o credeam semeață.

Minutele se scurgeau cu greu. Eram hămesită și obosită, și deja îmi amorțise un picior, dar Mal și cu mine ne-am continuat așteptarea. La un moment dat, am avut impresia că aud un strigăt dinspre hol — poate aveau o dispută despre cât de mult să ne lase să stăm în picioare.

În cele din urmă, după aproape o oră, familia regală s-a întors. Regele era radios, regina se făcuse palidă, iar Vasily era livid. Dar cel mai mult se schimbase Nikolai. Era mai relaxat și își recăpătase aroganța pe care o avea pe *Volkvolny*.

Le-a spus, am înțeles eu dintr-odată. *Le-a spus că el e Sturmhond.*

Regele și regina s-au așezat pe tronuri. Vasily s-a dus în spatele regelui, iar Nikolai, în spatele mamei sale. Regina a întins mâna, căutând-o pe a fiului, iar

Nikolai și-a sprijinit-o pe umărul ei. *Așa arată o mamă cu copilul ei.* Eram prea mare ca să tânjesc după părinții pe care nu-i cunoscusem niciodată, dar tot eram emoționată de acest gest.

Reflecțiile sentimentale mi-au fost întrerupte de vorbele regelui:

— Ești prea tânără ca să conduci Armata a Doua.

Nici măcar nu se uita la mine.

— Da, *moi tsar*, am recunoscut eu, înclinând capul.

— Sunt tentat să te execut imediat, dar fiul meu spune că asta n-ar face decât să te transforme într-o martiră.

Am înlemnit. *Aparatului i-ar plăcea grozav,* mi-am spus, copleșită de spaimă. *Încă o ilustrație agreabilă pentru cărțulia roșie: Sankta Alina în ștreang.*

— Nikolai crede că putem avea încredere în tine, a zis regele cu glas tremurător. Nu sunt foarte sigur. Felul în care ai scăpat de Întunecatul e o poveste neverosimilă, dar nu pot nega că Ravka n-are nevoie de serviciile tale.

Vorbea ca și când aș fi fost un paznic sau un funcționar mărunt. *Spășită*, mi-am spus în sinea mea, înghițindu-mi o replică sarcastică.

— Ar fi o foarte mare onoare pentru mine să-l servesc pe regele Ravkăi, am zis.

Fie pentru că-i plăcea să fie flatat, fie pentru că Nikolai îmi pledase foarte iscusit cauza, regele a scos un mormăit și a spus:

— Foarte bine. Cel puțin o vreme, Grisha vor fi sub comanda ta.

Atât de simplu să fi fost?

— Vă... mulțumesc, *moi tsar*, am îngăimat, copleșită de recunoștință și uimire.

— Dar ia aminte, a adăugat el ridicând degetul spre mine. Dacă descopăr că pui la cale ceva împotriva mea sau că ai luat în vreun fel legătura cu apostatul, voi pune să fii spânzurată fără proces.

Apoi a ridicat vocea și a adăugat pe un ton disprețuitor:

— Lumea spune că ești o sfântă, însă eu cred că ești doar o refugiată zdrențăroasă. M-ai înțeles?

O refugiată zdrențăroasă și singura ta șansă de a-ți păstra tronul ăla strălucitor, mi-am spus în sinea mea, cu un surprinzător acces de furie, dar mi-am înfrânt mândria și am făcut cea mai adâncă plecăciune de care eram în stare. Oare așa se simțea și Întunecatul când era obligat să se închine în fața unui neghiob desfrânat?

Regele a făcut un gest vag cu mâna lui brăzdată de vene albastre. Ne cerea să plecăm. I-am aruncat o privire lui Mal.

Nikolai și-a dres glasul.

— Tată, mai e și problema iscoadei.

— Hî? a spus regele ridicând privirea, ca și când ar fi ațipit. Cine…? Ah, da.

Și-a fixat privirea umedă asupra lui Mal și a zis pe un ton plictisit:

— Ai dezertat și ai nesocotit ordinele unui ofițer. E un delict care se pedepsește cu spânzurătoarea.

Mi s-a tăiat respirația, iar Mal a înlemnit. Mi-a trecut prin minte un gând urât: dacă Nikolai voia să scape de Mal, acesta era cu siguranță un mijloc foarte la îndemână.

Dinspre grupul de curteni și consilieri s-au auzit murmure agitate. În ce ne vârâserăm? Am deschis gura, dar înainte să pot spune ceva, a intervenit Nikolai pe un ton smerit:

— *Moi tsar,* să-mi fie cu iertare, dar iscoada a ajutat-o pe Invocatoarea Soarelui să scape dintr-o împrejurare în care ar fi fost capturată de un dușman al coroanei.

— *Dacă* Invocatoarea s-a aflat vreodată cu adevărat în primejdie.

— L-am văzut cu ochii mei punând mâna pe armă împotriva Întunecatului. E un prieten de încredere și cred că a acționat în interesul Ravkăi.

Buza de jos a regelui a ieșit în afară, iar Nikolai a continuat:

— M-aș simți mai bine știind că se află în Micul Palat.

Regele s-a încruntat. *Probabil deja se gândește la prânz și la siestă,* mi-am spus în sinea mea.

— Ce ai de spus în apărarea ta, băiete? a întrebat el.

— Doar că am făcut ce am crezut că era bine, a răspuns Mal calm.

— Fiul meu pare să creadă că ai avut motive întemeiate.

— Toți credem că motivele noastre sunt întemeiate, a continuat Mal, dar ce am făcut eu tot dezertare se cheamă.

Nikolai și-a dat ochii peste cap, iar mie îmi venea să-l scutur zdravăn pe Mal. Nu putea să fie măcar o dată mai puțin principial și onest?

Regele s-a încruntat și mai tare. Am așteptat cu toții.

— Foarte bine, a spus el în cele din urmă. Ce mai contează încă o viperă în cuib? Ai să fii degradat și dat afară din armată.

— Degradat? am spus, fără voia mea.

Mal doar a făcut o plecăciune și a spus:

— Mulțumesc, *moi tsar.*

Regele a ridicat mâna și a făcut un gest plin de lehamite.

— Plecați, a zis el pe un ton morocănos.

Eram tentată să rămân și să încep o dispută cu regele, însă Nikolai m-a împiedicat cu o privire încruntată. Mal deja se răsucise pe călcâie și a trebuit s-o iau din loc cu pas iute, ca să-l prind din urmă pe covorul azuriu.

După ce am ieșit din camera tronului și ușile s-au închis în urma noastră, am spus:

— O să vorbim cu Nikolai. O să-i cerem să înainteze o petiție către rege.

Mal nici măcar n-a încetinit pasul.

— N-are rost. Știam că va fi așa.

Dar umerii săi lăsați îmi dădeau de înțeles că o parte din el sperase la alt deznodământ. Am vrut să-l apuc de braț, să-l opresc și să-i spun că-mi pare rău, că vom găsi un mijloc de a îndrepta lucrurile. În schimb, am mers în continuare în dreapta lui, străduindu-mă să țin pasul cu el, simțind privirile servitorilor care se holbau la noi din pragul fiecărei uși.

Am făcut cale întoarsă pe holurile strălucitoare ale palatului și am coborât treptele de marmură. Fedyor și grupul său de Grisha așteptau lângă cai. Se vedea că încercaseră să-și aranjeze ținuta, dar *keftele* lor colorate erau tot ponosite. Tolya și Tamar stăteau un pic mai departe de ei, cu broșele de aur în pieptul tunicilor de dimie. Am inspirat adânc. Nikolai făcuse ce putuse. Acum era rândul meu.

Capitolul 13

Aleea șerpuitoare presărată cu pietriș alb ne-a

purtat prin grădinile palatului, pe lângă peluzele tunse, edificiile decorative și zidurile înalte ale labirintului de gard viu. Tolya, care de obicei era foarte tăcut și liniștit, se tot răsucea în șa, cu buzele strânse într-o expresie posacă.

— Ceva în neregulă? am întrebat eu.

Am crezut că n-o să-mi răspundă, dar după câteva clipe a spus:

— Aici miroase a slăbiciune. A oameni lipsiți de vlagă.

I-am aruncat o privire războinicului uriaș.

— Toată lumea e lipsită de vlagă prin comparație cu tine, Tolya.

De obicei, Tamar era cea care alunga pasele proaste ale fratelui ei cu un hohot de râs, dar de data asta m-a surprins.

— Are dreptate, a spus ea. Locul ăsta pare pe moarte.

Vorbele lor nu mă ajutau să mă liniștesc. Audiența din sala tronului mă umpluse de nervi și încă eram un pic surprinsă de furia mea la adresa regelui, deși sfinții îmi erau martori că o merita. Era un moș desfrânat, care profita cu nerușinare de slujnicele tinere, unde mai pui că era un conducător lamentabil și, în decurs de câteva minute, ne amenințase cu execuția și pe mine, și pe Mal. Numai când mă gândeam la asta simțeam că iarăși mă cuprinde furia.

Când am intrat în tunelul din pădure, inima a început să-mi bată mai tare. Crengile arborilor înalți care mărgineau aleea se împleteau deasupra capetelor noastre într-o boltă de verdeață. Ultima oară când trecusem pe acolo, copacii erau desfrunziți.

În cele din urmă, am ieșit în lumina strălucitoare a soarelui și, în valea de la marginea pădurii, am zărit

Micul Palat.

Mi-a fost dor de el, mi-am zis. Îmi fusese dor de strălucirea cupolelor lui aurite, de pereții săi ciudați, acoperiți cu tot felul de animale — reale și imaginare. Îmi fusese dor de lacul albastru scânteind ca o bucată de cer, de mica insulă din mijlocul său, de pavilioanele albe ale Invocatorilor care se înșirau pe mal. Era un loc neasemuit. Am fost uimită să-mi dau seama că mă simțeam ca acasă.

Dar nu mai era totul ca înainte. În jurul castelului se vedeau patrulând soldați din Armata Întâi, cu puștile pe spate. N-ar fi avut cum să facă față unei cete de Sfâșie-Inimi, Inferni și Furtunoși hotărâți, dar mesajul era limpede: Grisha nu erau de încredere.

Un grup de servitori îmbrăcați în cenușiu așteptau pe trepte să ne ia caii.

— Ești pregătită? mi-a șoptit Mal, ajutându-mă să descalec.

— Mi-aș dori ca lumea să nu mă mai întrebe asta. Nu par pregătită?

— Arăți ca atunci când ți-am pus un mormoloc în supă și l-ai înghițit din greșeală.

Mi-am stăpânit hohotul de râs, dar deja mi se risipiseră o parte din griji.

— Mersi că mi-ai amintit, am spus. Cred că pe asta nu ți-am plătit-o niciodată.

Am rămas pe loc câteva clipe, netezindu-mi *kefta* pe îndelete, sperând că picioarele n-or să-mi mai tremure. Apoi am urcat treptele, urmată de ceilalți. Servitorii au deschis larg ușile și am pășit în palat. Am traversat întunericul rece al holului de la intrare și am intrat în Sala Domului Aurit.

Era o încăpere hexagonală, de proporțiile unei catedrale. Pereții săi din lemn sculptat, cu incrustații

de sidef, erau încununați de o cupolă poleită cu aur, care părea să plutească deasupra noastră la o înălțime amețitoare. În mijlocul sălii erau patru mese aranjate sub formă de pătrat, în jurul cărora ne așteptau toți Grisha din palat. În ciuda numărului lor redus, încă își respectau ordinele, stând jos sau în picioare în grupuri înghesuite de *kefte* roșii, albastre și violet.

— Ce le mai plac culorile, a bombănit Tolya.

— Ai grijă, i-am șoptit, poate mi se năzare să-mi îmbrac gărzile personale în pantaloni galbeni.

Pentru prima oară, am văzut pe chipul lui o expresie care semăna foarte mult cu frica.

Am mers mai departe și cei mai mulți dintre Grisha s-au ridicat în picioare. Erau mai ales tineri și, cu un fior de neliniște, mi-am dat seama că cei mai mulți dintre Grisha mai în vârstă și mai experimentați aleseseră să treacă de partea Întunecatului. Sau poate pur și simplu fuseseră suficient de înțelepți cât să fugă de la Micul Palat.

Bănuisem că n-aveam să găsesc mulți Corporalki. Ei fuseseră Grisha cu rangul cel mai înalt: cei mai apreciați luptători și oamenii de nădejde ai Întunecatului.

Dar am văzut și câteva chipuri familiare. Sergei era unul dintre puținii Sfâșie-Inimi care hotărâseră să rămână, iar Marie și Nadia erau așezate la masa Etherealkilor. Am fost uimită să-l zăresc pe David stând gârbovit pe un scaun de la masa Materialkilor. Știam că avea rețineri față de Întunecatul, dar asta nu-l împiedicase să-mi lipească la gât coarnele cerbului. Poate tocmai de aceea nici nu se uita la mine. Sau poate pur și simplu era nerăbdător să se întoarcă în atelierul lui.

Scaunul de abanos al Întunecatului fusese

îndepărtat, iar la masa lui nu stătea nimeni.

Sergei a fost primul care a pășit spre mine.

— Alina Starkov, a spus el cu glas ferm, sunt încântat să te întâmpin la întoarcerea în Micul Palat.

Am observat însă că nu s-a înclinat deloc.

Tensiunea pulsa în sală ca o vietate. O parte din mine își dorea s-o împrăștie. Mi-ar fi fost ușor. Aș fi putut să zâmbesc, să râd, să le îmbrățișez pe Marie și Nadia. Deși nu simțisem niciodată că Micul Palat era casa mea, aș fi putut să mă prefac destul de bine. Ar fi fost o ușurare să pretind că mă întorsesem la familia mea. Dar mi-am amintit sfaturile lui Nikolai și m-am abținut. *Slăbiciunea e o mască.*

— Mulțumesc, Sergei, am răspuns eu pe un ton neceremonios. Mă bucur că mă aflu aici.

— Am auzit multe zvonuri despre întoarcerea ta, a spus el. Dar la fel de multe despre moartea ta.

— După cum poți vedea, sunt în viață și mă simt atât de bine pe cât se poate simți cineva după câteva săptămâni de mers pe Vy.

— Se zice că ai venit în compania celui de-al doilea fiu al regelui, a continuat Sergei.

Așadar, prima provocare.

— E adevărat, am răspuns eu pe un ton degajat. M-a ajutat în bătălia cu Întunecatul.

Din sală s-au auzit foșnete.

— În Falie? a întrebat Sergei nedumerit.

— Pe Marea Adevărată, l-am lămurit eu.

Dinspre mulțime s-au ridicat murmure. Am înălțat o mână și, spre ușurarea mea, au tăcut cu toții. *Fă-i pe oameni să-ți urmeze ordinele mărunte, apoi le vor urma și pe cele însemnate.*

— Am multe povești de spus și multe informații de împărtășit, am continuat. Dar toate astea mai pot

aștepta. M-am întors la Os Alta cu un țel precis.

— Lumea vorbește de o nuntă, a spus Sergei.

Nikolai ar fi fost încântat să-l audă.

— N-am venit aici să fiu mireasă, am spus eu. M-am întors cu un singur scop.

Nu era întru totul adevărat, dar nu aveam de gând să vorbesc despre al treilea amplificator în fața unor Grisha cu loialități îndoielnice. Am inspirat adânc. Sosise momentul.

— M-am întors să conduc Armata a Doua.

Toată lumea a început să vorbească dintr-odată. S-au auzit câteva urale și câteva strigăte furioase. L-am văzut pe Sergei schimbând o privire cu Marie. Când s-a făcut liniște în sală, Sergei a spus:

— Ne așteptam la asta.

— Regele a fost de acord să preiau eu conducerea.

Cel puțin o vreme, mi-a răsunat în mine, dar n-am spus nimic.

A izbucnit un nou val de strigăte și murmure, iar Sergei și-a dres glasul:

— Alina, ești Invocatoarea Soarelui și suntem recunoscători că te-ai întors la Micul Palat, dar nu ești pregătită să conduci o campanie militară.

— Pregătită sau nu, am binecuvântarea regelui.

— Atunci o să înaintăm o petiție către rege. Corporalki sunt ordinul cel mai înalt din ierarhia Grisha și ei ar trebui să conducă Armata a Doua.

— Asta crezi tu, vraciule.

Imediat ce am auzit vocea aceea catifelată, mi-am dat seama a cui era. Dar tot mi-a tresărit inima când i-am văzut părul negru ca pana corbului. Zoya și-a făcut loc prin mulțimea de Etherealki, cu silueta ei mlădioasă înfășurată în mătase subțire de culoare

albastră, care-i făcea ochii să lucească precum pietrele prețioase — niște pietre prețioase cu gene dezgustător de lungi.

Am făcut un mare efort să nu mă întorc să văd reacția lui Mal. Zoya era Grisha care se străduise din răsputeri să-mi facă viața un calvar în timpul primei mele șederi la Micul Palat. Mă luase peste picior și mă bârfise, ba chiar îmi rupsese două coaste. Dar era și fata care, cu ceva timp în urmă, îi stârnise interesul lui Mal. Nu știam ce se întâmplase între ei la Kribirsk, dar bănuiam că nu fuseseră doar conversații animate.

— Vorbesc în numele Etherealkilor, a spus Zoya. Noi toți o vom urma pe Invocatoarea Soarelui.

M-am străduit să-mi ascund uimirea. Era ultima persoană de la care mă așteptam să primesc sprijin. Oare ce stratagemă avea în minte?

— Nu toți, s-a auzit glasul firav al Mariei.

Atitudinea ei nu era surprinzătoare, dar tot m-a durut.

Zoya a râs disprețuitor.

— Da, Marie, știm că tu susții toate inițiativele lui Sergei. Dar asta nu e o întâlnire nocturnă lângă *banya*. Aici e vorba de viitorul nostru și al Ravkăi.

Vorbele Zoyei au fost întâmpinate cu chicote, iar Marie s-a făcut roșie ca racul.

— Ajunge, Zoya, a intervenit Sergei.

Un Etherealnik pe care nu-l știam a făcut un pas în față. Avea ten măsliniu și o cicatrice ștearsă pe obrazul stâng. Broderiile veșmântului său erau cele ale unui Inferni.

— Marie are dreptate, a început el. Nu vorbești pentru noi toți, Zoya. Mi-ar plăcea să văd un Etherealnik în fruntea Armatei a Doua, dar nu cred c-ar trebui să fie ea, a spus Inferniul ridicând acuzator

degetul spre mine. Nici măcar n-a crescut aici.

— Așa-i! a strigat un Corporalnik. E Grisha de mai puțin de un an!

— Grisha te naști, nu te faci, a mormăit Tolya.

Bineînțeles, am oftat eu în sinea mea. *Tocmai acuma și-a găsit și Tolya să scoată capul din carapace.*

— Tu cine ești? a întrebat Sergei, cu obișnuita lui aroganță.

Tolya a pus mâna pe sabie.

— Sunt Tolya Yul-Baatar. Am fost crescut departe de acest palat ca un cavou și mi-ar face mare plăcere să-ți demonstrez că pot să-ți opresc inima.

— Ești Grisha? a întrebat Sergei uimit.

— La fel de mult ca tine, i-a răspuns Tamar, cu ochi scăpărători.

— Și tu? l-a întrebat Sergei pe Mal.

— Eu sunt doar un soldat, i-a răspuns el, apropiindu-se de mine. Soldatul ei.

— La fel ca noi toți, a adăugat Fedyor. Ne-am întors la Os Alta să o slujim pe Invocatoarea Soarelui, nu pe un băietan înfumurat.

S-a ridicat în picioare încă un Corporalki.

— Ești doar un laș care a dat bir cu fugiții când a căzut Întunecatul. N-ai niciun drept să vii aici să ne insulți.

— Și ea? a strigat un alt Furtunos. De unde știm că nu lucrează pentru Întunecatul? Doar l-a ajutat să distrugă Novokribirskul.

— Și s-a culcat cu el! a strigat un altul.

Nu te sinchisi niciodată să negi, mi-a răsunat în cap vocea lui Nikolai.

— Ce legătură ai cu Nikolai Lantsov? a întrebat un Fabrikator.

— Și ce relație ai avut cu Întunecatul? s-a auzit o

voce stridentă.

— Contează? am întrebat eu calm, deși simțeam că-mi pierd controlul.

— Bineînțeles, a spus Sergei. Cum putem fi siguri de loialitatea ta?

— Nu aveți niciun drept s-o luați la întrebări! a strigat un Invocator.

— De ce? a ripostat un Vindecător. Pentru că e o sfântă în viață?

— S-o punem într-o capelă, unde îi e locul! a răcnit cineva. Scoateți-o din palat cu tot cu gașca ei.

Tolya a pus iarăși mâna pe sabie, iar Tamar și Sergei și-au înălțat mâinile. Am văzut-o pe Marie ridicând cremenea și am simțit rafalele Furtunoșilor făcând să-mi fluture marginile *keftei*. Credeam că eram pregătită să-i înfrunt și nu mă așteptam să fiu copleșită de furie. Rana de la umăr a început să pulseze și am simțit că se frânsese ceva în mine.

M-am uitat la fața batjocoritoare a lui Sergei și puterea s-a trezit în mine cu dușmănie. Am ridicat brațul. Trebuia să le dau o lecție. Oare aveau să se mai certe cu mine după ce-l spintecam pe Sergei? Mâna mi s-a arcuit în aer, coborând în direcția lui. Lumina era o lamă ascuțită la maximum de furia care mă copleșise.

Dar, în ultima clipă, o fărâmă de rațiune a străpuns pâcla învolburată din mintea mea. *Nu*, mi-am spus cu groază, dându-mi seama ce aveam de gând să fac. Eram speriată și simțeam că mi se învârte capul. Am schimbat brusc direcția mâinii și am aruncat Tăietura în înaltul sălii.

S-a auzit o pârâitură puternică și palatul s-a zguduit din temelii. Grisha au scos țipete și s-au dat înapoi, lipindu-se de pereți.

Lumina zilei se revărsa în sală printr-o crăpătură de deasupra noastră. Despicasem domul aurit ca pe un ou uriaș.

În sală s-a lăsat o liniște adâncă și toți Grisha s-au întors spre mine, privindu-mă cu stupefacție și groază. Am înghițit în sec, uluită de ce făcusem. Mi-am amintit sfatul lui Nikolai și mi-am păstrat cumpătul. Nu trebuiau să-mi vadă frica.

— Credeți că Întunecatul e puternic? am întrebat, luată prin surprindere de limpezimea glacială a vocii mele. Habar n-aveți de ce e în stare. Numai eu am văzut ce poate să facă. Numai eu l-am înfruntat și am scăpat cu viață.

Vocea mea suna straniu chiar și pentru urechile mele, dar simțeam ecoul puterii vibrând în mine și am continuat fără să șovăi. Mi-am plimbat privirea prin sală, fixând chipurile uluite ale celor din jur.

— Nu-mi pasă dacă unii dintre voi cred că sunt o sfântă, o nebună sau curva Întunecatului. Dacă vreți să rămâneți la Micul Palat, o să mă urmați. Și dacă nu vă convine, să plecați până la noapte, altminteri o să vă pun în lanțuri. Sunt un soldat. Sunt Invocatoarea Soarelui. Și sunt singura voastră șansă.

Am traversat sala cu pași hotărâți și am dat de perete ușile de la locuința Întunecatului, bucurându-mă în sinea mea că nu erau încuiate.

Am traversat orbește holul, neștiind unde mă duc, dar nerăbdătoare să mă îndepărtez de Sala Domului Aurit, înainte să observe cineva că tremuram.

Am nimerit în sala de război. Mal a venit după mine și, înainte să închidă ușa în urma lui, am văzut că Tolya și Tamar deja veniseră să păzească intrarea. Fedyor și ceilalți probabil rămăseseră în urmă. Poate aveau să cadă la pace cu ceilalți Grisha. Sau poate

aveau să se omoare între ei.

M-am plimbat prin fața vechii hărți a Ravkăi, care ocupa un perete întreg.

Mal și-a dres glasul:

— Te-ai descurcat bine.

Mi-a scapăt un hohot de râs isteric, iar Mal a adăugat:

— Sau poate scopul tău era să dărâmi cupola peste noi toți, și atunci nu-i decât un succes parțial.

Mi-am mușcat degetul mare, continuând să mă plimb.

— Trebuia să le câștig atenția cumva.

— Deci chiar ai vrut să faci asta?

Mai aveam puțin și omoram pe cineva. Am vrut să omor pe cineva. Am avut de ales între cupolă și Sergei, iar Sergei ar fi fost mai greu de cârpit.

— Nu chiar, am recunoscut eu.

Dintr-odată, am simțit că rămân fără vlagă. M-am prăbușit pe un scaun de lângă masa lungă și mi-am sprijinit capul în palme.

— Or să plece cu toții, am suspinat eu.

— Poate, a spus Mal, deși mă îndoiesc.

Mi-am îngropat fața în faldurile mânecilor.

— Pe cine încerc să păcălesc? Nu pot să conduc Armata a Doua. E o glumă proastă.

— N-am auzit pe nimeni râzând. Pentru cineva care habar n-are ce face, aș zice că te-ai descurcat destul de bine.

Am ridicat privirea spre el. Stătea sprijinit de masă, cu brațele încrucișate și cu buzele arcuite într-un zâmbet vag.

— Mal, am făcut *o gaură în cupolă.*

— O gaură de mare efect.

Am scos un fel de oftat — jumătate râs, jumătate

scâncet.

— Ce o să facem când plouă?

— Ce facem întotdeauna, a spus Mal. Ne punem la adăpost.

S-a auzit un ciocănit și de după ușă a apărut capul lui Tamar.

— M-a întrebat un servitor dacă dormi în locuința Întunecatului.

Știam că asta trebuia să fac. Dar nu mă încânta deloc ideea. Mi-am trecut palmele peste față și m-am ridicat de pe scaun. Eram în Micul Palat de mai puțin de o oră și deja mă simțeam frântă de oboseală.

— Să mergem să aruncăm o privire.

Locuința Întunecatului era chiar lângă sala de război. O slujitoare în haine cenușii ne-a condus într-un salon mare și auster, mobilat cu o masă lungă și câteva scaune care păreau destul de incomode. Pe fiecare perete erau uși duble.

— Acestea dau spre un culoar care duce afară din Micul Palat, *moi soverenyi*, mi-a explicat slujitoarea, făcând semn spre ușile din dreapta, apoi a întins mâna spre cele din stânga: Acestea duc la locuința gărzilor.

Ușile de abanos din fața noastră nu aveau nevoie de nicio explicație. Se înălțau de la podea la tavan și erau sculptate cu simbolul Întunecatului — soarele în eclipsă.

Nu mă simțeam pregătită să intru acolo, așa că m-am dus mai întâi în locuința gărzilor. Salonul lor era mult mai confortabil. Avea o masă rotundă pentru jocul de cărți, iar în jurul unei mici sobe de teracotă erau așezate câteva scaune generos capitonate. Printr-o altă ușă am zărit niște șiruri de paturi.

— Îmi închipui că Întunecatul avea mai multe gărzi decât tine, a spus Tamar.

— Mult mai multe, am răspuns eu.

— Am putea să mai aducem câțiva oameni.

— M-am gândit la asta, a spus Mal. Dar nu cred că e nevoie și nici nu știu în cine am putea avea încredere.

Eram de acord cu el. Aveam oarecare încredere în Tolya și Tamar, dar numai de Mal eram cu adevărat sigură.

— Am putea lua câțiva oameni din rândul pelerinilor, a sugerat Tamar. Unii sunt foști militari. Sigur găsim printre ei niște luptători buni, gata să-și dea viața pentru tine.

— Nicio șansă, am răspuns eu. Dacă regele ar auzi pe cineva murmurând „Sankta Alina“, m-ar trimite imediat la spânzurătoare. În plus, nu cred că vreau să-mi pun viața în mâinile cuiva care crede că pot învia din morți.

— O să ne descurcăm, a spus Mal.

Am încuviințat din cap.

— Bine. Și… cereți să fie reparat acoperișul.

Tolya și Tamar au zâmbit.

— Nu-l puteam lăsa așa câteva zile?

— Nu, am răspuns eu râzând. Nu vreau să cadă cupola peste noi. Vorbiți cu Fabrikatorii. Ar trebui să știe ce-i de făcut.

Mi-am plimbat degetul pe cicatricea proeminentă din palmă.

— Dar nu-i lăsați să-l facă perfect, am adăugat eu.

Cicatricile te ajută să ții minte.

M-am întors în salonul principal.

— Luăm cina aici în seara asta, i-am spus eu servitoarei care aștepta în prag. Ne aduci tu mâncarea?

Slujitoarea a ridicat din sprâncene, apoi a făcut o plecăciune și a plecat în grabă. M-am crispat. Trebuia să dau porunci, nu să pun întrebări.

I-am lăsat pe Mal și pe gemeni discutând în ce ordine or să stea de strajă și m-am apropiat de ușile de abanos. Clanțele aveau formă de semilună și păreau să fie sculptate în os. Când am pus mâinile pe ele și am tras, nu s-a auzit niciun scârțâit de balamale — ușile s-au deschis fără niciun zgomot.

Un servitor aprinsese lămpile din camera Întunecatului. M-am uitat prin încăpere și am oftat prelung. Ce mă așteptam să găsesc? O fortăreață? O groapă în pământ? Îmi închipuisem cumva că Întunecatul dormea atârnat de crengile unui copac?

Era o încăpere hexagonală, cu pereți de lemn negru, sculptați în așa fel încât să creeze iluzia unei păduri dese de copaci subțiri. Deasupra patului enorm cu baldachin se înălța o cupolă acoperită cu obsidian[23] și presărată cu bucățele de sidef dispuse sub formă de constelații. Într-adevăr, o încăpere ciudată și luxoasă, dar până la urmă tot un dormitor era.

În biblioteci nu era nicio carte, iar biroul și măsuța de toaletă erau goale. Toate posesiunile lui fuseseră strânse și probabil arse sau sfărâmate. Poate ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că regele nu distrusese întregul castel.

M-am apropiat de marginea patului și am mângâiat materialul răcoros al pernei. Era bine să aflu că Întunecatul încă avea o parte umană în el, că noaptea punea capul pe pernă la fel ca toată lumea. Dar oare chiar puteam dormi în patul lui, sub acoperișul lui?

---

[23] Rocă vulcanică de culoare neagră sau brună-cenușie, cu aspect de sticlă topită.

Cu o tresărire, mi-am dat seama că dormitorul încă păstra mirosul Întunecatului. Până atunci nu băgasem de seamă că avea un miros specific. Am închis ochii și am inspirat adânc, să-l simt cât mai bine. Avea prospețimea aspră a vântului de iarnă. Era mirosul unei absențe, mirosul nopții.

Rana de la umăr a început să mă mănânce și am deschis ochii. Ușile dormitorului erau închise. Dar nu le auzisem închizându-se.

— Alina.

M-am răsucit pe călcâie. Întunecatul stătea în picioare de cealaltă parte a patului.

Mi-am acoperit mâinile cu gura ca să nu țip.

Nu e real, mi-am spus. *E o nouă halucinație. La fel ca în Falie.*

— Alina mea, a zis el blând.

Chipul său era perfect, fără nicio cicatrice. Perfect.

N-am să țip, pentru că ce văd nu e real, iar dacă o să dea cineva fuga la mine, n-o să am ce să-i arăt.

A ocolit ușor patul, fără să facă niciun zgomot.

Am închis ochii, apăsându-i cu podul palmelor, și am numărat până la trei. Dar când i-am deschis, Întunecatul era chiar în fața mea. *N-am să țip.*

Am făcut un pas în spate, lipindu-mă de perete. Mi-a scăpat un icnet.

N-am să țip.

A întins mâna spre mine. *Nu mă poate atinge,* mi-am spus în sinea mea. *Mâna lui va trece prin mine ca o stafie. Nu e reală.*

— Nu poți fugi de mine, a șoptit.

Degetele sale mi-au mângâiat obrazul. Erau tari. Reale. Le-am *simțit*.

M-a cuprins groaza. Am ridicat mâinile și

dormitorul s-a umplut cu un val strălucitor de lumină și căldură. Întunecatul a dispărut.

În camera alăturată s-a auzit zgomot de pași, iar în clipa următoare ușile s-au dat de perete și în dormitor au năvălit Mal și gemenii, cu armele în mâini.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tamar, cercetând cu privirea camera goală.

— Nimic, am reușit eu să spun, încercând să adopt un ton cât mai firesc.

Apoi mi-am vârât repede mâinile în mânecile *keftei*, încercând să-mi ascund tremurul.

— De ce? am întrebat.

— Am văzut lumină și…

— E cam întuneric aici, asta-i tot. Peste tot numai negru.

M-au fixat cu privirea preț de câteva clipe. Apoi, Tamar s-a uitat în jur.

— Da, e cam sumbru. Poate ar fi bine să-l redecorezi.

— Sigur o să fac asta.

Gemenii s-au mai uitat o dată prin dormitor, apoi s-au răsucit pe călcâie și au plecat. Tolya deja începuse să bolborosească ceva despre cină. Dar Mal a rămas în ușă.

— Tremuri, a spus el.

Știam că de data asta n-avea să-mi ceară nicio explicație. Și nici n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-i spun adevărul fără să mă întrebe. Dar ce aș fi putut să-i spun? Că aveam vedenii? Că eram nebună? Că n-aveam să fim niciodată în siguranță, oricât de departe am fi fugit? Că eram și eu despicată, la fel ca Domul Aurit, dar că înăuntrul meu se strecurase ceva mult mai rău decât lumina zilei?

Așa că am tăcut.
Mal a clătinat din cap o singură dată, apoi a ieșit fără să mai spună nimic.
Am rămas singură în mijlocul fostei locuințe a Întunecatului.
Cheamă-l înapoi, mi-am zis cu disperare. *Spune-i ceva. Spune-i totul.*
Mal se afla la doar câțiva metri de mine, dincolo de peretele dormitorului. Aș fi putut să-l strig pe nume, să-l aduc înapoi și să-i spun tot — ce se întâmplase în Falie, ce voisem să-i fac lui Sergei, ce văzusem cu doar câteva clipe înainte. Am deschis gura, dar în minte îmi răsunau aceleași cuvinte.
N-am să țip. N-am să țip. N-am să țip.

Capitolul 14

A doua zi dimineață m-au trezit niște voci furioase. Preț de o clipă, n-am avut nici cea mai vagă idee unde mă aflam. În cameră era aproape beznă, singura rază de lumină strecurându-se prin crăpătura de sub ușă.
Apoi mi-am amintit tot. M-am ridicat în capul oaselor și am bâjbâit după lampa de pe noptieră. Am aprins-o și m-am uitat la perdelele negre ale baldachinului, la podeaua de gresie, la pereții de abanos sculptat. Chiar trebuia să fac niște schimbări. Nu voiam să mă trezesc zilnic într-o încăpere atât de posomorâtă. Mi se părea ciudat că mă aflam în dormitorul Întunecatului, că dormisem în patul lui. Că în seara de dinainte îl văzusem chiar în camera aceea.
Lasă prostiile, m-am mustrat în sinea mea Am dat așternuturile la o parte și am coborât picioarele peste marginea patului. Nu știam dacă vedeniile erau doar rodul imaginației mele sau o încercare reală a

Întunecatului de a mă manipula, dar sigur aveau o explicație rațională. Poate că mușcătura nimicnicului mă infectase cu ceva. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci trebuia să găsesc o cale de a-mi vindeca rana. Sau poate efectele aveau să dispară în timp.

Cearta de dincolo de ușă devenea tot mai zgomotoasă. Mi s-a părut că recunosc vocea lui Sergei și mormăitul furios al lui Tolya. Mi-am luat pe mine halatul cu broderii care îmi fusese lăsat la capul patului, m-am asigurat că brățara de solzi era bine acoperită de mânecă și am deschis ușa.

Era cât pe-aci să mă izbesc de gemeni. Tolya și Tamar stăteau umăr lângă umăr, blocând un grup de Grisha furioși care voiau să intre în dormitorul meu. Tolya își ținea brațele încrucișate la piept, iar Tamar clătina din cap, în timp ce Sergei și Fedyor insistau să treacă. Am fost surprinsă s-o văd lângă ei și pe Zoya, însoțită de Inferniul care, cu o zi înainte, spusese că nu eram bună să conduc Armata a Doua. Păreau să vorbească toți în același timp.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

Când m-a văzut, Sergei a făcut un pas în față, întinzându-mi o bucată de hârtie. Tamar i-a blocat calea, dar i-am făcut semn să se dea la o parte.

— Lasă-l, am spus. Despre ce-i vorba?

Dar am bănuit imediat care era problema. Pe hârtia pe care Sergei mi-o agita în față, am recunoscut propriul meu scris și sigiliul în formă de rază de soare pe care mi-l dăduse Nikolai.

— E inacceptabil, a pufnit Sergei.

Cu o seară înainte, anunțasem că voi convoca un consiliu de război. Fiecare ordin Grisha trebuia să-și trimită doi reprezentanți. Am fost încântată să văd că-l aleseseră nu doar pe Sergei, ci și pe Fedyor. Dar mi-a

pierit brusc buna dispoziție când l-am auzit intervenind pe Fedyor, care era mai în vârstă decât tovarășul său Corporalnik:

— Are dreptate. Dintre toți Grisha, ordinul Corporalki reprezintă prima linie de apărare, pentru că noi avem cea mai multă experiență în chestiuni militare, așa că ar trebui să fim mai bine reprezentați în consiliu.

— Suntem la fel de valoroși ca și voi în efortul de război, a spus Zoya, cu fața îmbujorată.

Arăta superb chiar și când era nervoasă. Bănuiam că avea să fie aleasă ca reprezentantă a ordinului Etherealki, dar era o alegere care nu-mi plăcea deloc.

— Dacă vor fi trei Corporalki în consiliu, a spus ea, atunci ar trebui să fie și trei Invocatori.

Iarăși au început să strige cu toții. Am observat că nu venise să se plângă niciun reprezentant al Materialkilor. Întrucât ocupau treapta cea mai de jos în ierarhia Grisha, probabil era mulțumiți și numai pentru că fuseseră invitați, sau poate erau prea ocupați cu treburile lor ca să se sinchisească de un asemenea detaliu.

Încă nu mă trezisem de-a binelea. Ce voiam eu era micul dejun, nu o ceartă. Dar știam că era o problemă ce trebuia rezolvată. Îmi propusesem să fac lucrurile în mod diferit — și era bine să înțeleagă asta, altminteri eforturile mele aveau să fie zădărnicite încă înainte să le încep.

Am ridicat mâna și au tăcut imediat. Vasăzică ce făcusem cu o zi înainte le rămăsese întipărit în minte — poate le era teamă că aveam să despic încă un tavan.

— Or să fie câte doi Grisha din fiecare ordin, am

spus eu. Nici mai mulți, nici mai puțini.

— Dar…, a început Sergei.

— Întunecatul s-a schimbat. Și dacă vrem să-l învingem, trebuie să ne schimbăm și noi. Câte doi Grisha din fiecare ordin, am repetat. Iar ordinele nu vor mai fi separate. Veți sta împreună, veți mânca împreună și veți lupta împreună.

Cel puțin îi făcusem să tacă. Stăteau nemișcați și se uitau la mine cu gurile căscate.

— Și începând de săptămâna asta, Fabrikatorii vor lua și ei parte la antrenamentele de luptă, am încheiat eu.

Aveau cu toții expresii îngrozite, ca și când tocmai le-aș fi spus că o să mergem la luptă despuiați. Materialki nu erau considerați războinici, așa că nimeni nu se obosise vreodată să-i învețe să lupte. Mie mi se părea că era o oportunitate de care trebuia să profităm. *Folosește orice sau pe oricine ai la îndemână.*

— Văd că sunteți încântați, am spus și am oftat ușor.

Aveam mare nevoie de o ceașcă de ceai, așa că m-am așezat la masă, unde mă aștepta o tavă cu micul dejun. Toate mâncărurile erau acoperite. Am ridicat un capac: hering marinat cu pâine de secară. Fără doar și poate, o dimineață nu tocmai bună.

— Dar… *întotdeauna* a fost așa, a pufnit Sergei.

— Nu poți să răstorni sute de ani de tradiție, a intervenit și Inferniul.

— Chiar vreți să ne certăm și pe tema asta? am întrebat eu pe un ton iritat. Suntem în război cu o putere străveche, cum nu s-a mai văzut pe lumea asta, iar voi vreți să avem o dispută despre cine cu cine stă la masă.

— Nu despre asta e vorba, a spus Zoya. Există o rânduială a lucrurilor, un fel de-a proceda care…

Iarăși au început cu toții să trăncănească despre tradiție, despre cum se fac lucrurile, despre cât de important e să existe o ierarhie și ca fiecare să-și cunoască locul.

Am pus capacul la loc cu un zăngănit puternic.

— O să facem cum am zis, am pus eu capăt tărăboiului, simțind că-mi pierd răbdarea. Gata cu snobismul Corporalkilor. Gata cu clicile Etherealkilor. Și gata cu heringul.

Zoya a deschis gura, dar s-a gândit mai bine și a închis-o la loc.

— Iar acum plecați! am strigat. Vreau să-mi mănânc micul dejun în liniște.

Preț de o clipă, au rămas cu toții nemișcați. Apoi, Tolya și Tamar au făcut un pas în față și, spre nesfârșita mea uimire, Grisha au făcut ce le-am spus. Zoya era nervoasă, iar Sergei era cu o falcă în cer și cu alta în pământ, dar s-au supus și au ieșit cu toții din salon.

Câteva secunde după aceea, în prag și-a făcut apariția Nikolai și mi-am dat seama că trăsese cu urechea din hol.

— Te-ai descurcat de minune, a spus el. Ziua de azi va fi veșnic pomenită drept data Marelui Decret al Heringului.

A intrat în salon și a închis ușa în urma lui.

— Deși puteai să-ți joci rolul cu mai multă eleganță, a adăugat el.

— Nu stăpânesc la fel de bine ca tine tonul „amuzat și disprețuitor“, am spus eu, luând loc la masă și mușcând cu poftă dintr-o prăjitură. Se pare că pe mine mă prinde stilul „morocănos“.

Un servitor a dat fuga la mine cu o ceașcă de ceai din samovar. Era cald și am pus în el mult zahăr. Nikolai a luat un scaun și s-a așezat fără să fie invitat.

— Chiar n-ai de gând să-ți mănânci peștele? a spus, punând heringul la el în farfurie.

— E dezgustător, i-am răspuns eu sec.

Nikolai a luat o îmbucătură.

— Pe mare nu supraviețuiești dacă nu-ți place peștele.

— Nu face pe sărmanul marinar cu mine. Nu uita că am mâncat pe vasul tău. Și bucătarul lui Sturmhond nu servea saramură de cod cu biscuiți.

A scos un oftat trist.

— Mi-aș fi dorit să pot aduce niște vin de Burgos… Iar bucătarii de la curte par să creadă că o mâncare e nedesăvârșită dacă nu e năclăită în unt.

— Numai un prinț se poate plânge de prea mult unt.

— Hm, a spus el îngândurat, bătându-se pe pântecele plat. Poate că o burtă regală mi-ar da mai multă autoritate.

Am izbucnit în râs, dar aproape că am sărit de pe scaun când s-a deschis ușa. În salon a intrat Mal, care a rămas țintuit locului imediat ce l-a văzut pe Nikolai.

— Nu știam c-o să iei masa la Micul Palat, *moi tsarevich.*

A făcut o plecăciune țeapănă către Nikolai, apoi către mine.

— Nu trebuie să faci asta, am spus.

— Ba trebuie, a intervenit Nikolai.

— Ai auzit ce-a zis Prințul Perfect, a comentat Mal, apoi s-a așezat și el la masă.

— Am avut multe porecle, a zâmbit Nikolai, dar asta e de departe cea mai potrivită.

— Nu știam că te-ai trezit, i-am spus lui Mal.

— Sunt treaz de câteva ore și umblu de colo-colo, pentru că n-am nimic de făcut.

— Excelent, a spus Nikolai. Am venit cu o invitație.

— La un bal? a întrebat Mal, înhățând ultima bucată de prăjitură din farfuria mea. Sper că la un bal.

— Nu, deși sunt sigur că ești un excelent dansator de vals. Au fost zăriți câțiva mistreți în pădurea de lângă Balakirev. Mâine se organizează o partidă de vânătoare și aș vrea să mergi și tu.

— Nu prea ai prieteni, înălțimea ta?

— În schimb am mulți dușmani, a răspuns Nikolai. Eu n-am să merg. Am vorbit cu unul dintre generali și a acceptat să fii invitatul lui.

Mal s-a lăsat pe spetează, încrucișându-și brațele.

— Înțeleg. Deci eu mă duc să hoinăresc prin pădure câteva zile, iar tu rămâi aici, a spus el, aruncându-mi o privire cu subînțeles.

M-am răsucit pe scaun. Nu-mi plăcea aluzia lui Mal, dar, într-adevăr, părea un șiretlic evident. Prea evident pentru Nikolai.

— Știți, pentru doi oameni care se iubesc pentru vecie, sunteți extrem de nesiguri unul de altul, a spus Nikolai. Din partida de vânătoare vor face parte ofițeri de rang înalt din Armata Întâi, precum și fratele meu, care e un vânător pasionat. Și am văzut cu ochii mei că ești cea mai bună iscoadă din Ravka.

— Am crezut că treaba mea e s-o protejez pe Alina, a spus Mal. Nu să umblu creanga cu o ceată de curteni răsfățați.

— Tolya și Tamar se pot descurca și singuri cât o să fii plecat. În plus, partida asta îți dă ocazia să te

faci util.

Excelent! mi-am spus, văzând că Mal mijește ochii. *Pur și simplu perfect!*

— Dar tu cum te faci *util*, înălțimea ta?

— Sunt prinț, a spus Nikolai. A fi util nu face parte din atribuțiile mele. Dar, a adăugat el, când nu mă mulțumesc să fiu un prinț arătos și leneș, încerc să echipez mai bine Armata Întâi și să adun informații despre locul unde se află Întunecatul. Umblă zvonul că ar fi intrat în Sikurzoi.

Mal și cu mine am ciulit urechile. Munții Sikurzoi se întindeau de-a lungul unei bune părți a graniței dintre Ravka și Shu Han.

— Crezi că e în sud? am întrebat eu.

Nikolai a vârât încă o bucată de hering în gură.

— Posibil. Mie mi se părea mai degrabă că se va alia cu fjerdanii. Granița de nord e mult mai vulnerabilă. Dar munții Sikurzoi sunt o bună ascunzătoare. Dacă zvonurile sunt adevărate, trebuie să punem la cale o alianță cu shuhanii cât mai curând cu putință, să-l putem ataca pe Întunecatul din două părți.

— Vrei să-l ataci? am spus eu cu un aer surprins.

— E mai bine decât să așteptăm să devină suficient de puternic și să ne atace el primul.

— Îmi place planul, a zis Mal cu o admirație reținută. Cred că Întunecatul nu se așteaptă la așa ceva.

Mi-am amintit că, deși Mal și Nikolai nu se înțelegeau tocmai bine, Mal și Sturmhond fuseseră foarte apropiați.

Nikolai a luat o gură de ceai și a spus:

— Și am primit vești îngrijorătoare de la conducătorii Armatei Întâi. Se pare că mai mulți

soldați au descoperit religia și au dezertat.

M-am încruntat.

— E vorba de…?

Nikolai a încuviințat din cap.

— Se refugiază în mănăstiri și se alătură cultului inițiat de Aparat, venerând-o pe Sfânta Soarelui. Preotul susține că ai fost luată prizonieră de monarhia coruptă.

— E ridicol, am spus.

— De fapt, e o poveste cât se poate de plauzibilă. Inutil să spun că tata nu e mulțumit. Noaptea trecută a avut un acces de furie și a hotărât să dubleze răsplata pentru capul Aparatului.

— E de rău, am oftat eu.

— Da, a recunoscut Nikolai. Acum înțelegi de ce ar fi înțelept ca șeful gărzii tale să-și facă relații la Marele Palat.

Apoi și-a ațintit privirea pătrunzătoare asupra lui Mal.

— Și astfel, Oretsev, te poți face util. Din câte îmi amintesc, ai reușit să-mi cucerești echipajul, așa că ai putea să-ți iei arcul și să faci pe diplomatul, nu pe iubitul gelos.

— O să mă gândesc la asta.

— Așa, fii băiat cuminte, a spus Nikolai.

Of, la naiba! Chiar era nevoie de pișcăturile astea?

— Ai grijă, Nikolai, a zis Mal cu glas scăzut. Prinții sângerează la fel ca toți oamenii.

Nikolai și-a scuturat niște praf invizibil de pe mânecă.

— Dar, dar sângerează în haine mai bune.

— Mal…, am zis eu.

Dar Mal s-a ridicat în picioare, împingând

zgomotos scaunul.

— Am nevoie de aer proaspăt.

A ieșit cu pași mari din încăpere, uitând și de plecăciuni, și de formulele de politețe.

— De ce faci asta? l-am întrebat eu cu furie pe Nikolai, aruncând șervetul pe masă. De ce îl provoci?

— Asta am făcut? a întrebat Nikolai, întinzând mâna după o prăjitură.

Mi-a venit să-i înfig furculița în mână.

— Nu te mai lua de el, Nikolai. Dacă îl pierzi pe el, mă pierzi și pe mine.

— Trebuie să învețe care sunt regulile aici. Dacă nu poate, o să devină o povară. Miza e prea mare ca să umblăm cu jumătăți de măsură.

M-au trecut fiori reci și mi-am frecat brațele cu palmele.

— Nu suport să te aud vorbind așa. Vorbești la fel ca Întunecatul.

— Dacă îți va fi vreodată greu să mă deosebești de el, îți spun eu cum să mă recunoști: eu sunt cel care nu te torturează și nici nu încearcă să-l omoare pe Mal.

— Ești așa de sigur că n-ai face și tu asta? am ripostat. Dacă te-ar ajuta să-ți atingi țelul, să obții tronul și mult râvnita șansă de a salva Ravka, ești sigur că nu m-ai conduce tu însuți la spânzurătoare?

Mă așteptam să primesc o nouă replică insolentă, dar Nikolai arăta de parcă i-aș fi dat un pumn în burtă. A vrut să spună ceva, dar s-a oprit și a clătinat din cap.

— Pe toți sfinții, a răspuns el în cele din urmă, pe un ton în care se descifrau atât nedumerirea, cât și dezgustul. Chiar nu știu.

M-am prăbușit pe scaun. Vorbele lui ar fi trebuit

să mă enerveze și mai tare, dar în schimb am simțit că mă părăsește toată furia. Poate pentru că fusese sincer. Sau poate pentru că începusem să mă tem de ce aș fi putut face eu însămi.

Am tăcut amândoi preț de un minut. Și-a frecat ceafa cu palma și s-a ridicat ușor în picioare, dar când a ajuns la ușă, s-a oprit.

— Sunt ambițios, Alina. Și foarte hotărât. Dar sper… sper că încă știu să deosebesc binele de rău.

A șovăit o clipă, apoi a adăugat:

— Am vorbit serios când am spus că ești liberă să pleci. Dacă mâine hotărăști să te întorci în Novyi Zem cu Mal, te îmbarc pe o navă și te las în grija mării.

M-a privit țintă cu ochii lui căprui:

— Dar mi-ar părea rău să te văd plecând.

Apoi a ieșit pe hol, însoțit de ecoul pașilor săi pe podeaua de piatră.

Am rămas la masă o vreme, ciugulind din micul dejun și meditând la ultimele vorbe ale lui Nikolai. Apoi m-am trezit la realitate. Nu aveam timp să-i analizez motivele. În doar câteva ore trebuia să particip la consiliul de război, unde urma să discutăm probleme de strategie și să stabilim cea mai bună apărare împotriva Întunecatului. Aveam multe pregătiri de făcut, dar mai întâi trebuia să vizitez pe cineva.

După ce mi-am încheiat nasturii în formă de soare ai *keftei* colorate în albastru și auriu, am clătinat cu tristețe din cap. Baghra avea să mă ia peste picior. M-am pieptănat, apoi m-am strecurat afară din palat prin culoarul secret al Întunecatului și am pornit spre lac.

Servitoarea cu care vorbisem îmi spusese că Baghra se îmbolnăvise la scurtă vreme după balul de

iarnă și că de atunci nu mai instruise niciun student. Bineînțeles, eu știam adevărul. În noaptea balului, Baghra îmi dezvăluise planurile Întunecatului și mă ajutase să fug din Micul Palat. Apoi încercase să-mi ofere timp, ascunzându-mi absența. Mi se punea un nod în stomac gândindu-mă la cât de furios fusese Întunecatul în clipa când descoperise șiretlicul ei.

I-am cerut mai multe detalii servitoarei, dar, în loc să-mi răspundă, a făcut o reverență stângace și a ieșit speriată din cameră. Și totuși, Baghra era în viață. Și încă locuia lângă Micul Palat. Întunecatul putea distruge un oraș întreg, dar părea că până și el avea o limită — n-ar fi mers atât de departe încât să-și omoare mama.

Poteca până la căsuța de piatră a Baghrăi era năpădită de rugi, iar în pădurea deasă din jur domnea mirosul de frunze și de pământ umed. Am iuțit pasul, surprinsă de cât de dornică eram s-o revăd. Chiar și în zilele ei cele mai bune, fusese o profesoară aspră și o femeie nesuferită, dar fusese singura care încercase să mă sprijine și știam că ea mă putea ajuta cel mai mult să rezolv enigma celui de-al treilea amplificator al lui Morozova.

Am urcat cele trei trepte de la intrare și am ciocănit. Nu mi-a răspuns nimeni. Am ciocănit încă o dată și am deschis ușa, tresărind la întâlnirea cu valul familiar de căldură. Baghrăi părea să-i fie tot timpul frig și, când intrai în căsuța ei, te simțeai de parcă ai fi fost vârât într-un cuptor.

Încăperea mică și întunecată era așa cum mi-o aminteam: era mobilată sărăcăcios, doar cu lucrurile absolut necesare, iar în soba de teracotă trosnea focul. Lângă sobă era ghemuită Baghra, în *kefta* ei decolorată. Dar am fost uimită să văd că nu era

singură. Alături de ea stătea un servitor, un tânăr îmbrăcat în veșminte cenușii. Tânărul s-a ridicat în picioare și m-a țintuit cu privirea în semiîntuneric.

— Fără musafiri, a spus el.

— Din a cui poruncă?

Când mi-a auzit vocea, Baghra a ridicat imediat capul și a dat cu bastonul în podea:

— Pleacă, băiete.

— Dar…

— Pleacă! a mârâit ea.

La fel de plăcută ca de obicei, mi-am zis cu precauție.

Băiatul s-a îndepărtat cu pași iuți de ea și a ieșit din căsuță fără să mai spună nimic.

Imediat după ce s-a închis ușa, Baghra a spus:

— Chiar mă întrebam când aveai de gând să te întorci, sfințișoaro.

Mă așteptam ca Baghra să-mi spună exact așa cum nu voiam. Deja începusem să transpir și nu aveam niciun chef să mă apropii mai mult de foc, și totuși am străbătut încăperea și m-am așezat pe scaunul eliberat de servitor.

Când am ajuns lângă ea, s-a întors cu spatele la mine. Vasăzică era într-o formă de zile mari. Dar nu i-am luat în seamă insulta.

Am tăcut preț de câteva clipe, neștiind de unde să încep.

— Am auzit că te-ai îmbolnăvit după ce am plecat, am spus eu în cele din urmă.

— Pfui!

Nu voiam să știu, dar am făcut un efort și am întrebat-o:

— Ce ți-a făcut?

Bătrâna a râs sec.

— Mai puțin decât ar fi putut. Mai mult decât ar fi trebuit.

— Baghra…

— Trebuia să te duci în Novyi Zem. Trebuia să dispari.

— Am încercat.

— Ba nu, te-ai dus la vânătoare, a zis ea batjocoritor, dând cu bastonul în podea. Și ce ai găsit? Un colier frumușel pe care să-l porți toată viața. Dă-te mai aproape. Vreau să știu la ce-au folosit necazurile pe care le-am îndurat.

I-am ascultat porunca și m-am aplecat spre ea. Când s-a întors cu fața, mi s-a tăiat respirația.

Baghra îmbătrânise cu o sută de ani de când o văzusem ultima oară. Părul negru i se rărise foarte mult și începuse să încărunțească. Trăsăturile ascuțite i se estompaseră, iar gura ei fermă și subțire se adâncise și se ofilise.

Dar nu de asta m-a îngrozit, ci pentru că Baghra nu mai avea ochi. Acolo unde ar fi trebuit să fie ochii, avea două adâncituri negre, în care se răsuceau fire subțiri de întuneric.

— Baghra…, am zis eu cu glas sugrumat.

Am luat-o de mână, dar și-a retras-o imediat ce mi-a simțit atingerea.

— N-am nevoie de mila ta, fetițo.

— Ce… ce ți-a făcut? am întrebat-o cu glas șoptit.

Iarăși a râs aspru:

— M-a lăsat în întuneric.

Avea o voce puternică, dar, stând alături de ea lângă foc, mi-am dat seama că era singura parte din ea rămasă neschimbată. Fusese o femeie puternică și zveltă, cu ținuta fermă a unui acrobat. Acum, mâinile bătrâne îi tremurau ușor, iar trupul ei altădată vânos

devenise sfrijit și fragil.

— Arată-mi, a spus ea, întinzând mâna.

Am rămas nemișcată și am lăsat-o să-mi pipăie fața cu palmele. Degetele noduroase, ca doi păianjeni albi, au trecut indiferente peste lacrimile mele, coborându-mi pe maxilar până la baza gâtului, unde mi s-au oprit pe colier.

— Aha, a murmurat ea, plimbându-și buricele degetelor pe bucățile aspre de corn. Aș fi vrut să văd și eu cerbul, a zis cu glas blând, aproape melancolic.

Îmi venea să întorc capul, să-mi iau privirea de la orbitele în care i se zvârcoleau firișoare de întuneric. Dar mi-am ridicat mâneca și am apucat-o de o mână. A încercat să și-o retragă, dar mi-am intețit strânsoarea și i-am lipit degetele de brățara mea. Baghra a înlemnit.

— Nu, a spus ea. Nu se poate.

A pipăit marginile solzilor și în cele din urmă mi-a șoptit:

— *Rusalye*. Ce-ai făcut, fetițo?

Vorbele ei mi-au dat speranțe.

— Știi de celelalte amplificatoare.

Am tresărit simțind cum i se adâncesc degetele în încheietura mea.

— E adevărat ce se spune despre Întunecatul? m-a întrebat brusc. E adevărat că poate da viață umbrelor?

— Da, am recunoscut eu.

Umerii ei gârboviți s-au lăsat și mai tare. Apoi mi-a îndepărtat mâna ca pe ceva murdar.

— Ieși!

— Baghra, am nevoie de ajutorul tău.

— Am zis *ieși!*

— Te rog. Trebuie să aflu unde pot găsi al treilea

amplificator.
Gura ei ofilită a tremurat ușor.
— Mi-am trădat fiul o dată, sfințișoaro. De ce crezi că am s-o fac încă o dată?
— Ai vrut să-l oprești, am spus eu ezitant. Tu…
Baghra a izbit podeaua cu bastonul.
— Voiam să-l împiedic să devină un monstru! Dar deja e prea târziu, nu-i așa? Mulțumită ție, e mai inuman ca niciodată. Nimic nu-l mai poate salva.
— Poate că ai dreptate, am recunoscut eu. Dar Ravka mai poate fi salvată.
— De ce mi-ar păsa de soarta acestei țări nenorocite? Crezi că lumea e atât de frumoasă încât să merite să fie salvată?
— Da, i-am răspuns. Și știu că și tu crezi la fel.
— Habar n-ai de nimic, fetițo.
— Bine! am spus în cele din urmă, disperarea devenind dintr-odată mai puternică decât vinovăția. Sunt o tâmpită. O proastă. O cauză pierdută. De-aia am nevoie de ajutorul tău.
— Nu poți fi ajutată. Singura ta șansă era să fugi.
— Spune-mi ce știi despre Morozova, am implorat-o. Ajută-mă să găsesc al treilea amplificator.
— N-am nici cea mai vagă ideea unde ai putea găsi pasărea de foc. Și nu ți-aș spune nici dacă aș ști. Tot ce vreau acum e o încăpere încălzită și să fiu lăsată să mor în liniște.
— Aș putea să-ți iau căsuța asta, am zis eu cu furie. Să-ți iau focul și slujitorul ascultător. Poate atunci o să ai mai mult chef de vorbă.
Mi-am regretat vorbele imediat ce mi s-au desprins de pe buze. M-a copleșit un nou val de vinovăție. Oare chiar amenințasem o bătrână oarbă?
Baghra a izbucnit în obișnuitul ei râs aspru și

răutăcios.
— Văd că te-ai obișnuit repede cu puterea. Pe măsură ce crește în tine, va vrea tot mai mult. Asemănătorul cheamă asemănătorul, fetițo.
— N-am vorbit serios, am spus eu cu glas scăzut.
— Nu poți încălca legile acestei lumi fără să plătești un preț. Amplificatoarele astea n-ar fi trebuit să existe niciodată. Niciun Grisha n-ar trebui să aibă o asemenea putere. Deja ai început să te schimbi. Caută-l pe al treilea, folosește-l și ai să te pierzi cu totul, bucată cu bucată. Vrei ajutorul meu? Vrei să știi ce să faci? Ia-ți gândul de la pasărea de foc. Uită-l pe Morozova, cu nebunia lui cu tot.
Am clătinat din cap.
— Nu pot să fac asta. N-am de gând să fac asta.
Baghra s-a întors iarăși spre foc.
— Atunci fă ce vrei, fetițo. Am terminat-o cu viața asta. Și am terminat-o cu tine.
La ce mă așteptam? Să mă întâmpine ca pe o fiică? Ca pe o prietenă? Pierduse iubirea fiului ei și își sacrificase vederea, iar eu îi înșelasem așteptările. Aș fi vrut să nu mă dau bătută, să insist să mă ajute. Aș fi vrut s-o ameninț, s-o lingușesc, să-i cad în genunchi și să-i cer iertare pentru tot ce pierduse și pentru toate greșelile pe care le făcusem. În schimb, am făcut lucrul pe care și-l dorea de la mine. I-am întors spatele și am fugit.
M-am împiedicat când am coborât treptele căsuței și era să cad. Dar servitorul aștepta la ușă și a întins mâna să mă sprijine. Am tras cu sete aer proaspăt în piept, simțind răcoarea plăcută pe piele.
— E adevărat? m-a întrebat el. Chiar ești Invocatoarea Soarelui?
M-am uitat la chipul lui plin de speranță, simțind

că mi se pune un nod în gât și mi se umezesc ochii. Am încuviințat din cap și am încercat să zâmbesc.

— Mama spune că ești o sfântă.

Și ce alte basme mai crede maică-ta? mi-am spus cu amărăciune.

Dar înainte să mă fac de râs izbucnind în lacrimi pe umărul lui uscățiv, am trecut pe lângă el și am pornit cu pas iute pe poteca îngustă.

Când am ajuns pe malul lacului, am luat-o spre unul dintre pavilioanele de piatră ale Invocatorilor. Nu erau niște clădiri propriu-zise, ci un fel de îngrădituri cu cupolă, unde tinerii Invocatori puteau să-și exerseze puterile fără teama că ar putea să dărâme acoperișul școlii sau să dea foc la Micul Palat. M-am așezat la umbra pavilionului și mi-am sprijinit fața în palme, înfrânându-mi lacrimile și încercând să-mi potolesc respirația. Fusesem atât de sigură că Baghra știa ceva despre pasărea de foc și atât de convinsă că avea să mă ajute. Mi-am dat seama cât de mari erau speranțele pe care mi le pusesem în ea abia acum, după ce le pierdusem.

Mi-am netezit faldurile strălucitoare ale *keftei* și mi-am înfrânt un hohot de plâns. Mă așteptam ca Baghra să râdă de mine, s-o ia peste picior pe sfințișoara înzorzonată. Dar de ce crezusem că Întunecatul avea să fie îndurător cu mama lui?

Și de ce mă purtasem așa? Cum de o amenințasem că-i voi răpi puținul confort care-i mai rămăsese? Răutatea mea mă îngrețoșa. Am dat vina pe disperarea mea, dar asta nu-mi alunga rușinea. Și nici nu schimba cu nimic faptul că o parte din mine voia să se întoarcă imediat la căsuța ei și să-și pună amenințarea în practică, s-o azvârle în lumina zilei și să smulgă răspunsuri din gura ei scofâlcită și afurisită.

Ce se întâmpla cu mine?

Am scos din buzunar exemplarul din *Istorii Sankt'ya* și i-am mângâiat copertile de piele tocită. Mă uitasem de atâtea ori la ilustrația cu Sankt Ilya, încât cărțulia s-a deschis exact la ea, deși acum paginile erau încrețite de apă de la prăbușirea *Colibriului*.

Un sfânt Grisha? Sau încă un nebun orbit de lăcomie, care nu putuse rezista tentației puterii? La fel ca mine. *Uită-l pe Morozova, cu nebunia lui cu tot.* Mi-am plimbat degetul pe curbura arcului de piatră. Poate că nu avea nicio semnificație. Poate era o aluzie la trecutul lui Ilya, care nu avea nicio legătură cu amplificatoarele, sau o simplă înfloritură a artistului care făcuse ilustrația. Și chiar dacă era un fel de indiciu, arcul acela putea fi oriunde. Nikolai străbătuse aproape toată Ravka și nu-l văzuse nicăieri. Sau poate se năruise cu sute de ani în urmă.

S-a auzit dangătul unui clopot dinspre școala de peste lac, și pe ușile ei a ieșit o liotă de copii Grisha țipând și râzând, nerăbdători să se bucure de lumina și căldura verii. În ciuda dezastrelor din ultimele luni, școala continuase să funcționeze. Dar dacă ne ataca Întunecatul, trebuia s-o evacuez. Nu voiam copii în calea nimicnicilor.

Boul simte jugul, dar oare pasărea simte greutatea aripilor sale?

Îmi spusese vreodată Baghra aceste vorbe? Sau doar le auzisem în vis?

M-am ridicat în picioare și mi-am scuturat praful de pe *kefta*. Nu-mi dădeam seama ce mă tulburase mai tare, refuzul Baghrăi de a mă ajuta sau înfățișarea ei jalnică. Nu era doar o femeie bătrână. Ci o femeie fără speranță, iar eu contribuisem la năruirea speranțelor ei.

Capitolul 15

În ciuda numelui, sala de război era o încăpere care îmi plăcea. Cartografa din mine era irezistibil atrasă de hărțile vechi desenate cu migală pe piei de animale și împodobite cu detalii elegante: farul aurit din Os Kervo, templele shuhane ridicate în munți, sirenele care înotau pe la marginile mărilor.

M-am uitat la fețele celor din jurul mesei — unele familiare, altele noi. Oricare dintre ei putea fi spionul Întunecatului, Aparatului sau regelui. Oricare dintre ei putea pândi șansa de a mă da la o parte și de a prelua puterea.

Tolya și Tamar stăteau afară, gata să intervină la strigătul meu, dar prezența lui Mal era cea care mă liniștea cu adevărat. Stătea la dreapta mea în hainele lui de dimie, cu raza de soare prinsă de tunică, în dreptul inimii. Nu-mi plăcea că în scurtă vreme avea să plece la vânătoare, dar într-adevăr, nu i-ar fi stricat un pic de distracție. Mal slujise cu mândrie în Armata Întâi și, deși încerca s-o ascundă, știam că decizia regelui îl afectase profund. La asta se adăuga și bănuiala lui că îi ascundeam ceva.

Sergei stătea în dreapta lui Mal, îmbufnat și cu brațele încrucișate la piept. Nu era mulțumit să aibă lângă el gardă *otkazat'sya* și îl deranja și mai tare faptul că la stânga mea, o poziție onorantă, stătea o Fabrikatoare. Era o fată suli pe nume Paja, pe care o vedeam pentru prima oară. Era brunetă și avea ochi aproape negri, iar broderiile roșii de la mânecile keftei arătau că făcea parte din rândul Alkemilor, Fabrikatori specializați în substanțele chimice, precum explozibilii și otrăvurile.

Alături de ea stătea David, ale cărui manșete erau brodate cu cenușiu. Era expert în lucrul cu sticla,

oțelul, lemnul și piatra — orice material solid. David făcea parte din tagma Durașilor și știam că era cel mai bun dintre ei, pentru că pe el îl alesese Întunecatul să-mi lipească la gât coarnele cerbului. Lângă David stătea Fedyor, care o avea alături pe Zoya, superbă ca de obicei în veșmântul albastru al Etherealkilor.

Față în față cu Zoya stătea Pavel, Inferniul care mă contestase furios cu o zi înainte. Avea trăsături aspre și un dinte ciobit, din pricina căruia șuiera ușor atunci când vorbea.

În prima parte a întrunirii am încercat să estimăm câți Grisha se mai aflau în avanposturile ravkane și ne-am întrebat cât de mare putea fi numărul celor care hotărâseră să se ascundă. Zoya a propus să trimitem mesageri care să răspândească vestea că mă întorsesem la Micul Palat și că aveam să-i grațiez pe cei care i-ar fi jurat loialitate Invocatoarei Soarelui. Am dezbătut aproape o oră condițiile și formularea grațierii. Știam că trebuia să i-o dau lui Nikolai pentru a obține încuviințarea regelui și voiam să fiu cât mai precaută. În cele din urmă, am ales următoarea formulă: „Loialitate tronului ravkan și Armatei a Doua“. Nimeni n-a fost mulțumit de ea, ceea ce m-a convins că era bună.

Fedyor a fost cel care a adus în discuție problema Aparatului:

— Mi se pare îngrijorător că încă nu a fost capturat.

— A încercat să ia legătura cu tine până acum? a întrebat Pavel.

— Nu, am zis eu, dar am băgat de seamă că mi-a primit răspunsul cu scepticism.

— A fost văzut în Kerskii și Ryevost, a spus

Fedyor. Apare de nicăieri să țină câte o predică, apoi dispare fără urmă înainte să fie prins de oamenii regelui.

— Ar trebui să luăm în calcul varianta asasinării, a spus Sergei. Devine prea puternic și e posibil să uneltească în continuare cu Întunecatul.

— Mai întâi ar trebui să-l găsim, a intervenit Paja.

Zoya a respins ideea, dând elegant din mână.

— De ce? Nu face decât să împrăștie vorba despre Invocatoarea Soarelui, susținând că ar fi o sfântă. Era și timpul ca lumea să înceapă să-i aprecieze pe Grisha.

— Nu pe Grisha, ci pe ea, a spus Pavel, făcând semn cu bărbia spre mine.

Zoya a ridicat din umerii ei frumoși.

— E mai bine decât să fim ponegriți cu toții ca vrăjitori și trădători.

— Să-l lăsam pe rege să facă munca murdară, a spus Fedyor. Să-l găsească și să-l execute el pe Aparat și să-l lăsăm pe *el* să îndure mânia poporului.

Nu-mi venea să cred că discutam calm despre asasinarea unui om. Și nici nu eram sigură că voiam să moară Aparatul. Preotul avea de dat socoteală pentru multe, dar nu eram convinsă că mai era mână în mână cu Întunecatul. În plus, el era cel care îmi dăduse *Istorii Sankt'ya,* deci era o posibilă sursă de informații. Dacă ar fi fost capturat, nu puteam decât să sper că regele avea să-l țină în viață suficient cât să poată fi interogat.

— Ce zici, oare chiar crede ce predică? a întrebat Zoya, fixându-mă cu privirea. Crede că ești o sfântă care a murit și a înviat?

— Nu cred că are vreo importanță.

— Ne-ar ajuta să ne dăm seama cât de nebun e.

— Aș prefera să lupt cu un trădător decât cu un habotnic, a zis calm Mal.

Era prima oară când deschidea gura.

— Aș putea încerca să iau legătura cu niște cunoștințe de-ale mele din Armata Întâi, a continuat el. Circulă zvonuri cum că unii soldați dezertează și i se alătură Aparatului, iar dacă e adevărat, înseamnă că știu unde se află.

I-am aruncat o privire Zoyei, care îl fixa pe Mal cu ochii ei de un albastru ireal. Jumătate din întrunire și-o petrecuse uitându-se la el printre gene. Sau poate doar mi se părea. Era o Furtunoasă puternică și, pe viitor, îmi putea deveni o aliată puternică. Dar fusese și una dintre preferatele Întunecatului, deci îmi era destul de greu să am încredere în ea.

Îmi venea să râd. Ce era în capul meu? Nu suportam nici să stau în aceeași cameră cu Zoya. *Ea* arăta ca o sfântă. Oase delicate, păr negru și lucios, piele perfectă. Nu-i mai trebuia decât o aureolă. Mal nu-i dădea nicio atenție, dar nodul din stomac mă făcea să cred că o ignora un pic prea fățiș. Știam că aveam griji mai mari decât Zoya. Trebuia să conduc o armată și eram înconjurată de dușmani din toate părțile, dar nu mă puteam abține.

Am inspirat adânc și am încercat să mă concentrez. Abia acum venea partea cea mai grea a întrunirii.

M-am uitat de jur împrejurul mesei și am spus:

— Trebuie să vă spun cu cine luptăm.

În sala de război s-a lăsat tăcerea, ca și când ar fi bătut un clopot, ca și când tot ce vorbiserăm până atunci ar fi fost o joacă și abia acum începea adevăratul consiliu.

Le-am povestit pe îndelete ce știam despre *nichevo'ya*, despre talia și puterea lor, despre invulnerabilitatea lor față de gloanțe și săbii, și, lucrul cel mai important, le-am spus că nu le era frică de lumina soarelui.

— Dar tu ai reușit să scapi, a spus șovăielnic Paja, deci înseamnă că pot fi omorâți.

— Puterea mea îi poate distruge. E singurul atac căruia nu-i pot rezista. Dar nu e ușor. E nevoie de Tăietură, însă nu știu câți pot distruge o dată.

Nu le-am spus nimic despre al doilea amplificator. Chiar și cu ajutorul lui, știam că n-aș fi putut ține piept atacului unei întregi armate de umbre, iar brățara de solzi era un secret pe care aveam de gând să-l păstrez — cel puțin deocamdată.

— Am reușit să scăpăm doar pentru că prințul Nikolai ne-a scos din raza de acțiune a Întunecatului, am continuat. Se pare că *nichevo'ya* au nevoie să fie aproape de stăpânul lor.

— Cât de aproape? a întrebat Pavel.

M-am uitat la Mal.

— Greu de spus, a răspuns el. Doi kilometri, poate trei.

— Deci puterea lui are *niște* limite, a spus Fedyor, cu un evident sentiment de ușurare.

— Desigur, am spus eu, bucuroasă că le puteam da și o veste bună. Ca să ne poată ataca, va trebui să intre în Ravka cu armata lui. Asta înseamnă că vom fi preveniți și că Întunecatul e vulnerabil. Și nu poate invoca nimicnicii așa cum invocă întunericul. Pare să fie un efort care-l epuizează.

— Pentru că nu e o putere Grisha, a spus David. E *merzost*.

În ravkană, cuvântul acesta însemna și „magie",

și „monstruozitate“. Potrivit teoriei Grisha, materia nu putea fi creată din nimic. Dar asta era o învățătură a Micii Științe. *Merzost* era altceva, o denaturare a plăsmuirii în inima lumii.

David se juca absent cu un fir deșirat din mânecă.

— Toată energia asta, toată materia din care sunt făcuți *nichevo'ya* trebuie să vină de undeva. Trebuie să vină din el.

— Dar cum reușește să facă asta? a întrebat Zoya. A existat vreodată un Grisha cu o asemenea putere?

— Adevărata întrebare e cum să luptăm cu el, a spus Fedyor.

Am început să discutăm despre apărarea Micului Palat și despre posibilele avantaje ale confruntării cu Întunecatul în câmp deschis. Dar eu mă uitam la David. Când Zoya întrebase dacă mai existaseră și alți Grisha cu o asemenea putere, Fabrikatorul se uitase direct la mine pentru prima oară de când sosisem la Micul Palat. De fapt, nu tocmai la mine, ci la colierul meu. După care plecase iarăși privirea, cu un aer și mai stânjenit decât înainte. M-am întrebat ce știa despre Morozova. Și aș fi vrut și un răspuns la întrebarea Zoyei. Nu știam dacă aveam antrenamentul și curajul de a încerca așa ceva, dar oare era posibil să invoc soldați de lumină care să lupte cu armata de umbre a Întunecatului? Aceasta era puterea pe care mi-ar fi dat-o cele trei amplificatoare?

Voiam să stau de vorbă cu David între patru ochi, dar, imediat ce s-a încheiat întrunirea, a ieșit repede pe ușă. Aș fi vrut să mă duc după el în atelierele Materialkilor, dar a trebuit s-o las pe altă dată, pentru că, în locuința mea, mă așteptau teancuri imense de

documente. Am petrecut câteva ore pregătind actul de grațiere pentru Grisha și semnând nenumărate hârtii prin care erau aprobate fonduri și provizii pentru avanposturile pe care Armata a Doua voia să le restabilească la granițele Ravkăi. Sergei încercase să preia o parte din sarcinile Întunecatului, dar cele mai multe dintre treburi pur și simplu fuseseră neglijate.

Toate documentele păreau scrise în cel mai confuz mod posibil. A trebuit să citesc și să recitesc cereri care altminteri ar fi trebuit să fie foarte simple. După ce am reușit să parcurg o mică parte dintr-un teanc, a trebuit să cobor la cină — prima mea masă în sala boltită. Aș fi preferat să mănânc ceva în cameră, dar era important să-mi fac simțită prezența în Micul Palat. Și voiam să mă asigur că poruncile mele erau respectate, că Grisha chiar nu se mai grupau pe ordine.

M-am așezat la masa Întunecatului. În încercarea de a-i cunoaște pe cât mai mulți dintre Grisha și pentru a evita crearea unei noi elite, hotărâsem ca în fiecare seară să stea cu mine la masă persoane diferite. Era o idee bună, dar nu aveam nici nonșalanța lui Mal, nici șarmul lui Nikolai. Conversația era chinuită și întreruptă de momente stânjenitoare de tăcere.

Nici la celelalte mese situația nu părea să fie mai bună. Veșmintele roșii se învecinau cu cele albastre și violet, iar Grisha abia dacă vorbeau între ei. Clinchetul tacâmurilor de argint răsuna în înaltul cupolei crăpate, pe care Fabrikatorii încă nu se apucaseră s-o repare.

Nu știam dacă să râd sau să țip. Parcă le-aș fi cerut să ia cina lângă niște volcre. Măcar Sergei și Marie erau mulțumiți, deși Nadia părea c-ar fi vrut să

dispară în untieră, văzându-i cum se dezmiardă lângă ea. Cred că eram bucuroasă pentru ei. Poate și un pic geloasă.

M-am uitat prin sală, numărând în gând — în total, erau patruzeci, poate cincizeci de Grisha, cei mai mulți abia ieșiți de pe băncile școlii. *Halal armată*, mi-am spus oftând în sinea mea. Domnia mea glorioasă debuta sub auspicii jalnice.

În cele din urmă, Mal a acceptat să participe la partida de vânătoare, iar a doua zi m-am trezit dis-de-dimineață să-mi iau la revedere de la el. Îmi dădeam seama că la Micul Palat urma să avem parte de și mai puțină intimitate decât atunci când eram fugari. Având-u-i mereu în preajmă pe Tolya și Tamar sau pe câte un servitor, începusem să cred că devenise imposibil să mai prindem un moment singuri.

Stătusem trează toată noaptea în patul Întunecatului, amintindu-mi de felul în care mă sărutase Mal la conac și întrebându-mă dacă avea să-mi ciocăne la ușă. Ba chiar îmi trecuse prin minte să traversez salonul și să bat la ușa gărzilor, dar nu știam cine era de strajă și mă stânjenea gândul că ar fi putut să-mi răspundă Tolya sau Tamar. În cele din urmă, oboseala de peste zi a luat decizia în locul meu, pentru că am adormit, iar când am deschis ochii deja se făcuse dimineață.

Când am ajuns la fântâna arteziană cu pajură, aleea din fața porților de la Marele Palat era ticsită cu lume și cai: Vasily și prietenii lui aristocrați, îmbrăcați cu ținute de călărie elegante, ofițeri din Armata Întâi cu uniforme impecabile și, în urma lor, o legiune de slujitori în haine albe, cu broderii aurii.

L-am găsit pe Mal verificându-și șaua lângă un grup de iscoade regale. Era ușor de recunoscut după

hainele simple de dimie. În spate avea un arc nou și strălucitor și o tolbă cu săgeți ale căror aripioare erau vopsite în culorile regelui ravkan — azuriu și auriu. Vânătoarea ravkană tradițională interzicea folosirea armelor de foc, dar am observat că unii dintre slujitori aveau puști în spate, în caz că animalele se dovedeau prea sprintene pentru nobilii lor stăpâni.

— Un adevărat spectacol, am spus, apropiindu-mă de Mal. De câți oameni e nevoie ca să răpui câțiva mistreți?

Mal a pufnit:

— Asta nu-i nimic. Un alt grup de slujitori a plecat încă dinainte să se crape de ziuă, ca să ridice tabăra. Ferească sfinții ca un prinț ravkan să stea să aștepte o ceașcă de ceai.

S-a auzit un corn și călăreții s-au încolonat în zgomot de copite și clinchet de pinteni. Mal a clătinat din cap și a tras cu putere de chinga șeii.

— Sper că mistreții ăia sunt surzi, a bombănit el.

M-am uitat în jur la uniformele strălucitoare și la cizmele lustruite:

— Poate ar fi fost bine să te îmbrac cu ceva mai… colorat.

— Nu degeaba păunii nu-s păsări de pradă, a zâmbit el.

Era un zâmbet degajat și deschis, primul după multă vreme.

Se bucură că merge la vânătoare, mi-am dat eu seama. *Bombăne, dar se bucură în sinea lui.* Am încercat să n-o iau personal.

— Iar tu ești ca un șoim mare și brun? am întrebat.

— Exact.

— Sau ca un porumbel uriaș?

— Prefer șoimul.
În cele din urmă, au urcat și iscoadele pe cai, alăturându-se alaiului care deja pornise pe aleea cu pietriș.
— Să mergem, Oretsev, a strigat o iscoadă cu păr roșcat.
M-am simțit brusc stânjenită, devenind conștientă de lumea din jur și de privirile lor cercetătoare. Probabil încălcasem cine știe ce protocol prin simplul fapt că venisem să-mi iau rămas-bun.
— Ei bine, am spus, lovind ușor coastele calului, sper să te distrezi. Și încearcă să nu răpui pe nimeni.
— Am înțeles. Stai, cum adică să *nu* răpun pe nimeni?
Am zâmbit, dar era un zâmbet un pic forțat.
Am mai rămas unul lângă altul câteva clipe, fără să ne spunem nimic. Voiam să-l iau în brațe, să-mi sprijin capul de pieptul lui și să-l pun să promită că va avea grijă de el. Dar m-am abținut.
Pe buze i s-a așternut un zâmbet trist.
— *Moi soverenyi*, a zis el, făcând o plecăciune, și am simțit că mi se strânge inima.
A urcat în șa și a luat-o din loc, dispărând în șuvoiul de călăreți care se revărsa prin porțile aurite.
Am pornit abătută spre Micul Palat.
Era devreme, dar deja se făcuse cald. La ieșirea din tunelul de copaci, mă aștepta Tamar.
— O să se întoarcă în scurtă vreme, a spus ea. Nu fi așa posomorâtă!
— Știu, am răspuns eu, simțindu-mă ca o caraghioasă.
Am râs și am pornit împreună spre grajduri, traversând pajiștea.
— La Keramzin, aveam o păpușă făcută dintr-o

șosetă veche cu care stăteam de vorbă ori de câte ori Mal pleca la vânătoare. Poate mi-ar fi prins bine și acum.

— Erai o fetiță ciudată.

— Nici nu-ți poți închipui. Tu și Tolya cu ce vă jucați?

— Cu craniile dușmanilor noștri.

Am văzut licărul din ochii ei și am izbucnit amândouă în râs.

Când am ajuns la sălile de antrenament, am trecut să-l vedem pe Botkin, instructorul de lupte de la Micul Palat. Bătrânul mercenar a fost cucerit imediat de Tamar, și au stat de vorbă în shu vreo zece minute înainte să pot ridica problema antrenamentelor pentru Fabrikatori.

— Botkin poate învăța pe oricine să lupte, a spus mercenarul cu accentul său puternic.

Lumina slabă dădea o strălucire sidefie cicatricii ca o frânghie de la gâtul său.

— Am învățat fata mică să se bată, nu-i așa?

— Da, am încuviințat eu, aducându-mi aminte de antrenamentele dure cu Botkin și de bătăile pe care le încasasem de la el.

— Dar între timp fata s-a făcut mare, a adăugat el, uitându-se la broderiile aurii ale *keftei* mele. Să mai vii să te antrenezi cu Botkin. Am să bat fata mare la fel ca pe fata mică.

— Îți apreciez generozitatea, am spus, ieșind repede cu Tamar din grajduri, înainte ca Botkin să-mi arate cât de generos putea fi.

De acolo m-am dus direct la o întrunire a consiliului de război, după care abia am avut timp să mă pieptăn înainte să mă merg iarăși la Marele Palat să mă alătur lui Nikolai, căruia consilierii regelui

urmau să-i prezinte sistemul de apărare al capitalei.

Mă simțeam de parcă am fi fost niște copii care se amestecă în treburile oamenilor mari. Consilierii ne-au dat de înțeles că discuția cu noi li se părea o pierdere de vreme. Dar Nikolai nu s-a lăsat intimidat. A pus întrebări detaliate despre armament, despre numărul militarilor staționați pe meterezele zidurilor de apărare și despre sistemul de avertizare în caz de atac. În scurtă vreme, consilierii și-au pierdut aerul disprețuitor și au început să-l ia în serios pe Nikolai, întrebându-l ce arme adusese de dincolo de Falie și cum ar fi fost cel mai bine să le folosească.

Prințul mi-a cerut să le fac o scurtă descriere a nimicnicilor, ca sprijin pentru ideea lui de a-i înarma și pe Grisha cu arme noi. Consilierii erau încă foarte neîncrezători în Armata a Doua, dar când am pornit spre Micul Palat, Nikolai nu părea îngrijorat.

— Or să se dea pe brazdă în scurtă vreme, a spus el. Tocmai de-aia e bine să fii lângă mine, să-i liniștești și să-i ajuți să înțeleagă că Întunecatul nu e un dușman oarecare.

— Și crezi că ei nu știu? am întrebat eu pe un ton sceptic.

— Nu vor să știe. Dacă reușesc să-și păstreze ideea că Întunecatul e un dușman care poate fi supus sau cu care se poate negocia, atunci nu trebuie să se confrunte cu gravitatea situației.

— N-aș putea spune că-i învinovățesc, am răspuns eu pe un ton sumbru.

Puteam să discutăm noi mult și bine despre trupe, ziduri și sisteme de avertizare, dar nu credeam că toate astea ne puteau ajuta în lupta cu soldații de umbră ai Întunecatului.

— Mergi cu mine până la lac? m-a întrebat el

când am ieșit din tunelul de copaci.
Am ezitat.
— Promit că n-am să cad într-un genunchi să înalț ode frumuseții tale.
M-am îmbujorat, iar Nikolai a zâmbit.
— Ar fi bine să întrebi niște Corporalki dacă nu se poate face ceva să nu mai roșești, a spus el, ocolind Micul Palat și pornind spre lac.
Eram tentată să-l urmez numai pentru plăcerea de a-l împinge în apă. Și totuși… oare puteau Corporalki să mă scape de îmbujorare? Dar am alungat imediat acest gând ridicol. Dacă aș fi cerut unui Corporalnik să mă scape de roșeață, aș fi fost alungată din Micul Palat în hohote de râs.
Nikolai se oprise pe aleea cu pietriș, la jumătatea drumului până la lac, și în cele din urmă am hotărât să-l urmez. Mi-a arătat o bucată de plajă pe celălalt țărm, aproape de școală.
— Vreau să fac un chei acolo.
— Pentru ce?
— Ca să pot reconstrui *Colibriul*.
— Tu chiar n-ai astâmpăr, nu-i așa? N-ai destule pe cap?
S-a uitat la luciul apei cu ochii mijiți.
— Alina, sper să găsim un mijloc prin care să-l putem învinge pe Întunecatul. Dar dacă nu vom reuși, trebuie să fim în stare să te scoatem de aici.
M-am uitat țintă la el:
— Și cu ceilalți Grisha cum rămâne?
— Nu pot face nimic pentru ei.
Nu-mi venea să cred ce sugera.
— N-am de gând să fug.
— Mă așteptam să spui asta, a răspuns el cu un oftat.

— Și tu? am întrebat pe un ton furios. Ai de gând să-ți iei zborul și să ne lași să-l înfruntăm singuri pe Întunecatul?

— Ei, doar știi că întotdeauna mi-am dorit o înmormântare de erou.

S-a uitat iarăși spre lac.

— Sunt gata să mor în luptă, dar nu vreau să-mi las părinții la cheremul Întunecatului. Îmi dai doi Furtunoși să-i antrenez pentru zbor?

— Grisha nu sunt daruri, Nikolai, am spus eu, amintindu-mi că Întunecatul i-o făcuse cadou reginei pe Genya. Dar am să întreb dacă se oferă cineva voluntar. Dar nu le spune la ce-ți trebuie *Colibriul*. Nu vreau ca restul să se descurajeze.

Sau să înceapă să concureze pentru un loc la bordul navei.

— Încă ceva, am adăugat. Vreau să păstrezi un loc pentru Baghra. Nu trebuie să se mai întâlnească vreodată cu Întunecatul. A suferit destul.

— Desigur, a spus el. Dar cred în continuare că putem învinge, Alina.

Mă bucur că există cineva care crede asta, mi-am spus posomorâtă, apoi m-am întors și am pornit spre Micul Palat.

Capitolul 16

David iarăși s-a strecurat neobservat după ultima întrunire a consiliului de război și, abia a doua zi, pe seară, am găsit câteva clipe libere și am reușit să-l încolțesc în atelierele Fabrikatorilor. L-am găsit aplecat deasupra unui teanc de schițe, cu degetele pătate de cerneală.

M-am așezat lângă el pe un taburet și mi-am dres glasul. A ridicat privirea, clipind ca o bufniță. Era atât

de palid, încă îi puteam vedea păienjenișul de vene prin piele. Și era foarte prost tuns.

S-o fi tuns singur, mi-am spus în sinea mea. Era greu de crezut că el era băiatul după care i se aprinseseră călcâiele Genyei.

A aruncat o privire spre colierul meu, apoi și-a făcut de lucru cu instrumentele de pe bancul de lucru, mutându-le de colo-colo și aranjându-le cu grijă: un compas, creioane de grafit, tocuri de scris și călimări de cerneală de diferite culori, bucăți de sticlă și de oglindă, un ou fiert care am presupus că era cina lui și nenumărate pagini cu desene și schițe pe care nu le puteam descifra.

— Ce meșterești? am întrebat eu.

— Niște farfurii, a zis el clipind.

— Aha.

— Niște boluri reflectorizante, a adăugat. Cu secțiune în formă de parabolă.

— Ce... interesant, am bâiguit eu.

S-a scărpinat la nas, lăsând o pată uriașă de cerneală albastră pe o nară.

— Ar putea fi un mijloc de a-ți intensifica puterea.

— Ca oglinjoarele de pe mănuși?

Cerusem ca Durații să-mi facă o pereche nouă. Înzestrată cu cele două amplificatoare, probabil nu mai aveam nevoie de ele. Dar oglinzile mă ajutau să concentrez și să direcționez lumina cu precizie, și, în plus, îmi plăcea controlul pe care mi-l ofereau.

— Cam așa, a spus David. Dacă îmi ies cum trebuie, vor intensifica Tăietura.

— Și dacă nu-ți ies cum trebuie?

— Sau n-o să se întâmple nimic, sau cel care le manevrează o să fie făcut bucăți.

— Sună promițător.

— Așa zic și eu, a răspuns el fără nicio urmă de umor, apoi s-a aplecat iar deasupra schițelor.

— *David*.

A ridicat capul tresărind, ca și când ar fi uitat complet că eram și eu acolo.

— Vreau să te întreb ceva.

Privirea i-a zburat iarăși spre colier, apoi a coborât pe bancul de lucru.

— Ce-mi poți spune despre Ilya Morozova?

David a tresărit din nou, uitându-se de jur împrejur prin încăperea aproape goală. Cei mai mulți Fabrikatori încă erau la cină. Se vedea că era agitat, ba chiar speriat.

S-a uitat pe banc, a luat compasul în mână, apoi l-a pus la loc.

— I se spunea Făurarul de Oase, a șoptit el în cele din urmă.

M-au trecut fiorii. Mi-am amintit degetele și vertebrele de pe mesele marchitanilor din Kribirsk.

— De ce? am întrebat. Din pricina amplificatoarelor pe care le-a descoperit?

David a ridicat privirea cu un aer surprins.

— Nu le-a descoperit. Le-a *făcut*.

Nu-mi venea să cred.

— *Merzost?* am întrebat.

A încuviințat din cap. Deci de aceea se uitase David la colier când Zoya întrebase dacă mai existase vreun Grisha cu o asemenea putere. Morozova se jucase cu aceleași puteri ca și Întunecatul. Magie. Monstruozitate.

— Cum? am continuat eu.

— Nimeni nu știe, a răspuns David, uitându-se iarăși în jur. După ce Ereticul Negru a fost omorât în accidentul care a dat naștere Faliei, fiul lui a ieșit din

ascunzătoare ca să preia controlul asupra Armatei a Doua. Și a pus să fie distruse toate jurnalele lui Morozova.

Fiul lui? Iarăși mi se confirma cât de puțină lume știa secretul Întunecatului. Ereticul Negru nu murise niciodată — pentru că existase un singur Întunecat, un singur Grisha extrem de puternic, care condusese Armata a Doua timp de câteva generații, ascunzându-și adevărata identitate. Din câte știam, nu avea niciun fiu. Și cu siguranță n-ar fi distrus niște documente atât de valoroase precum jurnalele lui Morozova. La bordul balenierei, îmi spusese că nu toate cărțile interziceau combinarea amplificatoarelor. Poate se referise chiar la scrierile lui Morozova.

— Și de ce se ascundea fiul lui? am întrebat, dornică să aflu ce poveste ticluise Întunecatul.

De data asta, David s-a încruntat ca și când răspunsul ar fi fost evident.

— Un Întunecat și fiul său nu locuiesc niciodată în același timp la Micul Palat. Riscul asasinării e prea mare.

— Înțeleg.

O poveste cât se poate de plauzibilă, pe care, după sute de ani, nimeni n-ar fi avut de ce s-o pună la îndoială. Grisha țineau la tradițiile lor, iar Genya cu siguranță nu era prima Croitoreasă pe care Întunecatul o avusese la dispoziția sa.

— De ce ar fi distrus Întunecatul jurnalele lui Morozova?

— Pentru că în ele Morozova își descria experimentele cu amplificatoare. Ereticul Negru a încercat să refacă acele experimente, dar lucrurile au scăpat de sub control.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Iar rezultatul a fost Falia.

David a încuviințat din cap.

— Fiul lui a pus să fie arse toate jurnalele și documentele lui Morozova. A considerat că erau prea periculoase, că erau o ispită prea mare pentru orice Grisha. Tocmai de-aia n-am spus nimic în consiliu. Nici măcar n-ar fi trebuit să știu de existența lor.

— Și cum ai aflat?

David a aruncat încă o privire prin atelierul aproape pustiu.

— Morozova a fost un Fabrikator, poate chiar primul, dar cu siguranță cel mai puternic. A făcut lucruri la care înaintea lui nu visase nimeni. Pentru noi, e un fel de erou, a adăugat el, ridicând sfios din umeri.

— Ce știi despre amplificatoarele pe care le-a creat?

David a clătinat din cap.

— Au circulat zvonuri cum că ar fi existat și altele, dar colierul din coarnele cerbului e singurul de care am auzit.

Era posibil ca David să nu fi văzut niciodată *Istorii Sankt'ya*. Aparatul îmi spusese că, pe vremuri, cărțulia era dată copiilor Grisha când ajungeau la Micul Palat. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Grisha aveau încredere doar în Mica Știință și, din câte știam, nu aveau niciun interes pentru religie. *Superstiții* — așa îmi descrisese Întunecatul cărțulia roșie. *Aiureli țărănești.* Era limpede că David nu făcuse legătura între Sankt Ilya și Ilya Morozova. Sau poate avea ceva de ascuns.

— David, am spus, de ce ești încă la Micul Palat? Tu ai făcut colierul. Îmi închipui că știai ce plănuia Întunecatul.

A înghițit în sec.

— Știam că va putea să te controleze, că acest colier îi va permite să se folosească de puterea ta. Dar nu m-am gândit niciodată… n-am crezut niciodată… toți acei oameni…

Se străduia să-și găsească vorbele și, în cele din urmă, a ridicat mâinile pătate de cerneală și a spus pe un ton aproape rugător:

— Eu fac lucruri, nu le distrug.

Voiam să cred că subestimase ferocitatea Întunecatului. Și eu făcusem aceeași greșeală. Dar poate că mințea, sau poate pur și simplu era slab. *Și care dintre cele două variante e mai rea?* m-a întrebat o voce aspră din mintea mea. *Dacă poate schimba taberele o dată, de ce n-ar face-o încă o dată?* Era vocea lui Nikolai? A Întunecatului? Sau acea parte din mine care învățase să nu aibă încredere în nimeni?

— Sper să ai noroc și să-ți iasă farfuriile astea, am spus, ridicându-mă să plec.

David s-a aplecat deasupra schițelor.

— Nu cred în noroc.

Păcat, mi-am zis. *O să ne trebuiască un pic de noroc.*

După ce am ieșit din atelierele Fabrikatorilor, m-am dus direct la bibliotecă și mi-am petrecut mare parte din noapte acolo. Au fost niște ore exasperante. Istoriile Grisha pe care le-am consultat ofereau doar informații elementare despre Ilya Morozova, deși era considerat cel mai mare Fabrikator din toate timpurile. Inventase oțelul Grisha, descoperise o metodă de fabricare a sticlei indestructibile și o formulă de preparare a focului lichid, dar această ultimă invenție se dovedise atât de periculoasă, încât îi distrusese formula la doar douăsprezece ore după ce

o descoperise. Dar n-am găsit nicăieri vreo referire la amplificatoare sau la Făurarul de Oase.

Asta nu m-a împiedicat să mă întorc la bibliotecă în noaptea următoare și să mă afund în texte religioase, căutând mențiuni ale lui Sankt Ilya. La fel ca în multe dintre poveștile sfinților, martiriul lui era înfiorător de brutal: într-o zi, pe câmpul din spatele casei lui s-a răsturnat un plug. Auzind țipete, Ilya s-a dus să dea o mână de ajutor, iar când a ajuns la fața locului, a găsit un bărbat plângând peste cadavrul fiului său, care fusese sfârtecat de lamele plugului, sângele lui revărsându-se pe brazde. Ilya l-a readus la viață — iar sătenii i-au mulțumit legându-l cu lanțuri de mâini și de picioare și aruncându-l într-un râu.

Detaliile erau enervant de confuze. În unele locuri era pomenit ca agricultor, în altele, ca zidar sau dulgher. Avea sau două fete, sau un fiu, sau niciun copil. Iar martiriul lui era plasat într-o sută de sate diferite. Apoi era problema miracolului pe care îl săvârșise. Îmi era ușor să cred că Sankt Ilya ar fi putut fi un Corporalnik Vindecător, dar despre Ilya Morozova se spunea că fusese Fabrikator. Dacă nu erau una și aceeași persoană?

Noaptea, sala cu cupolă de sticlă a bibliotecii era luminată de lămpi cu ulei, iar tăcerea era atât de adâncă, încât îmi auzeam respirația. Singură în semiîntuneric, înconjurată de cărți, era greu să nu mă simt descurajată. Dar părea că biblioteca era singura mea speranță, așa că îmi continuam neabătută cercetările. Într-o noapte, Tolya m-a găsit acolo, ghemuită în scaunul meu preferat, chinuindu-mă să înțeleg un text în ravkana veche.

— N-ar trebui să vii aici noaptea fără unul dintre noi, a zis el pe un ton aspru.

Am căscat și m-am întins. Singurul lucru de care mă temeam era ca nu cumva să-mi cadă o bibliotecă în cap, dar eram prea obosită să mă cert cu el.

— Nu se va mai întâmpla, i-am răspuns.

— Ce-i asta? a întrebat Tolya așezându-se într-un genunchi, să vadă mai bine cartea pe care o țineam în poală.

Tolya era atât de mare, încât mă simțeam de parcă aș fi participat la o ședință de studiu cu un urs.

— Nu știu. Am văzut numele Ilya în index și am zis să mă uit pe ea, dar nu înțeleg mare lucru.

— E o listă de titluri.

— Știi ravkana veche? am întrebat pe un ton surprins.

— Am fost crescuți într-o biserică, mi-a spus, parcurgând repede pagina.

M-am uitat la el. Mulți copii erau crescuți în orfelinatele bisericești, dar asta nu însemna că toți înțelegeau ravkana liturgică.

— Și ce zice?

Și-a plimbat degetul peste cuvintele de sub numele sfântului. Mâna uriașă îi era acoperită cu cicatrici, iar de sub mâneca de dimie i s-a ivit marginea unui tatuaj.

— Nu mare lucru, a răspuns el. Sfântul Ilya cel Iubit, Sfântul Ilya cel Neprețuit. Dar sunt și câteva localități în care se spune că ar fi săvârșit minuni.

M-am îndreptat de spate.

— Ar putea fi un punct de pornire.

— Ar trebui să te uiți și prin capelă. Cred că s-ar putea să găsești niște cărți în sacristie.

Trecusem de multe ori pe lângă capela regală, dar nu intrasem niciodată. Întotdeauna mă gândisem la ea ca la sanctuarul Aparatului, și nici acum, după

plecarea lui, nu eram sigură că voiam să merg acolo.

— Cum e pe dinăuntru?

— Ca orice capelă, a spus el, ridicând din umerii săi uriași.

— Tolya, am întrebat, copleșită brusc de curiozitate, te-ai gândit vreodată să te înrolezi în Armata a Doua?

— Nu m-am născut să-l servesc pe Întunecatul, a spus el, părând ofensat.

Am vrut să-l întreb pentru *ce* s-a născut, dar a lovit pagina cu degetul și a zis:

— Pot să-ți traduc asta, dacă vrei. Sau pot să ți-o trimit pe Tamar, a adăugat zâmbind.

— Bine. Mulțumesc.

Apoi, uriașul a înclinat ușor capul. Era o simplă plecăciune, dar văzându-l așa lângă mine, îngenuncheat și cu capul în pământ, m-au trecut fiori pe șira spinării.

Am avut impresia că aștepta ceva de la mine. Am întins șovăitor mâna și am așezat-o pe umărul său. Imediat ce l-am atins, a răsuflat prelung. Semăna cu un oftat.

Am rămas așa câteva clipe, fără să spunem nimic, învăluiți în nimbul de lumină al lămpii. Apoi s-a ridicat și a făcut încă o plecăciune.

— Sunt la ușă, a spus, apoi a dispărut în întuneric.

Mal s-a întors de la vânătoare a doua zi dimineață, iar eu eram nerăbdătoare să-i povestesc tot: ce aflasem de la David, planul lui Nikolai de a reconstrui *Colibriul*, întrevederea bizară cu Tolya.

— E un tip ciudat, a încuviințat Mal. Dar n-ar strica să arunci o privire prin capelă.

Am hotărât să mergem acolo împreună, iar pe

drum l-am rugat să-mi povestească cum a fost la vânătoare.

— Cea mai mare parte a timpului ne-am petrecut-o jucând cărți și bând *kvas*. Un duce a băut atât de mult, încât a leșinat în râu. Era cât pe-aci să se înece. Servitorii l-au scos din apă trăgându-l de cizme, dar tot voia să se întoarcă în râu, bălmăjind ceva despre cea mai bună metodă de prins păstrăv.

— A fost îngrozitor? l-am întrebat eu râzând.

— A fost bine, a zis el, dând cu piciorul într-o piatră de pe drum. Lumea vrea să afle cât mai multe despre tine.

— Presimt că n-o să-mi placă ce o să-mi spui.

— Una dintre iscoadele regale crede că puterile tale sunt de fapt niște trucuri.

— Pe care cum reușesc să le fac?

— Zicea ceva de un sistem de oglinzi și scripeți, și parcă era vorba și de hipnotism, dar nu bag mâna-n foc, că la un moment dat am pierdut șirul.

I-am răspuns cu un chicotit.

— Nu totul a fost amuzant, Alina. Când se chercheleau, unii dintre nobili spuneau fără înconjur că, după părerea lor, toți Grisha ar trebui strânși la un loc și executați.

— Pe toți sfinții, am murmurat eu.

— Sunt speriați.

— Asta nu-i o scuză, am zis, simțind că mă înfurii. Și noi suntem ravkani. Au uitat tot ce a făcut Armata a Doua pentru ei?

Mal a ridicat mâinile.

— N-am zis că sunt de acord cu ei.

— Știu…, am oftat, lovind o creangă nevinovată.

— Dar cred că ai mai crescut în ochii lor după ce le-am povestit câte ceva despre tine.

— Ce anume?

— Le-am zis că ai servit în Armata Întâi și că i-ai salvat viața prințului.

— După ce și-a riscat propria viață pentru a ne salva pe noi?

— Am mai fi înflorit și eu pe ici, pe colo.

— Ah, lui Nikolai sigur o să-i placă. Altceva?

— Le-am spus că urăști heringul.

— De ce?

— Și că îți place plăcinta cu prune. Și că Ana Kuya te-a bătut cu nuiaua când ți-ai stricat papucii de primăvară sărind în băltoace.

M-am crispat.

— De ce le-ai povestit toate astea?

— Am vrut să te fac mai umană în ochii lor. Când se uită la tine, n-o văd decât pe Invocatoarea Soarelui. Văd o amenințare, o Grisha la fel de puternică precum Întunecatul. Vreau să vadă în tine o fiică, o soră sau o prietenă. Vreau s-o vadă pe Alina.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Îți exersezi abilitatea de a fi admirabil?

— Zilnic, a zâmbit el, apoi mi-a făcut cu ochiul: Deși am încercat mai degrabă să fiu „util“.

Capela era tot ce mai rămăsese din mănăstirea care se înălța cândva deasupra capitalei, locul unde pe vremuri erau încoronați regii ravkani. Prin comparație cu celelalte clădiri din incinta palatului, era un edificiu umil, cu pereți zugrăviți în alb și o singură cupolă albastră.

Era goală și se vedea că de mult nu se mai făcuse curățenie înăuntru. Băncile erau acoperite cu praf, iar pe cornișe își făcuseră cuiburi câțiva porumbei. Am pornit pe culoarul dintre bănci și inima mi-a tresărit ușor când Mal m-a luat de mână.

N-am pierdut mult timp în sacristie. Cele câteva cărți de pe rafturi erau dezamăgitoare — doar câteva volumașe vechi de imnuri, cu paginile îngălbenite. Singurul lucru cu adevărat interesant era tripticul masiv din spatele altarului. Panourile sale multicolore înfățișau treisprezece sfinți cu chipuri binevoitoare. I-am recunoscut pe câțiva din paginile cărțuliei roșii: Lizabeta cu trandafirii însângerați, Petyr cu săgețile arzânde. Era și Sankt Ilya printre ei; avea colier și cătușe, iar lanțurile sfărâmate îi zăceau la picioare.

— Niciun animal, a zis Mal.

— Din câte am văzut, nu e înfățișat niciodată cu amplificatoare, ci doar cu lanțuri. Amplificatoarele apar numai în *Istorii Sankt'ya.*

Habar n-aveam de ce.

Cea mai mare parte a tripticului se păstra în stare foarte bună, dar panoul cu Ilya era decolorat de apă. Fețele sfinților abia se distingeau pe sub stratul subțire de mucegai, care împrăștia un miros jilav și înțepător. Mi-am acoperit nasul cu mâneca.

— Probabil e o spărtură în acoperiș, a spus Mal. Capela asta a fost lăsată de izbeliște.

Am urmărit cu privirea conturul feței lui Ilya pe sub stratul de mucegai. Încă o fundătură. Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar îmi făcusem speranțe. Am simțit goliciunea încheieturii drepte și iarăși am jinduit după al treilea amplificator. Oare unde era pasărea de foc?

— Putem să stăm aici până diseară, că sfântul tot n-o să înceapă să vorbească, a spus Mal.

Știam că mă tachina, dar m-am înfuriat un pic, deși nu știam dacă pe el sau pe mine.

Ne-am întors și am dat să pornim spre ieșire, dar m-am oprit brusc. Întunecatul aștepta în umbră,

așezat pe o bancă de lângă ușă.

— Ce-i? m-a întrebat Mal, urmărindu-mi privirea.

Am rămas perfect nemișcată. *Îl vezi? Spune-mi, te rog, că îl vezi și tu,* l-am implorat eu în tăcere pe Mal.

— Alina, s-a întâmplat ceva?

Mi-am adânci unghiile în palme.

— Nu, am spus eu. Să mai aruncăm o privire în sacristie?

— Nu mi s-a părut un loc tocmai promițător.

M-am străduit să zâmbesc și am luat-o din loc.

— Poate ai dreptate. Speranțe deșarte.

Când am trecut pe lângă Întunecatul, a întors capul după noi. A dus un deget la buze, apoi a plecat capul, ca și când ar fi rostit o rugăciune.

M-am simțit mai bine când am ieșit la aer, departe de mirosul de mucegai al capelei, dar încă eram amețită. Se întâmplase din nou.

Și nici de data asta Întunecatul nu avea cicatrici pe față. Mal nu-l văzuse. Ceea ce însemna că nu era real, ci un fel de viziune.

Dar în noaptea aceea, când îmi apăruse în fostul lui dormitor, îi simțisem atingerea pe obraz. Ce fel de halucinație putea face așa ceva?

Am început să tremur ușor când am traversat pădurea. Oare aceasta era o manifestare a noilor puteri dobândite de Întunecatul? Eram îngrozită de ideea că poate reușise să găsească o cale de a pătrunde în mintea mea, dar cealaltă posibilitate la care mă gândeam era și mai înfricoșătoare.

Nu poți încălca legile acestei lumi fără să plătești un preț. Mi-am lipit mâna de șold, simțind pe piele solzii dragonului. *Uită-l pe Morozova, cu nebunia lui cu tot.* Poate că vedeniile mele nu aveau nicio legătură

cu Întunecatul. Poate că, pur și simplu, îmi pierdeam mințile.

— Mal, am început eu, fără să știu ce aveam de gând să spun, al treilea amp…

Dar Mal a dus un deget la buze, iar gestul lui semăna atât de mult cu al Întunecatului, încă era cât pe-aci să mă împiedic. În clipa următoare am auzit foșnet de crengi și dintre copaci a ieșit Vasily.

Nu eram obișnuită să-l văd pe prinț în altă parte decât la Marele Palat și, preț de o clipă, am rămas țintuită locului. Apoi mi-am revenit și am făcut o plecăciune.

Vasily m-a salutat dând din cap, fără să-l ia în seamă pe Mal.

— *Moi tsarevich,* am spus eu.

— Alina Starkov, mi-a răspuns prințul cu un zâmbet. Sper că-mi poți acorda câteva minute din timpul tău.

— Desigur.

— Te aștept mai încolo, a spus Mal, uitându-se la Vasily cu un aer bănuitor.

Prințul l-a urmărit cu privirea.

— Dezertorul încă nu și-a învățat locul, nu-i așa?

Mi-am stăpânit furia.

— Ce pot face pentru domnia voastră, *moi tsarevich*?

— Te rog, aș prefera să-mi spui Vasily, cel puțin când suntem între patru ochi.

Am clipit. Nu fusesem niciodată singură cu prințul și nu voiam să fiu nici acum.

— Cum te-ai acomodat la Micul Palat? m-a întrebat el.

— Foarte bine, mulțumesc, *moi tsarevich.*

— Vasily.

— Nu cred că e potrivit să vă vorbesc atât de neprotocolar, am spus pe un ton oficial.

— Fratelui meu îi spui pe numele de botez.

— L-am cunoscut în niște împrejurări… aparte.

— Știu că poate fi foarte fermecător, a spus Vasily. Dar să știi că e și foarte fățarnic.

Întru totul adevărat, mi-am spus în sinea mea, dar nu i-am spus decât:

— Are o minte foarte neobișnuită.

— Ce diplomată ai devenit! a spus Vasily chicotind. Ești o prezență foarte revigorantă. Sunt sigur că, în timp, în ciuda trecutului tău modest, vei învăța să te porți cu reținerea și eleganța nobililor.

— Adică voi învăța să-mi țin gura?

Vasily a pufnit dezaprobator. Trebuia să închei conversația înainte să-l ofensez cu adevărat. Deși părea un neghiob, Vasily era totuși un prinț.

— Cu siguranță, nu, a zis el cu un râs fals. Onestitatea ta e încântătoare.

— Mulțumesc, am bâiguit eu. Iar acum, vă rog să mă scuzați, înălțimea voastră…

Dar Vasily mi-a blocat calea.

— Nu știu ce înțelegere ai cu fratele meu, dar nu trebuie să uiți că este al doilea fiu. Și, oricare ar fi ambițiile lui, așa va fi întotdeauna. Numai eu te pot face regină.

Deci aici voia să ajungă. Am oftat în sinea mea.

— Numai un rege poate face o femeie regină, i-am amintit eu.

Vasily a făcut un gest plictisit cu mâna.

— Tata nu mai are mult de trăit. Deja e ca și când eu aș conduce Ravka.

Serios? mi-am spus în sinea mea cu o undă de iritare. Probabil Vasily nici n-ar fi fost în Os Alta dacă

Nikolai nu i-ar fi amenințat dreptul la tron, dar de data asta mi-am ținut gura.

— Ai ajuns foarte sus pentru o orfană de la Keramzin, a continuat el, dar poți să ajungi și mai sus.

— Vă asigur, *moi tsarevich,* i-am spus eu cu o sinceritate totală, că nu am asemenea ambiții.

— Atunci ce vrei, Invocatoare a Soarelui?

— În clipa asta? Aș vrea să iau masa.

Buza de jos i-a ieșit în afară, dându-i o expresie bosumflată, și, preț de o clipă, a fost imaginea leită a tatălui său. Apoi a zâmbit.

— Ești o fată deșteaptă, a spus el, și cred că te vei dovedi și utilă. Abia aștept să ne cunoaștem mai bine.

— Și eu îmi doresc același lucru, am mințit eu.

Mi-a luat mâna și și-a lipit gura umedă de degetele mele.

— Pe curând, Alina Starkov.

Am reușit să-mi stăpânesc repulsia și, după ce a plecat, mi-am șters mâna de *kefta*.

Mal mă aștepta la marginea pădurii.

— Ce voia? m-a întrebat el cu îngrijorare.

— Mă rog… Alt prinț, altă cerere în căsătorie.

— Serios? a râs el cu un aer neîncrezător. Dar știu că nu pierde timpul.

— Puterea înseamnă alianță, am declamat eu, imitându-l pe Nikolai.

— Să te felicit? m-a întrebat, dar în vocea lui nu se distingea niciun pic de iritare, ci doar amuzament.

Așadar, moștenitorul tronului ravkan nu era o amenințare la fel de mare precum corsarul cel înfumurat.

— Crezi că Întunecatul a primit și el avansuri de la capete încoronate cu buze umede? am întrebat eu

cu un aer încruntat.

Mal a chicotit.

— Ce-i așa de amuzant? am zis.

— Mi l-am închipuit pe Întunecatul înghesuit de o ducesă transpirată, dornică să-și facă mendrele cu el.

Am pufnit și am izbucnit în râs. Nikolai și Vasily erau atât de diferiți, încât era greu de crezut că aveau același sânge. Mi-am amintit brusc de sărutarea lui Nikolai, de gura lui aspră pe buzele mele. Am clătinat din cap.

Or fi ei diferiți, mi-am spus în sinea mea în timp ce mergeam spre palat, *dar amândoi vor să se folosească de mine în același fel.*

Capitolul 17

Vara și-a intrat în drepturi, aducând în Os Alta valuri de căldură înmiresmată. Puteai scăpa de arșiță doar în preajma lacului sau în bazinele cu apă rece ale *banyei*, ascunse în umbra deasă a crângului de mesteceni de lângă Micul Palat. E drept că anturajul regal era foarte ostil față de Grisha, dar asta nu-i împiedica să-i cheme la Marele Palat Iscă-Valuri și Furtunoși, care să invoce brize răcoroase și să facă blocuri mari de gheață pentru a mai înviora încăperile sufocante. Nu era o întrebuințare tocmai onorabilă a talentului Grisha, dar doream să-i mulțumesc pe rege și regină, unde mai pui că deja îi privasem de câțiva Fabrikatori valoroși, care lucrau din greu la misterioasele farfurii reflectorizante ale lui David.

În fiecare dimineață, mă întâlneam cu consiliul Grisha — uneori câteva minute, alteori câteva ore —, să discutăm rapoartele spionilor, mișcările de trupe și veștile pe care le primeam de la granițele nordice și sudice.

Nikolai încă spera să-l atace pe Întunecatul înainte ca armata lui de umbre să capete putere maximă, dar deocamdată rețeaua de spioni și informatori ai Ravkăi nu reușise să afle unde se ascundea. Deci până la urmă trebuia să așteptăm să ne atace în Os Alta. Singurul nostru avantaj era că Întunecatul nu putea pur și simplu să-și trimită armata de *nichevo'ya* împotriva noastră. Trebuia să fie în preajma creaturilor sale, ceea ce însemna că era nevoit să mărșăluiască spre capitală împreună cu ele. Marele semn de întrebare era dacă avea să intre în Ravka dinspre Fjerda sau dinspre Shu Han.

Stând în picioare în fața consiliului Grisha, Nikolai a făcut semn cu mâna spre una dintre hărțile uriașe de pe perete.

— Am recucerit mare parte din acest teritoriu în ultima campanie, a spus el, arătându-ne granița de nord a Ravkăi cu Fjerda. E o pădure densă, aproape imposibil de traversat când râurile nu-s înghețate, și toate drumurile de acces au fost blocate.

— Avem Grisha staționați în zonă? a întrebat Zoya.

— Nu, a spus Nikolai. Dar avem multe iscoade în tabăra de lângă Ulensk. Dacă va veni pe acolo, vom fi avertizați.

— Și va trebui să înfrunte munții Petrazoi, a spus Paja. Fie că-i traversează, fie că-i ocolește, vom câștiga niște timp.

Prinsese curaj în ultimele săptămâni și părea încântată să petreacă timp în afara atelierelor, spre deosebire de David, care era în continuare tăcut și nerăbdător să se întoarcă la treburile lui.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult

permafrostul[24], a spus Nikolai, plimbându-și mâna peste granița de deasupra Tsibeyei. E o frontieră bine fortificată, și totuși e un teritoriu foarte vast.

Am încuviințat din cap. Mal și cu mine străbătuserăm împreună acele ținuturi sălbatice și îmi aminteam că mi se păruseră nemărginite. M-am trezit privind în jur, căutându-l pe Mal din priviri, deși știam că iarăși plecase la vânătoare, de data asta cu un grup de pușcași kerchieni și niște diplomați ravkani.

— Și dacă vine dinspre sud? a întrebat Zoya.

Nikolai i-a făcut semn lui Fedyor, care s-a ridicat în picioare și a început să vorbească despre punctele slabe ale frontierei sudice. Dat fiind că fusese staționat la Sikursk, Corporalnikul cunoștea bine zona.

— E aproape imposibil să patrulăm toate trecătorile din Sikurzoi, a spus el posomorât. Grupurile de vânători shuhani au profitat de asta ani de zile. Ar fi foarte ușor ca Întunecatul să se strecoare pe acolo.

— Iar apoi poate mărșălui în linie dreaptă spre Os Alta, a spus Sergei.

— Dar va trebui să treacă pe lângă baza militară de la Poliznaya, a intervenit Nikolai. Asta ar putea fi în avantajul nostru. Oricum ar fi, când pornește spre Os Alta, o să fim pregătiți.

— Pregătiți? a pufnit Pavel. Pentru o armată de monștri indestructibili?

— Nu-s indestructibili, a spus Nikolai, făcând semn cu capul spre mine. Și nici Întunecatul nu e invincibil. Știu din experiență. L-am împușcat.

Zoya a făcut ochii mari.

— L-ai *împușcat*?

— Da. Din păcate, nu l-am nimerit în plin, dar

---

[24] Strat de sol înghețat permanent

sunt sigur că o să devin mai precis cu timpul.

S-a uitat pe rând la fețele îngrijorate al reprezentanților Grisha, după care a spus:

— Întunecatul e puternic, dar și noi suntem puternici. Nu s-a confruntat niciodată cu forța combinată a Armatei Întâi și a Armatei a Doua, nici cu genul de arme pe care am de gând să le aduc. Îi vom ține piept și îl vom ataca din flancuri. Și vom vedea care e glonțul norocos.

Dacă armata de umbre a Întunecatului s-ar fi concentrat asupra Micului Palat, am fi fost vulnerabili. Dar în jurul capitalei aveau să fie staționate unități mici și bine înarmate alcătuite din militari și Grisha, iar după începutul bătăliei, unitățile aveau să atace flancurile Întunecatului cu toată puterea de foc cu care îi putea înzestra Nikolai.

Într-un fel, era exact lucrul de care Întunecatul se temuse întotdeauna. Mi-am amintit cum îmi descrisese noul armament care era inventat dincolo de granițele Ravkăi și ce-mi spusese cu mult timp în urmă sub acoperișul dărâmat al unui vechi șopron: *Epoca puterii Grisha se apropie de sfârșit.*

Paja și-a dres glasul:

— Știm ce se va întâmpla cu soldații de umbră după ce îl omorâm pe Întunecatul?

Îmi venea s-o iau în brațe. Nu știam ce avea să se întâmple cu *nichevo'ya* dacă reușeam să-l răpunem pe Întunecatul. Era posibil să dispară sau să fie cuprinși de o frenezie nebună, sau ceva mai rău. Însă vorbele Pajei răsunaseră în sala de război: *După ce îl omorâm pe Întunecatul.* Glasul ei fusese șovăielnic și temător, dar în el se simțea o undă de speranță.

Ne-am concentrat cea mai mare parte a eforturilor asupra apărării capitalei. Os Alta avea un

sistem vechi de clopote, prin care palatul era avertizat de apropierea dușmanilor. Cu permisiunea tatălui său, Nikolai montase pe zidurile orașului și ale palatului puști cu repetiție precum cele de pe *Colibri*. Deși Grisha n-au prea fost de acord, am cerut să fie montate câteva și pe acoperișul Micului Palat. Poate că nu-i puteau opri pe *nichevo'ya*, dar cu siguranță aveau să-i încetinească.

Încetul cu încetul, ceilalți Grisha au început să aprecieze mai mult valoarea Fabrikatorilor. Cu ajutorul Infernilor, Materialki încercau să creeze *grenatki* care să producă explozii de lumină suficient de puternice încât să-i oprească sau să-i buimăcească pe soldații de umbră. Dificultatea consta în a le construi fără praf de pușcă, pentru ca explozia lor să nu distrugă totul în jur — oameni și clădiri. Uneori, îmi era teamă că ar putea arunca în aer Micul Palat, adică exact ce și-ar fi dorit Întunecatul. De câteva ori, am văzut în Sala Domului Aurit Grisha cu mânecile sau sprâncenele arse, așa că le-am sugerat să facă experimentele mai periculoase pe malul lacului, cu câțiva Iscă-Valuri în prejmă, în caz de urgență.

Nikolai era atât de interesat de proiect, încă a insistat să se implice și el. Fabrikatorii au încercat să-l ignore, apoi au încercat să-i fac pe plac, dar în scurtă vreme și-au dat seama că Nikolai era mai mult decât un prinț plictisit căruia îi plăcea să-și vâre nasul în treburile altora. Nu doar că înțelegea ideile lui David, dar, întrucât lucrase mult cu grupul său de Grisha rătăcitori, a învățat repede limbajul Micii Științe. N-a trecut mult timp și Fabrikatorii au dat uitării rangul și statul său de *otkazat'sya*, iar Nikolai putea fi zărit deseori aplecat deasupra unui banc din atelierul Materialkilor.

Cel mai mult mă tulburau experimentele din spatele ușilor roșii ale sălilor de anatomie. Corporalki colaborau cu Fabrikatorii pentru a găsi un mijloc prin care să contopească oțelul Grisha cu oasele omenești. Scopul era ca soldații să poată rezista atacurile nimicnicilor. Însă era un proces dificil și dureros, iar de multe ori metalul era pur și simplu respins de organismul celui pe care experimentau. Așa că din când în când, în sălile Micului Palat răsunau țipetele sfâșietoare ale voluntarilor din Armata Întâi, deși Vindecătorii făceau tot ce le stătea în putință pentru a le calma durerile.

După-amiezile îmi erau ocupate de întrunirile interminabile de la Micul Palat. Puterea Invocatoarei Soarelui era o prețioasă monedă de schimb în încercările Ravkăi de a încheia alianțe cu alte țări și mi se cerea deseori să particip la întâlniri diplomatice, pentru a dovedi că eram într-adevăr în viață și pentru a-mi etala puterile. În plus, regina organiza deseori ceaiuri și dineuri unde eram chemată să invoc lumină, iar Nikolai venea și el să împartă complimente, să flirteze cu nerușinare și să dea târcoale scaunului meu ca un pețitor îndrăgostit lulea.

Însă cele mai plicticoase erau „ședințele strategice“, la care luau parte consilierii regali și ofițerii Armatei Întâi. Regele însuși venea foarte rar — prefera să-și petreacă zilele înghesuind slujnice și dormind la soare ca un motan bătrân. În absența lui, consilierii săi dezbăteau la nesfârșit aceleași subiecte. Susțineau ba că ar fi fost bine să facem pace cu Întunecatul, ba că mai bine îi declarăm război. Ba să facem alianță cu Shu Han, ba cu Fjerda. Dezbăteau la nesfârșit fiecare punct din fiecare buget, începând cu cantitățile de muniție și terminând cu ce mâncau

trupele la micul dejun. Și totuși, rareori se întâmpla să ia vreo decizie sau să facă ceva.

Când Vasily a aflat că Nikolai și cu mine luam parte la ședințe, a pus capăt anilor în care și-a neglijat îndatoririle de moștenitor al tronului și a insistat să participe și el. Spre surprinderea mea, Nikolai l-a întâmpinat cu entuziasm.

— Ce bine c-ai venit, i-a spus el fratelui mai mare. Spune-mi că înțelegi ceva din toate astea.

Și i-a aruncat un teanc de documente peste masă.

— Ce-i asta? a întrebat Vasily.

— Un proiect de reparații la apeductul de lângă Chernistyn.

— Atâtea hârțoage pentru un apeduct?

— Și astea nu-s toate, i-a răspuns Nikolai. Ți le trimit pe celelalte în cameră.

— Ah… Păi să vorbim cu unul dintre miniștri…

— Ai văzut ce s-a întâmplat când tata i-a lăsat pe alții să se ocupe de conducerea Ravkăi. Trebuie să fim vigilenți.

Vasily a ridicat cu precauție prima foaie din teanc, de parcă ar fi pus mâna pe o cârpă udă. Am făcut mari eforturi să nu izbucnesc în râs.

— Vasily crede că poate conduce la fel ca tata, organizând banchete și ținând discursuri din când în când, mi-a mărturisit Nikolai după ședință. O să mă asigur că înțelege ce înseamnă să conduci Ravka fără ajutorul Întunecatului și al Aparatului.

Părea un plan bun, dar în scurtă vreme am ajuns să-i blestem pe amândoi în sinea mea. Prezența prințului moștenitor făcea ca întrunirile să fie de două ori mai lungi. Vasily își dădea ifose și voia să se pronunțe în orice problemă, trăncănind despre

patriotism, strategie și finețuri diplomatice.

— N-am întâlnit niciun om care să poată vorbi atât de mult fără să spună nimic, am răbufnit eu, când Nikolai m-a condus la Micul Palat după o întrunire extrem de plicticoasă. Trebuie să poți face ceva.

— Cum ar fi?

— Să-l faci pe unul dintre poneii lui să-i dea cu copita în cap.

— Sunt sigur c-au încercat de multe ori, a spus Nikolai. Vasily e puturos și vanitos, și îi plac scurtăturile, dar nu-i ușor să conduci o țară. Crede-mă, în curând o să se sature de povestea asta.

— Poate, am spus. Dar cred că mai înainte o să mor eu de plictiseală.

Nikolai a izbucnit în râs.

— Data viitoare, să vii cu o sticlă de băutură la tine și să iei câte o gură de fiecare dată când își schimbă părerea.

— M-aș îmbăta criță în mai puțin de o oră, am mormăit.

Cu ajutorul lui Nikolai, am adus experți în armament din Poliznaya, să-i învețe pe Grisha să folosească noile arme. Cu toate că primele ședințe de instruire fuseseră destul de dificile, acum lucrurile păreau să meargă mai ușor și speram să se lege prietenii între Armata Întâi și Armata a Doua. Cele mai rapide progrese le făceau unitățile alcătuite din militari și Grisha, care fuseseră create cu scopul de a-l ataca pe Întunecatul când avea să se apropie de Os Alta. Se întorceau din misiunile de antrenament animați de spiritul camaraderiei și cu glume numai de ei știute. Ba chiar începuseră să-și spună între ei *nolniki*, adică „zeroți“, pentru că, propriu-zis, nu mai făceau parte nici din Armata Întâi, nici din Armata a

Doua.

Mă temusem că Botkin nu se va putea adapta la toate aceste schimbări, dar bătrânul mercenar avea un interes înnăscut pentru metodele de a omorî, și profita de orice ocazie ca să stea de vorbă despre arme cu Tolya și Tamar.

Întrucât shuhanii aveau prostul obicei de a-și diseca Grisha, puțini dintre ei reușeau să supraviețuiască și să se înroleze în Armata a Doua. Lui Botkin îi plăcea că avea ocazia să vorbească în limba lui maternă, dar îi plăcea și ferocitatea gemenilor. Pentru că Tolya și Tamar nu se bazau doar pe abilitățile lor de Corporalki, cum făceau Grisha crescuți în Micul Palat. Sfâșierea inimii nu era nicidecum singura armă din arsenalul impresionant al gemenilor.

— Periculos băiat, periculoasă fată, a comentat Botkin într-o dimineață, când gemenii se antrenau cu niște Corporalki, în timp ce câțiva Invocatori așteptau cu teamă să le vină rândul.

Erau de față atât Sergei, cât și Marie, iar în spatele lor, ca de obicei, stătea Nadia.

— E mai lea decât flate-su, s-a plâns Sergei, căruia Tamar îi despicase buza, iar acum nu mai putea vorbi ca lumea. Îmi pale lău pentru viitolul ei soț.

— N-o să se căsătorească, a spus Botkin, în timp ce Tamar trântea un biet Inferni la pământ.

— De ce nu? am întrebat eu pe un ton surprins.

— Ea nu. Și nici fratele ei, a adăugat mercenarul. Sunt ca Botkin. Născuți pentru luptă. Făcuți pentru război.

Trei Corporalki s-au năpustit asupra lui Tolya, dar după doar câteva clipe gemeau cu toții pe jos. Mi-am amintit ce-mi spusese Tolya în bibliotecă, faptul că

nu se născuse să-l slujească pe Întunecatul. La fel ca mulți shuhani, alesese calea armelor, colindând lumea ca mercenar și corsar. Dar în cele din urmă ajunsese la Micul Palat. Oare cât timp aveau să rămână acolo el și sora lui?

— Îmi place de ea, a spus Nadia, uitându-se cu admirație la Tamar. E neînfricată.

Botkin a izbucnit în râs:

— *Neînfricat* înseamnă *prost*.

— Nu i-aș spupe așta în fată, a mormăit Sergei, în timp ce Marie îi tampona buza cu o pânză umedă.

Mi-a venit să zâmbesc și am întors capul. Nu uitasem felul în care mă întâmpinaseră Sergei, Marie și Nadia când mă întorsesem în Micul Palat. E drept că nu ei mă făcuseră curvă și nici nu încercaseră să mă dea afară, dar nici nu săriseră în apărarea mea, iar a mă aștepta la prietenie din partea lor era un pic prea mult. În plus, nu prea știam cum să mă port în preajma lor. Nu fuseserăm niciodată apropiați, iar acum diferența de statut dintre noi părea o prăpastie de netrecut.

Genya nu s-ar fi sinchisit de statutul meu, mi-am spus dintr-odată în sinea mea. Genya mă cunoștea bine. Râsese cu mine și îmi făcuse confesiuni, și nicio *kefta* sau titlu din lume n-ar fi împiedicat-o să-mi spună exact ce gândea sau să mă ia pe după braț și să-mi împărtășească o bârfă. În ciuda minciunilor pe care mi le spusese, îmi era dor de ea.

Ca și când ar fi răspuns gândurilor mele, cineva m-a tras de mânecă și am auzit o voce tremurătoare:

— *Moi soverenyi?*

Lângă mine, trecând de pe un picior pe altul, stătea Nadia.

— Mă gândeam că poate…

S-a întors spre un colț întunecat al sălii de antrenamente și a făcut semn spre un tânăr Etherealki în veșmânt albastru, pe care nu-l mai văzusem până atunci. Trimiseserăm în țară textul grațierii și câțiva Grisha deja se întorseseră la Micul Palat, dar băiatul era prea tânăr să fi luptat în Armata a Doua. S-a apropiat timid de noi, frângându-și degetele.

— El e Adrik, mi l-a prezentat Nadia, luându-l pe după mijloc. Fratele meu.

Într-adevăr, semănau un pic, dacă te uitai la ei cu atenție.

— Am auzit că vrei să evacuezi școala, a continuat ea.

— Așa e, am răspuns eu.

Aveam de gând să trimit elevii în singurul loc unde puteau fi găzduiți cu toții, un loc departe de lupte: Keramzin. Avea să meargă cu ei și Botkin. Nu-mi plăcea să renunț la un soldat atât de capabil, dar în felul acesta tinerii Grisha puteau continua să învețe de la el — iar el putea să-i supravegheze. Întrucât Baghra nu voia să mă vadă, îi trimisesem un servitor cu propunerea de a-i însoți. Încă nu-mi răspunsese. În ciuda eforturilor mele de a-i ignora ofensele, refuzurile ei repetate mă răneau.

— Ești elev? l-am întrebat eu pe Adrik, alungând din minte imaginea Baghrăi.

— Adrik se întreba… *amândoi* ne întrebam dacă…

— Vreau să rămân, a spus el hotărât.

Am ridicat din sprâncene.

— Câți ani ai?

— Destui cât să lupt.

— Ar fi absolvit anul ăsta, a adăugat Nadia.

M-am încruntat. Avea doar cu vreo doi ani mai puțin decât mine, dar trupul costeliv și părul vâlvoi îl

făceau să pară mai tânăr.

— Du-te cu ceilalți la Keramzin, am spus. Dacă vei mai vrea, vei putea să te întorci într-un an.

Dacă o să mai fim aici.

— Sunt un Furtunos bun, la fel de puternic precum Nadia, chiar dacă nu am un amplificator, a spus el.

— E prea periculos...

— Aici e casa mea. Nu plec.

— Adrik! l-a mustrat Nadia.

— Nu-i nimic, am zis.

Adrik era agitat și avea pumnii încleștați. M-am uitat la Nadia:

— Ești sigură că vrei să rămână?

— Eu..., a început Adrik.

— Vorbesc cu sora ta. Dacă te răpune armata Întunecatului, ea o să țină doliu după tine.

Nadia a pălit ușor când m-a auzit, dar Adrik nici măcar n-a clipit. Trebuia să recunosc, avea un caracter puternic.

Nadia și-a mușcat buza de jos, plimbându-și privirea de la mine la Adrik.

— Dacă ți-e teamă să nu-l dezamăgești, gândește-te cum va fi să-l înmormântezi, i-am spus eu.

Știam că eram crudă, dar voiam să înțeleagă amândoi ce-mi cereau. Nadia a șovăit câteva clipe, apoi și-a îndreptat umerii.

— Lasă-l să lupte. Eu zic să rămână. Dacă îl trimiți la Keramzin, o să se întoarcă la porțile palatului într-o săptămână.

Am oftat, apoi m-am uitat iarăși la Adrik, care deja zâmbea.

— Să nu le spui nimic celorlalți elevi. Nu vreau să le dai idei.

Am întins un deget spre Nadia.

— E responsabilitatea ta.

— Mulțumesc, *moi soverenyi,* a spus Adrik, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât mi-a fost teamă c-o să cadă.

Dar deja îmi regretam decizia.

— Du-l înapoi la școală!

Au pornit împreună spre lac și, după ce i-am urmărit o vreme cu privirea, mi-am scuturat *kefta* de praf și m-am dus într-o sală mai mică, unde Mal se antrena cu Pavel. În ultima vreme, Mal stătea tot mai puțin la Micul Palat. După ce se întorsese de la Balakirev, invitațiile începuseră să curgă: partide de vânătoare, petreceri, pescuit de păstrăv, jocuri de cărți. Toți nobilii și ofițerii voiau să-l aibă pe Mal la evenimentele lor.

Uneori era plecat doar o după-amiază, dar alteori lipsea câteva zile. Asta îmi amintea de anii petrecuți la Keramzin, când îl urmăream plecând călare, apoi stăteam zi de zi la fereastra bucătăriei, așteptând să se întoarcă. Dar, dacă eram sinceră cu mine însămi, zilele cât lipsea aproape că erau mai ușoare. Când era la Micul Palat, mă simțeam vinovată pentru că nu puteam să petrec mai mult timp cu el și nu suportam să-i văd pe ceilalți Grisha ignorându-l sau vorbindu-i de sus, ca unui servitor. Oricât de mult i-aș fi dus dorul, îl încurajam să plece.

E mai bine așa, mi-am spus în sinea mea. Înainte să dezerteze ca să mă salveze, Mal fusese o iscoadă cu un viitor strălucit, înconjurat de prieteni și admiratori. Menirea lui nu era să facă de strajă pe la uși sau să stea într-un colț de cameră, jucând rolul de umbră docilă pentru mine, în timp ce eu mergeam de la o întrunire la alta.

— Aș putea să-l urmăresc o zi întreagă, a spus o voce în spatele meu.

Am înlemnit. Lângă mine stătea Zoya. Părea să nu transpire niciodată, nici măcar pe arșiță.

— Nu ți se mai pare că pute a Keramzin? am întrebat eu, amintindu-mi observația malițioasă pe care o făcuse cândva.

— Clasele de jos au ceva aparte, un farmec aspru. Să-mi spui, te rog, când te saturi de el.

— Poftim?

— Ah, am înțeles greșit? Păreți foarte… apropiați. Dar sunt sigură că acum țintești mai sus.

M-am întors cu fața spre ea.

— Ce cauți aici, Zoya?

— Am venit pentru antrenamente.

— Știi la ce mă refer. Ce cauți la Micul Palat?

— Sunt soldat în Armata a Doua. Aici mi-e locul.

Mi-am încrucișat brațele. Sosise timpul să am o discuție cu Zoya.

— Nu-ți place de mine, am spus, și mi-ai arătat-o cu fiecare ocazie. De ce ai hotărât să fii de partea mea?

— Am de ales?

— Sunt sigură că Întunecatul te-ar primi cu dragă inimă alături de el.

— Îmi poruncești să plec?

Se străduia să vorbească pe obișnuitul ei ton trufaș, dar mi-am dat seama că era speriată. Am simțit un fior de plăcere vinovată.

— Vreau să știu de ce ești atât de hotărâtă să rămâi.

— Pentru că nu vreau să trăiesc în întuneric, mi-a spus. Pentru că tu ești șansa noastră cea mai bună.

Am clătinat din cap.

— Prea simplu.
Zoya s-a îmbujorat.
— Vrei să mă rog de tine?
Oare ar fi făcut-o? Nu mi-ar fi displăcut.
— Ești orgolioasă. Ești ambițioasă. Ai fi făcut orice să obții atenția Întunecatului. Ce s-a schimbat?
— Ce s-a schimbat? a zis ea cu glas sugrumat.
A strâns din buze, încleștându-și pumnii.
— Aveam o mătușă în Novokribirsk. Și o nepoată. Întunecatul ar fi putut să-mi spună ce avea de gând. Dacă aș fi putut să le previn…
Vocea i s-a frânt și dintr-odată mi s-a făcut rușine de plăcerea pe care mi-o pricinuise stânjeneala ei. Mi-a răsunat în minte vocea Baghrăi: *Văd că te-ai obișnuit repede cu puterea… Pe măsură ce crește în tine, va vrea tot mai mult.* Și totuși, oare o credeam pe Zoya? Oare expresia îndurerată din ochii ei era autentică sau o simplă prefăcătorie? A clipit ca să-și alunge lacrimile și m-a fixat cu o privire încruntată.
— Nici acum nu-mi place de tine, Starkov. N-o să-mi placă niciodată. Ești banală și neîndemânatică și nu înțeleg cum de te-ai născut cu o asemenea putere. Dar ești Invocatoarea Soarelui și, dacă poți păstra Ravka liberă, atunci am să lupt pentru tine.
Am rămas pe gânduri, uitându-mă la chipul ei. Avea pomeții îmbujorați și îi tremura buza.
— Ei bine? a spus ea, și mi-am dat seama cât de greu îi era să mă întrebe. Mă alungi?
Am mai așteptat o clipă.
— Poți să rămâi, i-am răspuns. Deocamdată.
— S-a întâmplat ceva? a întrebat Mal.
Nici măcar nu observasem că se apropiase de noi.
Zoya și-a recăpătat imediat siguranța de sine și l-

a întâmpinat cu un zâmbet radios:

— Am auzit că faci adevărate minuni cu arcul. Mă întrebam dacă mi-ai putea da câteva lecții.

— Poate altă dată, a spus el, întorcându-se spre mine.

— Abia aștept, a zis ea, și a plecat în foșnet de mătase.

— Ce voia? m-a întrebat Mal, când am pornit împreună spre Micul Palat.

— N-am încredere în ea.

Mal a tăcut o vreme, iar în cele din urmă a spus pe un ton stânjenit:

— Alina, ce s-a întâmplat în Kribirsk…

Dar l-am întrerupt imediat. Nu voiam să știu ce se întâmplase între el și Zoya în tabăra Grisha. Și oricum, nu despre asta era vorba.

— A fost una dintre preferatele Întunecatului, am zis eu, și nu i-a plăcut niciodată de mine.

— Probabil era geloasă pe tine.

— Mi-a rupt două coaste.

— Ce a făcut?

— A fost un accident. Oarecum.

Nu-i spusesem niciodată lui Mal cât de greu îmi fusese înainte să învăț să-mi folosesc puterea, nu-i povestisem despre zilele nesfârșite și însingurate în care nu izbuteam să invoc lumina.

— Pur și simplu nu-mi dau seama cui îi este loială, am continuat, frecându-mi ceafa încordată. Nu pot fi sigură de nimeni. Nici de Grisha, nici de slujitori. Oricare dintre ei ar putea lucra pentru Întunecatul.

Mal s-a uitat în jur. Era prima oară când părea că nu suntem urmăriți de nimeni. M-a strâns cu putere de mână.

— Peste două zile, Gritzki o să dea o petrecere cu ghicitori la vila lui din centrul orașului. Vino cu mine!

— Gritzki?

— Taică-său e Stepan Gritzki, regele murăturilor, unul dintre noii bogătași din Os Alta, a spus el, imitând tonul unui nobil îngâmfat. Și familia lui are o vilă lângă canal.

— Nu pot, am spus eu, gândindu-mă la întrunirile mele zilnice, la farfuriile reflectorizante ale lui David, la evacuarea școlii.

Nu mi se părea în regulă să merg la o petrecere când războiul putea izbucni în doar câteva săptămâni sau poate chiar câteva zile.

— Ba poți. Măcar pentru o oră sau două.

Era atât de tentant — să am parte de câteva clipe cu Mal departe de presiunile de la Micul Palat.

Probabil și-a dat seama că șovăiam.

— O să te îmbrăcăm în haine de ghicitoare, a spus el. N-o să știe nimeni că e și Invocatoarea Soarelui acolo.

O petrecere, seara târziu, după ce terminam treburile de peste zi. Aveam să pierd o noapte de cercetări inutile în bibliotecă. Ce putea fi rău în asta?

— Bine, am zis eu în cele din urmă. Merg cu tine.

Pe chip i s-a așternut un zâmbet care mi-a tăiat respirația. Nu știam dacă mă puteam obișnui vreodată cu gândul că un asemenea zâmbet era pentru mine.

— Lui Tolya și Tamar n-o să le placă, m-a prevenit el.

— Sunt gărzile mele. Or să-mi respecte ordinele.

Mal a luat poziție de drepți și a făcut o reverență elaborată.

— *Da, moi soverenyi*, a zis el pe un ton grav. Trăim pentru a servi.

Mi-am dat ochii peste cap, dar, în drum spre atelierele Materialkilor, m-am simțit mult mai ușoară decât în ultimele săptămâni.

Capitolul 18

Vila Gritzki se afla în cartierul de lângă canal, zona cea mai neatrăgătoare din centrul orașului, din cauza vecinătății cu podul și a traficului intens. Era o clădire mică și extravagantă, așezată între un monument închinat eroilor și grădinile Mănăstirii Sankta Lizabeta.

Mal a reușit să închirieze o trăsură și ne-am înghesuit în ea împreună cu Tamar, care era foarte posomorâtă. Ea și Tolya protestaseră îndelung față de ideea de a merge la petrecere, dar le-am spus ferm că nu aveam de gând să mă răzgândesc. În plus, le-am cerut să păstreze totul în secret, întrucât nu voiam ca Nikolai să afle de incursiunea mea dincolo de porțile palatului.

Ne-am îmbrăcat cu toții ca niște ghicitori suli, cu pelerine de mătase portocalie și măști roșii care imitau fețe de șacali. Tolya a rămas la palat. Chiar și înfășurat în mătase din cap până în picioare, statura lui uriașă tot ar fi atras atenția.

Mal m-a strâns de mână și m-au trecut fiori de nerăbdare. Pelerina mea era foarte călduroasă, iar fața deja începea să mă mănânce pe sub mască, dar nu-mi păsa. Mă simțeam ca la Keramzin, când lăsam baltă treburile și înfruntam amenințarea nuielei ca să dăm fuga pe pajiște, să ne întindem în iarba răcoroasă și să ascultam zumzetul insectelor, urmărind dansul norilor pe cer. Pacea aceea părea atât de îndepărtată acum.

Strada care ducea la vila regelui murăturilor era

plină de calești. Am cotit pe aleea de lângă mănăstire și am oprit la intrarea servitorilor, ca să ne putem amesteca printre ghicitori.

Când am coborât din trăsură, Tamar și-a aranjat cu grijă pelerina. Atât ea, cât și Mal aveau pistoale la ei, și știam că, pe sub mătasea portocalie, Tamar avea prinse de coapse cele două toporașe.

— Și dacă chiar ne cere cineva să-i ghicim viitorul? am întrebat, strângându-mi șnururile măștii și ridicându-mi gluga.

— Îndrugi aiurelile obișnuite, a spus Mal. Că o să întâlnească femei frumoase și o să se îmbogățească pe neașteptate. Și să se ferească de numărul opt.

Intrarea servitorilor dădea într-un culoar care ducea la camerele din spate ale vilei, trecând pe lângă o bucătărie plină de abur. Dar imediat ce am pășit în casă, m-a apucat de mână un bărbat îmbrăcat în livreaua casei Gritzki.

— Ce-i cu voi? a spus el, scuturându-mă ușor.

Tamar a dus mâna la șold.

— Păi…, am bâiguit eu.

— Deja trebuia să fiți înăuntru, a zis el, conducându-ne spre camerele din față ale vilei. Să nu stați prea mult cu un singur musafir. Și să nu vă prind că beți!

Am încuviințat din cap, încercând să-mi potolesc bătăile inimii, și am pornit tustrei spre sala de bal. Regele murăturilor nu se zgârcise la nimic. Vila fusese decorată precum cea mai decadentă tabără Suli imaginabilă. De tavan atârnau sute de lampioane în formă de stea, iar pe lângă pereți erau câteva căruțe cu coviltir de mătase, alcătuind o caravană stridentă. Printre ele se vedeau imitații de focuri de tabără, făcute din lumini colorate. Aerul nopții pătrundea prin

ușile larg deschise ale terasei și totul era învăluit în acordurile melancolice ale viorilor și în clinchetele ritmice de cinelelor.

Am văzut adevărații ghicitori suli împrăștiați prin mulțime și astfel mi-am dat seama ce înfățișare stranie aveam și noi cu măștile de șacal. Dar musafirii nu păreau deloc înfricoșați. Cei mai mulți erau deja cherchheliți, râzând și strigând unii la alții în grupuri gălăgioase sau holbându-se la acrobații atârnați de leagănele de mătase prinse în tavan. Unii se legănau pe scaune, ascultând ghicitorii care le citeau viitorul deasupra unor boluri aurite pline cu cafea, iar alții mâncau la masa lungă de pe terasă, înfulecând smochine umplute și semințe de rodie, dând din palme în ritmul muzicii.

Mal a șterpelit un pahar de *kvas* pentru mine și ne-am așezat pe o bancă într-un colț umbrit al terasei, iar Tamar a rămas de pază la câțiva pași de noi. Mi-am sprijinit capul pe umărul lui Mal, bucuroasă că puteam sta lângă el, ascultând muzica ritmată. Aerul era înmiresmat cu parfumul florilor de noapte, amestecat cu miros de lămâi. Am inspirat adânc, simțind cum se evaporă o parte din oboseala și frica din ultimele săptămâni. Am scos piciorul din papuc și mi-am adâncit degetele în pietrișul răcoros.

Mal și-a aranjat gluga să-și ascundă mai bine fața, apoi și-a ridicat masca. A ridicat-o și pe ea mea și s-a aplecat spre mine, dar boturile șacalilor s-au lovit între ele.

Am izbucnit în râs.

— Data viitoare ne costumăm altfel, a bombănit el.

— Ne punem niște pălării mari?

— Sau ne punem niște coșuri în cap.

Două fete s-au apropiat legănându-se de noi. Tamar a venit imediat lângă mine și ne-am tras măștile pe față.

— Ghiciți-ne viitorul! a spus fata mai înaltă, sprijinindu-se pe prietena ei.

Tamar a clătinat din cap, dar Mal a făcut semn spre una dintre măsuțele pe care erau așezate un bol aurit și câteva ceșcuțe albastre.

Fata a chicotit și a turnat puțină cafea groasă într-o ceșcuță — Suli ghiceau viitorul în zaț —, apoi a băut-o cu o grimasă.

L-am îmboldit cu cotul în coaste pe Mal. *Și acum?*

Mal s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de măsuță.

— Hm, a murmurat el, uitându-se în ceașcă. Hm.

Fata l-a apucat de mână.

— Ce-ai văzut?

Mal mi-a făcut un semn cu mâna, iar eu am strâns din dinți și m-am aplecat deasupra ceștii.

— E de rău? a scâncit fata.

— Eeeste biiiiine, a zis Mal cu cel mai exagerat accent suli pe care îl auzisem în viața mea.

Fata a scos un oftat de ușurare.

— Veeeei întâlniiii un strein frumos.

Fetele au chicotit și au bătut din palme, dar nu m-am putut abține și am intervenit:

— Va fi un bărbat fooooarte viclean.

Accentul meu era mai exagerat decât al lui Mal. Dacă m-ar fi auzit un suli adevărat, probabil m-aș fi ales cu un ochi vânăt.

— Trebuie să fuuugi de acest strein.

— Ah, au oftat fetele cu un aer dezamăgit.

— Trebuie să te căsssătorești cu un bărbat urât. Foarte grrras, am zis eu, sugerând cu mâinile o burtă

uriașă. Te va face fericiiiită.

L-am auzit pe Mal pufnind sub mască.

— Nu-mi place prevestirea asta, a spus fata, strâmbând din nas. Să încercăm la altcineva.

După ce au plecat, le-au luat locul doi nobili foarte beți. Unul avea nas coroiat și fălci lăsate. Celălalt și-a turnat niște cafea și a băut-o ca pe *kvas*, trântind ceașca pe masă.

— Ia zi, a bălmăjit el, răsucindu-și vârful mustății roșcate. Ce ai pentru mine? Vezi să fie ceva bun.

Mal s-a prefăcut că cercetează zațul de pe fundul ceștii.

— Vei dobândi o maaare avere.

— Deja am o avere mare. Altceva?

— Ăh…, a șovăit Mal. Soțiiia îți va naște trei fii frumoși.

Tovarășul său cu nas coroiat a izbucnit în râs.

— Și așa o să-ți dai seama că nu-s ai tăi! a răcnit el.

Am crezut că nobilul cu mustață se va supăra, dar a râs și el în hohote, fața lui roșie făcându-se încă și mai roșie.

— O să trebuiască să-mi felicit valetul! a strigat el.

— Din câte am auzit, în toate familiile bune găsești câte un bastard, a chicotit prietenul lui.

— Și toți avem câini. Dar nu-i lăsăm să stea cu noi la masă!

Am făcut o grimasă sub mască. Bănuiam că făcea aluzie la Nikolai.

— Vai de mine, am spus eu, luând ceașca din mâna lui Mal. Vai de mine, ce triiiist!

— Ce-i? a întrebat mustăciosul, râzând în continuare.

— Vei ajuuunge chel, am spus. Foarte chel.

Mustăciosul s-a oprit din râs și a dus o mână cărnoasă în părul roșcat, care deja începuse să i se rărească.

— Iar tu…, am spus, ridicând un deget spre prietenul lui.

Mal m-a înghiontit cu piciorul, dar nu l-am luat în seamă.

— Tu o să iei *korpa*.

— Ce?

— *Korpa!* am repetat eu pe un ton amenințător. Părțile rușinoase or să ți se facă miiiici și or să dissspară!

S-a făcut alb ca varul.

— Dar…, a început el cu glas sugrumat.

Însă chiar atunci dinspre sala de bal s-au auzit țipete și bufnitura puternică a unei mese răsturnate. Am văzut doi bărbați repezindu-se unul spre celălalt.

— Cred că ar fi bine să plecăm, a spus Tamar, făcându-ne semn să ne îndepărtăm de scandal.

Voiam să mă opun, dar în câteva clipe s-a iscat o încăierare în toată regula. Lumea a început să se împingă și să se îmbrâncească, blocând ușile terasei. Muzica se oprise și părea că săriseră la bătaie și câțiva dintre ghicitorii suli. Peste capetele mulțimii am văzut cum se prăbușește una dintre căruțele cu coviltir de mătase, iar în clipa următoare cineva a fost împins zdravăn și s-a prăbușit peste cei doi nobili din fața noastră, răsturnând bolul de cafea și ceșcuțele albastre.

— Să mergem, a spus Mal, punând mâna pe pistol. Ieșim prin spate.

Tamar a luat-o înainte, cu toporașele în mână. După ce am coborât treptele terasei, am auzit încă o

bufnitură puternică, urmată de țipătul unei femei. Rămăsese prinsă sub o masă.

Mal și-a vârât pistolul în teacă.

— Du-o la caleașcă, i-a strigat el lui Tamar. Vin și eu îndată.

— Mal…

— Plecați! Nu durează mult.

A intrat în mulțime, apropiindu-se de femeia care țipa.

Tamar a coborât niște trepte din grădină, apoi m-a condus pe o alee care ocolea vila și m-a scos în stradă. Noaptea era luminată doar de lampioanele din sala de bal, așa că am invocat o mică rază să ne ghideze pașii.

— Nu, a spus Tamar. O să ne trădezi poziția.

Am împrăștiat lumina și, o clipă mai târziu, am auzit zgomot de încăierare, un *Ah!* puternic, apoi nimic.

— Tamar?

M-am uitat spre sala de bal, sperând că am să-l zăresc pe Mal. Inima a început să-mi bată cu putere. Am ridicat mâinile. Ce conta că ne trădam poziția, nu aveam de gând să stau în beznă. Apoi s-a auzit scârțâitul porții și m-au înhățat două mâini puternice, care m-au tras prin gardul viu.

Am invocat un mănunchi de raze dogoritoare. Mă aflam într-o curte de piatră de lângă grădina vilei, mărginită pe toate laturile cu gard viu de tisă. Și nu eram singură.

I-am simțit mirosul înainte să-l văd — amestecul de pământ reavăn, tămâie și mucegai. Miros de mormânt. Am ridicat mâinile când l-am văzut pe Aparatul ieșind din umbră. Preotul era așa cum îl știam — avea aceeași privire sfredelitoare, aceeași

barbă sârmoasă și neagră. Încă purta veșmintele cafenii ale rangului său, dar pajura regală de pe piept fusese înlocuită de o rază de soare cusută cu fir de aur.

— Stai pe loc, l-am prevenit.

Aparatul a făcut o plecăciune adâncă.

— Alina Starkov, Sol Koroleva. Nu vreau să-ți fac rău.

— Unde e Tamar? Dacă a pățit ceva…

— Gărzile tale nu vor păți nimic, dar te rog să mă asculți.

— Ce vrei? De unde ai știut că sunt aici?

— Sunt credincioși peste tot, Sol Koroleva.

— Nu-mi mai spune așa!

— Cu fiecare zi, armata ta sfântă dobândește noi adepți, atrași de promisiunea luminii tale. Nu așteaptă decât să vii în fruntea lor.

— Armata mea? Am văzut pelerinii care și-au făcut tabăra lângă zidurile orașului — sunt săraci, sfrijiți și flămânzi, disperați după fărâmele de speranță cu care îi hrănești.

— Sunt și alții. Soldați adevărați.

— Care pleacă urechea la minciunile tale și își închipuie că sunt o sfântă?

— Nu-s minciuni, Alina Starkov. Ești Fiica Keramzinului, Renăscuta Faliei.

— Dar n-am murit! am spus eu furioasă. Am supraviețuit pentru că am reușit să fug de Întunecatul. A trebuit să omor un vas plin cu soldați și Grisha ca să mă salvez. Le spui și asta adepților tăi?

— Poporul tău suferă. Numai tu poți aduce zorii unei noi epoci, o epocă sfințită cu foc.

Avea niște ochi sălbatici, atât de negri încât nu le puteam distinge pupilele. Dar oare nebunia lui era

adevărată sau doar parte dintr-o strategie?

— Și cineva va conduce în această nouă epocă?

— Tu, bineînțeles. Sol Koroleva, Sankta Alina.

— Cu tine la dreapta mea? Am citit cartea pe care mi-ai dat-o. Sfinții nu au viață lungă.

— Hai cu mine, Alina Starkov.

— Nu merg nicăieri cu tine.

— Încă nu ești suficient de puternică să-l înfrunți pe Întunecatul. Eu pot schimba asta.

Am înlemnit.

— Spune-mi ce știi.

— Alătură-te mie și am să-ți destăinui totul.

M-am apropiat de el, surprinsă de furia și de dorința nestăvilită care mă copleșiseră.

— Unde e pasărea de foc?

Mă gândeam că avea să răspundă cu un aer confuz, că avea să facă pe neștiutorul. Dar Aparatul mi-a zâmbit, dezvelindu-și gingiile negre și dinții stricați.

— Spune-mi, preotule, i-am poruncit, altminteri o să te despic în două, iar adepții tăi or să încerce în zadar să te lipească la loc cu rugăciuni.

M-au trecut fiorii dându-mi seama că vorbeam serios.

A părut speriat pentru prima oară. *Bine.* Se aștepta să fiu o sfântă blândă?

Aparatul a ridicat mâinile într-un gest de implorare:

— Nu știu, jur. Dar când Întunecatul a părăsit Micul Palat, nu știa că nu avea să se mai întoarcă. A lăsat în urmă multe lucruri prețioase, lucruri pe care mulți le cred de mult distruse.

Iarăși am simțit pulsând în mine acea dorință nestăvilită.

— Jurnalele lui Morozova? Sunt la tine?

— Vino cu mine, Alina Starkov. Pot să-ți dezvălui niște secrete adânci.

Oare era posibil să spună adevărul? Sau voia să mă predea Întunecatului?

— Alina! s-a auzit vocea lui Mal de pe partea cealaltă a gardului viu.

— Sunt aici! am strigat eu.

Mal a dat buzna în curte, cu pistolul în mână. Tamar era în spatele lui. Rămăsese cu un singur toporaș, iar partea din față a pelerinei îi era pătată cu sânge.

Aparatul s-a răsucit pe călcâie, împrăștiind un miros de igrasie din veșmintele sale maro, și a dispărut între tufișuri.

— Așteaptă! am strigat, dând să-l urmez.

Tamar a țâșnit pe lângă mine cu un strigăt furios, năpustindu-se în tufișuri după preot.

— Am nevoie de el în viață! i-am strigat.

— Ești teafără? m-a întrebat Mal cu respirația întretăiată, venind lângă mine.

L-am apucat de mânecă.

— Mal, cred că are jurnalele lui Morozova.

— Ți-a făcut ceva?

— Pot să fac față unui preot bătrân, am spus eu pe un ton iritat. Ai auzit ce am spus?

A făcut un pas în spate.

— Da, te-am auzit. Am crezut c-ai fost în pericol.

— N-am fost.

În clipa următoare, Tamar s-a întors la noi în fugă, cu o expresie supărată.

— Nu înțeleg, a zis ea, clătinând din cap. Era în fața mea, iar apoi a dispărut ca prin farmec.

— Pe toți sfinții! am pufnit.

— Iartă-mă, a zis ea, plecându-și capul în piept.

Nu o văzusem niciodată atât de abătută.

— Nu-i nimic, am spus, simțind că încă mi se învârtea capul.

O parte din mine voia să dea buzna pe potecă și să strige după Aparat, să-i ceară să se arate, să-l urmărească pe străzile orașului și să scoată adevărul din gura lui mincinoasă. M-am uitat de-a lungul gardului viu. Încă se auzeau țipetele de la petrecere, iar de undeva din întuneric au început să răsune clopotele mănăstirii.

— Să plecăm de aici, am oftat.

Am găsit vizitiul așteptându-ne pe strada îngustă unde îl lăsaserăm. Ne-am întors la palat într-o atmosferă tensionată.

— Încăierarea n-a fost o coincidență, a spus Mal.

— Nu, a încuviințat Tamar, tamponându-și tăietura urâtă din bărbie. Știa că o să fim acolo.

— De unde? s-a întrebat Mal. În afară de noi, nu mai știa nimeni că mergem la petrecere? I-ai spus lui Nikolai?

— Nikolai n-a avut niciun amestec în povestea asta, am spus.

— De ce ești atât de sigură?

— Pentru că n-ar fi avut nimic de câștigat din asta, am răspuns, frecându-mi tâmplele. Poate ne-a văzut cineva plecând de la palat.

— Și cum a intrat Aparatul în Os Alta fără să vie văzut? De unde știa că suntem la petrecerea asta?

— Nu știu, am spus eu cu neliniște. Sunt credincioși peste tot, așa mi-a zis. Poate ne-a auzit vreun servitor.

— Am avut noroc în seara asta, a zis Tamar. Totul s-ar fi putut sfârși mult mai rău.

— N-am fost într-un pericol real, am insistat eu. Nu voia decât să stăm de vorbă.

— Și ce ți-a zis?

I-am povestit pe scurt ce am discutat cu el, fără să pomenesc jurnalele lui Morozova. Nu vorbisem decât cu Mal despre ele, iar Tamar și-așa știa prea multe despre amplificatoare.

— Strânge un fel de armată, am încheiat eu. E alcătuită din oameni care cred că am înviat din morți și că am un fel de putere sfântă.

— Cât de mulți sunt? a întrebat Mal.

— Nu știu. Și habar n-am ce are de gând să facă cu ei. Să-l atace pe rege? Să-i pună să lupte cu hoardele Întunecatului? Deja sunt responsabilă pentru Grisha. Nu vreau și povara unei armate de *otkazat'sya* neajutorați.

— Nu toți suntem chiar atât de neajutorați, a spus Mal cu iritare în glas.

— Nu la asta mă refeream… Voiam doar să spun că se folosește de bieții oameni. Le exploatează speranțele.

— Nu asta a făcut și Nikolai când te-a plimbat din sat în sat?

— Nikolai nu le spune oamenilor că sunt nemuritoare și că pot face minuni.

— Nu, a răspuns Mal. Dar îi lasă să creadă asta.

— De ce îl tot ataci?

— De ce îi iei mereu apărarea?

Am întors capul, obosită, exasperată, incapabilă să pun ordine în vălmășagul de gânduri din mintea mea. Prin fața ferestrei se perindau străzile luminate cu felinare din centrul orașului. Am parcurs restul drumului în tăcere.

Când am ajuns la Micul Palat, eu m-am dus în

dormitor să mă schimb, iar Mal și Tamar au rămas în salon, să-i povestească lui Tolya ce se întâmplase la vila lui Gritzki.

Apoi, Mal a venit la mine și m-a găsit stând în capul oaselor pe pat. A închis ușa în urma lui și s-a sprijinit de ea, uitându-se în jur.

— Încăperea asta e atât de posomorâtă. Ziceai că vrei s-o redecorezi.

Am ridicat din umeri. Aveam alte griji pe cap și aproape că mă obișnuisem cu atmosfera apăsătoare a dormitorului.

— Crezi că are jurnalele? a întrebat Mal.

— M-a surprins și că știe de existența lor.

S-a apropiat de pat și am îndoit genunchii să-i fac loc.

— Tamar are dreptate, a spus el, așezându-se la picioarele mele. Ar fi putut fi mult mai rău.

Am oftat.

— Gata cu excursiile în împrejurimi.

— N-ar fi trebuit să te iau cu mine.

— Eu n-ar fi trebuit să merg.

A încuviințat din cap, frecând podeaua cu vârful cizmei.

— Mi-a fost dor de tine, a spus el în șoaptă.

Vorbele lui tandre mi-au dat un fior plăcut și, în același timp, dureros. Oare o parte din mine se îndoise de asta? Fusese plecat atât de mult în ultima vreme.

— Și mie mi-a fost dor de tine, i-am răspuns, atingându-i mâna.

— Vino mâine pe malul lacului, la antrenamentele cu arcul, mi-a zis.

— Nu pot. Nikolai și cu mine urmează să ne întâlnim cu o delegație de bancheri kerchieni. Vor s-o vadă pe Invocatoarea Soarelui înainte să acorde un

împrumut coroanei ravkane.

— Spune-i că te-ai îmbolnăvit.

— Grisha nu se îmbolnăvesc.

— Atunci spune-i că ești ocupată.

— Nu pot.

— Alți Grisha au timp și pentru…

— Nu sunt ca *alți* Grisha, am zis eu, pe un ton mai aspru decât aș fi vrut.

— Știu, a spus el posomorât, cu un oftat prelung. Vai, cât urăsc locul ăsta!

Am clipit, uimită de vehemența din glasul lui.

— Serios?

— Urăsc petrecerile. Urăsc oamenii. Urăsc tot ce ține de orașul ăsta.

— Am crezut că… mi s-a părut că ești… nu chiar fericit, dar oricum…

— Locul meu nu e aici, Alina. Nu-mi spune că nu ți-ai dat seama.

Dar nu credeam asta. Mal se putea adapta oriunde.

— Nikolai mi-a zis că toată lumea te adoră.

— Îi amuz, ceea ce nu-i același lucru.

Mi-a întors mâna, plimbându-și degetul pe cicatricea lungă din palmă.

— Știi că mi-e dor de vremea când eram fugari? Chiar și de pensiunea împuțită din Cofton și de munca la siloz. Măcar atunci simțeam că fac ceva, pe când acum doar pierd timpul și în jurul meu aud numai bârfe.

Cuprinsă de nervozitate, i-am răspuns pe un ton încordat:

— Nu ratezi nicio ocazie de a pleca de la Micul Palat. Nu trebuie să accepți toate invitațiile.

— Plec des numai ca să te protejez, Alina, a spus,

privindu-mă în ochi.

— De ce anume să mă protejezi? am întrebat pe un ton surprins.

S-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin dormitor.

— Ce crezi că mă întreabă lumea când merg la o vânătoare regală? Care crezi că e primul lucru pe care vor să-l afle? Vor să le spun ce relație am cu tine.

S-a întors spre mine și a continuat pe un ton crud și batjocoritor:

— *E adevărat că-ți faci mendrele cu Invocatoarea Soarelui? Cum e cu o sfântă? Are o slăbiciune pentru iscoade sau se culcă cu toți servitorii?*

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Stau mai mult plecat ca să nu mai fim văzuți împreună, ca să evit zvonurile, mi-a zis. Poate că nici acum n-ar trebui să fiu aici.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele, strângându-i la piept. Simțeam că îmi ard obrajii.

— De ce n-ai spus nimic până acum? l-am întrebat.

— Ce-aș fi putut spune? Și când? În ultima vreme nu te mai văd aproape deloc.

— Am crezut că-ți place să pleci.

— Mi-ar fi plăcut să-mi ceri să rămân.

Mi s-a pus un nod în gât. Am deschis gura, gata să-i spun că era nedrept, că nu aveam de unde să știu. Dar oare era adevărat? Poate chiar crezusem că Mal se simțea mai bine departe de Micul Palat. Sau poate îmi spusesem asta numai pentru că îmi era mai ușor când nu-l aveam în preajmă, când scăpam de unul dintre omenii care se tot țineau după mine, așteptându-se să fac câte ceva pentru ei.

— Îmi pare rău, am zis în șoaptă.

A ridicat mâinile ca și când ar fi vrut să se apere, apoi le-a coborât cu un aer dezarmat.

— Simt că te îndepărtezi de mine și nu știu cum să împiedic asta.

Mi s-au umezit ochii.

— O să găsim o cale. O să ne facem mai mult timp pentru noi…

— Nu-i vorba doar de asta. De când ți-ai pus al doilea amplificator, ești foarte diferită.

Am dus mâna la brățară, iar Mal a continuat:

— Ai crăpat domul, te gândești întruna la pasărea de foc… și te-am auzit deunăzi discutând cu Zoya. Era speriată, Alina. Și ți-a plăcut.

— Poate mi-a plăcut, am spus eu, simțind că mă cuprinde furia, care mă făcea să mă simt mult mai bine decât vinovăția sau rușinea. Și ce dacă? Habar n-ai ce fel de om este, și nici cum mă simt de când m-am întors aici. Câtă frică și câtă responsabilitate…

— Știu, m-a întrerupt el. Și văd că toate astea te sleiesc de vlagă. Dar a fost alegerea ta. Tu măcar ai un scop. Eu nici măcar nu știu ce caut aici.

— Nu spune asta, m-am împotrivit eu, dându-mă jos din pat. Amândoi avem un scop. Amândoi am venit aici pentru Ravka. Amândoi…

— Nu, Alina. *Tu* ai venit aici pentru Ravka. Pentru pasărea de foc. Să conduci Armata a Doua.

A dus mâna la raza de soare de deasupra inimii.

— Am venit aici pentru tine. *Tu* ești drapelul meu. *Tu* ești poporul meu. Dar asta pare să nu mai conteze pentru tine. Îți dai seama că e prima oară când rămânem singuri în ultimele săptămâni?

Vorbele lui au rămas suspendate între noi, iar în încăpere s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Mal a făcut un pas șovăielnic spre mine, apoi a străbătut din doi pași

mari restul distanței dintre noi. M-a luat cu o mână pe după mijloc, iar cu cealaltă mi-a cuprins fața, ridicându-mi tandru gura spre a lui.

— Întoarce-te la mine, mi-a șoptit.

M-a tras spre el, dar când buzele i s-au lipit de ale mele, am zărit ceva cu coada ochiului.

În spatele lui Mal stătea Întunecatul. Am împietrit.

Mal s-a dezlipit de mine.

— Ce-i?

— Nimic. Doar că…

Glasul mi s-a frânt. Nu știam ce să-i spun.

Întunecatul era tot acolo și mi-a șoptit:

— Spune-mi că mă vezi pe mine când te ia în brațe.

Am închis ochii.

Mal a coborât mâinile și s-a îndepărtat de mine, încleștându-și pumnii.

— Asta e tot ce voiam să știu.

— Mal…

— Ar fi trebuit să mă oprești. M-ai lăsat să spun vrute și nevrute, ca un neghiob. Dacă nu mă vrei, trebuia să-mi spui.

— Nu te necăji, iscoadă, a spus Întunecatul. Toți oamenii pot fi făcuți de râs.

— Nu-i vorba de asta …, am protestat eu.

— Cine e, Nikolai?

— Ce? Nu!

— E cumva un alt *otkazat'sya*, Alina? m-a luat Întunecatul peste picior.

Mal a clătinat din cap cu un aer dezgustat.

— L-am lăsat să mă poarte pe la reuniuni, la masă și la întrunirile consiliului. L-am lăsat să mă îndepărteze de tine. Dar am tot așteptat, am tot sperat

că ți se va face dor de mine și le vei spune tuturor să se ducă la dracu'!

Am înghițit în sec, încercând să-mi alung din minte zâmbetul rece al Întunecatului.

— Mal, Întunecatul…

— Nu mai vreau să aud de Întunecatul! Nici de Ravka, nici de amplificatoare. De nimic din toată povestea asta, a spus el, dând scârbit din mână. M-am săturat.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit spre ușă.

— Așteaptă! am strigat, fugind după el și apucându-l de mână.

S-a întors atât de brusc, încât aproape că m-am izbit de el.

— Nu, Alina.

— Nu înțelegi…, am încercat eu să-i explic.

— Ai *împietrit* când te-am îmbrățișat. Spune-mi că nu-i așa.

— Nu din cauza ta!

Mal a izbucnit într-un râs aspru.

— Știu că tu n-ai multă experiență, dar am sărutat destule fete cât să-mi dau seama ce înseamnă asta. Stai liniștită. N-o să se mai întâmple.

Vorbele lui m-au lovit ca o palmă.

A plecat trântind ușa în urma lui. Am rămas nemișcată, uitându-mă la ușa închisă. Am întins mâna și am atins clanța de os.

Poți să îndrepți lucrurile, mi-am spus. *Poți să le îndrepți.* Dar am rămas pe loc, cu vorbele lui Mal răsunându-mi în urechi. Mi-am mușcat buza cu putere, încercând să înăbuș hohotul de plâns care îmi scutura pieptul. *Așa e cel mai bine*, mi-am zis, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji. *Să nu audă servitorii că plâng*. Între coaste mi s-a cuibărit un junghi, un ghimpe de

durere intensă, înfipt chiar sub stern, apăsându-mi pe inimă.

Întunecatul a apărut lângă mine, fără să facă niciun zgomot. Degetele sale lungi mi-au dat la o parte părul de pe gât și mi s-au așezat pe colier. Apoi m-a sărutat cu buze reci pe obraz.

Capitolul 19

A doua zi dimineață, m-am dus după David pe acoperișul Micului Palat, unde începuse construcția uriașelor sale farfurii reflectorizante. Atelierul improvizat la umbra unei cupole se umpluse deja cu cioburi de oglindă și schițe mototolite, ale căror colțuri erau legănate de o briză ușoară. Pe una dintre ele am recunoscut scrisul greu de descifrat al lui Nikolai.

— Cum merge?

— Mai bine, mi-a răspuns el, studiind suprafața netedă a unei farfurii. Cred că am obținut curbura corectă. O să le putem testa în curând.

— Cât de curând?

Primeam în continuare informații contradictorii despre poziția Întunecatului, dar, chiar dacă armata lui încă nu era complet pregătită, avea să fie în curând.

— În vreo două săptămâni, a spus David.

— Atât de mult?

— Lucrurile pot fi făcute sau repede, sau bine, a mormăit el.

— David, aș vrea să știu dacă…

— Ți-am spus tot ce știu despre Morozova.

— Nu-i vorba de el. Nu tocmai. Dacă… dacă aș vrea să-mi scot colierul, ce-ar trebui să fac?

— Nu poți să-l scoți.

— Nu acum. Dar după ce…

— Nu, m-a întrerupt David, fără să se uite la mine. Nu e ca alte amplificatoare. Nu poți pur și simplu să-l scoți. Ar trebui să-l rupi, să-i strici structura internă. Rezultatele ar fi catastrofale.

— Cât de catastrofale?

— Nu-mi dau seama, mi-a răspuns. Dar sigur ar fi un dezastru pe lângă care Falia ar părea o simplă tăietură într-o hârtie.

— Ah, am șoptit eu.

Deci la fel s-ar fi întâmplat și cu brățara de solzi. Nu știam în ce aveam să mă transform în cele din urmă, dar un lucru era sigur: nu exista cale de întoarcere. Sperasem că halucinațiile erau provocate de mușcătura de *nichevo'ya*, că efectele sale aveau să slăbească odată cu vindecarea lentă a rănii. Dar părea să nu fie așa. Și chiar dacă ar fi fost așa, aveam să fiu mereu legată de Întunecatul prin colier. M-am întrebat iarăși de ce nu încercase să omoare el însuși biciul mărilor și să întărească această legătură.

David a luat o călimară și a început s-o răsucească între mâini. Avea un aer trist. *Nu doar trist*, mi-am zis. *Ci și vinovat*. El construise legătura, el îmi pusese acest lanț la gât pentru eternitate.

I-am luat cu grijă călimara din mâini.

— Dacă n-ai fi făcut-o tu, Întunecatul ar fi găsit pe altcineva, i-am spus.

Mi-a răspuns cu un fel de tresărire, ceva între o încuviințare din cap și o ridicare din umeri. Am pus călimara la capătul îndepărtat al mesei, unde n-o puteau ajunge degetele lui agitate, și am dat să plec.

— Alina…

M-am oprit și m-am întors spre el. Obrajii i se făcuseră stacojii, iar briza caldă îi ciufulea părul.

Măcar așa nu i se mai vedea tunsoarea îngrozitoare.

— Am auzit că… era și Genya pe vas. Cu Întunecatul.

Mi s-a făcut milă de biata Genya. Deci David nu fusese complet indiferent față de ea.

— Da, am încuviințat eu.

— E teafără? m-a întrebat cu speranță în glas.

— Nu știu, i-am zis. Era în viață când am fugit eu.

Dar cine știe ce-i făcuse Întunecatul după ce aflase că ne lăsase să fugim. Am șovăit o clipă, apoi am adăugat:

— Am rugat-o să vină cu noi.

— Și ea a rămas? m-a întrebat uluit.

— S-a gândit că nu avea de ales.

Nu-mi venea să cred că-i căutam scuze Genyei, dar nu voiam nici ca David să-și facă o părere proastă despre ea.

— Ar fi trebuit…, a început el, dar n-a știut cum să continue.

Aș fi vrut să-l consolez cumva, dar trecutul meu era presărat cu atâtea greșeli, încât nu mi-a venit în minte niciun lucru care să nu sune fals.

— Facem și noi ce putem, am spus eu fără convingere.

David s-a uitat la mine cu o expresie plină de regret. Orice aș fi spus, amândoi știam adevărul crud. Ne străduim. Facem tot ce ne stă în putință. Și de obicei, nu ajută la nimic.

Am plecat cu această stare melancolică la întrunirea de la Marele Palat. Planul lui Nikolai părea să dea rezultate. Deși Vasily încă venea la ședințele cu miniștri, ajungea din ce în ce mai târziu, și din când în când îl surprindeam moțăind. În ziua când n-a reușit să ajungă, Nikolai s-a dus și l-a scos din pat, insistând

cu bunăvoință că pur și simplu nu puteam discuta în absența lui. Se vedea clar că Vasily era mahmur și, după ce a îndurat cam jumătate de ședință, legănându-se pe scaunul din capul mesei, a dat fuga în hol, vomitând zgomotos într-o vază smălțuită.

De data asta, chiar și mie îmi era greu să stau trează. Nu se simțea nicio adiere și, în ciuda ferestrelor deschise, în sala de consiliu era o căldură sufocantă. Ședința s-a animat abia când unul dintre generali ne-a adus la cunoștință numărul total al soldaților din Armata Întâi. Trupele fuseseră împuținate de victime, dezertări și anii de războaie sângeroase, și întrucât Ravka avea să lupte din nou pe cel puțin un front, situația era groaznică.

Vasily a dat alene din mână și a spus:

— Ce atâtea lamentări? Coborâți vârsta de încorporare.

M-am îndreptat de spate.

— Până la ce vârstă? l-am întrebat.

— Paisprezece ani? Cincisprezece? a propus Vasily. Care e vârsta minimă acum?

M-am gândit la toate satele prin care trecusem cu Nikolai, la cimitirele care se întindeau pe kilometri întregi.

— De ce să n-o coborâm la doisprezece? am răbufnit eu.

— Niciodată nu ești prea tânăr să-ți servești țara, a declamat Vasily.

Nu știu dacă de oboseală sau de furie, dar vorbele mi s-au desprins de pe buze înainte să mă pot gândi la ele:

— În cazul ăsta, de ce să ne oprim la doisprezece? Am auzit că bebelușii sunt o excelentă carne de tun.

Dinspre consilierii regali s-au auzit murmure dezaprobatoare. Nikolai s-a întins pe sub masă și a încercat să mă domolească strângându-mă de mână.

— Frate, chiar dacă recrutăm soldații mai devreme, asta nu-i va împiedica să dezerteze, i-a spus el lui Vasily.

— Atunci prindem câțiva dezertori și îi pedepsim exemplar.

Nikolai a ridicat dintr-o sprânceană:

— Ești sigur că moartea prin împușcare e mai înfiorătoare decât perspectiva de a fi sfârtecat de *nichevo'ya*?

— Presupunând că într-adevăr există, a pufnit Vasily.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

Dar Nikolai s-a mulțumit să zâmbească amabil.

— I-am văzut cu ochii mei pe *Volkvolny*. Doar nu spui c-aș fi un mincinos.

— Doar nu sugerezi că trădarea e preferabilă serviciului loial în armata regelui.

— Sugerez că poate acești oameni țin la viața lor la fel de mult ca tine. Sunt prost echipați, prost aprovizionați și lipsiți de speranță. Dacă ai citi rapoartele, ai vedea că ofițerilor le e greu să-și mențină trupele disciplinate.

— Atunci ar trebui stabilite pedepse mai aspre, a spus Vasily. Țăranii atâta înțeleg.

Deja dădusem un pumn unui prinț. Ce mai conta încă unul? Am dat să mă ridic de pe scaun, dar Nikolai m-a tras la loc.

— Ar fi mai disciplinați dacă ar avea burțile pline și ordine precise, a spus el. Dacă m-ai lăsa să fac schimbările pe care le-am propus și să iau bani din vistierie pentru…

— Nu poți face întotdeauna cum vrei tu, *frățioare*...

Atmosfera din sală era extrem de tensionată.

— Lumea se schimbă, a spus Nikolai pe un ton apăsat. Trebuie să ne schimbăm odată cu ea, altminteri o să se aleagă praful de noi.

Vasily a izbucnit în râs:

— Nu-mi dau seama dacă ești un alarmist sau un laș.

— Iar eu nu-mi dau seama dacă ești un idiot sau un idiot.

Vasily s-a făcut stacojiu. A sărit în picioare și a izbit cu palmele în masă.

— Întunecatul e un singur om. Dacă ți-e frică să dai piept cu el...

— Am *dat* piept cu el. Dacă tu nu te temi — dacă *niciunul* dintre voi nu se teme —, e numai pentru că nu înțelegeți cu ce ne confruntăm.

Unii generali au încuviințat din cap. Dar consilierii regelui, nobilii și birocrații din Os Alta aveau chipuri posace și sceptice. Pentru ei, războiul însemna parade, teorie militară și figurine mutate pe o hartă. Iar la momentul decisiv, s-ar fi aliat cu Vasily.

Nikolai și-a îndreptat umerii, masca actorului acoperindu-i din nou trăsăturile.

— Pace, frate, a spus el. Amândoi vrem binele Ravkăi.

Dar Vasily nu voia împăcare.

— Binele Ravkăi e un Lantsov pe tron.

Am tras aer în piept. În sală s-a lăsat o liniște de mormânt. Era ca și când Vasily l-ar fi făcut bastard pe Nikolai.

Însă Nikolai își recăpătase stăpânirea de sine și nimic nu i-o mai putea zdruncina.

— Atunci să ne rugăm cu toții pentru regele legitim al Ravkăi. Iar acum, propun să ne terminăm treburile.

Întâlnirea a continuat chinuit alte câteva minute, iar în cele din urmă s-a încheiat, spre ușurarea tuturor. În drum spre Micul Palat, Nikolai era neobișnuit de tăcut.

Când am ajuns la grădina de lângă pavilionul cu coloane, prințul s-a oprit, a rupt o frunză dintr-un gard viu și a spus:

— N-ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul. I-am rănit orgoliul și l-am făcut să se încăpățâneze și mai tare.

— Și de ce ai făcut-o? am întrebat eu cu o curiozitate sinceră, pentru că rareori i se întâmpla să se piardă cu firea.

— Nu știu, a spus el, mărunțind frunza. Tu te-ai înfuriat. Eu m-am înfuriat. Sala era prea încinsă.

— Nu cred că ăsta e motivul.

— Indigestie? a sugerat el.

Dar n-aveam de gând să mă las abătută de o glumă. În ciuda obiecțiilor lui Vasily și a tergiversărilor consiliului, Nikolai reușise să impună unele dintre planurile sale printr-o combinație magică de răbdare și presiuni. Îi făcuse să aprobe acordarea de ajutoare pentru refugiații care fugeau de pe malurile Faliei și rechiziționase pânză-tare de la Materialki pentru uniformele unor regimente-cheie din Armata Întâi. Ba chiar i-a făcut să aprobe fonduri pentru modernizarea utilajelor agricole, astfel încât țăranii să poată produce mai multă hrană decât cea necesară pentru subzistență. Erau niște schimbări mici, dar care se puteau dovedi vitale în timp.

— Pentru că îți pasă cu adevărat de soarta acestei țări, am spus eu. Pentru Vasily, tronul e doar

un trofeu, ceva pentru care vrea să se certe ca pentru o jucărie preferată. Tu nu ești așa. O să fii un rege bun.

Nikolai a încremenit.

— Eu…

Pentru prima oară, părea să fi rămas fără cuvinte. Apoi pe chip i s-a așternut un zâmbet discret și stânjenit, foarte diferit de obișnuitul său rânjet înfumurat.

— Mulțumesc, a spus el.

Am oftat, apoi am mers mai departe.

— Acum, după ce ți-am zis asta, o să devii insuportabil, nu-i așa?

Nikolai a izbucnit în râs.

— Deja sunt insuportabil.

Zilele deveneau tot mai lungi, iar soarele nu mai cobora decât puțin sub linia orizontului, așa că nici la miezul nopții cerul nu mai era cu adevărat întunecat. În Os Alta începuse festivalul Belyanoch și, în ciuda fricii de război și a amenințării reprezentate de extinderea Faliei, orașul sărbătorea orele nesfârșite de crepuscul. În centrul orașului, serile erau dedicate balurilor mascate, operelor și baletelor extravagante. Dincolo de pod, străzile cartierelor de la periferie erau animate de curse zgomotoase de cai și de petreceri cu muzică și dans. Pe canal se legănau ambarcațiuni de agrement învăluite în lumina difuză a amurgului, iar apa presărată cu sutele de lampioane ale bărcilor curgea domol în jurul orașului, ca o brățară cu nestemate.

Arșița se mai domolise, iar între zidurile palatului toată lumea părea mai voioasă. Nu renunțasem la ideea ca Grisha să se așeze la mese fără să țină cont de ordinul din care făceau parte, iar la un moment

dat, fără să-mi dau seama cum, liniștea apăsătoare a fost înlocuită de râsete și conversații animate. Încă erau clici și conflicte, dar în Sala Domului Aurit domnea pentru prima oară o atmosferă relaxată și animată.

Eram bucuroasă — poate și un pic mândră — să văd Fabrikatori și Etherealki bând ceai în jurul unui samovar, sau pe Fedyor dezbătând o problemă cu Pavel la micul dejun, sau pe fratele mai mic al Nadiei încercând să stea de vorbă cu Paja, care era mai în vârstă decât el și nu părea deloc interesată de avansurile lui. Dar mă simțeam de parcă aș fi privit toate astea de la mare distanță.

După noaptea în care ne-am certat, am încercat să-l abordez pe Mal de mai multe ori, dar întotdeauna găsea câte o scuză să nu stea de vorbă cu mine. Când nu pleca la vânătoare, rămânea să joace cărți la Marele Palat sau mergea în tavernele de la periferie cu noii săi prieteni. Se vedea că începuse să bea mai mult. În unele dimineți, avea ochii încețoșați, iar vânătăile și tăieturile dădeau de înțeles că se încăierase cu cineva, însă era mereu punctual și extrem de politicos. Își respecta îndatoririle și păstra o distanță respectuoasă când mă însoțea în drumurile mele.

Pentru mine, Micul Palat devenise un loc pustiu. Eram înconjurată de oameni, dar aveam impresia că niciunul nu mă vedea pe mine, ci doar lucrurile de care avea nevoie de la mine. Mă temeam să-mi dau pe față îndoielile sau nehotărârea și erau zile când mă simțeam epuizată de povara constantă a responsabilităților și a așteptărilor celor din jur.

Mă duceam la întruniri, mă antrenam cu Botkin și petreceam multe ore pe malul lacului, încercând să-

mi perfecționez Tăietura. Ba chiar mi-am călcat pe mândrie și am încercat iarăși s-o vizitez pe Baghra, sperând că măcar mă va ajuta să-mi desăvârșesc puterea. Dar n-a vrut să mă primească.

Eforturile noastre mi se păreau insuficiente. Iar ambarcațiunea pe care o construia Nikolai pe lac îmi amintea întruna că tot ce făceam era probabil inutil. Ascuns cine știe unde, Întunecatul își aduna forțele, construindu-și armata, iar când avea să ne atace, nicio pușcă, nicio bombă, niciun soldat și niciun Grisha n-ar fi avut cum să-l oprească. Nici măcar eu. Dacă bătălia avea să decurgă prost pentru noi, urma să ne retragem în Sala Domului Aurit și să așteptăm ajutoare de la Poliznaya. Ușile erau întărite cu oțel Grisha, iar Fabrikatorii deja începuseră să astupe găurile și crăpăturile prin care ar fi putut intra *nichevo'ya*.

Dar nu credeam că vom putea pune în aplicare acest plan. Încă nu reușisem să dau de urma păsării de foc, iar dacă lui David nu-i ieșeau farfuriile reflectorizante, atunci, în clipa când Întunecatul avea să atace Ravka, tot ce mai puteam face era să evacuăm orașul. Să fugim și iar să fugim.

Folosirea puterii nu-mi mai aducea satisfacția de altădată. Ori de câte ori invocam lumină în atelierele Materialkilor sau pe malul lacului, simțeam ca pe un stigmat goliciunea încheieturii drepte. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le aflasem despre amplificatoare, despre distrugerea pe care o puteau provoca și despre schimbările pe care le puteau pricinui în ființa mea, nu puteam scăpa de dorința de a avea pasărea de foc.

Mal avea dreptate. Devenise o obsesie. Noaptea stăteam întinsă în pat, imaginându-mi că Întunecatul deja găsise ultimul dintre amplificatoarele lui

Morozova. Poate ținea pasărea de foc într-o colivie de aur. Oare cânta pentru el? Nici măcar nu știam dacă putea cânta. Unele povești spuneau că da. Potrivit uneia dintre ele, cântecul păsării de foc putea adormi o armată întreagă. Când îl auzeau, soldații încetau lupta, aruncau armele și ațipeau în brațele dușmanilor.

Deja citisem toate poveștile: pasărea de foc plângea cu lacrimi de diamant, aripile ei vindecau rănile mortale, iar în bătăile aripilor sale putea fi citit viitorul. Am răsfoit nenumărate cărți de folclor și poezie epică, precum și culegeri de povestiri țărănești, încercând să identific un tipar sau un indiciu. Toate legendele despre biciul mărilor spuneau că trăia în apele înghețate din Drumul Oaselor, dar cele despre pasărea de foc proveneau din toate colțurile Ravkăi, ba chiar și de dincolo de granițele ei, și niciuna nu spunea că pasărea ar fi avut legătură cu vreun sfânt.

Și mai rău era că viziunile deveneau din ce în ce mai dese și mai limpezi. Întunecatul îmi apărea aproape în fiecare zi, de obicei în fosta lui locuință sau în bibliotecă, uneori chiar și în sala de război în timpul întrunirilor, sau la apus, când plecam de la Marele Palat.

— De ce nu mă lași în pace? i-am șoptit într-o noapte, când încercam să lucrez la birou.

Au trecut câteva minute bune. Nu credeam că-mi va răspunde. Ba chiar speram că deja dispăruse, dar în cele din urmă i-am simțit mâna pe umăr.

— Pentru că m-aș simți și eu singur, a spus el.

Și a rămas cu mine toată noaptea, până s-a terminat uleiul din lămpi.

Deja mă obișnuisem să-l văd așteptându-mă la capătul coridoarelor sau stând pe marginea patului

meu înainte să adorm. Uneori, când nu apărea, mă trezeam căutându-l în jur sau întrebându-mă de ce nu venise, iar asta mă speria cel mai tare.

Singura veste bună era decizia lui Vasily de a pleca la târgul de la Caryeva, unde se vindeau cai în vârstă de un an. Aproape că am sărit în sus de bucurie când Nikolai mi-a dat vestea într-una dintre plimbările noastre.

— Și-a făcut bagajele în toiul nopții, mi-a explicat Nikolai. A zis că să întoarce de ziua mea, dar nu m-ar surprinde dacă ar găsi un pretext să mai rămână acolo.

— Încearcă să fii mai puțin arogant, i-am zis. Nu e prea potrivit pentru un rege.

— Sunt sigur că am dreptul la câteva accese de malițiozitate, a râs el, apoi a început să fluiere, fredonând fals melodia pe care mi-o aminteam de pe *Volkvolny*.

Am mai făcut câțiva pași, după care Nikolai și-a dres glasul și a spus:

— Alina, nu că n-ai fi întruchiparea frumuseții, dar… dormi destul?

— Nu prea, am recunoscut eu.

— Coșmaruri?

Încă visam nava de nisip pe care o despicasem în Falie, precum și pe oamenii din Novokribirsk înghițiți de întunericul Faliei, dar nu asta mă ținea trează noaptea.

— Nu tocmai.

— Ah, a spus Nikolai, împreunându-și mâinile la spate. Am observat că prietenul tău s-a dedicat muncii în ultima vreme. E foarte căutat.

— Ei bine, am spus eu, păstrându-mi tonul degajat, așa e Mal.

— Unde a învățat tainele iscoadelor? Nimeni nu-și dă seama dacă e norocos sau foarte priceput.

— N-a învățat. A fost o iscoada bună dintotdeauna.

— Bravo lui, a spus Nikolai. Eu n-am niciun talent înnăscut.

— Ești un actor extraordinar, am zis eu sec.

— Crezi? m-a întrebat, apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit: În clipa asta o fac pe umilul.

Am clătinat din cap cu un aer exasperat, deși îi eram recunoscătoare pentru conversația amuzantă, dar i-am fost și mai recunoscătoare când a schimbat subiectul.

David a mai avut nevoie de aproape două săptămâni pentru a face farfuriile funcționale, dar când în cele din urmă a terminat, i-am convocat pe Grisha pe acoperișul Micului Palat, să urmărească demonstrația. Tolya și Tamar era alături de mine, vigilenți ca de obicei, cercetând mulțimea cu atenție. Pe Mal nu-l vedeam nicăieri. Stătusem trează în salon, sperând să mă întâlnesc cu el și să-l invit personal. Mult după miezul nopții, m-am dat bătută și m-am dus la culcare.

Cele două farfurii uriașe erau amplasate la extremitățile acoperișului, pe suprafața dreaptă dintre cupola de la răsărit și cea de la apus. Farfuriile puteau fi rotite cu ajutorul unui sistem de scripeți, și fiecare era manevrată de un Materialnik și un Furtunos, echipați amândoi cu ochelari care să-i protejeze de lumină. Am văzut că o echipă era alcătuită din Zoya și Paja, iar cealaltă din Nadia și un Durast.

Chiar dacă experimentul o să fie un eșec, mi-am spus cu teamă, *măcar i-am făcut să lucreze împreună. O explozie ar întări legătura dintre ei.*

M-am așezat în mijlocul acoperișului, chiar între cele două farfurii.

Am avut și mai multe emoții când am văzut că Nikolai îl invitase și pe căpitanul gărzii de la Marele Palat, care venise însoțit de doi generali și de câțiva dintre consilierii regelui. Speram să nu se aștepte la ceva spectaculos. Puterea mea era mai impresionantă în beznă, dar zilele lungi din timpul Belyanochului alungaseră cu totul întunericul. L-am întrebat pe David dacă nu cumva ar fi fost bine să programăm demonstrația pentru mai târziu, dar Materialnikul s-a mulțumit să clatine din cap.

— Dacă merge, o să fie foarte spectaculos. Iar dacă nu merge, cred că va fi și mai spectaculos din cauza exploziei.

— David, sper că e o glumă.

S-a încruntat, cu o expresie perplexă.

— O glumă?

La sugestia lui Nikolai, Materialnikul hotărâse să folosească un fluier ca să anunțe manevrele, la fel cum făcea prințul pe *Volkvolny*. David a fluierat cu putere, iar spectatorii s-au dat la o parte, lipindu-se de cupole. Am ridicat mâinile. David a fluierat încă o dată și am invocat lumina.

Șuvoiul auriu s-a revărsat în mine și mi-a țâșnit din mâini sub forma a două raze drepte, care s-au reflectat în oglinzi și s-au încrucișat într-o strălucire orbitoare. Era impresionant, dar nu tocmai spectaculos.

Apoi David a fluierat din nou, și oglinzile s-au rotit ușor. Lumina a ricoșat din oglinzi, multiplicându-se și concentrându-se sub forma a două fâșii incandescente care au spintecat amurgul.

Mulțimea a dus mâinile la ochi, scoțând un *ah*

prelung. Până la urmă ieșise ceva spectaculos.

Fâșiile despicau aerul, împrăștiind cascade de lumină și valuri de căldură tremurătoare, părând să străpungă însăși bolta cerească. David a fluierat încă o dată scurt, iar cele două fâșii s-au contopit într-o singură rază incandescentă. Era imposibil să te uiți direct la ea. Dacă Tăietura era ca un cuțit în mâna mea, raza era ca un adevărat paloș.

Oglinzile s-au înclinat, iar raza a coborât în pădurea învecinată și a retezat vârfurile copacilor, smulgând mulțimii strigăte de uimire.

Oglinzile s-au înclinat și mai mult, iar raza a pârjolit malul lacului, apoi a atins apa, stârnind un val de abur. S-a auzit un sfârâit ușor și, preț de o clipă, am avut impresia că toată suprafața lacului începuse să fiarbă.

David a fluierat speriat, iar eu am coborât mâinile imediat și lumina a dispărut.

Am dat fuga cu toții la marginea acoperișului și ne-am uitat cu gura căscată la priveliștea care se întindea dinaintea noastră.

Părea că cineva luase un brici și tăiase pădurea în diagonală, de la vârful copacilor până la malul lacului. Acolo unde raza atinsese pământul rămăsese un șanț incandescent, care se prelungea până la apă.

— A mers, a zis David cu un aer uluit. Chiar a mers.

După câteva clipe, Zoya a izbucnit în râs. I s-au alăturat Sergei, apoi Marie și Nadia, și dintr-odată, râdeam și chiuiam cu toții. Până și posacul Tolya a izbucnit în râs, ridicându-l pe umeri pe David, căruia încă nu-i pierise expresia stupefiată. Soldații se îmbrățișau cu Grisha, consilierii regelui cu generalii, Nikolai dansa cu Paja, care nici nu apucase să-și

scoată ochelarii, iar căpitanul gărzii de la Marele Palat m-a strâns călduros în brațe.

Chiuiam, râdeam și săream în sus de bucurie, și întreg palatul părea să se cutremure sub noi. În ziua bătăliei, aveam să le facem o mare surpriză hoardelor de *nichevo'ya* ale Întunecatului.

— Să mergem să vedem! a strigat cineva, și am dat buzna cu toții pe scări, ca școlarii când aud clopoțelul, râzând și lovindu-ne de pereți.

Am traversat în fugă Sala Domului Aurit, am dat ușile de perete și am coborât treptele în grabă. În timp ce toată lumea alerga spre lac, eu am rămas țintuită locului.

Mal tocmai ieșea din tunelul de copaci.

— Ia-o înainte, i-am spus eu lui Nikolai. Vin și eu imediat.

Mal mergea cu privirea plecată. Când a ajuns lângă mine, am văzut că avea ochii injectați și o vânătaie urâtă pe pomete.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat și am încercat să-i ating obrazul.

Dar Mal s-a ferit, aruncând o privire spre servitorii care stăteau lângă ușile Micului Palat.

— M-am lovit de o sticlă de *kvas*, mi-a zis. Ai nevoie de ceva?

— Ai pierdut demonstrația.

— Nu eram eu de serviciu.

— Ne ducem la lac, i-am spus, fără să iau în seamă ghimpele dureros din piept. Vii și tu?

A părut să șovăie preț de o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Am venit doar să iau niște bani. Joc cărți la Marele Palat.

Ghimpele mi s-a înfipt și mai adânc în piept.

— Poate ar fi bine să-ți schimbi hainele. Arăți de parcă ai fi dormit îmbrăcat.

Am regretat imediat ce-i spusesem, dar Mal nu părea să se fi supărat.

— Poate pentru că am dormit îmbrăcat, a zis el. Altceva?

— Nimic.

— *Moi soverenyi*, a încheiat el, apoi a făcut o scurtă plecăciune și a urcat grăbit treptele, ca și când abia aștepta să scape de mine.

Am pornit cu pas domol spre lac, sperând că durerea din piept avea să se domolească. Bucuria succesului de la demonstrație se evaporase, lăsându-mă goală pe dinăuntru, ca o fântână secată în care, dacă strigi, nu auzi decât ecoul.

Pe malul lacului, câțiva Grisha se plimbau triumfător de-a lungul șanțului carbonizat care se întindea până la marginea apei. Erau foarte încântați de rezultatele măsurătorilor: avea aproape șaizeci de centimetri lățime și șaizeci adâncime. În pădure, vârfurile copacilor zăceau pe pământ, prefăcute în mormane de crengi și scoarță. Mi-am plimbat mâna pe unul dintre trunchiurile retezate. Tăietura era foarte netedă, iar lemnul încă era cald. Izbucniseră două mici incendii, dar câțiva Iscă-Valuri le stinseseră imediat.

Nikolai dăduse poruncă să se aducă mâncare și șampanie pe malul lacului, unde am și petrecut restul serii. Generalii și consilierii s-au retras mai devreme, dar căpitanul gărzii regale și o parte din soldații lui au rămas până târziu. Și-au dat jos tunicile, s-au descălțat și au intrat în lac. În scurtă vreme, nu le-a mai păsat că or să-și ude hainele și s-au aruncat cu toții în apă, stropindu-se și vârându-se unii pe alții cu capul în apă,

apoi au organizat concursuri de înot până la insulița de pe lac. N-a surprins pe nimeni că de fiecare dată câștiga câte un Iscă-Valuri, purtat de valuri norocoase.

Nikolai și Furtunoșii săi s-au oferit să-i plimbe cu nava zburătoare de curând terminată, pe care o botezase *Pescărușul*. La început, au fost circumspecți, dar după ce primul grup de curajoși s-a întors dând din mâini ca păsările și bălmăjind despre cum e să zbori, toată lumea a vrut să încerce. Îmi jurasem că n-o să mai urc niciodată în drăcovenia lui Nikolai, dar în cele din urmă am cedat insistențelor și m-am alăturat unuia dintre grupuri.

Pescărușul părea mai ușor și mai grațios decât *Colibriul*, poate pentru că băusem șampanie sau poate pentru că știam la ce să mă aștept. Deși mă țineam zdravăn de cocpit cu ambele mâini, când ne-am ridicat ușor în aer, m-a copleșit un val de entuziasm.

Mi-am luat inima în dinți și am privit în jos. Pe sub noi se perindau grădinile îngrijite ale Marelui Palat, brăzdate de poteci cu pietriș alb. Am văzut acoperișul serei Grisha, cercul perfect al fântânii arteziene cu pajură și strălucirea aurie a porților palatului. Apoi am ajuns deasupra vilelor și a bulevardelor lungi și drepte din centrul orașului. Străzile erau pline de oameni care sărbătoreau Belyanochul. Pe Gersky Prospect erau înșirați jongleri și acrobați pe catalige, în parc lumea dansa pe o scenă iluminată, iar din bărcile de pe canal se auzea muzică.

Aș fi vrut să rămân în aer pentru totdeauna și să privesc lumea desăvârșită de sub noi, mângâiată de adierea vântului. Dar în cele din urmă, Nikolai a răsucit timona și ne-am întors pe malul lacului, coborând într-un arc domol.

Crepusculul și-a schimbat culoarea într-un

stacojiu somptuos. Inferni au aprins focuri de tabără pe malul lacului și cineva și-a acordat balalaica. Dinspre periferie se auzeau șuierele și pocnetele focurilor de artificii.

Nikolai și cu mine ne-am suflecat pantalonii și ne-am așezat la capătul cheiului improvizat, cu picioarele atârnate deasupra apei. *Pescărușul* se legăna ușor lângă noi, cu pânzele strânse.

— Farfuriile schimbă tot, a spus Nikolai, dând cu piciorul în apă. Dacă îi poți ține în loc pe *nichevo'ya* suficient de mult, vom avea timp să-l găsim și să-l atacăm pe Întunecatul.

M-am întins pe spate, ridicând mâinile deasupra capului și privind cerul, care începea să-și schimbe culoarea în violet. Când am întors capul, am zărit clădirea școlii evacuate, cu ferestrele întunecate. Aș fi vrut să vadă și elevii ce puteau face farfuriile, să le dau un pic de speranță. Perspectiva bătăliei încă era înfricoșătoare, mai ales când mă gândeam câte vieți s-ar fi putut pierde. Dar măcar nu stăteam pe vârful unui deal, așteptând să murim.

— S-ar putea să avem o șansă, am spus eu cu uimire.

— Să știi că mai am o veste bună, dar să nu sari în sus de bucurie.

Am oftat. Cunoșteam bine tonul acela.

— Nu vreau să mi-o spui, i-am zis.

— Vasily s-a întors de la Caryeva.

— Fii bun și îneacă-mă în clipa asta.

— Și să sufăr singur? Nu prea cred.

— Poate aranjezi ca de ziua ta să i se pună o botniță regală, i-am sugerat.

— Dar așa o să pierdem poveștile lui captivante despre târgul de cai. Ești fascinată de superioritatea

cailor de curse ravkani, nu-i așa?

Mi-a scăpat un scâncet. În noaptea următoare, de ziua lui Nikolai, Mal avea să fie de serviciu. Poate reușeam să-l pun în locul lui pe Tolya sau pe Tamar. N-aș fi suportat să-l văd pe Mal stând drepți toată noaptea, cu chipul împietrit, mai ales că Vasily avea să ne împuie capul cu aiurelile lui.

— Încearcă să fii binedispusă, mi-a spus Nikolai. Poate te cere iarăși de nevastă.

M-am ridicat în capul oaselor.

— De unde știi că m-a cerut?

— Dacă îți amintești, asta am făcut și eu. Mă surprinde că n-a încercat și a doua oară.

— Se pare că nu-i ușor să fiu prinsă singură.

— Știu, a spus Nikolai. De ce crezi că te însoțesc până la Micul Palat după fiecare întrunire?

— Pentru că sunt o companie încântătoare? am zis pe un ton posac, enervată de ușoara dezamăgire pe care mi-o pricinuiseră vorbele lui.

Nikolai se pricepea de minune să mă facă să uit că toate acțiunile lui erau calculate.

— Și de asta, a spus el.

A ridicat piciorul din apă, ațintindu-și privirea asupra degetelor sale jucăușe.

— În cele din urmă, o să te ceară din nou.

Am scos un oftat teatral.

— Cum se spune *nu* unui prinț?

— Ai mai făcut-o și te-ai descurcat destul de bine, a spus Nikolai, contemplându-și în continuare degetele de la picioare. Dar ești sigură că vrei să refuzi?

— Doar nu vorbești serios.

Nikolai s-a foit stânjenit.

— Păi, e întâiul moștenitor, are sânge regal pur și

tot restul.

— Nu m-aș căsători cu Vasily nici dacă ar avea ca animal de companie o pasăre de foc botezată Ludmilla și nu dau doi bani pe sângele lui regal.

M-am uitat în ochii lui.

— Ai zis că nu te interesează bârfele despre paternitatea ta.

— Poate că n-am fost complet sincer.

— Tu? N-ai spus întregul adevăr? Sunt șocată, Nikolai. Șocată și îngrozită.

A izbucnit în râs.

— Cred că mai exact ar fi să spun că nu contează când sunt departe de Marele Palat. Dar aici, nimeni nu vrea să mă lase să uit asta, și mai ales fratele meu. Așa a fost dintotdeauna, a spus el, ridicând din umeri. Zvonurile pe seama mea au început dinainte să mă nasc. De-aia mama nu-mi spune niciodată Sobachka. Zice că m-ar face să par un câine corcit.

Mi s-a strâns inima. Și eu avusesem o mulțime de porecle.

— Îmi plac câinii corciți. Îmi place că au urechile lăsate.

— Urechile mele sunt foarte mândre.

Mi-am plimbat degetul pe una dintre scândurile subțiri ale cheiului.

— De asta ai fost plecat atâta timp? De asta ai devenit Sturmhond?

— Nu știu dacă am avut un singur motiv. Cred că aici nu m-am simțit niciodată ca acasă, așa că am încercat să-mi fac un loc unde să mă simt în largul meu.

— Nici eu nu m-am simțit nicăieri ca acasă, i-am mărturisit eu.

Doar alături de Mal mă simt ca acasă, mi-am

spus în sinea mea, dar am alungat imediat gândul. Apoi m-am încruntat.

— Știi ce urăsc la tine?

A clipit cu o privire uimită.

— Nu.

— Întotdeauna spui lucrurile potrivite.

— Și urăști asta?

— Am văzut cum îți schimbi măștile, Nikolai. Întotdeauna ești cum au ceilalți nevoie să fii. Poate că, într-adevăr, nu te-ai simțit niciodată ca acasă, sau poate spui asta numai ca să faci o orfană săracă și singură să te placă mai mult.

— Deci mă placi?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, când nu-mi vine să te înjunghii.

— E un început.

— Ba nu, nu este.

S-a întors spre mine. Ochii lui căprui semănau cu două boabe de chihlimbar.

— Sunt corsar, Alina, a spus el calm. Pun mâna pe tot ce pot.

Mi-am dat seama dintr-odată că umărul lui era lipit de al meu și i-am simțit apăsarea coapsei. Aerul era cald și în aer pluteau miresmele dulci ale verii și fumul focurilor de tabără.

— Vreau să te sărut, mi-a spus.

— Deja m-ai sărutat, i-am răspuns eu cu un râs nervos.

Pe buze i s-a așternut un zâmbet.

— Vreau să te sărut din nou, s-a corectat el.

— A…, am șoptit.

Gura lui era la câțiva centimetri de a mea. Inima a început să-mi bată nebunește. *Așa e Nikolai,* mi-am repetat în minte. *La el totul e calculat.* Nici măcar nu-

mi dădeam seama dacă voiam să mă sărute. Dar încă aveam orgoliul rănit de refuzul lui Mal. Nu-mi spusese el că sărutase o mulțime de fete?

— Vreau să te sărut, a spus Nikolai. Dar n-o voi face. Nu câtă vreme, în loc să te gândești la mine, vei încerca să-l uiți pe el.

M-am tras în spate și m-am ridicat stângaci în picioare, stânjenită și îmbujorată.

— Alina…

— Măcar acum știu că nu spui mereu lucrurile potrivite, am murmurat.

Mi-am înhățat pantofii și am luat-o la fugă pe chei.

Capitolul 20

M-am plimbat în jurul lacului, ocolind focurile de tabără. Nu voiam să văd sau să vorbesc cu nimeni.

Ce așteptasem de la Nikolai? Distracție? Flirt? Ceva care să-mi aline durerea din suflet? Poate voiam un mijloc meschin de a i-o plăti lui Mal. Sau poate eram atât de disperată după afecțiune, încât m-aș fi mulțumit și cu un sărut fals de la un prinț nedemn de încredere.

Mergeam împleticindu-mă în semiîntuneric și mă gândeam cu groază la petrecerea de a doua zi, organizată în cinstea aniversării lui Nikolai. Poate inventam o scuză. Aș fi putut trimite la Marele Palat un bilet elegant, purtând sigiliul oficial al Invocatoarei Soarelui:

Maiestăților Lor Regele și Regina Ravkăi:

Cu durere în inimă sunt nevoită să-mi exprim regretul și să vă aduc la cunoștință că nu voi putea participa la festivitățile de celebrare a nașterii

Prințului Nikolai Lantsov, Mare Duce de Udova.

S-au ivit niște împrejurări nefericite, anume că prietenul meu cel mai bun nu suportă să mă vadă, iar fiul Maiestăților Voastre nu m-a sărutat, iar eu mi-aș fi dorit să o facă. Sau nu mi-aș fi dorit să o facă. Sau încă nu-mi dau seama ce-mi doresc, dar dacă voi fi obligată să iau parte la petrecerea lui cretină, sunt mari șanse să sfârșesc bocind în felia de tort.

Cu cele mai bune gânduri prilejuite de această foarte fericită ocazie,

Alina Starkov, Tâmpită

Când am ajuns în fosta locuință a Întunecatului, am găsit-o pe Tamar citind în salon. A ridicat privirea, dar probabil mi se vedea pe chip că nu eram în apele mele, pentru că n-a spus nimic.

Știam că nu voi putea dormi, așa că m-am așezat în capul oaselor pe pat, cu o carte pe care o luasem de la bibliotecă, un vechi volum de călătorii în care erau prezentate monumentele Ravkăi. Nutream speranța că aș putea găsi în ea indicii despre arcul de piatră.

Am încercat să mă concentrez, dar m-am trezit citind iar și iar aceeași frază. Mi se învârtea capul de la șampanie și încă îmi era frig de la cât stătusem pe malul lacului. Poate că Mal se întorsese de la jocul de cărți. Dacă i-aș ciocăni la ușă și mi-ar răspunde, ce i-aș zice?

Am aruncat cartea pe pat. Nu știam ce să-i spun lui Mal. Nu mai știam deloc în ultimele zile. Dar aș fi putut începe cu adevărul: că eram dezorientată și că poate îmi pierdeam mințile, că uneori mă speriam și eu de mine și că îmi era atât de dor de el, încât mă durea trupul. Trebuia măcar să încerc să reînnod

legătura cu el, înainte să devină complet imposibil. Orice ar fi crezut despre mine după cearta din noaptea aceea, lucrurile puteau să devină și mai grave. Puteam supraviețui încă unei respingeri, dar n-aș fi putut trăi cu gândul că nici măcar nu încercasem să repar lucrurile.

M-am uitat în salon.

— S-a întors Mal? am întrebat-o pe Tamar.

A clătinat din cap.

— Știi unde s-a dus? am continuat eu, călcându-mi pe mândrie.

Tamar a oftat:

— Încalță-te. Te duc eu la el.

— Unde e?

— La grajduri.

Cuprinsă de neliniște, m-am întors imediat în dormitor și mi-am pus pantofii. Am ieșit cu Tamar din Micul Palat și am traversat peluzele.

— Sigur vrei să faci asta? m-a întrebat Tamar.

Nu i-am răspuns. Orice ar fi urmat să-mi arate, știam că n-avea să-mi placă. Dar nu voiam să mă întorc în cameră și să-mi îngrop capul sub așternut.

Am coborât împreună panta blândă de lângă *banya*. Caii nechezau în padoc, dar Grajdurile erau întunecate. În schimb, sălile de antrenament erau inundate de lumină. Am auzit strigăte.

Sala principală nu era cu mult mai mare decât un șopron. Avea podea de pământ, iar pereții îi erau acoperiți cu toate armele imaginabile. Acolo îi antrena și îi altoia Botkin pe elevii Grisha. Dar în noaptea aceea, era plină cu oameni în toată firea, mai ales soldați, dar și câțiva Grisha, ba chiar și niște servitori.

Cu toții chiuiau și țipau, îmbrâncindu-se să vadă mai bine ce se întâmpla în mijlocul sălii.

Fără să fim luați în seamă, Tamar și cu mine ne-am croit drum prin mulțime. Am văzut două iscoade regale, câțiva soldați din regimentul lui Nikolai, un grup de Corporalki și pe Zoya, care striga și bătea din palme împreună cu ei.

Când mai aveam un pic și ajungeam în față, am zărit un Furtunos cu pieptul gol și pumnii ridicați, învârtindu-se în cercul alcătuit de spectatori. *Eskil,* mi-am amintit eu. Un Furtunos din grupul cu care venise Fedyor. Era fjerdan și se vedea — ochi albaștri, păr de un blond foarte deschis, statură înaltă și un spate atât de lat, încât îmi bloca privirea complet.

Nu e prea târziu, mi-am spus. *Încă mai poți să te întorci și să pretinzi că n-ai fost aici.*

Și totuși, am rămas țintuită locului. Știam ce aveam să văd, dar tot am fost șocată când Eskil s-a dat la o parte și l-am zărit pe Mal. La fel ca Furtunosul fjerdan: avea bustul gol, iar pielea îi era acoperită de transpirație amestecată cu praf. Pe obraz i se prelingea un firicel de sânge dintr-o tăietură de sub ochi, deși Mal nu părea să bage de seamă.

Fjerdanul s-a năpustit spre el, iar Mal a reușit să blocheze primul pumn, însă următorul l-a lovit sub rinichi. A icnit, apoi a coborât umărul, azvârlindu-și brațul spre falca Furtunosului.

Dar Eskil a ieșit imediat din raza de acțiune a lui Mal, după care a ridicat mâna, făcând un arc în aer. M-a cuprins brusc spaima, dându-mi seama că invoca o rafală. Vântul mi-a fluturat părul și, în clipa următoare, Mal a fost luat pe sus. Eskil a întins și celălalt braț, iar trupul lui Mal s-a ridicat brusc și s-a izbit de acoperiș. A rămas o clipă lipit de grinzi, țintuit de puterea Furtunosului, după care acesta i-a dat drumul, iar Mal s-a prăbușit cu o bufnitură puternică.

Am scos un țipăt, dar nu m-a auzit nimeni în hărmălaia din grajd. Unul dintre Corporalki i-a strigat o încurajare lui Eskil, iar un altul îi cerea lui Mal să se ridice.

Mi-am croit drum spre cerc, cu palmele deja pline de lumină. Tamar m-a apucat de mânecă.

— Nu vrea ajutorul tău, mi-a spus.

— Nu-mi pasă! am țipat eu. Asta nu e o luptă dreaptă. Așa ceva nu e permis!

Grisha nu aveau voie să-și folosească puterile în sălile de antrenament.

— Regulile lui Botkin nu se aplică după lăsarea serii. Mal nu e la o lecție, ci în mijlocul unei bătăi.

M-am smuls din mâna ei. Îl preferam pe Mal furios, nu mort.

Încerca să se ridice în picioare. Eram uluită că încă mai putea să se miște după atacului Furtunosului, care se pregătea de o nouă lovitură. Praful s-a înălțat iarăși, iar eu am invocat lumina, fără să-mi pese ce aveau să spună Tamar sau Mal. Dar de data asta Mal s-a rostogolit, evitând curentul și sărind în picioare cu o viteză surprinzătoare.

Eskil s-a încruntat și s-a uitat în jur, calculându-și opțiunile. Știam la ce se gândea. Nu-și putea folosi toată puterea, pentru că ar fi riscat să ne doboare pe toți, ba chiar și o parte din grajd. Am așteptat, ținând lumina în frâu, neștiind ce să fac.

Mal respira din greu, îndoit de șale, cu mâinile sprijinite în șolduri. Sigur își rupsese cel puțin o coastă. Era o minune că scăpase cu șira spinării întreagă. Îmi doream să se culce la pământ și să rămână acolo. Dar s-a îndreptat cu greu de spate, gâfâind din cauza durerii. Și-a răsucit umerii, a tras o înjurătură și a scuipat sânge. Apoi, spre groaza mea, a

întins mâna și i-a făcut semn Furtunosului să se apropie. Mulțimea a izbucnit în chiote.

— Ce face? am scâncit eu. O să-l omoare fjerdanul.

— N-o să pățească nimic, a spus Tamar. L-am văzut încasând și mai mult.

— *Ce?*

— Se bate aproape în fiecare seară când e suficient de treaz. Ba chiar și când nu e.

— Se bate cu Grisha?

Tamar a ridicat din umeri.

— Și e foarte bun.

Deci *asta* făcea Mal noaptea? Mi-am amintit toate diminețile în care se întorcea la Micul Palat cu vânătăi și tăieturi. Ce încerca să demonstreze? Mi-am amintit de vorbele mele necugetate din noaptea când ne-am întors de la petrecerea cu ghicitori. *Nu vreau și povara unei armate de* otkazat'sya *neajutorați*.

Mi-aș fi dorit să le pot lua înapoi. Furtunosul s-a eschivat spre stânga, apoi a ridicat mâinile pentru un nou atac. Vântul a măturat ringul și am văzut picioarele lui Mal ridicându-se de pe pământ. Am strâns din dinți, sigură că aveam să-l văd izbit de peretele cel mai apropiat. Dar, în ultima clipă, Mal s-a răsucit, ferindu-se de curentul de aer și năpustindu-se spre Furtunosul luat prin surprindere.

Eskil a icnit zgomotos în clipa când Mal l-a strâns puternic în brațe, imobilizându-i mâinile, să nu-și mai poată folosi puterea. Fjerdanul masiv a mârâit și a încercat să scape din strânsoarea lui Mal, încordându-și mușchii și dezvelindu-și dinții.

Deși cu siguranță avea dureri, Mal l-a strâns și mai tare, apoi și-a lăsat capul pe spate, izbindu-și fruntea de nasul lui Eskil cu un trosnet înfiorător.

După aceea i-a dat drumul și i-a cărat câțiva pumni în burtă și în coaste.

Furtunosul s-a aplecat, încercând să se apere, cu sângele șiroindu-i din gură. Mal s-a răsucit și i-a dat un picior zdravăn în gambă, iar Eskil a căzut în genunchi, legănându-se, dar reușind cumva să rămână drept.

Mal a făcut un pas în spate, privindu-și opera. Mulțimea chiuia și bătea frenetic din picioare, dar privirea precaută a lui Mal îl fixa în continuare pe fjerdan.

Și-a studiat adversarul preț de câteva clipe, apoi a coborât pumnii și i-a spus:

— Ridică-te!

Expresia lui mi-a dat fiori — era un amestec de sfidare și satisfacție sălbatică. Oare ce vedea când se uita la fjerdanul îngenuncheat în fața lui?

Fjerdanul avea ochii sticloși. A făcut un efort și a ridicat mâinile, trimițând spre Mal o briză slabă, întâmpinată de mulțime cu un cor de huiduieli.

Mal a înfruntat vântul, apoi a făcut un pas în față, iar briza s-a stins. Și-a lipit mâna de pieptul Furtunosului și l-a împins cu dispreț, răsturnându-i trupul masiv. Eskil s-a izbit de pământ, ghemuindu-se și gemând jalnic.

Sala s-a umplut de strigăte înflăcărate și hohote batjocoritoare. Plin de entuziasm, un soldat a luat mâna lui Mal și i-a ridicat-o triumfător deasupra capului, în timp ce spectatorii își încasau câștigurile de pe urma pariurilor.

Soldații s-au repezit spre Mal, purtându-mă și pe mine cu ei. Toată lumea vorbea în același timp, iar câțiva camarazi îl băteau pe spate, îndesându-i bani în palmă. Apoi în fața lui a apărut Zoya. Și-a aruncat

brațele în jurul gâtului său, sărutându-l pe gură. Mal s-a crispat.

Urechile au început să-mi țiuie și zgomotele mulțimii au dispărut.

Dă-o la o parte! m-am rugat în sinea mea. *Dă-o la o parte!*

Și, preț de o clipă, am crezut că așa va face. Dar în cele din urmă a luat-o în brațe, în chiotele și uralele celor din jur.

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare. Ca atunci când pășești pe un râu înghețat, iar stratul de gheață se crapă și te prăbușești, știind că sub tine nu e decât apă întunecată.

Mal s-a desprins zâmbind de Zoya, cu obrajii pătați cu sânge, și în clipa aceea ochii ni s-au întâlnit. S-a făcut alb ca varul.

Zoya i-a urmărit privirea și, când m-a văzut, a ridicat sfidător dintr-o sprânceană.

M-am răsucit pe călcâie și mi-am croit drum prin mulțime, iar Tamar a pornit după mine.

— Alina, a spus ea.

— Lasă-mă-n pace!

Am iuțit pasul, lăsând-o în urmă. Trebuia să ies afară, trebuia să mă îndepărtez de toată lumea. Lacrimile îmi încețoșau privirea. Nu știam dacă plângeam din pricina sărutului sau din pricina luptei, dar nu voiam să mă vadă nimeni. Pentru că Invocatoarea Soarelui nu plângea, mai ales pentru una dintre gărzile ei *otkazat'sya*.

Și ce drept aveam? Nu fusesem la un pas de a mă săruta cu Nikolai? Poate reușeam să dau de el în noaptea aceea și îl convingeam să mă sărute, fără să-i pese la cine mă gândeam.

Afară era o lumină difuză, iar aerul era cald și

apăsător. Simțeam că nu pot respira. M-am îndepărtat cu pași mari de poteca luminată de lângă padoc și am pornit spre crângul de mesteceni.

Dintr-odată am simțit că mă apucă cineva de mână.

— Alina, a spus Mal.

Mi-am tras mâna și am luat-o la fugă.

— Alina, oprește-te, m-a rugat el, ținându-se cu ușurință după mine, în ciuda rănilor.

Dar nu l-am luat în seamă și am intrat în crâng. Simțeam parfumul puternic al frunzelor de mesteacăn și mirosul izvoarelor termale care alimentau *banya*. Aveam un nod în gât. Tot ce voiam era să fiu lăsată singură, să plâng sau să vărs — sau amândouă.

— Alina, te rog, oprește-te, ce naiba!

Nu-mi puteam arăta durerea, așa că am lăsat furia să se reverse.

— Ești căpitanul gărzii mele, am zis, împleticindu-mă printre copaci. N-ar trebui să te bați ca un om de rând!

Mal m-a apucat de mână și m-a întors cu fața spre el.

— *Sunt* un om de rând, a zis el printre dinți. Nu sunt nici pelerin, nici Grisha, nici un câine de pază răsfățat, care stă toată noaptea la ușa ta cu speranța că s-ar putea să ai nevoie de el.

— Bineînțeles că nu! am strigat furioasă. Ai lucruri mult mai bune de făcut cu timpul tău. Cum ar fi să te îmbeți și să-ți vâri limba în gura Zoyei.

— Măcar ea nu împietrește când o ating, a pufnit Mal. Nu mă vrei, așa că de ce-ți pasă dacă ea mă vrea?

— Nu-mi pasă, i-am zis și am scos un scâncet.

Mal mi-a dat drumul atât de brusc, încât era cât

pe-aci să cad pe spate. S-a îndepărtat câțiva pași, trecându-și mâinile prin păr, dar mișcarea l-a făcut să se crispeze și să-și pipăie coastele. Îmi venea să-i strig: *Cheamă un Vindecător!* Dar aș fi vrut și să-i dau un pumn în coaste, să-l doară și mai tare.

— Pe toți sfinții, a înjurat el. Îmi doresc să nu fi venit niciodată la Micul Palat.

— Atunci hai să plecăm, am zis eu cu înverșunare.

Știam că nu are sens ce spun, dar nu-mi păsa.

— Să fugim în noaptea asta, am continuat, și să uităm că am fost vreodată aici.

A izbucnit într-un râs amar:

— Ai idee cât de mult mi-aș dori asta? Să fiu doar cu tine, fără să ne despartă ranguri, pereți sau mai știu eu ce? Să fim iarăși *oameni de rând*?

Apoi a clătinat din cap.

— Dar n-ai s-o faci, Alina.

— Ba da, am spus eu, cu ochii în lacrimi.

— Nu te amăgi. Ai găsi imediat o cale să te întorci.

— Nu știu cum să repar lucrurile, am rostit cu disperare.

— Nu poți să le repari! a țipat el. Asta e situația. Ți-a trecut vreodată prin minte că te-ai născut să fii regină, iar eu un nimeni?

— Nu-i adevărat.

S-a apropiat ușor de mine, crengile copacilor aruncând umbre ciudate pe chipul său, în lumina violet a amurgului.

— Nu mai sunt soldat, a zis. Nu-s prinț și cu siguranță nu-s sfânt. Așa că ce sunt eu, Alina?

— Eu…

— Ce sunt eu? a șoptit.

Era chiar în fața mea. Mirosul pe care îl știam atât de bine, parfumul greu de pășune înverzită, era acum acoperit de izul de transpirație și sânge.

— Sunt păzitorul tău? m-a întrebat.

M-a mângâiat ușor pe braț, de la umăr până la vârful degetelor.

— Prietenul tău?

Mâna lui stângă mi-a mângâiat celălalt braț.

— Slujitorul tău?

Îi simțeam respirația pe buze, iar bătăile inimii îmi duduiau în urechi.

— Spune-mi ce sunt.

M-a lipit de el, cuprinzându-mi încheietura mâinii. Când m-a strâns, un fior intens mi-a cutremurat trupul, și am căzut în genunchi. Totul în jur s-a încețoșat și mi-a scăpat un geamăt. Mal mi-a dat drumul la mână, ca și când s-ar fi ars.

S-a îndepărtat uluit de mine.

— Ce-a fost asta?

Am clipit de câteva ori, încercând să-mi alung amețeala.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat el din nou.

— Nu știu, am șoptit, simțind încă furnicături în degete.

Buzele lui Mal s-au arcuit într-un zâmbet amar.

— Niciodată nu-i ușor cu tine, nu-i așa?

Am sărit în picioare, cuprinsă brusc de furie.

— Nu, Mal, nu e. Cu mine n-o să fie niciodată ușor sau plăcut sau tihnit. Nu pot să plec pur și simplu de la Micul Palat. Nu pot să fug sau să pretind că nu sunt ceea ce sunt, pentru că, dacă aș face-o, o să moară și mai mulți oameni. Nu voi mai putea fi niciodată Alina pe care o știai tu. Fata aia nu mai există.

— O vreau înapoi, a zis el cu glas răgușit.

— Nu pot să mă întorc! am țipat, fără să-mi pese că mă putea auzi cineva. Chiar dacă îmi dai jos colierul și solzii dragonului, nu poți scoate puterea asta din mine.

— Și dacă aș putea? Ai renunța la ea?

— Niciodată.

Amândoi am înțeles cât adevăr conținea cuvântul acela. Stăteam în picioare în întunericul pădurii și am simțit cum mi se răsucește ghimpele în inimă. Știam ce urma să rămână după dispariția durerii: singurătate, zădărnicie, o fisură adâncă ce n-avea să se astupe niciodată, deznădejdea neconsolată a abisului pe care-l zărisem cândva în ochii Întunecatului.

— Să mergem, a spus Mal în cele din urmă.

— Unde?

— Înapoi la Micul Palat. N-am de gând să te las singură în pădure.

Am urcat colina în tăcere și am intrat în palat pe ușa Întunecatului. Din fericire, salonul era gol.

Când am ajuns în fața dormitorului meu, m-am întors spre Mal.

— L-am văzut, i-am zis. L-am tot văzut pe Întunecatul. În bibliotecă. În capelă. În *Falie*, când *Colibriul* a fost la un pas de prăbușire. În dormitorul meu, în noaptea când ai încercat să mă săruți.

Mal se uita țintă la mine.

— Nu știu dacă sunt halucinații sau chiar mă vizitează, am continuat eu. Nu ți-am spus până acum pentru că mă tem că-mi pierd mințile. Și pentru că deja ți-e un pic frică de mine.

Mal a deschis gura, a închis-o, apoi a deschis-o din nou. Speram că poate urma să mă contrazică. În

schimb, mi-a întors spatele și a pornit spre locuința gărzilor, oprindu-se doar ca să ia o sticlă de *kvas* de pe masă, după care a închis cu grijă ușa în urma lui.

M-am pregătit de culcare și m-am vârât sub cearșaf, dar noaptea era prea caldă. Am făcut cearșaful ghem la picioare și m-am întins pe spate, cu privirea ațintită spre domul de obsidian presărat cu stele. Voiam să bat cu pumnii în ușa lui Mal, să-i spun că-mi pare rău, că stricasem totul, că ar fi trebuit să intrăm în Os Alta ținându-ne de mână. Dar oare-ar fi avut vreun rost?

Nu există viață obișnuită pentru cei ca tine și ca mine.

Ci doar luptă și frică și fiori misterioși care-mi făceau genunchii să mi se-nmoaie. Ani de zile îmi dorisem să fiu genul de fată care i-ar fi plăcut lui Mal. Poate că nu mai era posibil.

Nu mai e nimeni ca noi, Alina. Și nici n-o să mai fie vreodată.

Plângeam cu lacrimi fierbinți de furie. Mi-am adâncit fața în pernă, să nu mă audă nimeni. Am plâns până am rămas fără lacrimi, iar în cele din urmă, m-am afundat într-un somn zbuciumat.

— Alina.

M-am trezit cu buzele lui Mal mângâindu-le pe ale mele, atingându-mi ușor tâmpla, pleoapele și fruntea. Lumina pâlpâitoare a lămpii de pe noptieră i-a strălucit în păr când s-a aplecat să-mi sărute curbura gâtului.

Somnoroasă și dezorientată, am ezitat preț de o clipă, apoi l-am luat în brațe și l-am tras spre mine. Nu-mi păsa că ne certaserăm, că o sărutase pe Zoya, că-mi întorsese spatele, că totul părea imposibil. Singurul lucru care conta era că se răzgândise. Se

întorsese și nu mai eram singură.

— Mi-a fost dor de tine, Mal, i-am șoptit la ureche. Mi-ai lipsit atât de mult.

Palmele mi-au alunecat pe spatele lui și i s-au împreunat în jurul gâtului. M-a sărutat din nou și m-am lăsat oftând în voia buzelor sale. I-am simțit pe piept greutatea trupului și i-am mângâiat mușchii tari ai brațelor. Dacă Mal încă era alături de mine, dacă încă mă putea iubi, atunci mai erau speranțe. Inima îmi bătea cu putere și mă simțeam inundată de un val de căldură. Nu se auzeau decât respirațiile noastre și foșnetele trupurilor noastre împreunate. Mal mă săruta pe gât și pe claviculă, sorbindu-mi pielea. M-am înfiorat și m-am lipit de el.

Asta îmi dorisem, nu? Să găsesc o cale de a umple prăpastia dintre noi. Și totuși, m-a trecut un fior de spaimă. Voiam să-i văd fața, să mă asigur că ne împăcaserăm. I-am cuprins capul în palme, ridicându-i bărbia și, când i-am întâlnit privirea, m-am retras cu groază.

M-am uitat în ochii lui Mal — ochii albaștri și familiari, pe care îi știam mai bine decât pe ai mei. Dar nu erau albaștri. La lumina pâlpâitoare a lămpii, mi-am dat seama că străluceau în culoarea cuarțului.

Apoi pe buze i s-a așternut un zâmbet rece și viclean, cum nu mai văzusem niciodată pe chipul lui.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Alina.

Vocea aceea. Rece și limpede precum cristalul.

Trăsăturile lui Mal s-au descompus în umbre, apoi s-au întregit din nou, ca un chip care iese din ceață. Palid și frumos, cu linia perfectă a maxilarului, cu părul bogat și negru.

Întunecatul mi-a așezat blând o mână pe obraz.

— În curând, mi-a șoptit el.

Am țipat, iar trupul Întunecatului s-a desfăcut în fâșii negre și a dispărut.

M-am dat jos din pat, clătinându-mă. Simțeam furnicături pe piele și tot trupul îmi tremura de groază, dar și de dorința pe care mi-o stârnise. Mă așteptam ca Tolya și Tamar să dea buzna în dormitor. Deja aveam pregătită o minciună. „Un coșmar“, aveam eu să spun.

Și lumea urma să revină pe făgașul obișnuit, deși inima îmi bătea cu putere și simțeam că un nou țipăt era gata să-mi țâșnească din gâtlej.

Dar camera a rămas liniștită. N-a venit nimeni. Stăteam singură în picioare, tremurând în întuneric.

Am inspirat o dată, scurt și tremurător. Apoi încă o dată.

Când m-am simțit sigură pe picioare, mi-am pus halatul și am aruncat o privire în salon. Era pustiu.

Am închis ușa și m-am lipit cu spatele de ea, uitându-mă la cearșafurile boțite de pe pat. N-aveam de gând să mă culc la loc. M-am uitat la ceasul de pe șemineu. Soarele răsărea devreme în timpul Belyanochului, dar palatul avea să se trezească abia peste câteva ore.

Am răscolit teancul de haine pe care le luasem cu mine în călătoria pe *Volkvolny* și am scos un palton maro de lână și o eșarfă lungă. Era prea cald pentru amândouă, dar nu-mi păsa. Mi-am pus paltonul peste rochia de noapte, mi-am înfășurat gâtul și capul cu eșarfa și mi-am încălțat pantofii.

M-am strecurat prin salon și am văzut că ușa de la locuința gărzilor era închisă. Dacă Mal sau gemenii erau înăuntru, probabil dormeau adânc. Sau poate că Mal era undeva în Micul Palat, cuibărit în brațele Zoyei. Mi s-a strâns inima. Am luat-o pe ușile din

stânga și am traversat în grabă sălile întunecate, ieșind în liniștea nopții.

Capitolul 21

Am rătăcit prin lumina difuză, trecând pe lângă peluzele tăcute, învăluite în ceață, și pe lângă geamurile aburite ale serei. Nu se auzea decât scrâșnetul discret al pantofilor mei pe poteca de pietriș. La Marele Palat tocmai se făcea aprovizionarea cu pâine și alimente. Am ieșit pe porți odată cu șirul de căruțe, ajungând pe străzile pavate din centrul orașului. Am văzut câțiva petrecăreți care încă profitau de amurgul prelungit și doi bărbați în costume elegante care moțăiau pe o bancă în parc. Câteva fete râdeau și se bălăceau într-o fântână arteziană, cu fustele ridicate deasupra genunchilor. Un tânăr cu o cunună de maci stătea pe o bordură cu capul în mâini, iar o fată cu o coroană de hârtie îl bătea ușor pe umăr. Am trecut pe lângă ei fără să mă ia în seamă — o fată invizibilă, într-un palton de lână maro.

Știam că era periculos. Puteam fi recunoscută și răpită în orice clipă de spionii Aparatului sau ai Întunecatului. Dar nu-mi mai păsa. Simțeam nevoia să merg, să-mi umplu plămânii cu aer proaspăt, să scap de amintirea mâinilor Întunecatului pe pielea mea.

Am dus degetele la cicatricea de pe umăr. O simțeam chiar și prin lâna paltonului. Când eram pe balenieră, îl întrebasem pe Întunecatul de ce-și lăsase monstrul să mă muște. Crezusem că din răutate, ca să port pentru totdeauna însemnul lui. Dar poate că era mai mult decât atât.

Oare chiar fusese o halucinație? Oare venise cu adevărat în dormitorul meu sau fusese doar o

plăsmuire a minții mele? Ce boală pusese stăpânire pe mine de ajunsesem să visez așa ceva?

Dar nu voiam să mă gândesc. Voiam doar să merg.

Am traversat canalul, pe care încă se legănau câteva bărci. De undeva de sub pod se auzea vaietul unui acordeon.

Am ieșit pe poarta păzită de gărzi și am ajuns pe străzile înguste de la periferie. Casele păreau și mai înghesuite decât înainte. Lumea era strânsă în pridvoare și pe treptele din fața ușilor. Unii jucau cărți pe mese improvizate din lăzi. Alții dormeau sprijiniți unii de alții. Un cuplu dansa alene în ușa unei taverne, pe o muzică pe care numai ei o auzeau.

Când am ajuns la zidurile orașului, m-am gândit să mă opresc și să mă întorc acasă. Mi-a venit să râd. Micul Palat nu era acasă pentru mine.

Nu există viață obișnuită pentru cei ca tine și ca mine.

În viața mea, iubirea și prietenia aveau să fie înlocuite de supunere și loialitate. Aveam să cântăresc fiecare decizie, să mă gândesc bine la fiecare acțiune, să nu mă încred în nimeni. Avea să fie o viață privită de la distanță.

Știam că trebuia să mă întorc, dar am mers mai departe și, o clipă mai târziu, am ajuns de cealaltă parte a zidului. Ieșisem din Os Alta.

Orașul de corturi se mărise. Dincolo de ziduri își făcuseră tabăra sute de oameni, poate câteva mii, dintre care mulți erau pelerini — m-a surprins să văd cât de mult crescuse numărul lor. Se strânseseră cu toții lângă un cort înalt și alb, așezați cu fața spre est, așteptând răsăritul soarelui.

Apropiindu-mă mai mult, am auzit un cor de

șoapte fluturând în aer precum aripile păsărilor, care mai apoi s-au împletit într-un murmur grav odată ce soarele s-a ivit deasupra orizontului, colorând cerul în albastru. Abia atunci am început să disting cuvintele.

Sankta. Sankta Alina. Sankta. Sankta Alina.

Pelerinii priveau răsăritul, iar eu îi priveam pe ei, incapabilă să întorc spatele așteptărilor și speranțelor lor. Pe fețe li se citea bucuria, iar unii au izbucnit în lacrimi când au fost atinși de primele raze ale soarelui.

Murmurul s-a întețit, urcând și coborând, transformându-se într-o tânguire care mi-a trimis fiori pe șira spinării. Era ca un râu care se revarsă peste maluri, ca un roi de albine scuturat dintr-un copac.

Sankta. Sankta Alina. Fiica Ravkăi.

Am închis ochii, lăsând soarele să-mi mângâie pielea, rugându-mă să simt ceva, orice.

Sankta Alina. Fiica întregului Keramzin.

Pelerinii au ridicat mâinile spre cer, iar murmurele s-au transformat în bocete și strigăte frenetice. Chipuri bătrâne, chipuri tinere, bolnavi și sănătoși, nevolnici și puternici. Cu toții îmi erau străini.

M-am uitat în jur. *Asta nu e speranță,* mi-am zis. *E nebunie. E foamete, sărăcie, disperare.* Mă simțeam ca și când m-aș fi trezit dintr-o transă. De ce venisem acolo? Printre oamenii aceia mă simțeam mai singură decât între zidurile palatului. Nu aveam ce să le dau și nici ei nu-mi puteau oferi nimic.

Mă dureau picioarele și dintr-odată mi-am dat seama cât de obosită eram. M-am răsucit pe călcâie și mi-am croit drum prin mulțime, pornind spre porțile orașului. Corul de incantații se transformase într-un vacarm insuportabil.

Sankta, strigau pelerinii. *Sol Koroleva. Rebe Dva Stolba.*

Fiica celor Două Mori. Mai auzisem asta în drum spre Os Alta. Două Mori era o vale de la granița de sud, botezată după niște ruine de piatră, care adăpostea câteva sate mici și neînsemnate. Nu doar eu mă născusem acolo, ci și Mal, dar nu avuseserăm niciodată ocazia să ne întoarcem în vale. Și ce rost ar fi avut? Puținele noastre rude erau de mult îngropate sau prefăcute în scrum.

Sankta Alina.

M-am gândit iarăși la cele câteva amintiri de dinainte de Keramzin. Feliile de sfeclă roșie, care îmi lăsau pete roșii pe degete. Drumul prăfuit, văzut de pe umerii puternici ai unui bărbat. Boii care mergeau cu pas domol, legănându-și cozile. O mână arătându-mi ruinele morilor, care se înălțau ca două degete de piatră, tocite de vânt, ploaie și timp. Atât se păstra în memoria mea. Restul erau amintiri de la Keramzin. Restul era Mal.

Sankta Alina.

Mi-am croit drum prin mulțimea de trupuri, strângându-mi mai bine eșarfa în jurul urechilor, să nu mai aud strigătele mulțimii. O pelerină bătrână mi-a tăiat calea și era cât pe-aci s-o dărâm. Am întins mâna s-o sprijin, iar ea s-a agățat de mine, recăpătându-și cu greu echilibrul.

— Iartă-mă, *babya,* am spus eu politicos.

Spre cinstea ei, Ana Kuya ne învățase bunele maniere.

— Te simți bine? am întrebat-o.

Dar bătrâna nu mă privea în ochi, ci se holba la gâtul meu. Am ridicat repede mâna. Dar era prea târziu. Eșarfa îmi alunecase de la gât.

— Sankta, a scâncit bătrâna. Sankta!

A căzut în genunchi și mi-a luat mâna, lipind-o de obrazul ei scofâlcit.

— Sankta Alina!

Dintr-odată am fost înconjurată de mâini care mă apucau de mâneci și de marginea paltonului.

— Vă rog, am șoptit, încercând să mă îndepărtez de ei.

Sankta Alina se auzea din toate părțile. Șoapte, strigăte, murmure și vaiete. Numele meu îmi părea străin. Era rostit ca o rugăciune, ca o incantație în altă limbă, menită să țină întunericul la distanță.

S-au înghesuit cu toții în jurul meu, împingându-se să ajungă cât mai aproape, întinzând mâna să-mi atingă părul și pielea. Am auzit ceva pârâind și mi-am dat seama că era paltonul meu.

Sankta. Sankta Alina.

Pelerinii mă înghionteau din toate părțile, țipând unii la alții, fiecare vrând să pună mâna de mine. Picioarele mi s-au ridicat de pe pământ și am scos un țipăt de durere, simțind că cineva îmi smulge un smoc de păr din cap. Aveau să mă sfârtece.

N-au decât, mi-am spus în sinea mea cu o limpezime surprinzătoare. Totul se putea termina atât de ușor. Aș fi scăpat de frică și de responsabilități, de halucinațiile cu Întunecatul, de coșmarurile cu nave despicate în două și cu copii devorați de Falie. M-aș fi eliberat de colier și de brățară, de povara zdrobitoare a speranței pelerinilor. *N-au decât.*

Am închis ochii. Acesta avea să fie sfârșitul meu. Puteau să-mi dedice și mie o pagină din *Istorii Sankt'ya* și să-mi pună o aureolă aurie în jurul capului. Alina cea Chinuită, Alina cea Neînsemnată, Alina cea Nebună, Fiica celor Două Mori, sfâșiată în bucăți

lângă zidurile orașului. Puteau să-mi vândă oasele pe marginea drumului.

S-a auzit un țipăt. Apoi un strigăt furios. M-au înhățat niște mâini enorme și am fost ridicată în aer.

Am deschis ochii și am văzut fața încruntată a lui Tolya, care mă ținea strâns în brațe.

Lângă el era Tamar, cu palmele ridicate.

— Nu vă apropiați! i-a prevenit ea pe cei din jur, rotindu-se lent și fixându-i cu privirea.

Câțiva pelerini au început să clipească somnoros, iar unii chiar s-au întins pe jos. Tamar le încetinea bătăile inimii, încercând să-i liniștească, dar erau prea mulți. Un bărbat s-a repezit spre noi, iar Tamar și-a scos imediat toporașele. Bărbatul a urlat, iar pe braț i-a apărut o crestătură roșie.

— Dacă vii mai aproape, rămâi fără mână, i-a spus ea printre dinți.

Pelerinii aveau expresii sălbatice.

— Dă-mi drumul, am protestat eu, lasă-mă să vă ajut.

Dar Tolya m-a ignorat și a luat-o din loc, croindu-și drum prin mulțime. Tamar se învârtea în jurul lui cu toporașele în mâini, lărgind poteca. Pelerinii gemeau și se tânguiau cu mâinile întinse, încercând să ajungă la mine.

— Acum, a spus Tolya, apoi a repetat mai tare: Acum!

Și a luat-o la fugă. Capul mi se izbea cu putere de pieptul lui în timp ce goneam spre zidurile orașului, cu Tamar în urma noastră. Gărzile deja văzuseră că se iscase zarvă, așa că începuseră să închidă porțile.

Tolya înainta ca un taur, culcându-i la pământ pe cei care-i stăteau în cale, trecând vijelios prin crăpătura tot mai îngustă dintre porțile de fier. Tamar

a reușit să se strecoare și ea, cu doar câteva secunde înainte ca porțile să se închidă cu un zăngănit puternic. De cealaltă parte se auzeau pelerinii izbindu-se de porți, zgâriind cu unghiile, strigând de foame. Dar numele meu se auzea în continuare. Sankta Alina.

— Ce naiba a fost în capul tău? a răcnit Tolya după ce m-a pus jos.

— Mai târziu, a intervenit ferm Tamar.

Gărzile se uitau încruntate la mine.

— Luați-o de aici! a strigat furios unul dintre ei. Mare noroc dacă nu ne trezim c-o răscoală.

Gemenii erau așteptați de cai. Tamar a înhățat o pătură de pe taraba unui negustor și mi-a aruncat-o pe umeri. Mi-am strâns-o în jurul gâtului, să-mi ascund colierul, apoi Tamar a sărit pe cal, iar Tolya m-a azvârlit în spatele ei.

Am călărit într-o tăcere apăsătoare până la porțile palatului. Zarva din afara zidurilor încă nu se răspândise în oraș, așa că pe drum am fost întâmpinați doar de câteva priviri curioase.

Gemenii nu mi-au spus nimic, dar mi-am dat seama că erau furioși. Și aveau tot dreptul să fie. Mă purtasem ca o idioată, iar acum tot ce puteam spera era ca gărzile de la porțile orașului să poată restabili ordinea fără să recurgă la violență.

Și totuși, dincolo de spaimă și regrete, în minte îmi încolțise o idee. Știam că era o aiureală, un lucru imposibil, dar tot nu mi-o puteam alunga din minte.

Când am ajuns înapoi la Micul Palat, gemenii au vrut să mă escorteze până la camera mea, dar am refuzat.

— Acum sunt în siguranță, le-am spus. Trebuie să fac ceva.

Dar au insistat să meargă cu mine până la

bibliotecă.

Nu mi-a luat mult să găsesc ce căutam. La urma urmelor, fusesem cartografă. Am luat cartea la subsuoară și m-am întors în locuința Întunecatului, urmată de gărzile mele încruntate.

Spre surprinderea mea, l-am găsit pe Mal așteptând în salon. Stătea la masă, bând un pahar de ceai.

— Unde ați…, a început Mal, dar Tolya l-a ridicat imediat de pe scaun și l-a izbit de perete.

— Unde ai fost *tu*? a mârâit Tolya, apropiindu-și fața de a lui.

— Tolya! am strigat eu alarmată.

Am vrut să-i îndepărtez mâna de gâtul lui Mal, dar era ca și când aș fi încercat să îndoi o bară de oțel. M-am întors spre Tamar pentru ajutor, dar ea a făcut un pas în spate, cu brațele încrucișate, la fel de furioasă ca Tolya.

Mal se sufoca. Era nebărbierit și nu apucase să se schimbe, iar mirosul de sânge și kvas era lipit de el ca o tunică murdară.

— Pe toți sfinții, Tolya! Ai de gând să-l sugrumi?

Preț de o clipă, Tolya a părut că într-adevăr avea de gând să-l omoare, dar în cele din urmă și-a relaxat degetele, iar Mal a alunecat ușor pe perete, tușind și trăgând cu nesaț aer în piept.

— Era tura ta! i-a strigat Tolya, împungându-i pieptul cu degetul. Ar fi trebuit să fii cu ea.

— Îmi pare rău, a gâfâit Mal, frecându-și gâtul. Cred că m-a furat somnul. Eram în camera de lângă…

— Erai pe fundul unei sticle, a zis Tolya printre dinți. Duhnești a băutură.

— Îmi pare rău, a repetat Mal deznădăjduit.

— *Îți pare rău?* a făcut Tolya, încleștându-și

pumnii. Ar trebui să te fac bucăți.

— Poți să-l faci bucăți și mai încolo, am intervenit eu. Acum caută-l pe Nikolai și spune-i că vreau să ne vedem în sala de război. Mă duc să mă schimb.

Am intrat în dormitor și am închis ușa în urma mea, încercând să-mi recapăt cumpătul. Ziua abia începuse, iar eu deja fusesem la un pas de moarte și probabil stârnisem o revoltă. Poate reușeam să și dau foc la ceva înainte de micul dejun.

M-am spălat pe față și mi-am luat kefta pe mine, apoi m-am dus repede în sala de război. Mal mă aștepta acolo, prăbușit pe un scaun, deși nu-l invitasem. Își schimbase hainele, dar tot boțit arăta: avea ochii roșii, iar fața îi era presărată cu vânătăi proaspete de la bătaia de noaptea trecută. Când am intrat, a ridicat privirea spre mine, dar n-a spus nimic. Oare avea să vină vreodată momentul când mă puteam uita la el fără să mă doară?

Am pus un atlas geografic pe masa lungă și m-am apropiat de vechea hartă a Ravkăi, care acoperea un perete întreg. Dintre toate hărțile din sala de război, aceasta era de departe cea mai veche și mai frumoasă. Mi-am plimbat degetele peste muchiile ieșite în relief ale munților Sikurzoi, care alcătuiau granița de sud a Ravkăi cu Shu Han, oprindu-mă la dealurile din vestul regatului. Valea Dva Stolba era prea mică să figureze pe această hartă.

— Îți amintești ceva dinainte să ajungem la Keramzin? l-am întrebat pe Mal fără să mă uit la el.

Mal nu era mult mai mare decât mine când a venit la orfelinat. Încă țineam minte ziua în care sosise. Știam că urma să vină un nou refugiat și speram să fie o fată, să am cu cine mă juca. Dar mă alesesem cu un băiat durduliu, cu ochi albaștri, care

nu se dădea în lături de la nicio provocare.

— Nu, a răspuns el în cele din urmă.

Încă era răgușit de la strânsoarea zdravănă a mâinilor lui Tolya.

— Nimic?

— Știu că visam des o femeie cu păr lung și auriu, împletit într-o coadă, pe care și-o legăna în fața mea ca pe o jucărie.

— Mama ta?

— Mama, mătușa, vecina… De unde să știu? Alina, în legătură cu ce s-a întâmplat…

— Altceva?

S-a uitat la mine câteva clipe, apoi a oftat și a spus:

— De fiecare dată când simt miros de lemn-dulce[25], îmi aduc aminte cum stăteam pe o verandă cu un scaun roșu în fața mea. Asta-i tot. În rest…

Vocea i s-a curmat și a dat din umeri. Nu trebuia să-mi explice nimic. Amintirile erau un lux pe care și-l permiteau doar ceilalți copii, nu orfanii de la Keramzin. *Fiți recunoscători. Fiți recunoscători.*

— Alina, a încercat Mal să schimbe subiectul, ce mi-ai spus despre Întunecatul…

Dar chiar în clipa aceea pe ușă a intrat Nikolai. Deși era foarte devreme, avea o ținută ireproșabilă — cizme lustruite și păr blond strălucitor. S-a uitat la obrazul neras și la vânătăile lui Mal, apoi a ridicat din sprâncene și a spus:

— Presupun că încă n-ați cerut să se aducă ceaiul.

S-a așezat pe un scaun, întinzându-și picioarele lungi. Tolya și Tamar își ocupaseră posturile, dar le-

---

[25] Plantă erbacee ale cărei rădăcini cu gust dulce-amar sunt folosite ca mirodenie pentru aromatizarea dulciurilor și băuturilor.

am cerut să închidă ușile și să ni se alăture.

După ce am luat loc cu toții în jurul mesei, am spus:

— Am fost printre pelerini azi-dimineață.

Capul lui Nikolai a tresărit și, într-o clipită, masca de prinț dezinvolt a dispărut:

— Cred că nu te-am auzit bine.

— N-am pățit nimic.

— Era cât pe-aci să fie omorâtă, a spus Tamar.

— Dar am scăpat, am adăugat eu.

— Ți-ai pierdut mințile? m-a întrebat Nikolai. Oamenii ăia sunt niște fanatici.

Apoi s-a uitat la Tamar:

— Cum de-ai lăsat-o să facă așa ceva?

— N-am lăsat-o, a răspuns Tamar.

— Spune-mi că n-ai plecat singură, a zis Nikolai și s-a întors spre mine.

— N-am plecat singură.

— Ba a plecat singură.

— Tamar, taci din gură, am mustrat-o eu. Nikolai, ți-am spus, n-am pățit nimic.

— Numai pentru că am ajuns acolo la timp, a zis Tamar.

— Cum ați ajuns acolo? a întrebat Mal cu glas scăzut. Cum ați găsit-o?

Tolya s-a făcut negru de furie și a izbit în masă cu unul dintre pumnii lui uriași.

— N-ar fi trebuit s-o găsim noi. Trebuia să fii tu lângă ea.

— Ajunge, Tolya, am spus eu tăios. Mal nu era unde ar fi trebuit să fie, iar eu sunt perfect capabilă să fac prostii de capul meu.

Am tras aer în piept. Mal avea un aer jalnic, Tolya părea gata să facă țăndări câteva mobile, Tamar

avea o expresie severă, iar Nikolai era mai furios ca niciodată. Dar măcar erau cu toții atenți la mine.

Am împins atlasul spre mijlocul mesei.

— Uneori, pelerinii îmi spun Rebe Dva Stolba.

— Fiica celor Două Mori? a întrebat Nikolai.

— Dva Stolba e o vale botezată după ruinele care se înalță la gura ei.

Am deschis atlasul la pagina pe care mi-o însemnasem. Era o hartă detaliată a graniței de sud-vest.

— Mal și cu mine suntem de loc de undeva de aici, am zis, plimbându-mi degetul pe marginea hărții. Satele sunt împrăștiate în zona asta.

Am dat pagina să le arăt o ilustrație cu drumul care ducea într-o vale presărată cu sate. De fiecare parte a drumului se înălța câte o coloană subțire de piatră.

— Nu-s cine știe ce, a mormăit Tolya.

— Exact, am spus eu. Sunt niște ruine foarte vechi. Cine știe de câtă vreme sunt acolo și ce-or fi fost de fapt la origine? Valea se cheamă Două Mori, dar poate că erau stâlpii unei porți sau ai unui apeduct.

Apoi am unit cele două coloane cu o mișcare a degetului.

— Sau poate un arc.

În cameră s-a făcut brusc liniște. Cu arcul în prim-plan și cu munții în depărtare, ilustrația arăta exact ca peisajul din spatele lui Sankt Ilya, așa cum era desenat în *Istorii Sankt'ya*. Nu lipsea decât pasărea de foc.

Nikolai a tras atlasul spre el.

— Să fie oare doar imaginația noastră?

— Se poate, am recunoscut eu. Dar mi-e greu să

cred că-i doar o coincidență.

— Trimitem acolo niște iscoade, mi-a propus el.

— Nu. Vreau să mă duc eu.

— Dacă pleci acum, tot ce ai realizat în Armata a Doua o să se ducă de râpă. Mă duc eu. Dacă Vasily poate să dea fuga la Caryeva să cumpere ponei, atunci n-o să se supere nimeni că plec la o mică vânătoare.

Am clătinat din cap:

— Pasărea de foc trebuie s-o omor eu.

— Nici măcar nu știm dacă e acolo.

— De ce mai stăm la discuții? a întrebat Mal. Știm cu toții că eu am să mă duc.

Tolya și Tamar au schimbat o privire stânjenită, iar Nikolai și-a dres glasul și a spus:

— Tot respectul, Oretsev, dar nu pari în cea mai bună formă.

— Mă simt bine.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme?

— Cred că te uiți tu suficient pentru amândoi, a ripostat Mal, apoi și-a trecut o mână peste față, cu un aer foarte plictisit. Sunt prea obosit și prea mahmur ca să mă cert pe tema asta. Sunt singurul care poate găsi pasărea de foc. Eu trebuie să mă duc.

— Merg cu tine, am spus.

— Nu, a protestat el cu o vehemență surprinzătoare. O caut, o capturez și mă întorc cu ea la tine. Dar nu vii cu mine.

— E prea riscant, am răspuns eu. Să presupunem că o prinzi: dar cum ai s-o aduci până aici?

— Spune-le Fabrikatorilor să-mi facă un fel de cușcă, a zis el. Așa e mai bine pentru toată lumea. Tu pui mâna pe pasărea de foc, iar eu scap de locul ăsta nenorocit.

— Nu poți să călătorești singur…

— Atunci, dă-mi-i pe Tolya și Tamar. Dacă mergem numai noi, o să călătorim mai repede și o să atragem mai puțin atenția.

Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat în picioare.

— Gândește-te cum e mai bine și fă ce pregătiri consideri de cuviință. Doar spune-mi când pot să plec, a încheiat el, fără să se uite la mine.

Apoi a ieșit pe ușă înainte să mai pot aduce vreo obiecție.

M-am întors cu spatele, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile. L-am auzit pe Nikolai șoptindu-le instrucțiuni gemenilor, care au plecat și ei în scurtă vreme.

M-am uitat cu atenție la hartă. Poliznaya — unde ne făcuserăm serviciul militar. Ryevost — unde ne începuserăm călătoria prin Petrazoi. Tzibeya — unde mă sărutase pentru prima oară.

Nikolai și-a așezat mâna pe umărul meu. Nu știam dacă voiam să i-o îndepărtez sau să mă întorc și să mă arunc în brațele sale. Ce-ar fi făcut dacă l-aș fi îmbrățișat? M-ar fi bătut pe spate? M-ar fi sărutat? M-ar fi cerut de soție?

— Așa e mai bine, Alina.

I-am răspuns cu un zâmbet amar.

— Ai observat că lumea spune asta numai când nu e adevărat?

Și-a coborât mâna.

— Locul lui nu e aici.

Locul lui e lângă mine, am vrut eu să strig. Dar știam că nu era adevărat. M-am gândit la fața învinețită a lui Mal, la cum se plimba de colo-colo ca un animal în cușcă, la cum scuipase sânge și îi făcuse semn lui Eskil să continue lupta: „Ridică-te!“ Și mi-am

amintit cum mă ținea în brațe când am traversat Marea Adevărată. Harta mi s-a încețoșat în fața ochilor din pricina lacrimilor.

— Lasă-l să se ducă, a spus Nikolai.

— Unde să se ducă? Să vâneze o creatură legendară care poate că nici nu există? Într-o misiune imposibilă în niște munți care mișună de shuhani?

— Alina, asta fac eroii.

— Nu vreau să fie un erou!

— Nu poate schimba ce este, la fel cum tu nu poți să nu fii Grisha.

Nu era decât ecoul vorbelor mele din urmă cu doar câteva ore, dar nu voiam să-l ascult.

— Nu-ți pasă ce se întâmplă cu Mal, am zis eu cu furie. Nu vrei decât să scapi de el.

— Dacă aș vrea să nu-l mai iubești pe Mal, l-aș face să rămână aici. L-aș lăsa să-și înece necazurile în *kvas* și să se poarte ca un idiot cu inima frântă. Dar asta e viața pe care o vrei pentru el?

Am inspirat adânc. Nu, nu voiam o asemenea viață pentru el. Știam că Mal se simțea îngrozitor la Micul Palat. Suferise din momentul în care ajunseserăm acolo, dar refuzasem să văd asta. Îi reproșasem că voia să fiu ceva ce nu puteam fi, dar în tot acest timp și eu cerusem de la el același lucru. Mi-am șters lacrimile de pe obraji. Nu avea niciun rost să mă contrazic cu Nikolai. Mal fusese soldat. Și voia să aibă un țel. Iar acum putea avea unul, dacă-i dădeam eu voie.

Și ce rost avea să mă mint? Deși încercam s-o înăbuș, în mine răsuna o altă voce, o foame rușinoasă și de nedomolit, care voia să fie satisfăcută, care cerea ca Mal să plece să caute pasărea de foc, care insista să mi-o aducă, oricare ar fi fost prețul. Îi spusesem lui

Mal că fata pe care o cunoștea dispăruse. Era mai bine ca Mal să plece înainte să-și dea seama că era adevărat.

Mi-am lăsat degetele să alunece pe ilustrația care înfățișa Dva Stolba. Două mori? Sau ceva mai mult? Cine și-ar fi putut da seama după niște simple ruine?

— Știi care e problema cu eroii și sfinții, Nikolai? am spus eu, închizând atlasul și pornind spre ușă. Sfârșesc întotdeauna morți.

Capitolul 22

Mal m-a evitat toată după-amiaza, așa că am fost surprinsă când a venit cu Tamar să mă escorteze la aniversarea lui Nikolai. Mă așteptam să-i ceară lui Tolya să vină în locul lui. Poate încerca să se revanșeze pentru schimbul peste care sărise.

Mă gândisem serios să nu mă duc la balul în cinstea lui Nikolai, dar mi s-a părut că n-ar fi avut niciun rost să lipsesc. Nu găsisem nicio scuză credibilă, iar absența mea n-ar fi făcut decât să-i ofenseze pe rege și regină.

Eram îmbrăcată cu o *kefta* de mătase țesută cu fir de aur. Partea de sus era împodobită cu safire de un albastru intens, ca al Invocatorilor, care se asortau cu bijuteriile din păr.

Când am intrat în salon, Mal m-a măsurat din priviri, și mi-a trecut prin minte că Zoyei i-ar fi stat mai bine cu auriu și albastru. Dar mi s-a părut un gând ridicol. Oricât de frumoasă ar fi fost Zoya, nu ea era problema. Mal urma să plece. Și eu eram cea care-i dădea voie. Numai noi doi eram vinovați pentru prăpastia care ne despărțea.

Balul se ținea în una dintre sălile somptuoase ale Marelui Palat, cunoscută sub numele de Cuibul

Vulturului, datorită frizei enorme de pe tavan, care înfățișa pajura ravkană, cu un sceptru într-o gheară, iar în cealaltă cu un mănunchi de săgeți negre, legate cu panglici de trei culori — roșu, albastru și violet. Aripile îi erau poleite cu aur adevărat, și mi-a venit imediat în minte pasărea de foc.

La masă stăteau cei mai de seamă generali ai Armatei Întâi și nevestele lor, precum și cei mai importanți unchi, veri și mătuși din familia Lantsov. Într-un capăt al mesei, se afla regina — era îmbrăcată cu o rochie de mătase roz, iar fața ei semăna cu o floare ofilită. În celălalt capăt al mesei, Vasily stătea alături de rege, prefăcându-se că nu observă privirile lacome pe care taică-său i le arunca tinerei soții a unui ofițer. Nikolai era așezat la mijlocul mesei, cu mine alături, purtând, ca de obicei, o conversație sclipitoare cu musafirii din jur.

Nikolai ceruse să nu se organizeze niciun bal în onoarea lui — nu era un moment tocmai bun, dat fiind că la porțile orașului se îngrămădeau atâția refugiați flămânzi. Dar era un Belyanoch, iar regele și regina nu se putuseră abține. Meniul cuprindea treisprezece feluri, între care un purcel de lapte fript întreg și un tort de jeleu, turnat în formă de căprioară.

Când a sosit momentul cadourilor, regele i-a oferit fiului său un ou enorm, acoperit cu smalț albastru. Nikolai i-a deschis capacul și a dat la iveală o minunată navă în miniatură, care plutea pe o mare de lapislazuli. De catargul navei atârna steagul cu câine roșu al lui Sturmhond, iar tunul de pe punte a scos o mică pocnitură, împrăștiind un norișor de fum alb.

În timpul mesei, am fost atentă doar pe jumătate la conversațiile din jur, pentru că privirea îmi fugea tot timpul la Mal. Gărzile regelui erau înșirate la mică

distanță una de cealaltă de-a lungul fiecărui perete. Știam că Tamar stătea undeva în spatele meu, dar Mal era chiar în fața mea, cu mâinile la spate, cu privirea ațintită înainte, la fel ca orice servitor anonim. Era un fel de tortură pentru mine să-l văd așa. Eram la doar câțiva metri unul de altul, dar părea că ne desparte o prăpastie. Dar oare nu fusese la fel de când veniserăm la Os Alta? Aveam în stomac un nod care se strângea tot mai tare de fiecare dată când mă uitam la Mal. Se bărbierise și se tunsese, iar uniforma îi era călcată cu grijă. Avea un aer plictisit și distant, dar măcar semăna din nou cu Mal cel de odinioară.

Nobilii au închinat în sănătatea lui Nikolai, iar generalii i-au lăudat curajul și talentul de conducător militar. Mă așteptam ca Vasily să strâmbe din nas la auzul atâtor complimente pentru fratele său, însă era cât se poate de binedispus. Vinul îi aprinsese obrajii, iar pe buze avea un zâmbet plin de sine. Îi priise călătoria în Caryeva.

Privirea mi-a fugit iarăși spre Mal. Nu știam dacă voiam să plâng sau să mă ridic în picioare și să sparg farfurii de perete. Era prea cald în salon, iar rana de la umăr începuse iarăși să pulseze și să mă mănânce. A trebuit să-mi înfrâng imboldul de a mă scărpina.

Nemaipomenit! mi-am spus în sinea mea. *Poate o să am o nouă halucinație chiar aici, în mijlocul sălii, iar Întunecatul o să iasă din bolul cu supă.*

Nikolai a înclinat capul și mi-a șoptit:

— Știu că nu te dai în vânt după compania mea, dar ai putea măcar să te prefaci? Pare că mai ai un pic și izbucnești în lacrimi.

— Scuze, i-am răspuns cu glas scăzut. Sunt doar…

— Știu, a spus el, strângându-mi ușor mâna pe

sub masă. Dar căprioara de jeleu și-a dat viața ca să te simți tu bine.

Am încercat să zâmbesc și să particip cu mai multă însuflețire la ce se petrecea în jur. Am râs și am stat de vorbă cu generalul durduliu și roșu la față din dreapta mea, apoi m-am prefăcut interesată de tânărul pistruiat care stătea de cealaltă parte a mesei — un Lantsov și el —, care turuia despre reparațiile la conacul pe care îl moștenise.

Când s-a servit înghețata, Vasily s-a ridicat în picioare și a înălțat un pahar de șampanie.

— Frate, a spus el, este o mare plăcere să pot închina un pahar la aniversarea ta și să sărbătoresc alături de tine după ce ai petrecut atâta timp pe alte meleaguri. Respectele mele! În sănătatea ta, frățioare!

— *Ne zalost!* au spus oaspeții în cor, golindu-și paharele, după care și-au reluat conversațiile.

Dar Vasily nu terminase. Și-a lovit marginea paharului cu furculița, împrăștiind un clinchet puternic în sală și recâștigând atenția musafirilor.

— Astăzi, a spus el, avem de sărbătorit mai mult decât *nobila* naștere a fratelui meu.

Ca și când accentul n-a fi fost suficient, Vasily a ținut să-și sublinieze aluzia și cu un rânjet. Dar lui Nikolai nu i-a dispărut de pe buze zâmbetul cordial.

— După cum știți, a continuat Vasily, ultimele săptămâni le-am petrecut călătorind.

— Și fără îndoială cheltuind, a chicotit generalul roșu la față. Îmi închipui că în curând o să-ți construiești un grajd nou.

Vasily l-a țintuit cu o privire glacială:

— N-am fost la Caryeva. Am fost în nord, cu o misiune încredințată de scumpul nostru tată.

Nikolai a înlemnit.

— După negocieri lungi și anevoioase, am plăcerea să vă anunț că Fjerda a accepta să ni se alăture în lupta împotriva Întunecatului. S-au angajat să ne susțină atât cu trupe, cât și cu resurse.

— Să fie cu putință una ca asta? a întrebat unul dintre nobili.

— Este, a răspuns Vasily, umflându-și pieptul de mândrie. În cele din urmă și cu eforturi considerabile, cel mai de temut dușman al nostru a devenit aliatul nostru cel mai puternic.

Toată lumea a început să discute cu însuflețire, iar regele a zâmbit radios, îmbrățișându-și fiul cel mare.

— *Ne Ravka!* a strigat el, ridicând paharul cu șampanie.

— *Ne Ravka!* au răspuns oaspeții.

Am fost uimită să-l văd pe Nikolai încruntându-se. Îmi spusese că fratelui său îi plăceau scurtăturile și părea că Vasily găsise una. Dar lui Nikolai nu-i stătea în fire să-și arate dezamăgirea sau enervarea.

— O realizare extraordinară, frate. Respectele mele, a spus Nikolai, ridicând paharul. Pot să te întreb ce au cerut la schimb pentru sprijinul lor?

— Au negociat dur, a zis Vasily, cu un zâmbet binevoitor. Dar n-au cerut nimic împovărător. Au vrut să aibă acces la porturile noastre din Ravka de Vest și să-i ajutăm să apere rutele comerciale sudice de pirații zemeniți. Îmi închipui că aici o să ne fii de ajutor, frate, a adăugat el cu încă un zâmbet călduros. Au cerut și să fie redeschise unele dintre drumurile forestiere din nord, iar după ce îl înfrângem pe Întunecatul, se așteaptă la cooperarea Invocatoarei Soarelui în eforturile noastre comune de a restrânge Falia.

Apoi s-a uitat la mine și mi-a zâmbit larg. M-am simțit un pic ofensată că mă implicase în negocieri fără să mă întrebe, și totuși era o cerere previzibilă și rezonabilă, unde mai pui că până și conducătorul Armatei a Doua era supusul regelui. Am încuviințat din cap, încercând să-mi iau un aer respectuos.

— Care drumuri? a întrebat Nikolai.

Vasily a dat nepăsător din mână.

— Sunt niște drumuri undeva la sud de Halmhend, la vest de permafrost. Sunt suficient de bine apărate de fortul de la Ulensk, dacă fjerdanilor le vine vreo idee.

Nikolai s-a ridicat în picioare, scaunul său scârțâind zgomotos pe parchet.

— Când ai ridicat blocadele? De câtă vreme sunt deschise drumurile?

Vasily a ridicat din umeri.

— Ce contează…

— *De câtă vreme?*

Am simțit că-mi pulsează rana de la umăr.

— De mai bine de o săptămână, a spus Vasily. Doar nu te gândești că fjerdanii au de gând să ne atace prin Ulensk? Râurile or să înghețe abia peste câteva luni, iar până atunci…

— Te-ai întrebat vreo clipă de ce ar avea nevoie de un drum forestier?

Vasily a dat din mână cu un aer plictisit.

— Poate pentru că au nevoie de cherestea, a spus el. Sau poate că pădurile alea sunt închinate uneia dintre zânele lor ridicole.

S-au auzit râsete nervoase în jurul mesei.

— Drumurile alea sunt apărate de un singur fort, a mârâit Nikolai.

— Pentru că trecătoarea e prea îngustă ca să

permită accesul unei armate în toată regula.

— Ai o concepție învechită despre război. Întunecatul n-are nevoie de un batalion de infanteriști și nici de tunuri de mare calibru. Are nevoie doar de grupul său de Grisha și de armata de *nichevo'ya*. Trebuie să evacuăm palatul imediat!

— Nu fi caraghios!

— Singurul nostru avantaj era că puteam fi avertizați din vreme, iar iscoadele de pe drumurile blocate erau prima noastră linie de apărare. Erau ochii noștii, dar tu ne-ai orbit. În clipa asta, Întunecatul ar putea fi la doar câțiva kilometri de noi.

Vasily a clătinat din cap cu un aer trist:

— Te faci de râs.

Nikolai și-a izbit palmele de masă, făcând farfuriile să zornăie.

— De ce nu sunt în sală și ambasadorii fjerdani, să se bucure de izbânda ta și să bea în cinstea acestei alianțe fără precedent?

— Ne-au trimis o scrisoare prin care își exprimă regretul că nu au putut veni imediat, fiindcă…

— Nu sunt aici pentru că urmează un masacru. Adevărata lor alianță e cu Întunecatul.

— Potrivit informațiilor noastre, Întunecatul e în sud, în Shu Han.

— Crezi că Întunecatul nu are spioni? Că nu are oameni infiltrați printre noi? A întins o cursă pe care ar fi putut s-o recunoască orice copil, dar tu ai intrat direct în ea.

Vasily s-a făcut stacojiu.

— Nikolai, sunt sigură că…, a dat să-și liniștească regina fiul cel mic.

— În fortul de la Ulensk se află un regiment întreg, a intervenit unul dintre generali.

— Vezi? a spus Vasily. Nu faci decât să răspândești panică și n-am să tolerez o asemenea atitudine.

— Un regiment împotriva unei armate de *nichevo'ya*? a spus Nikolai. Toți soldații din fortul ăla sunt deja morți, sacrificați în numele mândriei și prostiei tale.

Vasily a dus mâna la mânerul sabiei.

— Vezi că sari calul, bastardule.

Regina a rămas cu gura căscată, dar Nikolai a izbucnit într-un râs aspru:

— Așa, frate, provoacă-mă la duel. O să ne fie de mare folos. Uită-te în jurul mesei. Toți generalii, toți nobilii de rang înalt, mare parte din familia Lantsov, *plus* Invocatoarea Soarelui. Toți în același loc, în aceeași noapte.

— Poate că ar fi bine să luăm în calcul..., a dat să spună băiatul pistruiat din fața mea.

— Nu! l-a întrerupt Vasily cu buza tremurătoare. E doar invidia lui meschină! Nu suportă să vadă că am succes. Nu...

Dar chiar atunci au început să bată clopotele de avertizare, întâi în depărtare, lângă zidurile orașului, apoi din ce în ce mai aproape, contopindu-se într-un cor tot mai intens, care răsuna pe străzile de la periferie, ajungând în centru și, în cele din urmă, în curtea Marelui Palat.

— I-ai dat Ravka, a spus Nikolai.

Cuprinși de spaimă, musafirii s-au ridicat în picioare și s-au îndepărtat de masă, iar Mal a venit imediat lângă mine, cu sabia în mână.

— Trebuie să mergem la Micul Palat, am spus eu, gândindu-mă la oglinzile uriașe montate pe acoperiș. Unde e Tamar?

În clipa următoare, ferestrele au explodat și am fost împroșcați cu o ploaie de cioburi. Am ridicat mâinile să-mi protejez fața, iar musafirii au început să țipe, dând buzna spre uși.

Nichevo'ya au năvălit în salon, agitându-și aripile de umbră fremătătoare și umplând aerul cu răpăitul înfricoșător a mii de insecte.

— Duceți regele la adăpost! a strigat Nikolai, scoțând sabia din teacă și dând fuga lângă mama lui.

Gărzile palatului stăteau nemișcate, împietrite de groază.

Un nimicnic l-a înhățat pe pistruiatul care stătuse în fața mea și l-a izbit cu putere de perete. Bietul băiat s-a prăvălit la podea cu gâtul rupt.

Am ridicat brațele, dar salonul era prea aglomerat ca să risc să folosesc Tăietura.

Vasily încă stătea lângă masă, cu regele ghemuit lângă el.

— Tu ai făcut asta! i-a strigat el lui Nikolai. Tu și vrăjitoarea ta!

A ridicat sabia deasupra capului și s-a năpustit spre mine, urlând de furie. Mal a pășit în fața mea, ridicând sabia să blocheze lovitura. Dar înainte ca Vasily să poată coborî sabia, l-a înhățat un *nichevo'ya* care i-a smuls brațul din umăr. Prințul a rămas o clipă în picioare, legănându-se ușor, cu sângele țâșnindu-i din rană, apoi s-a prăbușit fără suflare pe podea.

Regina a început să țipe isteric, apoi a dat să se apropie de cadavrul fiului ei, dar Nikolai a reușit s-o înhațe chiar în clipa când a călcat în balta de sânge din jurul lui Vasily.

— N-are rost, i-a spus el pe un ton rugător, strângând-o în brațe. S-a prăpădit, *Madraya*. S-a prăpădit.

În salon a năvălit un nou pâlc de *nichevo'ya*, care s-au năpustit spre Nikolai și mama lui.

Trebuia să risc. Lumea țipa și plângea sub asaltul nimicnicilor, așa că am invocat două arcuri incandescente de lumină, despicând monștrii unul după altul. Era cât pe-aci să tai și un general care se ghemuise pe podea.

— Urmați-mă! a strigat Nikolai, conducându-i spre ușă pe mama și tatăl lui.

Am pornit în urma lor împreună cu gărzile, croindu-ne drum până în hol, apoi am luat-o la fugă.

În Marele Palat domnea haosul. Coridoarele erau pline de slujnice și servitori înspăimântați, unii alergând spre ieșire, alții baricadându-se în camere. Am auzit un vaier prelung și zgomot de geamuri sparte. De undeva de afară s-a auzit o bubuitură.

Ce bine-ar fi să fie Fabrikatorii, mi-am spus cu disperare.

Mal și cu mine am dat buzna afară din palat și am coborât în grabă treptele de marmură. Un scârțâit metalic a spintecat aerul. M-am uitat de-a lungul aleii cu pietriș alb și am văzut porțile aurite ale Marelui Palat smulse din balamale de o rafală puternică de vânt Etherealki. Mica oaste de Grisha a Întunecatului s-a revărsat în curtea palatului, umplând-o cu veșminte colorate.

Am luat-o la fugă spre Micul Palat, dar Nikolai și gărzile regale au rămas în urma noastră. Sănătatea șubredă a regelui nu le îngăduia să meargă mai repede.

La intrarea în tunelul de arbori, regele s-a îndoit de mijloc, gâfâind zgomotos, în timp ce regina plângea, ținându-l strâns de braț.

— Trebuie să-i duc la *Pescăruș*, a spus Nikolai.

— Ia-o pe drumul ocolit, am zis eu. Cu siguranță, Întunecatul o să vină mai întâi la Micul Palat. Vrea să pună mâna pe mine.

— Alina, dacă te capturează...

— Du-te, i-am cerut eu. Salvează-ți părinții. Și pe Baghra. N-am de gând să-i las singuri pe Grisha.

— Îi scot de aici și mă întorc cu Pescărușul. Promit.

— Pe cuvântul tău de pirat și ucigaș?

M-a mângâiat scurt pe obraz:

— Pe cuvântul meu de corsar.

S-a auzit o nouă explozie.

— Să mergem! a strigat Mal.

Am luat-o la fugă prin tunel, nu înainte să mai arunc o privire în urmă. L-am zărit pe Nikolai profilându-se pe fundalul amurgului purpuriu și m-am întrebat dacă aveam să-l mai văd vreodată.

Rana de la umăr pulsa și mă ardea, făcându-mă să alerg mai repede, iar gândurile mi se învălmășeau în minte: *sper că au reușit să se închidă în Sala Domului, dacă aș izbuti să ajung la oglinzi, poate au avut timp să pregătească puștile de pe acoperiș...* Toate planurile ne fuseseră zădărnicite de aroganța lui Vasily.

Imediat ce am ieșit din pădure, m-am oprit brusc, afundându-mi papucii în pietrișul potecii, și am căzut în genunchi — nu știu dacă din inerție sau din cauza priveliștii din fața mea.

Micul Palat era înfășurat în fâșii șerpuitoare de umbră, care urcau trosnind și zumzăind pe pereți, punând stăpânire pe acoperiș. Pe trepte și în jurul palatului zăceau cadavre de Grisha, iar ușile de la intrare erau larg deschise.

Poteca din fața treptelor era presărată cu cioburi

de oglindă, iar în mijlocul lor zăcea una dintre farfuriile lui David. Sub ea se vedea trupul strivit al unei fete, cu ochelarii căzuți de la ochi. Paja. Doi *nichevo'ya* stăteau ghemuiți în fața oglinzii, uitându-se la reflecțiile lor deformate.

Am scos un urlet de furie pură și am străpuns cei doi monștri cu o fâșie de lumină incandescentă, care, după ce i-a spulberat, s-a reflectat în farfurie, spărgându-se în mici fascicule.

Am auzit un răpăit de mitralieră de pe acoperiș. Acolo sus cineva încă era în viață. Cineva încă lupta. Și cealaltă oglindă încă era intactă. Nu era mare lucru, dar era tot ce aveam.

— Pe aici, a spus Mal.

Am luat-o la fugă pe pajiște și am intrat în palat pe ușa care ducea în locuința Întunecatului. Când am ajuns la baza scării, un *nichevo'ya* a ieșit de pe un coridor și s-a năpustit țipând spre noi, culcându-mă la pământ. Mal l-a străpuns cu sabia, iar monstrul a șovăit câteva clipe, după care și-a recăpătat forma inițială.

— Ferește-te! am strigat eu.

Mal s-a lăsat pe vine, iar eu am despicat soldatul de umbră cu Tăietura. Cu inima duduindu-mi în piept, am urcat scările câte două o dată, urmată îndeaproape de Mal. În palat plutea un miros greu de sânge, iar răpăitul mitralierelor îmi zdruncina măruntaiele.

Când am ajuns pe acoperiș, cineva a strigat:

— Jos!

Abia am avut timp să ne aruncăm la pământ înainte ca o *grenatki* să explodeze deasupra capetelor noastre, străpungându-ne pleoapele cu lumină și făcându-ne urechile să țiuie. Câțiva Corporalki trăgeau cu puștile lui Nikolai, trimițând o ploaie de

gloanțe în hoardele de *nichevo’ya*, în timp ce Fabrikatori îi alimentau cu muniție. Farfuria rămasă intactă era păzită de Grisha înarmați, care se străduiau să respingă nimicnicii. L-am văzut și pe David, care ținea stângaci o pușcă, încercând să-și mențină poziția. Am invocat un fascicul orbitor de lumină, care a despicat cerul și ne-a adus câteva clipe prețioase de răgaz.

— David! am strigat eu.

Și David a suflat de două ori cu putere în fluierul care-i atârna la gât. Nadia și-a pus ochelarii, iar Durastul care se ocupa de manevrarea farfuriei și-a ocupat poziția. În clipa următoare, am ridicat mâinile și am trimis o fâșie incandescentă spre oglindă. Fluierul s-a auzit încă o dată, iar farfuria s-a înclinat, reflectând o rază de lumină pură. Chiar și fără a doua oglindă, fasciculul era extrem de puternic, reușind să spulbere hoardele de nimicnici.

Lumina mătura cerul într-un arc orbitor, dizolvând trupurile negre și împuținând cohortele de umbră, până am reușit să vedem amurgul nopților de Belyanoch. Zărind stelele deasupra capului, Grisha au scos chiote de bucurie, și o rază de speranță a împrăștiat groaza care mi se cuibărise în suflet.

Dar până la urmă un *nichevo’ya* a reușit să se apropie de noi. S-a ferit din calea luminii și s-a năpustit spre farfurie, încercând s-o dărâme.

Mal a ajuns lângă creatură într-o clipă, străpungând-o cu sabia, iar un grup de Grisha a încercat s-o apuce de picioarele musculoase, dar nimicnicul se tot zvârcolea și le scăpa din mâini. În câteva clipe, monștrii s-au repezit spre noi din toate direcțiile. Am văzut unul ocolind raza de lumină și coborând direct spre partea din spate a farfuriei.

Oglinda s-a aplecat în față, iar lumina a șovăit și în cele din urmă s-a stins.

— Nadia! am țipat.

Nadia și Durastul au reușit să se îndepărteze la timp de farfuria care s-a prăbușit pe o parte cu o bufnitură puternică, împrăștiind în jur cioburi de oglindă.

Nichevo'ya și-au reluat asaltul, iar eu i-am întâmpinat cu o ploaie de raze.

— Coborâți în Sala Domului! am strigat. Baricadați ușile!

Grisha au luat-o la fugă, dar n-au fost suficient de rapizi. Am auzit un țipăt și am apucat să văd fața lui Fedyor înainte să fie înhățat de un monstru și aruncat de pe acoperiș. Am invocat o sferă de lumină, dar *nichevo'ya* atacau în valuri. Dacă am fi avut cele două oglinzi… Dacă am fi avut mai mult timp…

Mal a apărut iarăși lângă mine, cu pușca în mână.

— E inutil, a spus el. Trebuie să plecăm de aici.

Am încuviințat din cap și am pornit cu spatele spre trepte, iar cerul s-a acoperit cu trupurile negre ale nimicnicilor. Am dat cu călcâiul peste ceva moale și m-am împiedicat. Am întors capul și l-am văzut pe Sergei ghemuit lângă cupolă. O ținea în brațe pe Marie. Era despicată de la gât la buric.

— N-a mai rămas nimeni, a scâncit Sergei, cu obrajii plini de lacrimi. N-a mai rămas nimeni.

Apoi a început să se legene ușor, strângând-o și mai tare în brațe. Nu mă puteam uita la Marie. Nu mai semăna deloc cu fata nebunatică și amuzantă, cu minunatele ei bucle castanii.

Nimicnicii au umplut acoperișul, năpustindu-se spre noi ca un val negru.

— Mal, ridică-l în picioare! am strigat, trimițând raze de lumină spre hoarda de umbre care se apropia de noi.

Mal l-a înhățat pe Sergei și l-a tras de lângă Marie. Sergei nu voia s-o lase acolo, dar în cele din urmă am reușit să-l tragem înăuntru și am închis ușa în urma noastră. L-am târât după noi pe scări, iar când am ajuns la primul etaj, am auzit cum trosnește ușa de la acoperiș. Am aruncat un mănunchi de raze în urma noastră, sperând că voi atinge și altceva decât casa scării, apoi am coborât la parter.

Am dat buzna în Sala Domului, iar câțiva Grisha au trântit ușile în urma noastră și le-au încuiat cu zăvoare. S-a auzit o bufnitură puternică, apoi încă una și încă una — *nichevo'ya* încercau să spargă ușile.

— Alina! a strigat Mal.

M-am întors și am văzut că, deși celelalte uși erau și ele încuiate, în sală mai rămăseseră câțiva *nichevo'ya*. Zoya și fratele Nadiei erau lipiți cu spatele de un zid și invocau rafale de vânt ca să azvârle mese, scaune și bucăți de mobilă ruptă înspre o ceată de nimicnici.

Am ridicat mâinile și lumina a țâșnit în raze incandescente, spulberând soldații de umbră unul câte unul. Zoya a coborât brațele și un samovar a căzut pe podea cu un zăngănit puternic.

Dinspre toate ușile se auzeau bufnituri și zgârieturi. *Nichevo'ya* izbeau lemnul cu ghearele, încercând să intre în sală, căutând o crăpătură sau o gaură prin care să se strecoare. Bâzâiturile și păcăniturile veneau din toate părțile. Dar Fabrikatorii își făcuseră treaba cum trebuie. Sigilaseră bine ușile, așa că aveau să reziste — cel puțin o vreme.

M-am uitat în jur. Sala era scăldată în sânge:

dâre pe pereți și bălți purpurii pe podeaua de piatră. Cadavrele erau împrăștiate peste tot — grămezi roșii, albastre și violet.

— A mai scăpat cineva? am întrebat, fără să-mi pot stăpâni tremurul din glas.

Zoya a clătinat scurt din cap, cu un aer buimac. Pe un obraz avea o pată de sânge.

— Eram la masă, a spus ea. Am auzit clopotele. N-am avut timp să încuiem ușile. În câteva clipe ne-au invadat.

Sergei plângea în liniște. David era palid, dar calm. Nadia reușise să ajungă și ea în sală. Avea un braț petrecut pe după mijlocul lui Adrik, a cărui față încă avea o expresie îndărătnică, deși tremura din toate mădularele. Mai erau trei Inferni și încă doi Corporalki — un Vindecător și un Sfâșie-Inimi. Erau tot ce mai rămăsese din Armata a Doua.

— I-a văzut cineva pe Tolya și Tamar? am întrebat.

Nu-i văzuse nimeni. Poate că muriseră și ei. Sau poate că avuseseră un rol în acest dezastru. Mi-am amintit că, la un moment dat, Tamar dispăruse din Cuibul Vulturului. Cine știe, poate lucraseră tot timpul pentru Întunecatul.

— S-a putea ca Nikolai să nu fi plecat încă, a spus Mal. Am putea ajunge și noi la *Pescăruș*.

Am clătinat din cap. Dacă Nikolai nu plecase până atunci, însemna că el și familia lui muriseră — poate și Baghra. Mi-am imaginat cadavrul lui Nikolai plutind pe lac cu fața în jos, alături de resturile *Pescărușului*.

Nu, mi-am spus în sinea mea. Nu voiam să gândesc așa. Mi-am amintit ce impresie îmi făcuse Nikolai prima oară când îl văzusem. Trebuia să cred

că vulpea cea șireată reușise să scape și din această capcană.

— Întunecatul și-a concentrat forțele în jurul palatului, am spus. Putem să fugim în centrul orașului și de acolo să încercăm să scăpăm din Os Alta.

— N-o să reușim, a spus Sergei deznădăjduit. Sunt prea numeroși.

Avea dreptate. Știam că se va ajunge aici, dar credeam că vom fi mai mulți și că vom primi întăriri de la Poliznaya.

De undeva din depărtare s-a auzit un tunet prelung.

— Vine! s-a plâns unul dintre Inferni. Pe toți sfinții, vine!

— O să ne omoare pe toți, a șoptit Sergei.

— Dacă avem noroc, a răspuns Zoya.

Nu era tocmai încurajator, dar avea dreptate. Orbitele pline de umbră ale propriei lui mame îmi arătaseră cum se purta Întunecatul cu trădătorii și îmi închipuiam că Zoya și ceilalți aveau să fie pedepsiți mult mai aspru.

Zoya a încercat să-și șteargă sângele de pe obraz, dar n-a făcut decât să-l întindă mai tare.

— Să încercăm să mergem în centrul orașului, a spus ea. Mai degrabă înfrunt monștrii decât să stau aici și să-l aștept pe Întunecatul.

— Nu avem mari sorți de izbândă, i-am prevenit eu, deși mi-aș fi dorit să le pot oferi un pic de speranță. Nu sunt suficient de puternică să-i opresc pe toți.

— Dacă-i înfruntăm pe *nichevo'ya*, măcar o să avem o moarte ușoară, a spus David. Eu zic să luptăm.

Ne-am întors cu toții spre David. Și el părea un pic surprins. Apoi a ridicat din umeri și s-a uitat în

ochii mei.

— Să facem tot ce ne stă în putință.

M-am uitat în jur și toți au încuviințat din cap.

Am inspirat adânc și l-am întrebat pe David:

— Mai ai vreo *grenatki*?

Fabrikatorul a vârât mâna în *kefta* și a scos doi cilindri de fier.

— Astea sunt ultimele.

— Folosește una acum, pe cealaltă păstrează-o pentru mai încolo. La semnalul meu. Când deschid ușile, fugiți spre porțile palatului.

— Eu rămân cu tine, a spus Mal.

Am dat să mă opun, dar privirea lui m-a făcut să înțeleg că n-ar fi avut niciun rost.

— Nu ne așteptați, le-am spus eu celorlalți. O să încerc să vă protejez cât mai bine.

Aerul a fost despicat de încă un tunet. Grisha au înhățat puști din mâinile celor morți și s-au strâns la ușă în jurul meu.

— Pregătiți-vă, le-am spus.

M-am întors cu spatele la ei și am pus mâinile pe mânerele sculptate. Simțeam în palme bufniturile nimicnicilor care se izbeau în uși. Rana îmi pulsa dureros.

I-am făcut semn cu capul Zoyei, care a tras zăvorul, apoi am deschis ușile și am strigat:

— Acum!

David a aruncat grenada spre cerul violet, iar Zoya a invocat o rafală de vânt care a înălțat-o și mai mult.

— Feriți-vă! a strigat David.

Ne-am întors cu fața spre sală, cu mâinile deasupra capului și ochii închiși, pregătindu-ne pentru explozie.

Bubuitura a zdruncinat podeaua de piatră, iar lumina orbitoare s-a făcut roșie în spatele pleoapelor mele închise.

Apoi am luat-o la fugă. *Nichevo'ya* se împrăștiaseră, luați prin surprindere de explozia de lumină și zgomot, dar după numai câteva secunde s-au năpustit iarăși spre noi.

— Fugiți! am strigat.

Am ridicat brațele și am invocat lumina în fâșii incandescente, spintecând *nichevo'ya* unul după altul, în timp ce Mal trăgea cu pușca. Grisha au luat-o spre tunelul din pădure.

Am apelat la toată puterea cerbului și a dragonului, la toate șiretlicurile pe care le învățasem de la Baghra. Am chemat lumina la mine și am transformat-o în arcuri ascuțite și orbitoare, cu care despicam nemilos armata de umbre.

Dar erau prea mulți. Oare câtă energie consumase Întunecatul ca să creeze o armată atât de numeroasă? Nimicnicii se năpusteau spre noi, trupurile lor preschimbându-se și răsucindu-se neîncetat, ca un nor strălucitor de gândaci, cu brațele întinse și cu ghearele dezvelite. Bătând aerul cu aripile negre, i-au scos pe Grisha afară din tunel, cu gurile lor mari și informe pregătite să-i înhațe.

Dar dintr-odată s-au auzit împușcături. Din pădurea de la stânga mea s-au revărsat soldați care trăgeau cu pușca în timp ce fugeau. Strigătul de luptă care li se desprindea de pe buze mi-a dat fiori: *Sankta Alina*.

S-au repezit cu toții spre *nichevo'ya*, scoțând săbii și paloșe, despicând monștrii cu o sălbăticie înfiorătoare. Unii erau îmbrăcați în haine țărănești, alții purtau uniformele zdrențuite ale Armatei Întâi,

dar toți aveau tatuaje identice: raze de soare pe laturile feței.

Doar doi nu aveau tatuaje — Tolya și Tamar, care conduceau atacul, cu ochi sălbatici, cu săbii în mâini, strigându-mi numele.

Capitolul 23

Soldații soarelui s-au năpustit în hoarda de nimicnici, tăind și împungând cu săbiile, obligându-i să se retragă, iar pușcașii trăgeau fără încetare. Dar, în ciuda ferocității lor, nu erau decât niște oameni, carne și oțel împotriva umbrelor însuflețite. *Nichevo'ya* au început să-i înhațe unul câte unul.

— Spre capelă! a strigat Tamar.

Spre capelă? Avea de gând să arunce în Întunecatul cu volumașe de imnuri?

— O să fim încercuiți! a strigat Sergei, fugind spre mine.

— Deja suntem încercuiți, i-a răspuns Mal, aruncându-și pușca pe spate și apucându-mă de mână. Să mergem!

Nu știam ce să cred, dar nu aveam alte opțiuni.

— David! am strigat. A doua grenadă!

Fabrikatorul a aruncat-o spre *nichevo'ya*. N-a țintit tocmai bine, dar l-a ajutat Zoya cu o rafală de vânt.

Am intrat în pădure, urmați de soldații soarelui, iar explozia a împrăștiat printre copaci un val de lumină albă.

În capelă erau aprinse lămpi cu ulei, iar ușa era larg deschisă. Am dat buzna înăuntru, ecoul pașilor noștri răsunând printre șirurile de bănci până în înaltul cupolei albastre.

— Încotro? a strigat Sergei speriat.

De afară se auzeau zumzetele și păcăniturile hoardelor de *nichevo'ya*. Tolya a închis ușa bisericii și a blocat-o cu un drug greu de lemn. Soldații soarelui s-au așezat în dreptul ferestrelor, cu puștile în mâini.

Tamar a sărit peste o bancă răsturnată și a luat-o la fugă pe culoarul din mijlocul capelei.

— După mine! a strigat ea.

M-am uitat la Tamar cu un aer nedumerit. Unde voia să mergem?

A trecut pe lângă altar și a înhățat unul dintre colțurile aurite ale tripticului. Am rămas cu gura căscată când am văzut că se deschide panoul deteriorat de apă, dând la iveală gura întunecată a unui tunel. Deci pe aici veniseră soldații soarelui. Și așa reușise Aparatul să fugă din Marele Palat.

— Unde duce tunelul? a întrebat David.

— Contează? a ripostat Zoya.

În clipa următoare s-a auzit un tunet asurzitor, care a zguduit pereții capelei. Ușa de la intrare s-a făcut țăndări. Tolya a fost aruncat în spate și întunericul a năvălit înăuntru.

Întunecatul și-a făcut apariția pe un val de umbră, purtat de câțiva monștri care au pus picioarele pe podeaua capelei cu infinită grijă.

— Foc! a strigat Tamar.

S-a auzit o rafală de împușcături, iar *nichevo'ya* au început să se agite în jurul stăpânului lor, răsucindu-se și reconstruindu-și trupurile negre, pe măsură ce erau străpunși de gloanțe. Monștrii se înlocuiau unul pe celălalt, alcătuind un perete compact în jurul Întunecatului, care înainta fără nicio ezitare.

Nichevo'ya se revărsau pe ușa capelei, iar Tolya a dat fuga lângă mine, cu pistoale în mână. Eram

flancată de Tamar și Mal, iar ceilalți Grisha se înghesuiseră în spatele nostru. Am ridicat mâinile și am invocat lumină, pregătindu-mă de atac.

— Predă-te, Alina, a spus Întunecatul, vocea lui rece ridicându-se peste hărmălaia din capelă. Predă-te și am să-i cruț pe oamenii tăi.

Drept răspuns, Tamar și-a frecat între ele lamele toporiștilor, făcând un zgomot înfiorător. Soldații soarelui au ridicat puștile și i-am auzit pe Inferni izbindu-și bucățile de cremene.

— Uită-te în jur, Alina, a spus Întunecatul. N-ai cum să câștigi. Nu poți decât să-i vezi murind. Vino la mine acum și n-am să le fac niciun rău — nici soldaților tăi fanatici și nici măcar acestor Grisha trădători.

M-am uitat la haosul din capelă. *Nichevo'ya* continuau să năvălească pe ușă, îngrămădindu-se în jurul Întunecatului într-un nor gros și negru de aripi. Dincolo de ferestre se vedeau alte cete de monștri zburând pe cerul liliachiu.

Soldații soarelui aveau chipuri hotărâte, dar numărul lor se împuținase dramatic. Unul dintre ei avea coșuri pe bărbie, iar după față nu i-ai fi dat mai mult de doisprezece ani. Aveau nevoie de un miracol de la sfânta lor, dar nu eram în stare să-l săvârșesc.

Tolya a tras piedica pistolului.

— Coborâți armele! am spus.

— Alina, mi-a șoptit Tamar, încă te putem scoate de aici.

— *Coborâți armele!* am repetat eu.

Soldații soarelui mi-au dau ascultare, iar Tamar a coborât și ea toporiștile, dar le strângea cu putere în continuare.

— Care sunt termenii înțelegerii? l-am întrebat

eu pe Întunecatul.

Mal s-a încruntat, iar Tolya a clătinat din cap. Dar nu i-am luat în seamă. Știam că putea fi un șiretlic, dar dacă aveam o șansă să-i salvez, trebuia să-mi asum riscul.

— Predă-te, a spus Întunecatul. Și oamenii tăi vor fi liberi. Pot să plece de aici și să dispară pentru totdeauna.

— Liberi? a șoptit Sergei.

— E o minciună, a spus Mal.

— N-am nevoie să mint, a zis Întunecatul. Alina vrea să vină cu mine.

— Nu vrea să aibă de-a face cu tine, a ripostat Mal.

— Nu? a întrebat Întunecatul.

Părul său negru strălucea în lumina lămpilor din capelă. Se vedea că invocarea armatei de umbre îl secătuise de puteri. Era mai slab și mai palid, dar, în mod ciudat, trăsăturile colțuroase ale chipului său deveniseră și mai frumoase.

— Alina, te-am prevenit că acest *otkazat'sya* nu te va putea înțelege niciodată. Ți-am spus că va ajunge să se teamă de tine și să-ți urască puterea. Spune-mi că m-am înșelat.

— Te-ai înșelat, am zis eu cu glas ferm, deși sufletul îmi era chinuit de îndoieli.

Întunecatul a clătinat din cap.

— Pe mine nu poți să mă minți. Crezi că te-aș fi vizitat de atâtea ori, dacă nu te-ai fi simțit atât de singură? M-ai chemat și am venit.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Ai... venit? am bâiguit eu.

— În Falie. La palat. Noaptea trecută.

M-am înroșit amintindu-mi de trupul lui deasupra

mea. M-a cuprins rușinea, dar, în același timp, m-am simțit extrem de ușurată. Deci vizitele Întunecatului nu fuseseră niște simple halucinații.

— E imposibil! a zis Mal printre dinți.

— Habar n-ai ce pot să fac, iscoadă.

Am închis ochii.

— Alina…

— Am văzut cum ești cu adevărat, a spus Întunecatul. Și nu ți-am întors spatele. N-am s-o fac niciodată. Poate iscoada să spună același lucru?

— Nu știi nimic despre ea, a spus Mal cu furie.

— Vino cu mine și totul se oprește acum — frica, nesiguranța, vărsarea de sânge. Lasă-l să plece, Alina. Lasă-i pe toți să plece.

— Nu, am zis.

Dar chiar în timp ce clătinam din cap, o parte din mine striga: *Da!*

Întunecatul a oftat și a aruncat o privire peste umăr.

— Aduceți-o încoace, a spus el.

Din spatele său a apărut o siluetă gârbovită, înfășurată într-un șal gros. Mergea ca și când ar fi durut-o fiecare pas. *Baghra*.

Mi s-a strâns stomacul. *De ce s-a încăpățânat? De ce n-a plecat cu Nikolai?* Sau poate că Nikolai nu reușise să fugă.

Întunecatul a pus o mână pe umărul ei și Baghra a tresărit.

— Las-o în pace! i-am poruncit furioasă.

— Arată-le, i-a spus el.

Baghra și-a desfăcut șalul. Mi s-a tăiat respirația, iar cineva din spatele meu a scos un geamăt.

Nu era Baghra. Dar nu-mi dădeam seama cine putea fi. Era plină de mușcături — muchii negre de

carne și noduri hidoase de țesut, care nu puteau fi vindecate niciodată, nici de Grisha, nici de nimeni altcineva. Urmele de neconfundat lăsate de mușcăturile nimicnicilor. Apoi i-am văzut părul de un roșu spălăcit și frumoasa nuanță de chihlimbar a ochiului rămas teafăr.

— Genya, am șoptit eu.

Am rămas cu toții înmărmuriți. Am făcut un pas spre ea, dar David mi-a luat-o înainte, coborând în fugă treptele altarului. Genya s-a îndepărtat de el și s-a înfășurat cu șalul, întorcându-se cu spatele ca să-și ascundă chipul mutilat.

David s-a apropiat șovăind de ea, apoi a întins mâna și a atins-o ușor pe umăr. Spatele Genyei se clătina ușor și mi-am dat seama că plângea.

Mi-am acoperit gura cu mâna, încercând să-mi înăbuș scâncetul care mi-a țâșnit din piept.

Văzusem o mulțime de grozăvii în ziua aceea, dar imaginea Genyei îndepărtându-se de David ca un animal speriat mi-a sfâșiat inima. Genya cea luminoasă, cu mâini grațioase și pielea de alabastru. Genya cea răbdătoare, care îndurase nenumărate umilințe și insulte, dar care întotdeauna își păstrase demnitatea. Genya cea nesăbuită, care încercase să-mi fie prietenă, care îndrăznise să fie îndurătoare cu mine.

David și-a petrecut brațul pe după umerii Genyei, pornind cu ea pe culoarul dintre bănci. Întunecatul nu i-a oprit.

— M-ai obligat să port acest război, Alina, a spus Întunecatul. Dacă n-ai fi fugit de mine, Armata a Doua ar fi rămas intactă. Toți Grisha ar fi fost în viață, iar iscoada ta ar fi fost în siguranță și ar fi fost fericit în regimentul lui. Când vei considera că e de ajuns?

Când îmi vei da voie să mă opresc?

Nu poți fi ajutată. Singura ta șansă era să fugi. Baghra avusese dreptate. Fusese o prostie să-mi închipui că pot lupta cu el. Încercarea mea curmase nenumărate vieți.

— Îi plângi pe cei morți la Novokribirsk, a continuat Întunecatul, pe cei înghițiți de Falie. Dar cum rămâne cu miile care au murit înaintea lor, secerați de nesfârșite războaie? Cum rămâne cu cei care mor chiar în clipele astea pe meleaguri îndepărtate? Împreună, putem să punem capăt tuturor războaielor.

Rezonabil. Logic. Pentru prima oară, l-am ascultat cu atenție. Să punem capăt tuturor războaielor.

S-a terminat.

În loc să mă doboare, să mă facă să mă simt înfrântă, gândul acesta mi-a dat un ciudat sentiment de ușurare. Nu cumva o parte din mine știuse tot timpul că așa avea să se termine?

Întunecatul pusese stăpânire pe mine cu mult timp în urmă, când mă luase prima oară de mână în pavilionul Grisha. Dar nu-mi dădusem seama.

— Bine, am șoptit.

— Alina, nu! a spus Mal cu furie.

— O să-i lași să plece? am întrebat. Pe toți?

— Avem nevoie de iscoadă, a răspuns Întunecatul. Pentru pasărea de foc.

— Lui îi dai drumul. Nu ne poți avea pe amândoi.

Întunecatul a tăcut câteva clipe, apoi a încuviințat o dată din cap. Știam ce era în mintea lui: se gândea că va găsi un mijloc să pună mâna pe Mal. Era liber să creadă ce voia, dar n-aveam de gând să las să se întâmple una ca asta.

— Nu plec nicăieri, a spus Mal printre dinți.

M-am întors spre Tolya și Tamar.

— Luați-l de aici. Chiar dacă trebuie să-l duceți pe sus.

— Alina…

— N-o să plecăm, a spus Tamar. Am jurat să te apărăm.

— Ba o să plecați.

Tolya a clătinat din capul său uriaș.

— Ne-am închinat viața ție. Cu toții.

M-am întors spre ei.

— Atunci faceți ce vă poruncesc. Tolya Yul-Baatar, Tamar Kir-Baatar, îi veți lua pe acești oameni și îi veți duce într-un loc sigur.

Am invocat lumina, înălțând o aureolă strălucitoare în jurul meu. Un șiretlic ieftin, dar impresionant. Nikolai ar fi fost mândru de mine.

— *Nu mă dezamăgiți.*

Tamar avea lacrimi în ochi, dar în cele din urmă, ea și fratele ei au plecat capetele.

Mal m-a apucat de braț și m-a răsucit brusc spre el.

— Ce faci?

— Vreau asta.

Am nevoie de asta. Nu mai conta dacă o făceam din spirit de sacrificiu sau din egoism.

— Nu te cred.

— Mal, nu pot fugi de ceea ce sunt, de ceea ce am devenit. Nu o pot aduce înapoi pe Alina pe care o știai tu, dar pot să te eliberez.

— Nu poți… *nu poți* să-l alegi pe el.

— Nu am de ales. Acesta este destinul meu.

Era adevărat. Mi-o spuneau și colierul, și brățara de solzi. Mă simțeam puternică pentru prima oară în

ultimele săptămâni.

Mal a clătinat din cap.

— E complet greșit.

Expresia lui aproape că mi-a sfâșiat inima. Avea un aer pierdut, uluit, ca un băiețel care stă singur în mijlocul unui sat în flăcări.

— Te rog, Alina, a șoptit el. Te rog. Nu se poate ca totul să se termine așa.

I-am pus mâna pe obraz, sperând că încă eram suficient de apropiați încât să înțeleagă ce făceam. M-am ridicat pe vârfuri și i-am sărutat cicatricea de pe mandibulă.

— Te-am iubit toată viața, Mal, i-am șoptit eu printre lacrimi. Povestea noastră nu are sfârșit.

Am făcut un pas în spate, întipărindu-mi în minte trăsăturile chipului său atât de drag sufletului meu. Apoi m-am întors și am pornit pe culoarul dintre bănci. Mergeam cu pas sigur. Mal urma să înceapă o viață nouă. Urma să-și găsească menirea. Trebuia să mi-o găsesc și eu. Nikolai îmi promisese șansa de a salva Ravka, șansa de a mă revanșa pentru tot ce făcusem. Dar nu reușise, pentru că numai Întunecatul îmi putea oferi acest dar.

— Alina! a strigat Mal.

L-am auzit zbătându-se în spatele meu și mi-am dat seama că era ținut pe loc de mâinile puternice ale lui Tolya.

— Alina!

Glasul lui era sfâșietor, dar nu m-am întors.

Întunecatul mă aștepta înconjurat de ceata lui de umbre forfotitoare.

Îmi era teamă și, în același timp, eram nerăbdătoare.

— Noi doi suntem asemănători, a spus el. Nu

există și nu vor mai exista vreodată doi oameni care să semene atât de mult.

Adevărul vorbelor sale mi-a răsunat în mine. *Asemănătorul cheamă asemănătorul.*

Întunecatul a întins mâna și m-am lăsat cuprinsă de îmbrățișarea lui.

Mi-am împreunat mâinile după gâtul lui, simțindu-i părul mătăsos cu vârfurile degetelor. Știam că Mal se uita la noi. Aveam nevoie să se întoarcă și să plece. M-am uitat în ochii Întunecatului.

— Puterea mea este a ta, i-am șoptit.

Am văzut bucuria și triumful din privirea lui, apoi și-a coborât gura spre a mea. Buzele ni s-au întâlnit și am simțit că se stabilește o legătură între noi. Nu așa mă atinsese în viziunile mele, când mă vizitase sub forma unei umbre. Acum totul era real și mă puteam pierde în îmbrățișarea lui.

M-am simțit inundată de puterea cerbului, a cărui inimă puternică bătea în trupurile amândurora, am simțit viața pe care el o curmase, viața pe care eu încercasem s-o salvez. Dar am simțit și puterea Întunecatului, puterea Ereticului Negru, puterea Faliei.

Asemănătorul cheamă asemănătorul. Simțisem acest adevăr atunci când *Colibriul* intrase în Nemare, dar îmi fusese prea teamă să-l accept. Însă de data asta nu m-am mai opus. Am îndepărtat frica, vinovăția și rușinea. În mine se cuibărise întunericul. Fusese pus acolo de Întunecatul și nu voiam să-i mai neg existența. Volcrele și *nichevo'ya* erau cu toții monștrii mei. Și Întunecatul era monstrul meu.

— Puterea mea este a ta, am repetat.

Brațele sale s-au strâns în jurul meu.

— Și puterea ta este a mea, i-am șoptit.

A mea. Cuvintele au răsunat puternic în mine, au răsunat în amândoi.

Soldații de umbră au fremătat în jurul nostru.

Mi-am amintit cum mă simțisem în luminișul înzăpezit, când Întunecatul îmi așezase colierul la gât și pusese stăpânire pe puterea mea. M-am apropiat de el prin legătura care se stabilise între noi.

Întunecatul s-a dat un pas în spate.

— Ce faci? mi-a zis.

Știam de ce nu voise să omoare biciul mărilor cu mâna lui, de ce nu voise să stabilească o a două legătură între noi. Pentru că îi era teamă.

A mea.

Mi-am croit drum înăuntrul Întunecatului, forțând legătura stabilită între noi de colier, și am pus stăpânire pe puterea lui.

Din palmele sale s-a revărsat întuneric, fâșii unduitoare de cerneală neagră, care s-au împletit între ele, creând mâini, un cap, gheare și aripi — trupul unui *nichevo'ya*. Primul meu monstru.

Întunecatul a încercat să se dezlipească de mine, dar l-am strâns mai tare, chemându-i puterea, invocând întunericul așa cum se folosise el cândva de colier pentru a-mi invoca lumina.

Fâșiile de întuneric au creat încă un *nichevo'ya*, apoi încă unul, iar întunecatul scotea câte un țipăt pentru fiecare monstru smuls din ființa lui. Simțeam și eu durerea, simțeam cum mi se strânge inima când soldații de umbră rupeau câte o bucățică din mine, făcându-mă să plătesc prețul aducerii lor pe lume.

— Oprește-te! a gâfâit Întunecatul.

Nichevo'ya se agitau în jurul nostru, zumzăind și păcănind, dând din aripi din ce în ce mai repede. Soldații mei întunecați se nășteau unul după altul,

armata mea devenind tot mai numeroasă.

Gemea și Întunecatul, gemeam și eu. Ne-am sprijinit unul de celălalt, dar tot nu m-am oprit.

— O să ne omori pe amândoi! a strigat el.

— Da! am spus.

Întunecatului i s-au înmuiat picioarele și am căzut amândoi în genunchi.

Asta nu mai era Mica Știință. Era magie, era ceva străvechi — plăsmuirea inimii lumii. Era înfricoșătoare și nu avea limite. Nu era de mirare că Întunecatul tânjea după mai mult.

Întunericul zumzăia și pocnea, ca o mie de lăcuste, gândaci și muște flămânde, care dau din aripi și își freacă picioarele între ele. *Nichevo'ya* se descompuneau și se recompuneau, răsucindu-se frenetic, agitați de furia lui și de triumful meu.

Încă un monstru. Și încă unul. Din nasul Întunecatului începuse să curgă sânge. Camera părea să se clatine și mi-am dat seama că aveam convulsii. Simțeam că mor încetul cu încetul, cu fiecare monstru care venea pe lume.

Încă un pic, mi-am spus în sinea mea. *Alți câțiva monștri. Suficienți cât să fiu sigură că l-am trimis pe lumea cealaltă, apoi am să-l urmez și eu.*

— Alina! l-am auzit pe Mal țipând de la mare depărtare.

Trăgea de mine, încercând să mă dezlipească de Întunecatul.

— Nu! am strigat. Lasă-mă să termin!

— Alina!

Mal m-a apucat de încheietura mâinii și am simțit că mi se cutremură tot trupul. Prin ceața de întuneric și sânge care îmi acoperea ochii, am zărit ceva frumos, ca printr-o ușă aurită.

Mal m-a smuls de lângă Întunecatul, dar nu înainte să le dau un ordin copiilor mei: *Dărâmați-o!*

Întunecatul s-a prăbușit la pământ, iar monștrii s-au înălțat într-o coloană forfotitoare în jurul lui, apoi s-au izbit de pereții micii capele, zdruncinând-o din temelii.

Mal m-a luat în brațe și a pornit în fugă pe culoarul dintre bănci, în timp ce *nichevo'ya* continuau să se lovească de pereții capelei. Tencuiala cădea pe podea, iar cupola albastră se clătina, căci stâlpii care o susțineau începuseră să cedeze.

Mal a trecut pe lângă altar și a intrat în galeria dată la iveală de Tamar. Mirosul de pământ umed și de mucegai mi-a umplut nările, amestecându-se cu mireasma de tămâie din capelă. Mal fugea cât îl țineau picioarele, îndepărtându-se de dezastrul pe care-l stârnisem.

De undeva din spatele nostru s-a auzit o bubuitură. Capela s-a prăbușit, zguduind pereții galeriei. Un nor de praf și de moloz ne-a lovit cu puterea unui val. Mal a căzut pe burtă și m-a scăpat din brațe. Și totul în jurul nostru s-a întunecat.

Primul lucru pe care l-am auzit a fost vocea groasă a lui Tolya. Nu puteam nici să vorbesc, nici să țip. Nu simțeam decât durere și greutatea neînduplecată a pământului. Mai târziu aveam să aflu că se străduiseră patru ore să mă readucă în simțiri, suflându-mi aer în plămâni, închizându-mi rănile și încercând să-mi lipească oasele rupte. În tot acest răstimp am avut scurte perioade în care mi-am recăpătat cunoștința.

Îmi simțeam gura uscată și umflată. Eram sigură că-mi mușcasem limba. Am auzit-o pe Tamar dând ordine.

— Dărâmați restul tunelului. Trebuie să plecăm cât mai departe de aici.

Mal.

Oare unde era? Rămăsese îngropat în tunel? Nu-i puteam lăsa să-l părăsească. Mi-am încordat buzele și am reușit să-i rostesc numele.

— Mal.

Oare mă auzeau? Aveam vocea înăbușită și mi se părea că suna altfel decât de obicei.

— Are dureri, a spus Tamar. S-o adormim?

— Nu putem risca să i se oprească iarăși inima, i-a răspuns Tolya.

— Mal, am repetat eu.

— Lăsați deschisă galeria spre mănăstire, i-a spus Tamar cuiva. Poate o să creadă că am pornit într-acolo.

Mănăstirea. Sankta Lizabeta. Grădinile de lângă vila Gritzki. Nu reușeam să-mi pun ordine în gânduri. Am încercat să rostesc din nou numele lui Mal, dar nu-mi puteam controla gura. Durerea devenea tot mai puternică. Dacă îl pierdusem? De-aș fi avut putere, aș fi țipat. Aș fi blestemat. Dar în cele din urmă m-am cufundat din nou în întuneric.

Când mi-am recăpătat cunoștința, am simțit că mă legănam. Mi-am amintit de clipa când mă trezisem la bordul balenierei și, preț de câteva clipe îngrozitoare, am crezut că eram pe o navă. Am deschis ochii și am văzut deasupra mea pământ și stânci. Ne aflam într-o peșteră uriașă. Stăteam întinsă pe un fel de targă, purtată pe umeri de doi bărbați.

Trebuia să fac eforturi uriașe să nu leșin. Dintotdeauna fusesem bolnăvicioasă și lipsită de vlagă, dar nu fusesem niciodată copleșită de o asemenea oboseală. Mă simțeam ca o coajă goală, ca

și când n-ar mai fi rămas nimic înăuntrul meu. Dacă o rafală de vânt ar fi putut ajunge atât de departe sub pământ, probabil m-ar fi făcut țăndări.

Deși toate oasele și toți mușchii din mine se opuneau, am făcut un efort și am reușit să întorc capul.

Mal era cu noi, întins pe o altă targă, la mică distanță de mine. Mă privea cu atenție, ca și când ar fi așteptat să mă trezesc. A întins mâna spre mine.

Am reușit să-mi adun puterile și am întins mâna peste marginea tărgii. Când ni s-au atins degetele, am auzit un scâncet și mi-am dat seama că izbucnisem în plâns. Plângeam pentru că mă simțeam ușurată: nu trebuia să trăiesc tot restul vieții cu povara morții lui. Dar dincolo de recunoștință, am simțit un ghimpe de ranchiună. Plângeam de furie că fusesem salvată.

Am mers așa câțiva kilometri, trecând ba prin tuneluri înalte și late, în care ar fi încăput zece căruțe una lângă alta, ba prin galerii atât de strâmte, încât cărăușii mei trebuiau să pună targa jos și să mă târască pe podeaua de piatră. Pierdusem de mult noțiunea timpului, pentru că sub pământ nu erau nici zile, nici nopți.

Mal s-a refăcut mai repede decât mine și și-a continuat drumul șchiopătând pe lângă targa mea. Deși fusese rănit când se prăbușise tunelul, Grisha reușiseră să-l pună pe picioare. Dar pe mine n-aveau cum să mă vindece de ceea ce îndurasem în îmbrățișarea cu Întunecatul.

La un moment dat, ne-am oprit într-o peșteră cu tavanul plin de stalactite. Unul dintre cărăușii mei a spus că se chema Gura Viermelui. Au pus targa jos și Mal a venit lângă mine. Cu ajutorul lui, am reușit să mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă de peretele

peșterii. Până și acest mic efort mi-a dat amețeli, iar când mi-am tamponat ușor nasul cu mâneca, mi-am dat seama că sângeram.

— Cât de grav e? am întrebat.

— Ai arătat și mai bine, a recunoscut el. Am auzit cum pelerinii vorbeau de un loc numit Catedrala Albă. Cred că într-acolo mergem.

— Vor să mă ducă la Aparat.

Mal a aruncat o privire în jur.

— Pe aici a scăpat din Marele Palat după lovitura eșuată a Întunecatului. Și așa se explică de ce n-a fost prins până acum.

— Tot pe aici a venit și a fugit de la petrecerea cu ghicitori. Mai ții minte că vila Gritzki era lângă mănăstirea Sankta Lizabeta? Tamar m-a dus direct la el, apoi l-a lăsat să fugă.

Vocea mea slăbită era plină de amărăciune.

Încetul cu încetul, mintea mea amorțită reușise să pună totul cap la cap. Doar Tolya și Tamar știuseră că mergeam la petrecere și îl chemaseră pe Aparat să se întâlnească cu mine. Iar în dimineața când ieșisem din Os Alta și fusesem la un pas să stârnesc o răzmeriță, ei deja erau printre pelerini, urmărind răsăritul soarelui alături de credincioși. Așa reușiseră să ajungă la mine atât de repede. Iar Tamar dispăruse din Cuibul Vulturului imediat ce simțise apropierea pericolului. Știam că, fără gemeni și fără soldații soarelui, n-ar fi reușit să scape niciun Grisha, dar minciunile lor tot mă dureau.

— Ceilalți cum se simt?

Mal s-a uitat spre grupul de Grisha zdrențăroși care stăteau ghemuiți în întuneric.

— Au aflat că porți brățara de solzi, a spus el. Sunt speriați.

— Știu și de pasărea de foc?

A clătinat din cap.

— Nu cred.

— O să le spun eu în curând.

— Sergei nu se simte bine, a continuat Mal. Cred că încă e în stare de șoc. Ceilalți par să se țină destul de bine.

— Și Genya?

— Ea și David merg în urma grupului. Genya nu poate merge foarte repede.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Pelerinii îi spun *Razrusha'ya*.

„Ruinata."

— Trebuie să-i văd pe Tolya și Tamar.

— Trebuie să te odihnești.

— Acum, am stăruit. Te rog.

S-a ridicat în picioare, dar a șovăit o clipă. Când a deschis iarăși gura, vocea lui era aspră:

— Ar fi trebuit să-mi spui ce aveai de gând să faci.

Am întors privirea. Distanța dintre noi era chiar mai mare decât înainte. *Am încercat să te eliberez, Mal. De Întunecatul. De mine.*

— Ar fi trebuit să mă lași să-l distrug, am spus. Ar fi trebuit să mă lași să mor.

După ce s-a îndepărtat, mi-am lăsat bărbia în piept, ascultându-mi respirația gâfâită. În cele din urmă, mi-am adunat forțele și am ridicat capul. Tolya și Tamar erau îngenuncheați în fața mea, cu capetele plecate.

— Uitați-vă la mine, le-am cerut.

S-au supus. Tolya avea mânecile suflecate și am văzut că pe fiecare dintre antebrațele lui vânjoase avea tatuat un soare.

— De ce nu mi-ați spus?

— Nu ne-ai fi lăsat să stăm în preajma ta, a răspuns Tamar.

Era adevărat. Nici acum nu știam ce să cred despre ei.

— Din moment ce și voi credeți că sunt o sfântă, de ce nu m-ați lăsat să mor în capelă? Dacă acela ar fi trebuit să fie martiriul meu?

— Atunci ai fi murit, a spus Tolya fără ezitare. Nu te-am mai fi găsit la timp printre dărâmături și n-am mai fi fost în stare să te readucem la viață.

— L-ați lăsat pe Mal să vină după mine. După ce juraserăți să-mi îndepliniți porunca.

— A reușit să scape, a spus Tamar.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Ar fi fost un adevărat miracol ca Mal să fi scăpat din strânsoarea uriașului.

Tolya a plecat capul și a oftat, umflându-și umerii masivi.

— Iartă-mă, a zis. Nu puteam fi eu cel care să-l despartă de tine.

Am oftat și eu. Ce mai luptător sfânt…

— Mă slujiți pe mine?

— Da, au răspuns amândoi deodată.

— Nu pe preot?

— Te slujim pe tine, a zis Tolya cu glas tunător.

— O să vedem, am murmurat, apoi le-am făcut semn să mă lase singură.

S-au ridicat și au dat să plece, dar i-am chemat înapoi.

— Unii pelerini îi spun Genyei *Razrusha'ya*. Avertizați-i o singură dată că nu vreau să mai aud porecla asta. Iar dacă o mai folosesc vreodată, tăiați-le limba.

N-au clipit, n-au tresărit, ci doar au făcut câte o plecăciune și au plecat.

Catedrala Albă era o peșteră uriașă de alabastru, care ar fi putut adăposti un oraș întreg între pereții ei strălucitori și umezi, acoperiți cu licheni, flori de sare și ciuperci otrăvitoare cu pălării în formă de stea.

Voiam să mă întâlnesc cu preotul stând în picioare, așa că, atunci când am fost duși la el, m-am sprijinit de brațul lui Mal, încercând să ascund eforturile pe care le făceam doar ca să mă țin dreaptă, precum și tremurul care îmi scutura trupul.

— Sankta Alina, a spus Aparatul, îmbrăcat în straiele sale cafenii și zdrențuite. Ai venit în sfârșit la noi.

A căzut în genunchi, sărutându-mi mâna și poala. Apoi s-a întors spre miile de credincioși adunați în pântecele cavernei. Glasul său tunător a făcut aerul să vibreze.

— Ne vom ridica și vom construi o nouă Ravkă! O țară liberă de tirani și de regi! Vom ieși de sub pământ ca un val al dreptății și vom împrăștia umbrele care ne-au cotropit!

Pelerinii strânși la picioarele noastre au răspuns îngânându-mi numele: *Sankta Alina*.

În pereții peșterii fuseseră săpate încăperi strălucitoare de culoarea fildeșului, brăzdate de firișoare subțiri de argint. Mal m-a condus la camera mea, m-a ajutat să mănânc puțin terci de mazăre, după care mi-a adus un urcior cu apă proaspătă pe care l-a turnat într-un lighean. Pe peretele de piatră era fixată o oglindă, iar când mi-am zărit chipul, am scos un țipăt. Urciorul s-a făcut țăndări pe podea. Eram foarte palidă și mi se vedeau toate oasele feței pe sub pielea întinsă. Ochii îmi erau ca două

adâncituri vinețiii, iar părul îmi albise complet — ai fi zis că aveam capul nins.

Am atins oglinda cu degetele și privirea mi s-a întâlnit cu a lui Mal, care stătea în spatele meu.

— Ar fi trebuit să te previn, a spus el.

— Arăt ca un monstru.

— Mai degrabă ca un *khitka*.

— Spiridușii hăpăie copii.

— Numai când le e foame, a răspuns Mal.

Am încercat să zâmbesc, să prelungesc unda de căldură dintre noi. Dar am observat cât de departe stătea de mine, cu mâinile la spate, ca o gardă care luase poziția de drepți.

Dar Mal n-a înțeles de ce mi s-au umezit ochii.

— O să-ți revii, a spus el. Când o să-ți folosești din nou puterea.

— Desigur, am răspuns, apoi m-am întors cu spatele la oglindă, copleșită de oboseală și durere.

Am șovăit o clipă, apoi am aruncat o privire plină de înțeles spre soldații pe care Aparatul îi pusese la ușa camerei mele. Mal a venit mai aproape. Voiam să-mi lipesc obrazul de pieptul lui, să-i simt brațele în jurul meu, să ascult bătăile cadențate ale inimii lui. Dar n-am făcut-o. Ci i-am vorbit în șoaptă, abia mișcându-mi buzele:

— Am încercat. Ceva nu e în regulă.

Mal s-a încruntat.

— Nu poți invoca lumina? a întrebat el șovăielnic.

Ce era în vocea lui? Frică? Speranță? Grijă? Nu-mi dădeam seama. Simțeam doar că era precaut.

— Sunt prea slăbită. Sau suntem la o adâncime prea mare. Nu știu.

M-am uitat la chipul lui, amintindu-mi de cearta din crângul de mesteceni, când mă întrebase dacă

aveam de gând să renunț vreodată la a fi o Grisha. *Niciodată*, îi spusesem eu. Niciodată.

M-a cuprins deznădejdea — neagră și grea, precum apăsarea pământului. Nu voiam să spun acele cuvinte, nu voiam să dau glas fricii care mă însoțise în călătoria lungă și întunecată prin galerii și peșteri, dar în cele din urmă m-am străduit să le rostesc:

— Lumina nu va mai veni, Mal. Mi-am pierdut puterea.

După

Fata iarăși visa nave, dar de data asta erau nave zburătoare. Aveau aripi de pânză albă, iar la cârma lor stătea o vulpe cu ochi inteligenți. Uneori, vulpea se transforma într-un prinț care o săruta pe buze și îi dăruia o coroană cu pietre prețioase. Alteori, într-un dulău roșu, cu botul plin de bale, care fugea după ea, încercând s-o muște de călcâie.

Visa și pasărea de foc uneori. Iar pasărea o înhăța între aripile ei de flăcări și o ținea strâns, până ardea.

Cu mult înainte să apară zvonurile, fata știuse că dăduse greș încă o dată și că Întunecatul supraviețuise. Fusese salvat de Grisha, iar acum conducea Ravka de pe un tron înfășurat în umbre, înconjurat de hoarda lui de monștri. Dar fata nu știa dacă ce-i făcuse în capelă îl slăbise sau nu. Căci Întunecatul avea o vârstă venerabilă și era mult mai obișnuit cu puterea decât ea.

Gărzile *oprichniki* dădeau buzna în mănăstiri și biserici, smulgeau țiglele de pe acoperișuri și săpau în podele, căutând-o pe Invocatoarea Soarelui. Oamenii erau ademeniți cu recompense sau speriați cu amenințări, iar fata era din nou urmărită.

Preotul îi jura că era în siguranță în rețeaua complicată de galerii care brăzda Ravka precum o hartă secretă. Unii spuneau că tunelurile fuseseră săpate de o armată de credincioși, care duseseră treaba la bun sfârșit în câteva sute de ani, folosindu-se doar de târnăcoape și topoare. Alții spuneau că erau lucrarea unui monstru — un vierme uriaș care înghițea pământ, pietriș, piatră și rădăcini —, care săpase aceste galerii pentru a lega între ele vechile locuri sfinte, unde încă se îngânau rugăciuni pe jumătate uitate. Fata știa doar că nicăieri nu puteau fi în siguranță pentru multă vreme.

Se uita la chipurile slujitorilor ei: bătrâni, femei tinere, copii, soldați, țărani, ocnași. Și nu vedea decât viitoare cadavre, morți pe care Întunecatul avea să-i îngrămădească la picioarele ei.

Aparatul plângea deseori, exprimându-și cu glas tare recunoștința că Invocatoarea Soarelui era în viață, că fusese cruțată încă o dată. Dar în ochii lui negri și sălbatici, fata întrezărea un adevăr diferit: o martiră moartă ar fi dat mai puține bătăi de cap decât o sfântă în viață.

În jurul fetei și-al băiatului, credincioșii înălțau rugăciuni care răsunau și se întețeau în adâncul pământului, lovindu-se de pereții înalți ai Catedralei Albe. Aparatul spunea deseori că era un loc sfânt, paradisul lor, sanctuarul și casa lor.

Băiatul clătina din cap de fiecare dată când îl auzea. Pentru că-i era ușor să recunoască o închisoare.

Dar și el se înșela, bineînțeles. Fata a înțeles unde se aflau după bătăile firave ale inimii sale și după felul în care o privea Aparatul când se străduia să se ridice în picioare. Nu, nu erau într-o închisoare.

Ci într-un mormânt.

Însă fata își petrecuse mulți ani din viață fiind invizibilă pentru cei din jur. Deja dusese o viață de fantomă, ascunsă de lume și de ea însăși. Așa că știa mai bine decât oricine puterea lucrurilor care au stat mult timp îngropate.

Noaptea, îl auzea pe băiat plimbându-se prin fața camerei, stând de pază alături de gemenii cu ochi aurii. Stătea liniștită în pat, numărându-și respirațiile, încercând să ajungă la suprafață, căutând lumina. Se gândea la nava de nisip ruptă în două, la Novokribirsk, la numele roșii care acopereau peretele înclinat al bisericii. La mormanele de cadavre de sub domul aurit, la trupul măcelărit al Mariei, la Fedyor, care-i salvase viața cândva. Auzea cântecele și îndemnurile pelerinilor. Se gândea la volcre și la Genya, care stătea ghemuită undeva, în întunericul peșterii.

Fata își atingea din când în când colierul și brățara de solzi. Mulți bărbați încercaseră s-o facă regină. Acum înțelegea că era menită pentru ceva mai mult.

Întunecatul îi spusese că destinul lui era să conducă și, în cele din urmă, pusese stăpânire pe tron, ba chiar și pe o parte din ființa ei. N-avea decât. Ce-și dorea ea era să se revanșeze față de cei vii și față de cei morți.

Într-o bună zi, avea să se ridice.

Mulțumiri

Problema cu mulțumirile este că se transformă repede în liste lungi de nume, pe care-ți vine să le citești pe diagonală. Dar e nevoie de mulți oameni ca să scrii o carte, și cu toții merită recunoștință, așa că vă rog să aveți răbdare cu mine. (Dacă devine

plictisitor, vă recomand să cântați cu glas tare. Chemați un prieten să vă țină ritmul. Aștept.)

Când ești o autoare aflată la început de drum, înveți repede de cât de multe lucruri ai nevoie de la agentul tău: vrei să fie o persoană diplomată, o terapeută, o susținătoare și, uneori, o certăreață. Cât de norocoasă am fost că am găsit toate astea la extraordinara Joanna Volpe. Multe mulțumiri întregii echipe de New Leaf Literary and Media și, mai ales, lui Pouya Shahbazian, Daniellei Barthel și lui Kathleen Ortiz.

Redactorului meu, Noa Wheeler, care cu siguranță este o maestră a Micii Științe. Îți citește textul cu multă atenție, îți cere să perseverezi, îți pune întrebările pe care nu vrei să le auzi, iar la sfârșit, povestea ta devine mult mai bună. E un fel de magie.

Țin să le mulțumesc tuturor celor de la Macmillan/Holt Children’s. Ador această editură venerabilă, nonconformistă și profesionistă, și sunt mândră de colaborarea cu ea. Mulțumiri speciale lui Jean Feiwel și Laurei Godwin, care au făcut toate eforturile pentru a publica această trilogie, perseverentului Angus Killick, fermecătoarei Elizabeth Fithian, lui Allison Verost, care face mereu observații pertinente, minunatei Molly Brouillette și lui Jon Yaged, care a rămas un punkist. Ksenia Winnicki, colaboratoarea și admiratoarea mea, a muncit neobosit pentru a ține legătura cu bloggerii. Kate Lied a reușit să demareze turneul de lecturi publice Drumuri Sălbatice, iar Karen Frangipane și Kathryn Bhirud au creat trailerul pentru *Regatul Umbrelor* (așa se face un trailer impresionant, oameni buni). Le sunt recunoscătoare lui Rich Deas, April Ward, Ashley Halsey, Jen Wang și Keith Thompson, care știu să

transforme cărțile în obiecte de artă. De asemenea, lui Mark von Bargen, Vannessei Cronin și tuturor oamenilor minunați din departamentul de vânzări, care au grijă ca romanele mele să ajungă în mâinile cititorilor.

Iar acum să vorbim despre armata mea: curajoasa și frumoasa Michelle Chihara, de la thisblueangel.com, Joshua Joy Kamensky, care mă sprijină cu înțelepciune, muzică și bunătate, Morgan Fahey, o femeie îndrăzneață care face afirmații îndrăznețe, o cititoare generoasă și un excelent consilier de război, Sarah Mesle de la sunsetandecho.com, care se pricepe la povești, la structura unui roman și la chestiunile sufletești, precum și la modurile în care pot fi îmbinate, Liz Hamilton (cunoscută și ca Zenith Nadir de la Darlings Are Dying), care corectează un text cu aceeași ușurință cu care prepară cocteiluri, și Gamynne Guillote, care a creat bijuteriile Grisha cu multă migală și cu un gust ireproșabil. Mulțumirile mele se îndreaptă și spre Peter Bibring, Brandon Harvey, Dan Braun, Jon Zerolnik, Michael Pessah, Heather Repenning, Kurt Mattila, Rico Gagliano, Corey Ellis, William Lexner și Frăția Fără Steaguri (mai ales Andi și Ben Galusha, Lady Narcissa, Katie Rask, Lee și Rachel Greenberg, Xray the Enforcer, Blackfyre, Adam Tesh și Mountain Goat), Ann Kingman de la Books on the Nightstand, E. Aaron Wilson și Laura Recchi, Laurie Wheeler, Viviane Hebel de la HebelDesign.com, David Peterson, Aman Chaudhary, Tracey Taylor și Romi Cortier. Toți acești oameni ne-au sprijinit la fiecare pas atât pe mine, cât și trilogia Grisha, și nu am cuvinte să spun cât de mult îi prețuiesc și cât de mult țin la ei. Țin să le mulțumesc

în mod special lui Rachel Tejada, Austin Wilkin și Ray Tejada, care m-au ajutat să extind universul Grisha cu o infinită creativitate.

Am fost ajutată de câteva genii să transform imposibilul în improbabil: adorabila Heather Joy Kamensky mi-a explicat cum ar trebui să fie oglinzile lui David, John Williams m-a ajutat să concep *Colibriul*, iar Davey Krieger mi-a oferit informații despre construcția navelor și despre alte chestiuni nautice (deși sigur ar fi îngrozit de libertățile pe care mi le-am luat).

Le mulțumesc din suflet femeilor de la Pub(lishing) Crawl, care sunt o sursă de inspirație pentru mine: Amie Kaufman, Susan Dennard și Sarah J. Maas. De asemenea, lui Jacob Clifton, Jenn Rush, Erica O'Rourke, Lia Keyes, Claire Legrand, Anna Banks (cum de *îndrăznești*), Emmy Laybourne și echipa de la blogul The Apocalypsies. Câțiva scriitori extraordinari au susținut energic această trilogie încă de la început: Veronica Roth, Cinda Williams Chima, Seanan McGuire, Alyssa Rosenberg și inimitabila Laini Taylor. În cele din urmă, mulțumesc echipei mele din Los Angeles, mai ales lui Jenn Bosworth, Abby McDonald, Gretchen McNeil, Jessicăi Brody, Jessicăi Morgan, Juliei Collard, lui Sarah Wilson Etienne, Jenn Reese și Kristen Kittscher. Doamnelor, fără voi, mi-aș fi pierdut cumpătul. Vă mulțumesc că m-ați păstrat întreagă la cap (în cea mai mare parte a timpului).

Deja am dedicat acest roman mamei mele, dar merită să-i mulțumesc și aici. N-aș fi reușit să duc la capăt prima versiune a cărții fără ajutorul ei: a citit paginile pe măsură ce le scriam, m-a încurajat tot timpul și m-a aprovizionat cu biscuiți din alge de mare. E o mamă minunată și o prietenă încă și mai

bună. Iritabilă, arțăgoasă, insolentă — acestea sunt cuvintele noastre.

Le rămân îndatorată pentru totdeauna librarilor, bibliotecarilor și bloggerilor care au făcut vâlvă în jurul primului meu roman și care i-au convins să-l cumpere pe prietenii și clienții lor sau pe simplii trecători.

Și, în încheiere, minunaților mei cititori: vă mulțumesc pentru fiecare e-mail, pentru fiecare postare pe Twitter și pentru fiecare gif[26]. Vă sunt recunoscătoare în fiecare zi.

---

[26] Scurtă animație alcătuită din doar câteva cadre, care se repetă la nesfârșit, realizată în formatul GIF (Graphics Interchange Format).